

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ: 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μαχαίρι στο σύνδεσμο

«Οχι. Χίλιες φορές όχι. 'Αρχίζω, βλέπετε, απόλυτα και κατηγορηματικά. Θέματα όπως αυτό, δε σηκώνουν συζήτηση. Με μία λέξη: έρωτας με παντρεμένους. «Σαράντα χρόνων, άριστης κοινωνικής θέσεως και χωρίς παιδιά. Εγώ είμαι 24 χρόνων...». Δεν άφησε να περάσουν χαμένα τα προηγούμενα χρόνια της. Παντρεύτηκε στα δεκαεφτά της. Γάμος άτυχημένος. Με κλονισμένη την εμπιστοσύνη στη ζωή, χώρισε από τον πρώτο άντρα της. Η μεγάλη αγάπη της είναι ο δεύτερος. Κανένας άλλος δεν της έχει κινήσει το ενδιαφέρον όσο αυτός. Αφορητή της είναι η ζωή μακριά του. Αφορητή — πιστεύει η ίδια — είναι και ο έκεινός της, όταν βρίσκειται μακριά της. Έν τούτοις δε φτάνει στη μεγάλη απόφαση. 'Αν εκείνη εγκατέλειπε τον άνθρωπο που δεν αγαπούσε, αυτός αρνείται να κάνει το ίδιο στη γυναίκα που λέει ότι δεν αγαπά. Προτιμά το διπλό παιχνίδι. Και την πηττα σωστή και το σκύλο χορτάτο. 'Η επίσημη και ανεπίσημη συζυγός. Στη σκηνή η πρώτη, στα παρασκήνια η δεύτερη. Της το είπε καθαρά: 'Οποια άλλη θυσία θέλει. Τα πάντα είναι πρόσθυμο να κάνει για χάρη της. Τα πάντα, εκτός από το διαζύγιο. 'Εκείνη πάλι του χαρίζει τα πάντα και δεν του ζητά παρά το ένα: το διαζύγιο από τη γυναίκα του.

Ούτε διαζύγιο όμως παίρνει, ούτε φύγει από τη ζωή της παράνομη συντροφού του. Της κόβει την τύχη. 'Ενα ενδιαφέρον συνοικέσιο της έκαναν πριν από λίγο καιρό. Θά προχωρούσε στο γάμο, αν δεν ήταν εκείνος να την εμποδίσει με τις ερωτικές του εκρήξεις. Ποτέ ο άνθρωπος δεν αισθάνεται να φωνάζει περισσότερο το έρωτικό του πάθος, παρά όταν βλέπει ότι κινδυνεύει να του φύγει από τα χέρια το αντικείμενο της λατρείας του. «Δε σ' αφήνω να φύγεις από κοντά μου», της λέει και την πνίγει στο κύμα των φιλιών του.

'Αν ήταν περισσότερο δυνατή, ή αν τον αγαπούσε λιγότερο, δε θα έπηρεαζόταν από την επιμονή του. Τον αγαπά όμως τόσο, ώστε να του συγχωρή κι' αυτήν ακόμα την πρόταση που της κάνει. 'Ακούστε την: «Μου ζητάς να μείνω για πάντα κοντά του και να μην παντρευτώ. Είσ' αντάλλαγμα μου εξασφαλίζει και την υπόλοιπη ζωή μου...». 'Η οικονομική εξασφάλιση. Δεν της ζητά παρά τη θυσία της νεότητος, της αξιοπρεπείας, της θέσεως της στην κοινωνία... Μικροδουλείες. Τόσο δε περιορισμένες οι αξιώσεις του! 'Αν τη βλέπει μισή, και το πολύ ώρα τη μέρα. Γιατί, πολυσχολος καθώς είναι, δεν διαθέτει περισσότερο χρόνο. Θυσία μιας ζωής — της ζωής της νεαρής γυναίκας — για τη χώρα που θα κινεί και βλέπει μισή ώρα το είκοσιτετράωρο τον άνθρωπο που θα την επικοιτάξει κατά τα διαλείμματα των επαγγελματικών και των συζυγικών απασχολήσεών του.

«Αννα Ντρέζερ».

Ο εισαγγελέυς φύλαξε το χαρτί στο συρότάρι και πρόσθεσε:

«Όπως βλέπεις, και τη δεύτερη φορά ήσαν λανθασμένες οι ένδειξεις και θα καταδικάζοταν ένας άλλος άθώος...»

Και τί άπόγινε ο κατηγορούμενος;

Απολύθηκε, φυσικά. Μου φαίνεται πως η γυναίκα του ζήτησε διαζύγιο. Δεν έμαθα τίποτ' άλλο...

Π. ΚΡΑΜΕΡ

Ο πραγματικός ένοχος

Πρωτότυπο διήγημα

— Μου συνέβη πρό έτών μία ιστορία, είπε ο εισαγγελέυς Γκρουστάιν, που μ' έχει καμει πολύ δύσπιστο, ακόμη κι' απέναντι στις πειστικώτερες αποδείξεις της ένοχής ενός κατηγορουμένου. Πρόκειται για την υπόθεση Φίχτερ, στην οποία λίγο έλειψε να καταδικασθώ ένας άθώος.

Είμαι περιέργους να την ακούσω, αγαπητέ μου... είπε ο φίλος του εισαγγελέως.

Κι' ο Γκρουστάιν άρχισε την αφήγησή του:

Την εποχή εκείνη, ήμουν ανακριτής, νεοδιορισμένος, γεμάτος ζήλο για τις μικροπυθόσεις που μου τυχαιναν. Τέλος, ήρθε και η σοβαρώτερη υπόθεση: μία δολοφονία.

Η θύρα ενός σπιτιού είχε ακούσει ένα άπογεμα δυνατές φωνές στο πρώτο πάτωμα. 'Ανέβηκε βιαστικά τη σκάλα. Στην πόρτα του διαμερίσματος ενός εμπόρου, κάποιου Χάνς 'Ερβιχ, είδε μία γυναίκα, έξαλλη. Τα χέρια της ήσαν ματωμένα κι' ο τρόμος της απεριγράπτος.

Απ' την άνοιχτη πόρτα, η θύρα είδε το πάτωμα του 'Ερβιχ. Έτρεξε τότε να ειδοποιήσει δυο αστυφύλακες, που συνέλαβαν τη γυναίκα εκείνη. Έπειτα από μία ώρα, βρισκόμουν στον τόπο του εγκλήματος. Έξακριβώσα ότι το θύμα έμενε από 8 χρόνια στο σπίτι εκείνο κι' ότι φαινόταν ήσυχος άνθρωπος. Όσο για τη γυναίκα, ήταν σύζυγος άνωτερου δημοσίου υπαλλήλου, κι' από ένα χρόνο έπισκεπτόταν τακτικά το θύμα. Μου άμολόγησε πως είχαν έρωτικές σχέσεις, άρνήθηκε όμως άπολύτως ότι ήταν αυτή η ένοχος.

Τό έγκλημα είχε γίνει μ' ένα μαχαίρι, που βρέθηκε στο πάτωμα. Το θύμα είχε χτυπηθεί στην καρδιά. Στη λαβή του μαχαίριού υπήρχαν δακτυλικά άποτυπώματα της γυναίκας εκείνης. Όταν τη ρώτησα γι' αυτό, δεν μπόρεσε να μου δώσει μία θετική άπάντηση. Δικαιολογήθηκε ότι, πάνω στην ταραχή της, είχε πιάσει ίσως το μαχαίρι.

Μά, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της, εγώ είχα πεισθεί για την ένοχή της. Θάχε σίγουρα σκοτώσει το φίλο της πάνω σε μία σκηνή ζήλειας, ίσως γιατί έδειξε πως τη βαρέθηκε... Ξαφικά, ένα πρωί, μήπε στο γραφείο μου ο σύζυγός της, ένας κύριος σοδάρος κι' αξιοπρεπής.

Με συγχωρήτε, κύριε άνακριτά, μου είπε, αλλά θάθελα τη γνώμη σας γι' αυτό το έγκλημα.

Τη γνώμη μου; άπάντησα. Δυστυχώς, τα πράγματα είναι πολύ άσχημα για τη γυναίκα σας.

Είσαθε άπολύτως βέβαιος για την ένοχή της;

Απολύτως! Όλα είναι έναντίον της. Ίσως μία ειλκρινής άμολογία της να έλάφρυνε τη θέση της. Δυστυχώς όμως, έπιμένει στην άρνησή της...

Μά φυσικά... γιατί δεν είναι ένοχος!

Δεν είν' ένοχος; ρώτησα έκπληκτος. Τότε λοιπόν, ποιός έκανε το έγκλημα;

Εγώ, κύριε άνακριτά! 'Η συνείδησή μου δεν μου επιτρέπει πιά να το κρατήσω μυστικό και ν' άφισω να καταδικασθώ μία άθώα, όσο κι' αν μου φέρθηκε άσχημα... Είναι άθώα η γυναίκα μου. Ο ένοχος είμ' εγώ!

Έμαθα τυχαίως την άπιστία της. Πήγα τότε και βρήκα το φίλο της, στο δωμάτιό του, κι' άπάνω στο θύμιό μου τόν σκότωσα. Αυτή είναι η καθάρη αλήθεια. Φαίνεται ότι, λίγο μετά το έγκλημα, πήγε η γυναίκα μου στο διαμέρισμα του θύματος, κι' από παρεξήγηση συνέλη-

Η χαμένη ήπειρος

Η Μου με το μυστηριώδη πολιτισμό

Όταν γίνεται λόγος για χαμένες θρυλικές ήπειρους, ή σκέψη πηγαινει άμέσως στην αινιγματική 'Ατλαντίδα. Κι' όμως υπήρχε άλλοτε και μία άλλη ήπειρος, στον Ειρηνικό 'Ωκεανό: η Μου. Ένώ μάλιστα ή ύπαρξίς της 'Ατλαντίδος άμφισβητείται από πολλούς άρχαιολόγους, υπάρχουν άπειναντίως θετικά στοιχεία που άποδεικνύουν ότι υπήρξε κάποτε ή Μου, με τον λαμπρό πολιτισμό της και με 60 έκατομμύρια κατοίκους. Άγνώστα όμως γεωλογικά φαινόμενα και υπόγειες εκρήξεις την κατέβυθισαν κάτω άπ' τα νερά του Ειρηνικού.

Η νήσος Χαβάι, με το ψηλό και χιονοσκεπασμένο βουνό της Μάουνα Κέα, καθώς κι' οι νήσοι Τζιλμπερτ, Καρολίνα, Μάρσαλ, Μαριάναι και Γκουάμ, εινε άσφαλώς τα ψηλότερα σημεία αυτής της άπέραντης ήπειρου, που έμειναν έξω άπ' το νερό.

Πράγματι, διάφοροι παλαιοί θρύλοι των νήσων Χαβάι τραγουδι γι' αυτή τη χαμένη ήπειρο. Κι' ένα παλιό τραγούδι των ίθαγενών άναφέρει όνόματα ανθρώπων και τόπων άγνώστων στους σημερινούς Χαβαίανους και άνυπαρκτων σήμερα, άνακατεύοντας τα με τόπους που υπάρχουν.

Η νήσος του Πάσχα, με τα τεράστια πέτρινα άγάλματα της, έχει άπασχολήσει άνεκαθεν τους άρχαιολόγους. Ένα άπ' τα άγάλματα αυτά, ύψους 21 μέτρων, έχει μείνει άτελείωτο — πράγμα που δείχνει ότι κάποιος ξαφνικό γεγονός διέκοψε άποτομα την εργασία. Και το γεγονός αυτό ήταν πιθανώτατα ο καταποντισμός της ήπειρου Μου, στην οποία άνηκε αυτό το νησί. Βρέθηκαν μάλιστα ιερωλυφικά, σκαλισμένα σε πέτρες, που διηγούνται ότι ή νήσος του Πάσχα άποτελούσε κάποτε μέρος μίας μεγάλης ήπειρου.

Εξ άλλου, στην κορυφή των 'Ανδεων της Νοτίου 'Αμερικής, διασώζονται κανάλια με πέτρινα τοιχώματα, που έχουν άπασχολήσει άρχαιολόγους, έπιστήμονες, έξερυνητάς και μηχανικούς. 'Η μόνη πιθανή εξήγησης εινε ότι τα κανάλια αυτά άνυψώθηκαν ως τη σημερινή τους θέση άπ' την ίδια γεωλογική άναστάτωση που καταπόντισε τη Μου.

Οι Μαορί, οι ίθαγενείς της Νέας Ζηλανδίας, είχαν πη στο διάσημο έρευνητή Κουκ ότι είχαν έρθει άλλοτε από κάποια μακρινή χώρα, πέρα άπ' τον ώκεανό. Το γεγονός δε ότι, μέσα σε μία μόνο γενεά που πέρασε άφ' ότου άνακαλύφθηκαν να ζουν άγριοι, προώδεσαν έκπληκτικά και διακρίθηκαν στα διάφορα έπαγγέλματα, στην πολιτική, στα γράμματα και στην καλλιτεχνία, αύξάνει ακόμη περισσότερο το μυστήριο τους. Γιατί δείχνει ότι προέρχονταν από υπερπολιτισμένους προγόνους κι' ότι είχαν έξαιρετικές διανοητικές ικανότητες.

Στις τροπικές ζούγκλες της Καμπότζ εινε κρυμμένα τα επιθλητικά έρεπίτια της άρχαίας πόλεως 'Ανγκόρ. Οι πέτρες τους λοιπόν εινε άφθονα διακοσμημένες με σκαλιστούς λωτούς, που άποτελούσαν το συμβολικό λουλούδι της Μου.

Οι ίθαγενείς των νήσων Καρολίνας έχουν θρύλους και παραδόσεις, άπ' τις όποιες θγαινει το συμπέρασμα ότι τα νησιά τους άνηκαν άλλοτε σε μία μεγάλη ήπειρο.

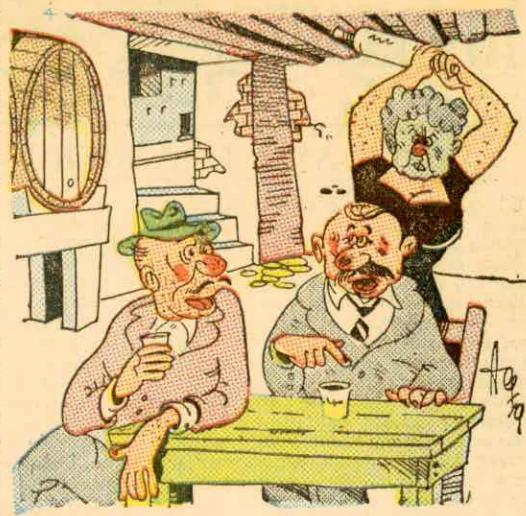
Τέλος, υπάρχουν άρχαία κείμενα, που μιλούν για ιεραποστολούς που μετέφεραν τη θρησκεία και τις γνώσεις άπ' την ήπειρο Μου στη Βιρμανία, στις 'Ινδίες και στις άποικίες της Βαβυλώνας και της Αιγύπτου.

Φαίνεται λοιπόν ότι ή ήπειρος Μου είχε έκτασι 18 έκατομμυρίων τετραγωνικών μιλίων κι' ότι βρισκόταν άνάμεσα στην 'Αμερική και στην 'Ασία, προς τα νότια του 'Ισημερινού. Τα στοιχεία που βρέθηκαν στα μοναστήρια του Θιβέτ, στο Μεξικό, στην Αίγυπτο, στην Κεντρική και Νότιο 'Αμερική, στη Βιρμανία κι' άλλου, δείχνουν ότι ή ήπειρος αυτή είχε άνωτερο πολιτισμό κι' ότι ήταν ή μητρόπολις μίας μεγάλης αυτοκρατορίας, με άποικίες της τη Βαβυλώνα και την Αίγυπτο. Οι κάτοικοί της είχαν μεταναστεύσει σ' όλα σχεδόν τα μέρη του κόσμου κι' είχαν εγκατασταθώ στο Μεξικό, στην Κεντρική και στη Νότιο 'Αμερική, παίρνοντας μαζί τους τη μόρφωσή τους και τις έπιστημονικές τους γνώσεις, που ήταν άνωτερες άπ' όσα ξέρουν οι σημερινοί έπιστήμονες για τις κοσμικές δυνάμεις.

Ο μυστηριώδης πολιτισμός των Μάγια φαίνεται ότι προήλθε άπ' την ήπειρο Μου, όπως εξάγεται από ένα κείμενο ηλικίας 5.000 έτών.

Άλλα κι' ο 'Ανατέλλων 'Ηλιος της ίσπανικής σημαίας υπήρξε το άποικιακό σύμβολο της αυτοκρατορίας της Μου.

Έχει χαθή για πάντα άπ' τόν κόσμο αυτή ή θρυλική ήπειρος; Κανείς δεν μπορεί να το βεβαιώσει. Γιατί δεν άποκλείεται να συνιδή μία καινούργια γεωλογική άναστάτωση, που να την κάνει ν' άναδυθώ και πάλι άπ' τα νερά του Ειρηνικού.

— Δεν εινε σοί, άδερφέ μου, αυτό το κρασί. Νά δής που θα μάς χτυπήση στο κεφάλι!... (Του 'Αρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Αγάπη και κρασί

Έλα, παλιέ μπεκρή μου, να μου πής έού, που τόσα κι' ένωωσες και είδες βγάλ' το λουκέτο εκείνο της σιωπής, κι' έλα, παλιέ μπεκρή μου, να μου πής ποθ' βρίσκονται οι καλύτερες έλπίδες; Έσύ μπορείς να έχνη, μόνο έού, κλεισμένη σ' άναμνησέας κιτάπι μία γνώμη για το νέο το κρασί. — Έσύ μπορείς να έχης, μόνο έού, μία γνώμη για τη νέα την αγάπη.

★

Τι θάπρεπε κανείς να προτιμά, κρασί καινούργιο ή αγάπη πιδ καινούργια; Το ένα και τ' άλλο, βάλασμα θεριά, μά τί λοιπόν κανείς να προτιμά, σαν ποικιλία στής ζωής τη φύρα; Ξεχνώντας τα κρασιά του τα παλιά να πίνη κάθε χρόνο γιοματάρια; Ξεχνώντας την παλιά την αγκαλιά — έλα μπεκρή μου, σκέψου μία σταλιά — καινούργια άγκυλή νάβρη μ' άλλη χάρη!

★

Άραγε το καινούργιο το κρασί αλλοιώτικα στη γεύση θα χτυπήση; Μήπως καινούργια γλύκα περίσση, σαν νάτανε, μπεκρή μου, άλλο κρασί, αλλοιώτικη αγάπη μάς χαρίση;

★

Μήπως ή άλλαγή δεν άφελει την ώρα που άσπρίζουν τα μαλλιά μας, και των κρασιών και της αγάπης το φιλλ δεν μάς άρέσουν τόχα πιδ πολύ, κι' είναι καλύτερα ίσως τα παλιά μας;

★

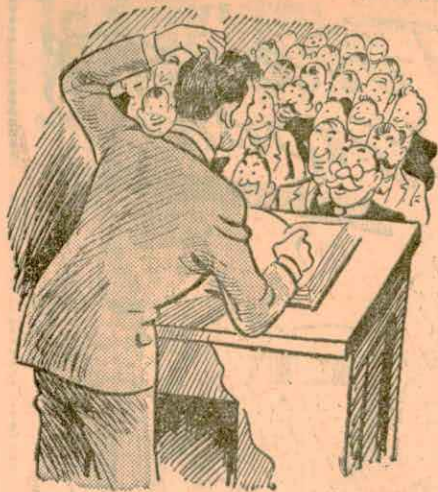
Και ο μπεκρής μου είπε για παρηγορία: — Άκου με, αν θέλεις, κι' άλλοι θα στο ποινε, και στο κρασί και στην αγάπη φυσικά τα γιοματάρια είναι καλά και βολικά μα... δοκιμάσεις και δεν ξέρεις τί θα βγούνε.. Παλιό κρασί κι' αγάπη πιδ παλιά είναι δυο πράγματα, θάρρω, δοκιμασμένα, πινε τα πάντοτε σιγά... γουλιά - γουλιά.

Μά δεν έπιστεψα στου νέρου τη μιλιά, γιατί ίσως νάλεγε και λόγια μεθυμένα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

5

«Η θηριωδία του άκρωτηρίου δεν είχε όρια. Ούτε ένα φιλόanthρωπο χειροκρότημα δεν ακούστηκε...»

«ΝΑ ΠΙΝΕΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟ και διαυγές νεράκι...»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μεγάλο προσόν ή ευχέρεια του λόγου. Μερικοί φαίνεται πως γεννιούνται με το χάρισμα αυτό μέσα τους, αλλά είναι διαπιστωμένο πως κι αν δεν γεννηθεί κανείς ρήτωρ, μπορεί να γίνει με λίγη καλή θέληση. Μήπως ο Δημοσθένης, μολοντί τραυλός, δεν κατάφερε με την επίμονη προσπάθειά του και με τα χαλίκια που έβαζε στο στόμα του, να γίνει ο μεγαλύτερος ρήτωρ της εποχής του;

Η περίπτωση του Δημοσθένη ήταν το σπουδαιότερο παράδειγμα που μας έφερναν διαρκώς οι καθηγητά μας στο Ζωγράφειο Γυμνάσιο της Κωνσταντινούπολης, όταν μας έλεγαν ότι έπρεπε να αποκτήσουμε όπως οδύποτε την ευχέρεια του «μιλείν». Και για να μας δώσουν την ευκαιρία να καλλιεργήσουμε το χάρισμα αυτό, μας υποχρέωναν να δίνουμε διαλέξεις μπροστά στους συμμαθητάς μας, τους γονείς και κηδεμόνες, με θέματα της εκλογής μας. Ήμασταν στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου, όταν μας δόθηκε αυτό το δικαίωμα. Πολλοί από τους συμμαθητές μου έκαναν χρήση και μάλιστα με μεγάλο ένθουσιασμό. Και πρέπει να δηλώσω πως τα κατάφεραν θαυμάσια.

Υστερά από μία σειρά διμυλίων, αποφάσισα κι εγώ να κάνω μία διάλεξη με θέμα τη δημοτική ποίηση. Για να εξομολογηθώ την αμαρτία μου, διάλεξα το θέμα αυτό με κάποιαν ύστεροβουλία. Θάτρωγα τα τρία τέταρτα της ώρας της διαλέξεως με το διάβασμα δημοτικών ποιημάτων από την περίφημη συλλογή του Ντρώισεν, που την είχα δανεισθεί από έναν φίλο μου. Και θα ξοφλούσα με μία μικρή εισαγωγή κι έναν επίλογο.

Κάθισα λοιπόν κι έτοιμασα μία σύντομη εισαγωγή, διάλεξα και τα δημοτικά ποιήματα που έπρεπε να απαγγείλω, έγραψα και τον επίλογο κι έτσι παρασκευάσθηκα για τη διάλεξη. Αλλά το ζήτημα ήταν να κάνω εντόπια καλού ρήτορος. Αν τα διάβαζα όλα «από χειρογράφου» το πράγμα δεν θα είχε μεγάλη σημασία. Και για μέν τα ποιήματα δεν γινόταν λόγος. Θα τα διάβαζα από το βιβλίο. Για την εισαγωγή όμως και τον επίλογο έπρεπε να δώσω την εντόπια πως μιλώ εκ του προχείρου, ώστε να κάνω και τον σοφό,

Το πράγμα ήταν απλούστατο. Έμαθα απ' έξω αυτά που έγραφα. Τα αποστήθισα τουλάχιστον τριάντα φορές και ήμουν αφαντάστως ικανοποιημένος που δεν μου διέφευγε ούτε ένα νί. Την τελευταία δοκιμή την έκανα μπροστά στον καθρέφτη, έτσι, για να... θαυμάσω, πρώτος εγώ, τον εαυτό μου.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά όσο πλησίαζε η μέρα της διαλέξεως, τόσο έχανα το θάρρος μου. Και όταν ξημέρωσε το μοιραίο Σάββατο (Σάββατο απόγευμα είχε ορισθεί η διάλεξη) δεν αισθανόμουν πολύ καλά. Έν τούτοις συγκεντρώθηκα στον εαυτό μου, άφηγγελα πάλι απ' έξω την εισαγωγή και τον επίλογο — ή αλήθεια είχε πώς τα ήξερα σαν νεράκι —, φόρεσα το σκούρο κοστούμι μου και σκληρό κολάρο, ήπια κι ένα ποτήρι κονιάκ για καλό κακό, κι όταν ήλθε η μεγάλη στιγμή πήρα τη συλλογή του Ντρώισεν υπό μάλης και ξεκίνησα για το Γυμνάσιο. Στην αίθουσα ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί μαθηταί των ανωτέρων τάξεων και μερικοί γονείς. Τελευταίοι ήρθαν και οι καθηγηταί κι ένας — δυό έφοροι.

Ανέβηκα στην έδρα, με το θάρρος μου μειωμένο σε βαθμό αφάνταστο. Αλλά έχασα και το ελάχιστο που μου είχε απομείνει, όταν αισθάνθηκα να προσηλώνονται επάνω μου τα βλέμματα των καθηγητών, των γονέων και των μαθητών. Έκανα μία τελευταία προσπάθεια κι άρχισα την εισαγωγή. Μετά τη δεύτερη ή τρίτη φράση έχασα τη συνέχεια. Κοκκίνισα, ξεροκατάπια, τίποτα. Και δεν είχα μαζί μου τα χειρόγραφα. Στην άπογνωσί μου παράτησα όλα τα μεγάλα σχέδια και με ύφος κάθε άλλο παρά ρητορικό και φωνή αδύνατη είπα: «Η δημοτική ποίηση δεν έχει ανάγκην εξηγήσεως. Όμιλει άφ' εαυτής!» Και χωρίς να χάσω καιρό άνοιξα το βιβλίο κι άρχισα να διαβάζω — περί απαγγελίας δεν γίνεται λόγος — τα ποιήματα, με τα οποία και τελείωσα τη «διάλεξί» μου.

Η θηριωδία του άκρωτηρίου δεν είχε όρια. Ούτε ένα φιλόanthρωπο χειρο-

ΚΟΜΜΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Στο Λονδίνο έγινε πρό καιρού μία έκθεσις καλλιτεχνικών κομμώσεων, στην οποία συναγίνεσαν οι πιο καλοί κομμωταί όλου του Ηνωμένου Βασιλείου. Όλοι οι επίσημοι έμειναν σύμφωνοι πως η ωραιότερη απ' όλες ήταν η ανώτερη κομμωσις του Χάρολντ Πίτμαν, που ο ίδιος όνομάζει «Σάντα Μαρία» και που είναι ένα αληθινό κομψοτέ- τέχνημα.

(Φωτογραφία Keystone)

κρότημα δεν ακούστηκε. Ακούστηκε όμως η πρόγκα των συμμαθητών μου. «Οχι άδίκως...»

Αντίθετα προς έμένα, ένας συμμαθητής μου — ο Ν. Γεροντάκης — επέμενε ανειδότως να δώση διάλεξι. Ο πατέρας του ήταν εργοστασιάρχης οινόπνευματώδων ποτών και προφανώς για να τον ευχαριστήσει διάλεξε ως θέμα το «αν βλάπτουν ή όχι τα οινόπνευματώδη». Φυσικά δεν είχαμε καμιά αμφιβολία ότι ο Γεροντάκης θα έπειθε το άκρωτηρίο του ότι τα αγνά οινόπνευματώδη, όταν πίνονται με μέτρον, όχι μόνον δεν βλάπτουν, αλλά ωφελούν την υγεία μας.

Η αίθουσα ήταν κατάμεστη όταν άρχισε η διάλεξις. Στην πρώτη σειρά ήταν ο πατέρας του.

Στην αρχή ο Γεροντάκης μίλησε με γενικότητες. Ανεφέρθη στις πανδαίσιες των θεών του Όλύμπου, έπλεξε κατόπιν το έγκώμιο των σταφυλιών και προχώρησε στα σχετικά με τους τρόπους παραγωγής των οινόπνευματώδων ποτών, τα είδη και τις ποιότητες.

Το κύριο θέμα όμως ήταν αν βλάπτουν ή ωφελούν τα οινόπνευματώδη. Και ο νεαρός ρήτωρ δεν βιαζόταν να μας πη τις απόψεις του πάνω σ' αυτό τό... λεπτότατο σημείο. Αλλά ξαφνικά ύψωσε τον τόνο της φωνής του και είπε: «Ανεξαρτήτως όλων αυτών, ανεξαρτήτως της γνησιότητός των ή μη, γεγονός είναι ότι τα οινόπνευματώδη ποτά είναι καταστροφή δια την υγείαν. Πρέπει λοιπόν να τα αποφεύγουμε ως τον μέγιστον των έχθρών μας και να περιοριζώμεθα εις το δροσερό και διαυγές νεράκι!...».

Αυτός ήταν ο επίλογος της διαλέξεως. Αλλά δεν ήταν και ο επίλογος της όλης υποθέσεως. Ο πατέρας του ρήτορος, εργοστασιάρχης όπως είπαμε οινόπνευματώδων ποτών, ο οποίος φυσικά περίμενε από το γυιό του μια καλή ρεκλάμα των προϊόντων του, εξαγριώθηκε και προτού αδειάση η αίθουσα έσπευσε να χειροτονήσει καταλλήλως τον διμυλτή. Δεν είχε και πολύ άδικο ο άνθρωπος...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Γυμναστική κάθε πρωί

«Αν ασχολήσθε με τα σπόρ ή με τον άθλητισμό, χρειάζεται, βεβαίως, να διατηρήτε το σώμα σας πάντοτε στη «φόρμα» του. Αλλά και κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη από μια καθημερινή γυμναστική, για να νοιώθι τον εαυτό του εύκλιτο, γερό, ζωογονημένο. Να ποιες είναι λοιπόν οι βασικές ασκήσεις που πρέπει να κάνετε κάθε πρωί, προτού ντυθήτε (καλλίτερα δέ μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο):

1) Στέκεσθε ευπόλητος, με τα πόδια ένωμένα και τις κνήμες καλά τεντωμένες. Ανασηκώσετε στις μύτες των δακτύλων, χωρίς να λυγίσετε ή να απομακρύνετε καθόλου τα πόδια σας. Μένετε στη στάσι αυτή ως ότου μετρήσετε άργά μέχρι το 3, κι έπειτα ξαναγυρίζετε σιγά - σιγά στην άρ- κική.

Επαναλαμβάνετε την κίνηση έξη φορές, προσπαθώντας να ανασηκώσετε λίγο ψηλότερα κάθε φορά.

2) Ξεκινώντας απ' την ίδια αρχική στάσι, λυγίζετε τη μέση σας προς τα εμπρός, γέρνοντας το σώμα σας ως που να άγγιζετε το πάτωμα με τα δάχτυλα των χειρών σας, όσο το δυνατόν κοντύτερα στα πόδια σας. Οι κνήμες δεν πρέπει να λυγίσουν καθόλου.

3) Στέκεσθε με τα πόδια άνοιχτά, τα χέρια τεντωμένα προς τα κάτω και τις γροθιές σφιγμένες. Στρίβετε τα μπράτσα σας επί τόπου προς τα πίσω, όσο περισσότερο μπορείτε.

4) Στέκεσθε με τα πόδια άνοιχτά και τα χέρια στους γοφούς. Περιστρέφετε το σώμα σας, απ' τους γοφούς και πάνω, διαγράφοντας όσο το δυνατόν μεγαλύτερους κύκλους προς τα εμπρός, προς τα πίσω, δεξιά κι' αριστερά (από τρεις φορές προς κάθε διεύθυνσι).

Ντρώσεν
Διμυλός

X. K. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά βροχερή νύχτα ενώ ο γνωστός συγγραφέας Άλκης Βενέτης γυρίζει σπίτι του με αυτοκίνητο, πέφτει μπρός στις ρόδες, με την απόφαση ν' αυτοκτονήσει, μία άμορφη μικρούλα, η Λίτσα Μαρίνη. Ο Βενέτης την μεταφέρει σπίτι του ελαφρώς τραυματισμένη στο κεφάλι και την περιποιείται με τρυφερότητα. Η Λίτσα του εξηγεί ότι θέλησε να σκοτωθεί γιατί την απέλυσαν απ' το κατάντημα που εργάζονταν κι έμεινε χωρίς δουλειά, φτωχή κι έρημη. Ο Βενέτης την παρηγορεί και της προτείνει να εργασθεί κοντά του ως γραμματέας του. Της υπόσχεται επίσης να την βγάλει στο θέατρο και την εγγράφει στη Σχολή Θεάτρου. Θα εμφανισθεί από σκηνής στο νέο του έργο «Ένα κορίτσι μέσα στη βροχή», που είναι αυτή η ιστορία τους. Η Λίτσα διατάζει. Ο Βενέτης όμως της δίνει θάρρος. Είναι ευτυχισμένος κοντά της και της προτείνει να γίνει γυναίκα του. Η Λίτσα όμως αρνείται. Την τραβάει η έντονη που θα κάνει αυτό στον κόσμο. Την παραμονή των Χριστουγέννων, το βράδυ, πηγαίνουν μαζί στο σπίτι του Γιώργου Πάλμα, διευθυντού του Θεάτρου των Αθηνών. Είναι συγκεντρωμένοι εκεί πολλοί κόσμος του θεάτρου, της δημοσιογραφίας. Εκεί η Λίτσα γνωρίζει και τον νέο ξέν-πρεμιέ του Πάλμα, τον Νίκο Αγγελίδη, φλογερό και τίμιο. Σε λίγο όμως ξεσπάει ένα ζωηρό επεισόδιο. Η πρωταγωνίστρια του Θεάτρου των Αθηνών Φλόρα Σμαράγδη, ακούγοντας ότι η Λίτσα θα πρωταγωνιστήσει στο νέο έργο του Βενέτη, αρκίζει απ' το θυμό της κι' αρχίζει τις βρισιές.

Ο Βενέτης κι' η Λίτσα φεύγουν και γυρίζουν σπίτι. Το Βενέτη του έχει γίνει πάθος πιά να βγάλει τη Λίτσα πρωταγωνίστρια στο έργο του και γίνεται η πρώτη πρόβα στο θέατρο. Η Λίτσα τα καταφέρνει περίφημα. Αλλά ο Πάλμας, ο διευθυντής του Θεάτρου των Αθηνών διατάζει κι' αρνείται στο τέλος να παρουσιάσει τη Λίτσα, μία άγνωστη μικρούλα, ως πρωταγωνίστρια στο μεγαλύτερο θέατρο της πρωτεύουσας. Μα κι' ο Βενέτης... έμεινε φανατικό.

Την άλλη μέρα παίζουν τη Λίτσα στο τηλεθέατρο. Η Αγγελίδης και της μιλάει για την αγάπη του. Μα η Λίτσα έχει πάρει πια την απόφασή της. Δεν θέλει να γίνει θύρα στο Βενέτη και να τον έμμελλε στη δουλειά του. Και φεύγει απ' το σπίτι του νύχτα πάντα. Στο δρόμο όμως συναντά τον Άγγελιδη που την πείθει να γυρίσει πίσω. Το έργο του Βενέτη πρόκειται να παιχθεί πλέον απ' τους «Ενωμένους Καλλιτέχνες» με πρωταγωνίστρια πάντα τη Λίτσα.

5ον Κι' ύστερα, πιά σιγά, συνέχισε ο Βενέτης:

— Σε γύρισε, βέβαια, κοντά μου... Δεν υπάρχει αμφιβολία... Μήπως τόκανε όμως αυτό ξέροντας ότι εσύ θα υποστήριζες με τόσο φανατισμό τη χρησιμοποίησή του στο ρόλο του πρωταγωνιστή;...

Κατακόκκινη, η Λίτσα έσκυψε τα μάτια της μπροστά στο διαπεραστικό, στο επίμονο βλέμμα του άγαπημένου της... Έκείνος πάλι, την κύτταζε άρκετη ώρα. «Υστερα, ξαφνικά, της είπε, αλλάζοντας κουδούντα:

— Πείνασα!... Τι λές; Δεν τρώμε;... Κοντεύει πιά απόγεμα...

Με σκυμένο κεφάλι σά να τὴν βάραινε

ἀσκήκωτα ἡ υποψία τοῦ ἀγαπημένου της. Ἡ Λίτσα ἀρχισε νὰ στρώνει τραπέζι...

I.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, κατὰ τὶς δέκα, ἐνῶ ὁ Βενέτης ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι, χτύπησε τὸ τηλέφωνό του. Ἡ Λίτσα ἔτρεξε καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

— Εμπρός... Ποιὸς εἶναι;... Ἡ ἀπάντησις ἀρχισε νὰ ῥοεῖ ἀπ' τὴν ἀλλή μεριά τῆς γραμμῆς. Χρειάστηκε νὰ ξαναμιλήσῃ ἡ Λίτσα:

— Εμπρός... Μιλήστε... Ἀκούστηκε τότε μὲς' στὸ ἀκουστικό μιὰ σιγανὴ ἀντρικὴ φωνή:

— Εἰώ, Λίτσα... Νίκος... Τώρα, ἔμεινε ἐκείνη γιὰ λίγα δευτερόλεπτα σιωπηλὴ...

— Μίλα μου, Λίτσα... τὴν παρακάλεσε ἐκείνος ἀπὸ μακριά. Πῆς μου καλημέρα... Ξεψυχισμένη, γλῶστρησε ἡ φωνὴ τῆς μὲς' στὸ ἀκουστικό:

— Καλημέρα, Νίκο... Με συγχωρεῖς ποὺ σοὺ τηλεφωνῶ... Εἶσαι μόνη σου;...

— Ναι, μόνη μου... βιάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ξέρεις, εἶμαι γεμάτος ἀγωνία ὕστερ' ἀπὸ τὰ χτεσινά... Μήπως ἔγινε τίποτα;...

Πάλι ἀρχισε λίγο νὰ τοῦ ἀπαντῇ.

— Μήπως μαλλώσατε μὲ τὸ Βενέτη... ἐξ αἰτίας μου;... τὴν ἐναρώτησε.

— Όχι... τοῦ ἀπάντησε πολὺ σιγά.

— Τόσο τὸ καλύτερο... Δεν θάθελα ποτέ, Λίτσα, νὰ σοὺ ταραξῶ τὴν εὐτυχία σου...

Παρά λίγο νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνα φοβερὸ ἐνοχοποιητικὸ ὅσο κι' αὐθόρμητο: «Δὲν εἶμ' εὐτυχισμένη!...». Κρατήθηκε όμως, καὶ τοῦ εἶπε μόνο:

— Ξέρεις, οἱ «Ενωμένοι Καλλιτέχνες» ζητήσανε τὸ ἔργο...

Ταραγμένη, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά της ἡ φωνὴ του:

— Ναι, εἶδα τὸ Μαρόγλου καὶ μοῦ τὸ εἶπε... Δεν τὸν πολυτίστωα όμως... Εἶπα πὺς θάνα ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἀνακρίβεις τῆς θεατρικῆς τοῦ ἐνημερότητος!...

— Όχι, Νίκο... Εἶν' ἀλήθεια... Δυστυχῶς εἶν' ἀλήθεια...

— Στὸ εἶπε ὁ Βενέτης;...

— Ἦμουν δίπλα του ὅταν τηλεφώνησε ὁ Στεφανῆς...

— Λοιπὸν...

— Ναι, τὸ θέλουν τόσο πολὺ τὸ ἔργο, τοῦ δέχονται νὰ παίξω ἐγὼ τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας...

— Στὸς «Ενωμένους Καλλιτέχνες»;

— Τὴν ῥώτησε μὲ φωνὴν πλὴν μὴ ἀγωνία.

— Στὸς «Ενωμένους Καλλιτέχνες»...

Ἐξέμυχε ἡ δικὴ τῆς ἡ φωνή.

Μεῖνανε γιὰ λίγο καὶ οἱ δύο τους σιωπῇ.

Ο... Λωποδύτης

Ὁ καθηγητὴς κ. Ἀναξίμανδρος, εἰς ἀγοράσει πέντε ὀμπρέλλες, ἀλλὰ ἀφρημένος ὅπως ἦταν τὶς ἑκτονὲς πάντα στὸ σχολεῖο ἔκκινε λοιπὸν μιὰ βροχερὴ μέρα, ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς ὀμπρέλλα.

Στὸ τράμ κάθισε δίπλα σὲ μιὰ νεαρή κυρία κι' ὅταν σηκώθηκε πῆρε ἀφρημένος τὴν ὀμπρέλλα τῆς.

Με συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε αὐτή, μὰ ἡ ὀμπρέλλα εἶναι δική μου.

Ὁ κ. καθηγητὴς σαστισμένος, ζήτησε συγγνώμην καὶ κατέβηκε, ἀποφασισμένος νὰ πάρῃ καὶ τὴν πέντε ὀμπρέλλες ἀπὸ τὸ σχολεῖο, γυρίζοντας στὸ σπίτι του.

Στὴ διαδρομὴ τοῦ γυρισμοῦ ἔτυχε ν' ἀνεβῇ στὸ τράμ ἡ ἴδια κυρία, ποὺ μόλις εἶδε τὶς πέντε ὀμπρέλλες, ποὺ κουβαλοῦσε ὁ κ. καθηγητὴς, ἔσκυψε καὶ τοῦ ψιθύρισε κλεινοντάς του τὸ μᾶτι:

— Ἡ δουλειά, βλέπω, πῆγε πολὺ καλὰ σήμερ'!

Ο ΦΑΚΟΣ

πῆλο. Ὑστερὰ, ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγγελίδη:

— Κρίμα, Λίτσα... Κι' ἐγὼ ποὺ ἦταν ὄνειρό μου νὰ ἐμφανιστῶ μαζί σου... Στὸ πλευρὸ σου...

Δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ κι' ἐκείνη, καὶ ἔξασπε:

— Κι' ἐμένα ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου!... τόσο, ποὺ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παίξῃ δίπλα μου ἕνας ἄλλος, μοῦ φαίνεται φοβερὴ... Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ νοιώθω μόνο μὲ σένα στὸ πλευρὸ μου...

Γλυκεῖα, σιγανή, χάιδεψε τ' αὐτιά της ἡ ἀπάντησίς του:

— Ἀγαπημένη μου... Σ' εὐχαριστῶ...

Ξαφνικά, κατάλαβε ἡ Λίτσα πόσο γλυστερὸς ἦταν ὁ καθηγητὸς ποὺχε πᾶρει καὶ τὸν δὺς τοὺς ἡ συζήτησι... Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, κρέμασε σιγὰ τὸ ἀκουστικό...

Κι' ὕστερα, ἔμεινε γι' ἀρκετὴν ὥρα, κυττάζοντας μ' ἀπληστή ἐπιμονὴ τὸ ψυχρὸ μηχανισμό, ποὺ μέσα του εἶχε κλείσει γιὰ δευτέρη φορὰ μιὰ φωνὴ τόσο ἀγαπημένη...

Τὸ τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Ἡ Λίτσα ἀρπαξε τὸ ἀκουστικό.

— Λίτσα... ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγγελίδη, βιαστικὴ, λαχανιασμένη ἀπὸ συγκίνηση. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ!... Τὸ ἔργο πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ παίξουμε ἐμεῖς...

— Τί θές νὰ κάνω ἐγώ;... τὸν ἐρώτησε σιγὰ. Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ;...

— Τίποτα... Ἐσὺ δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ κάνῃς τίποτα... Ἀσε με... Θὰ κάνω ἐγὼ ἕνα διάδημα στὸν Πάλμα. Θὰ τοῦ πῶ γιὰ τὴν πρότασι τοῦ θιασοῦ τὸν «Ενωμένων Καλλιτεχνῶν»...

— Ἀσε, ἴσως μπορῶ νὰ πετύχω κάτι... Γεῖά σου, ἀγαπούλα... Ὅσο τηλεφωνήσω, ἔλπιω, καλὰ νὰ...

Τὸ τηλέφωνο εἶχε κλείσει, κι' ἡ Λίτσα κρατοῦσε ἀκόμα μηχανικά στὸ χέρι τῆς τὸ ἀκουστικό... Σιγὰ, τὸ κρέμασε.

Κατὰ τὶς δύο γύρισε ὁ Βενέτης. Μπαίνοντας τὴ φίλησε ὅπως πάντα, πέταξε τὴν τσάντα του σὲ μιὰ γωνία, κι' ἔκατσε στὸ τραπέζι. Ἐκείνη ἔκατσε σιωπηλὴ ἀπέναντί του. Ἀρχίσανε νὰ τρώνε καὶ οἱ δύο τους χωρὶς νὰ μιλᾶνε. Σὲ μιὰ στιγμή, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Σηκώθηκε ἡ Λίτσα μ' ἕνα καρδιοχτύπι, καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό:

— Εμπρός... λέγετε...

— Τὸν κύριο Βενέτη, σὰς παρακαλῶ... ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ στ' αὐτιά της.

— Ποιὸς τὸν ζητάει;

— Πάλμας...

Κατακίτρινη, ἡ Λίτσα ἄφισε τὸ ἀκουστικό στὸ τραπέζι καὶ τοῦ τηλεφώνου.

— Ποιὸς εἶναι;... τὴν ῥώτησε ὁ Βενέτης, μπουκωμένος.

— Ο... Πάλμας... τοῦ ἀπάντησε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα τῆς.

Ὁ Βενέτης τῆς ἔριξε μιὰ ματιά, καὶ σηκώθηκε. Πῆρε τὸ ἀκουστικό, ἀκουμπώντας τὴν πετσέτα του δίπλα, στὸ τραπέζι τοῦ τηλεφώνου:

— Εμπρός... Ναι, ἐγώ... Γεῖά σου Γιώργο... Τί νέα;... Πῶς;... Ἐμμέθες ὅτι τὸ ἔργο μου θὰ τὸ παίξουν οἱ «Ενωμένοι Καλλιτέχνες»;... Μπᾶ!... Δεν εἶν' ἀκόμα τίποτε σίγουρο... Νά, περιμένω σήμερὰ τὸ ἀπόγεμα ἐδῶ τὸ Στεφανῆ, νὰ τὰ συζητήσουμε... Τί;... Θες νὰ μιλήσουμε πρώτα οἱ δύο μας;... Πότε; Δεν σοῦπα; Στὶς ἑξὶ τὸν περιμένω, κι' εἶναι δύο καὶ εἰκοσι... Τώρα; Νὰ σὲ περιμένω;... Ἐλα... Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θές... Γεῖά σου...

Κρέμασε σκεπτικὸς τὸ ἀκουστικό ὁ συγγραφέας καὶ γύρισε στὸ τραπέζι.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάολος... μονολόγησε, ἂν δεχθῇ κι' αὐτὸς τί θὰ πούμε στὶς ἑξὶ τοῦ Στεφανῆ;...

— Ὅτι πρόλαβε ὁ Πάλμας... ψιθύρισε δειλὰ ἡ Λίτσα, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Α, ναι, ξέχασα ὅτι ἐσὺ θές νὰ παίχῃ τὸ ἔργο στὸ «Θέατρο τῶν Αθηνῶν»...

— Θέλω!... Τί θὰ πῇ θέλω;... Πῶς εἶναι δυνατό νάχω ἐγὼ γνώμη ἀπάνω σ' αὐτό;...

— Κι' ὅμως, ἔχεις, μικρὴ μου Λίτσα... τῆς ἀπάντησε ἐκείνος, ξεφλουδίζοντας ἕνα πορτοκάλι. Κι' ἡ γνώμη σου αὐτή, τὸ ξέρεις ὅτι βαραίνει πολὺ...

Ἡ Λίτσα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσις της, καὶ πῆγε καὶ κάθισε στὰ γόνατά του:

— Ὅα παιχτὰ καλύτερα τὸ ἔο'σ σου

ἐπὶ τὸν Πάλμα... τοῦ εἶπε σιγὰ. Αὐτὸ τὸ ξέρεις ἐσὺ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον... Τὸ θέατρό του εἶναι τὸ μεγαλύτερο τῆς Ἀθήνας, με τὶς πρὶο τέλειες ἐγκαταστάσεις...

— Ἐνῶ τὸ «Λυρικόν» ποὺ στεγάζει τοὺς «Ενωμένους Καλλιτέχνες», εἶναι μιὰ τρύπα, σὲ μιὰ συνοικιακὴ παρόδο...

— Δεν συζητεῖται ὅτι συμφέρον μας εἶναι νὰ παιχτῇ τὸ ἔργο στὸ «Θέατρο τῶν Αθηνῶν»... Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως τί θὰ μᾶς πῇ κι' ὁ Πάλμας...

— Γιὰ νάρχεται τέτοια ὥρα...

— Ναι, μάλλον εἶναι καλὸ σημάδι αὐτό...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἕνα κουδούνισμα στὴν πόρτα. Ἡ Λίτσα πῆγε ν' ἀνοίξῃ τρέμοντας. Κομῶς ὅπως πάντα, χαμογελαστός, ἐπικίνδυνα μελιχλιος μπῆκε ὁ Πάλμας.

— Καλημέρα σας... εἶπε τρώγατε;... Με συγχωρεῖτε.

— Μπᾶ... Ὅα μᾶς κάνῃς παρέα... τοῦ ἀπάντησε ὁ Βενέτης. Κάτσε...

Ὁ Πάλμας ἔκατσε σὲ μιὰ πολυθρόνα λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Νά, θὰ κάτσω ἐδῶ... Γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσω... εἶπε.

— Δεν θὰ φᾶς;

— Εἰώ; Τρῶω πολὺ ἀργά...

Ἡ Λίτσα πρόσφερε στὸν Πάλμα καθαρισμὸν μῆλο. Ἐκείνος πῆρε ἕνα κομματάκι.

— Εὐχαριστῶ, ὥραία μου πρωταγωνίστρια... εἶπε μὲ τὸ συνηθισμένον του παινιδιάρικο ὕφος, μισοσοδάρ, μισοσατῆ.

— Πρωταγωνίστρια;... ἔκανε ὁ Βενέτης. Πᾶς τῆς δίνεις τὸν τίτλο, ἀφοῦ δὲν τῆς δίνεις τί θεσί;...

Ὁ Πάλμας ἔδωκε τὴ χρυσὴ του ταμπάκερα, καὶ πρόσφερε τσιγάρο στὸ συγγραφέα.

— Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ τῆς δώσω καὶ τὴν θεσί... εἶπε. Ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο ἐσὺ...

Καὶ βιάστηκε νὰ προσθέσῃ ἀμέσως:

— Κι' ἀφοῦ, ἄλλωστε, τῆς ἀξίζει...

Ἡ Λίτσα χλώμιασε.

— Μπᾶ;... ἔκανε ὁ Βενέτης. Ἀλλάξες γνώμη;...

Ὁ Πάλμας ἔφερε τὴν πολυθρόνα του πρὶο κοντὰ στὸ τραπέζι:

— Δεν μὺς λές σὲ παρακαλῶ, εἶπε, ἀπὸ πότε ἀρχισες νὰ μὴ σέβεις τὶς συμφωνίες σου;...

— Τὶς συμφωνίες μου τὶς σέβουμαι πάντοτε ἐγὼ!... τοῦ ἀπάντησε ξερά, κοφτὰ ὁ Βενέτης.

— Μὰ, καλὰ, δὲν εἶχαμε συμφωνήσει νὰ σοῦ παίξω ἐγὼ τὸ ἔργο σου;... Τί πᾶς καὶ μοῦ συζητᾷς μ' «Ενωμένους Καλλιτέχνες» καὶ πράσινα ἀλογα;...

— Πρῶτα - πρῶτα, ποὺ τόμαθες αὐτό;... Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;...

— Ὅλος ὁ κόσμος!...

— Διλαδῇ;

— Νά, ὁ Μαρόγλου, ὁ Γεράλης, ὁ δικός μου ὁ Κωστόπουλος.

Ὁ Βενέτης κύτταζε μὲ υποψία τὴν Λίτσα, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα τῆς.

— Καί... ὁ Ἀγγελίδης; ῥώτησε ὕστερα, δὴθεν ἀδιάφορα, τὸν θιασάχ.

— Κι' αὐτός!... ἀπάντησε ὁ Πάλμας.

— Α!... ἔκανε μόνο ὁ συγγραφέας. Κι' ὕστερα συνέχισε:

— Ἀς βάλουμε ὅμως λίγο τὰ πράματα στὴν θέσι τους, καλὲ μου Γιώργο... Πρῶτα - πρῶτα, μοῦ φαίνεται πὺς δὲν μόνον δὲν εἶχαμε συμφωνήσει νὰ μοῦ παίξῃς ἐσὺ τὸ ἔργο, ἀλλὰ, στὴν τελευταία μας συνάντησι στὸ γραφεῖο σου, σχεδὸν εἶχαμε διαφωνήσει ριζικά...

— Ναι, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς πρωταγωνίστριας... Νόμιζα, πὺς ἡ δεσποινίς, σὰν πρωτόπειρη, σὰν ἀδελφὴ, δὲν θάταν λογικὸ νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους τῆς ἕνα ρόλο ποὺ καὶ δόκιμες θεατρίνες μποροῦσε νὰ τὴν χαντακώσῃ.

— Εἰγὼ πάλι εἶχα τὴν ἐντελέχεια ἀντίθετη γνώμη, κι' ἐτοὶ ἀποχαριετιστήκαμε σὰ φίλοι, ποὺ ἀναγνωρίζουν ὅμως ὅτι τοὺς χωρίζει ἄβυσσος ἀντιλήψεων!... Ποῦ βλέπεις, λοιπὸν, τὴν παρασπονδία, τὴν ἀσυνέπεια;...

Νευριασμένος, ὁ Πάλμας ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του.

— Μὰ, σοδάρ, φώναξε, πιστεύεις ὅτι

μποροῦν οἱ «Ενωμένοι Καλλιτέχνες» νὰ παίξουν τὸ ἔργο σου;...

— Γιατί ὄχι;...

— Ἐνα μπουλουκί!...

— Καλὰ, μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε θιάσος πρώτης τάξεως, θὰ τὸν ἀνέδωκα ὅμως — ἐλπίζω... — τὸ ἔργο μου, κι' ἡ πρωταγωνίστρια ποὺ θὰ τὸ παίξῃ...

— Σ' ἕνα θέατρο ποὺ χωράει δὲν χωράει τετρακόσους ἀνθρώπους... Τὸ δικό μου χωράει τρεῖς φορές τόσους...

— Ἀπολύτως, στοὺς «Ενωμένους Καλλιτέχνες», τὸ ἔργο μου θὰ παιχτῇ τρεῖς φορές πρὶο πολὺν καιρὸν ἀπ' ὅτι θὰ παιζότανε στὸ «Θέατρο τῶν Αθηνῶν»...

Ὁ Πάλμας σήκωσε τοὺς ὤμους του, κι' ἄναψε νευριασμένος ἕνα καινούργιο τσιγάρο.

— Ὄστε, ἡ ἀπόφασί σου εἶναι νὰ δώσῃς τὸ «Ἐνα κορίτσι μὲς' στὴ βροχή», στοὺς «Ενωμένους Καλλιτέχνες»;

— Καθόλου!... ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Βενέτης. Ἀπόδειξις ὅτι μὲ τὸ Στεφανῆ θὰ μιλήσουμε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς ἑξὶ σήμερ.

Ὁ Πάλμας πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του:

— Ἀκούσε, εἶπε, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μιλήσῃς μὲ κανένα Στεφανῆ...

Τὸ ἔργο σου θὰ τὸ παίξω ἐγὼ!...

— Μὲ τὴν Λίτσα στὸ ρόλο τῆς Βέρας;...

— Μὲ τὴν Λίτσα στὸ ρόλο τῆς Βέρας...

— Πολὺ καλὰ, τότε... Εἵμαστε σύμφωνοι...

Ἡ Λίτσα ἀκούμπησε πίσω τῆς σ' ἕνα ἐπιπλο γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ... Ὁ Πάλμας ἔδωκε ἀπὸ τὴν μέση τῆς τοῦ δύο δαχτυλογραφημένα χαρτιά, καὶ τὰ παρουσίασε στὸ Βενέτη.

— Στην επιτυχία του έργου μου, γιατί δάνειο δική σου επιτυχία!...
ΙΑ.

Φεύγοντας ο Πάλμας πήρε μαζί του και τις δυο πράξεις του έργου, για να τις δώσει στον αντιγράφο να αρχίσει να βγάλλει ρόλους.

— Και την τρίτη πράξη;... ρώτησε πριν φύγει.

— Όπως σου είπα κι' άλλοτε, μου λείπει το φινάλε του... απάντησε ο Βενέτης. Όσοι να μάθουν όμως τις δυο πρώτες, θα τελειώση κι' η τρίτη...

Κι' ύστερα, κυττάζοντας, κλεφτά τη Λίζα, πρόσθεσε:

— Μπορεί το φινάλε να μου το δώσει η πραγματικότητα... όπως και το άλλο έργο...

Ο Πάλμας έφυγε. Όταν έκλεισε η πόρτα πίσω του η Λίζα δε μπόρεσε να κρατηθεί άλλο: Έπεσε με κλάμματα στην αγκαλιά του Βενέτη:

— Άγαπημένε μου!... Μεγάλε μου αγαπημένε... μουρμούρισε άναμεσα στους λυγμούς της. Σ' εύχαριστώ!...

Ο Βενέτης της χαϊδεψε τρυφερά τα μαλλιά:

— Είσ' εύχαριστημένη, Λίζα;... τη ρώτησε.

— Νομίζω πως δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία απ' αυτή στη ζωή!... Τόσο, που φοβάμαι μήπως δε μπόρεση να κρατήσει η μικρή μου αμάχητη καρδιά...

— Είδες πούχες αμφιβολίες, κουτό;...

— Ήμουν ανόητη!... Μιά κι' ήθελες να μ' επιβάλεις, δεν ήταν δυνατό παρά στο τέλος να το καταφέρεις...

— Και τώρα, ελπίζω να με βγάλεις άσπροπόσωπο... Τι λές;...

— Έννοια σου... Μην φοβάσαι... Θαβάλω όλα τα δυνατά μου για να βγάλω πέρα το ρόλο...

— Λοιπόν, μεθαύριο αρχίζουμε πρόβες...

— Θεέ μου!... Σάν ψέμμα μου φαίνεται!

— Έσκυψε πολύ κοντά, στ' αυτί της, και της ψιθύρισε σιγά, άναμεσα σε δυο φίλια:

— Κι' όμως, είν' αλήθεια... Θα παίξεις στο έργο μου — είσαι πρωταγωνίστρια!...

★

Οι έφημεριδες βούιζαν!... Πρώτος ο Μαρσόγλου, από το άλλο άπογευμα, στην «Εσπερά», αφιέρωσε τη μισή του θεατρική στήλη για το μεγάλο θεατρικό γεγονός της ημέρας. Έγραψε ένα σωρό έπαινους για το καινούριο έργο και την καινούργια πρωταγωνίστρια, την «αποκαλυψή του Βενέτη». Τον μιμήθηκε ο Σταθόπουλος στο «Μέλλον», κι' ύστερα όλες οι άλλες έφημεριδες. Κάθε κρίση κάθε καινούργιου έπαινου, τον διάδαζε ο Βενέτης που τα παρακολουθούσε όλα κι' ύστερα κουδάλιζε την έφημερίδα ή το περιοδικό στη Λίζα, που τα διάδαζε όσα γράφαμε γοητευμένη...

— Μ' αλήθεια, για μένα τα γράφουν όλ' αυτά;... τον ρωτούσε.

— Αλλά;... Για μένα;...

— Και... τ' αζίζω;...

— Απου αξίζεις να παίξεις στο έργο μου, δεν αξίζεις να γράψω για σένα δυο λόγια ο Μαρσόγλου;...

Οι πρόβες είχαν αρχίσει και προχωρούσαν κανονικά. Η Λίζα ήταν έτοιμη. Ήξερε το ρόλο της απ' έξω κι' άνακατωτά. Ο σκηνοθέτης περιορίστηκε να της δώσει μόνο την κίνησή της στα σύνολα. Ο 'Αγγελίδης πάλι, φιλοτιμήθηκε ν' άποστηθίσει κι' αυτός το ρόλο του, και το κατάφερε με την τρίτη πρόβα. Τώρα, το έργο πήγε στρωτό. Τον τρίτο ρόλο, του συγγραφέα Κώστα Βεργή, βάπαιζε ο τυπίστας του θιάσου, ο Μίμης Ζερμπίνης. Οι άλλοι ρόλοι, άσημαντοι κι' έπουσιώδεις, δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά παίσιμα των τριών πρωταγωνιστών.

Τις πρώτες μέρες, στην πρόβα πήγαινε κι' ο Βενέτης. Ύστερα όμως, ένα πρωί, είπε στη Λίζα:

— Σήμερα θα πάς μόνη σου στο θέατρο...

— Εκείνη τον κύτταξε με άπορία:

— Γιατί;... τον έρωτησε.

— Ετσι... Δεν χρειάζεται νύχουμαι κάθε μέρα... Το έργο μπήκε στο δρόμο του, τώρα δεν θέλει πια παρά «έκμάθηση»...

— Τι να κάνω εγώ;... Θα ξαναρθώ στη γενική δοκιμή...

— Κι' εγώ;... Πώς θα πάω μόνη μου;... Γέλασε ο Βενέτης:

— Γιατί;... θα σε φάνε;... Χώθηκε στην αγκαλιά του, όπως πάντα, όταν γύρινε προστασία:

— Σ' έχω τόσο συνηθίσει κοντά μου, που θα μου φανή βουλό να μου λείψεις έστω και μία στιγμή...

— Πρέπει να συνηθίσω... Τι θα πη' «ε» έχεις συνηθίσει κοντά σου;... Πρέπει να με ξεσυνηθίσω!... Κοιτάει πρωταγωνίστρια είσαι πια!... Δεν είσαι κανένα παιδάκι για να θες ν' άντεμα!...

— Μην με μαλλώνεις... το παρασπινέθηκε σιγά. Δεν είμαι πρωταγωνίστρια! είμαι ένα μικρό τίποτα, που μόνον έσύ το δημιουργείς, ή παρουσία σου του δίνει ζωή.

— Αυτά είνε φιλολογίες!... Έλα σήκω, τοίμασού και φεύγα για την πρόβα...

— Άργησες...

— Έτσι, εκείνο το πρωί, η Λίζα πήγε για πρώτη φορά μόνη της στο θέατρο. Αμέσως ένοιωσε πως όλοι την κυττάζανε σήμερα αλλοιώτικα. Απ' τον ίδιο τον Πάλμα, ως τον Κωστόπουλο, όλοι εκεί μέσα της φάνηκε πως τη ζώσανε με ματίες γεμάτες πρόστυχη άπληστία. Νόμιζε πως ήταν μόνη της κι' άπροσπάτευτη άναμεσα σε μιάν άγέλη σαρκόβόρων. Ένοιωσε τα δάκρυα να της πλημμυρίζουν τα μάτια...

— Όταν ξαφνικά, είδε τα βλέμματα του 'Αγγελίδη στηριγμένα άπάνω της με τρυφερή στοργή, με δειλό παράπονο. Ατότομα, ένοιωσε τον έαυτό της ήσυχο, προστατευμένο... Ζύγωσε το νεαρό ζέν - πρεμιέ, και το χαϊρέμ' ένα χαρούμενο χαμόγελο:

— Καλημέρα, Νίκο...

— Καλημέρα, Λίζα... της απάντησε αυτός.

Κι' ύστερα, ψάχνοντας γύρω, τη ρώτησε:

— Δεν ήρθε ο κύριος Βενέτης;...

— Όχι, σήμερα ήρθα μόνη μου...

— Σάν ξαλαφρώμενος λιγάκι, ο 'Αγγελίδης την κύτταξε πιο θαρραλά στα μάτια:

— Θα μου επιτρέψεις να σε συνοδεύω ύστερα από την πρόβα ως το σπίτι;...

— Με μεγάλη μου χαρά... Ξέρεις ότι από δω μέσα είσαι το μόνο φίλικό μου πρόσωπο.

Την εύχαρίστησε με το πιο τρυφερό του χαμόγελο...

— Αρχισε ή πρόβα. Από την πρώτη σκηνή, η Λίζα ένοιωσε ότι τη μέρα εκείνη έπαιζε με πιο άνεσι. Γιατί άραγε;... Αφινε τον έαυτό της έλευθερο να εκδηλωθή, ή καρδιά της χτυπούσε μ' έναν άνυποκрито αύθορητισμό, τα λόγια βγαίαναν, συγκινημένα κι' απλά, από τα χείλια της...

— Στις σκηνές μάλιστα με τον 'Αγγελίδη, ήτανε πραγματικά ύπεροχη. Τόνοιωσαν και ή ίδια, της το είπε κι' ο σκηνοθέτης, ο Ζανής:

— Μπράβο σας, δεσποινίς!... Σήμερα παίξατε περίφημα.

— Αλήθεια;... ρώτησε κατακόκκινη ή Λίζα από τη συγκίνησι και την ευαίσθησι.

— Ναί; σήμερα παίξατε άδίστα, με ψυχή και με πειστικότητα. Σά δοκιμή θεατρίνα.

Μιά φωνή, σά σφύριγμα φιδιού, έφτασε σιγανή από δίπλα, για να δηλητηριάσει τη χαρά της Λίζας:

— Λέιπει, βλέπεις, σήμερα ο μπαμπούλας!...

Η Λίζα γύρισε άπότομα. Αυτή πούχε μιλήσει ήταν ή Μαρίδου, ή καρατερίστα, περίφημη για την κακιά της γλώσσα και το πολυτάραχο παρελθόν της. Είχε ξεκινήσει κάποτε, στα είκοσι της χρόνια, για πρωταγωνίστρια, και δεν είχε καταφέρει παρά να γίνη καρατερίστα στα πενήντα της. Ήτανε φυσικό, λοιπόν, να μισή τα νειάτα, και τις πρωταγωνίστριες.

Η Λίζα, άκούγοντάς τη, κοκκίνισε ως τ' αυτιά. Μ' όλη τη δειλία της, τόλμησε να ζήτηση μία έξήγησι:

— Τι θέλετε να πείτε κυρία;... ρώτησε τη Μαρίδου, με φωνή πούτρεμε από το θυμό της.

— Με ρωτάς, ώραία μου μικρούλα;... Έκανε με κακία ή γρηά. Λέιπει ο μπαμπούλας, κι' έσύ άφισες πια την καρδούλα σου έλευθερη να χτυπήση για το διαλεχτό της.

— Ο 'Αγγελίδης έσφιξε τις γροθιές του:

— Παλιόγρη!... φώναξε.

Η καρατερίστα πετάχτηκε όρθη:

— Τον κακό σου τόν καιρό, βρωμόπαιδο!... Έραστή της κακίας ώρας... Ό-ρίστε μας!... Θα μάς βρίση γιατί του

προσβάλαμε το είδωλό του... Για να δούμε, τι θα πη' ο Βενέτης όταν τα μάθη όλ' αυτά τα ενδιαφέροντα;...

Η Λίζα νόμιζε πως ένα άπύθμενο βάρος είχε ξαφνικά άνοιξει μπροστά στα πόδια της... Αλήθεια, τι μπορούσε να σκεφτή ο άγαπημένος της, μαθαίνοντας αυτό το όικτρό έπεισόδιο, μεγαλωμένο από το κουτσομπολιό των παρασκηνίων;...

Ο Κωστόπουλος έτρεξε να καθισχύαση την άφηνισμένη καρατερίστα:

— Σώπα, καυμένη Άγνή. Μην κάνεις έ-τσι.

— Δεν άκουσες πού μ' είπε παλιόγρη;... ούρλιασε ή καρατερίστα. Θα τόν πάω στην 'Αδεια!...

Η Λίζα παρακολουθούσε άμίλητη, παγωμένη, τη σκηνή. Μάταια ο Ζανής προσπαθούσε να ταχτοποιήση την ύπόθεσι...

Η Μαρίδου έξακολουθούσε να ούρλιαζε:

— Παλιόγρη να πής τη μάννα σου, βρωμιάρη!...

— Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε ο Πάλμας. Παγερός, άυστηρός, έπίσημος. Η άπλή παρουσία του προκάλεσε άπότομη ήσυχία.

— Τι συμβαίνει;... ρώτησε.

— Με είπε παλιόγρη... φώναξε ή Μαρίδου.

— Με πρόσβαλε, κύριε Πάλμα... είπε ο 'Αγγελίδης σιγά, με άξιοπρέπεια.

— Δεν πρόσβαλα σένα, πρόσβαλα το είδωλό σου!... σφύριξε ή καρατερίστα.

Ο Πάλμας κύτταξε παγερά πρώτα τον 'Αγγελίδη, ύστερα τη Λίζα. Στο τέλος, γύρισε στο Ζανή:

— Βάλτε, σάς παρακαλώ, από ένα πρό-στιμο στη Μαρίδου και στον 'Αγγελίδη...

— Έσας, δεσποινίς, συνέχισε γυρίζοντας στη Λίζα, σάς παρακαλώ να μ' ακολουθήσετε στο γραφείο... Κύριε Ζανή, τελείωσε ή πρόβα:

— Ναί, για σήμερα τελείωσε...

— Καλά, αύριο πάλι τότε...

Χαιρέτησε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού το θιάσο, κι' άφισε τη Λίζα να περάσει μπροστά του και να μπή στο γραφείο. Πίσω της μπήκε κι' εκείνος, κι' έκλεισε την πόρτα.

— Καθήστε, δεσποινίς... της είπε.

Το ύφος του ήτανε παγερά εύγενικό. Η Λίζα κάθισε με δυσφορία, σάν κάτι να τη βάραινε.

— Έκάτσε κι' ο Πάλμας στο γραφείο του, κι' άναψε σιωπηλός ένα τσιγάρο από τη χρυσή του ταμπακίερα. Τράβηξε δυο - τρεις ρουφηξίες, κι' ύστερα μίλησε:

— Δεσποινίς, πιστέψτε με πως δεν έχετε να κερδίσετε τίποτα δημιουργώντας έπεισόδια γύρω από το όνομά σας...

— Εγώ δημιουργήσα έπεισόδιο!...

— Όχι απ' ευθείας έσείς, γινάτε όμως άφορμή να δημιουργήση ένα τόσο δυσάρεστο έπεισόδιο...

— Η κυρία Μαρίδου μου πέταξε ένα φο-δερά προσβλητικό ύπονοούμενο, χωρίς να την πειράξω καθόλου...

Ο Πάλμας τράβηξε δυο - τρεις ρουφη-ξίες πάλι σιωπηλός. Ύστερα, αλλάζοντας θέσι στην καρέκλα του, είπε:

— Θα μου επιτρέψετε να σας πώ, δε-σποινίς, ότι ή Μαρίδου άσκημα έκανε να σας προσβάλω; κι' έσείς όμως, δεν κάνατε καλά, δίνοντάς της το δικαίωμα να σας προσβάλω!...

Η Λίζα πετάχτηκε κατακόκκινη όρθη:

— Τι θέλετε να πείτε, κύριε Πάλμα;...

— Ήσυχα, ο θεατρώνης έσβυσε το τσιγά-ρο του σ' ένα τασάκι. Ύστερα σηκώθηκε κι' αυτός και ζύγωσε τη Λίζα:

— Είνε γνωστή σ' όλο το θιάσο ή συμ-πάθειά σας για ένα άρισμένο πρόσωπο, δεσποινίς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άρραβώνες

Στους αγαπητούς μου, κ. Γιάννη Χ. 'Αν-δρεόπουλο και διδα Δέσποινα Χ. Ραβάνη, που έδωσαν άμοιραία ύπόσχισιν γάμου, τους εύχομαι κάθε εύτυχία.

Γιαν. Β. 'Ιωαννίδης

Γάμοι

Ο κ. Δενδρινός Γαβαλάς και ή δις Γα-ρυφαλιά Λούκα, έτέλεσαν τους γάμους των. Τους εύχομαι κάθε εύτυχία.

Δημ. Χασομέρης

Μιά νεαρά και όμορφη στάρλετ που «άνεκαλύφθη» δυο φορές...

Υπάρχουν σήμερα στο Χόλλυγουντ πάρα πολλές όμορφες νεές με ταλέντο, συστατικά γράμματα και όπλωματα δραματικών σκληρών στα χέρια, που αγωνίζονται ώς το δυνατό χρονία σκληρά για να μπόρουν να πετύχουν ένα ρολάκο σ' ένα σπουτάριο.

Με την Τζάννι Λή, μία νέα κι' όμορφη κοπέλλα, δίχως όμως κανένα όπλωμα στο χέρι, χωρίς συστάσεις και γνωρι-μίες, συνέθε το αντίθετο: «άνεκαλύφθη» δυο φορές και δυο φορές της προσφέρθηκαν ρόλοι σε ταινίες. Άκουστε την χα-ριτωμένη αυτή ιστορία:

Το 1946, καθώς ή Τζάννι και ο άντρας της ο Στάνλεϋ Ρήμς, ένας νεαρός διευθυντής ορχήστρας, διασχίζανε με το αυτοκίνητο τους την λεωφόρο Σανσετ του Χόλλυγουντ, ένας βιαστικός μοτοσυκλετιστής τους διπλάρωσε, ξαφνικά και μπαίνοντας μπροστά τους, τους άνάγκασε να σταματήσουν.

— Έ, όμορφούλα μου, είπε χαμογελώντας στη Τζάννι, σου είπα ποτε κανείς ότι αν έπαιξες στον κινηματογράφο, θα έκανες μία σπουδαία καριέρα;

— Άργά έρχεσαι, χοντρή μου, μου το είπε κιόλας άλλος, απάντησε γελώντας ή Τζάννι. Χάρης στην βοήθεια της Νόρμα Σηρρε, είμαι από καιρό ήθοποιος στα σπουτάριο Μέτρο. Σ' εύχαριστώ πάρα πολύ για τον κόπο σου και για... τη βενζίνη που ξοδεύεις!

— Κρίμα, όμορφούλα μου, απάντησε ο χοντρός μοτοσυ-κλετιστής, που ήταν ένα σπουδαίο «λαγωνικό ταλέντων». Λυτούμαι πολύ που ήρθα... πλάσε. Πάρε ως τόσο την κάρτα μου. Πού ξέρεις, μπορεί να σου χρειαστή, αν και είμαι βέ-βαιος ότι άφου σε «άνεκαλύψω» ή Σηρρε, δεν μπορεί παρά να είναι καλή έκλογη. Γειά σου, κούκλα μου, και καλή τύχη!

Πραγματικά ή Τζάννι δεν έλεγε ψέματα. Πριν ένα χρόνο άκριδώς είχε τη σπάνια τύχη να την προσέξη ή διάσημη στάρ-λετ ίδρυτο των σπουτάριο Μέτρο Νόρμα Σηρρε — Τάλμπεργκ. Η Τζάννι βρισκόταν μία μέρα στη χιονισμένη κοιλάδα του Σάν Βάλλυ για να κάνει σκι. Εκεί ήρθε σε λίγο και ή Σηρρε, μανιώδης κι' αυτή φίλη του ώραιου αυτού σπορ, και φυσι-κά δεν άργησαν να γνωρι-στούν. Κάποια στιγμή, ή Ση-ρρε είπε στη Λή:

— Η φωτογένεια του προ-σώπου σου, αγαπητή μου, εί-ναι μοναδική για κινηματογρα-φικό φακό. Αν ήξερες κάτ. από δραματική τέχνη, εύχαρι-στως θα σε συνιστούσα στα σπουτάριο για μία δοκιμή...

— Ποτέ μου δεν φοίτησα σε δραματική σχολή, είπε άναστε-νάζοντας, ή άπελπισία ή Τζάν-νι. Και τώρα μετανιώνω πά-ρα πολύ γι' αυτό.

— Δεν πειράζει, και χωρίς αυτό το προσόν, εγώ θα κάνω για σένα ό,τι μπορώ, της είπε ή Νόρμα. Έλα να με ξαναδεις στο σπίτι μου σε μία βδο-μάδα.

Το είλικρινές ενδιαφέρον της παντοδύναμη Σηρρε δεν έμεινε χωρίς αποτέλεσμα. Σε λίγο καιρό ή Τζάννι, συνο-δευμένη πάντα από τη Νόρμα, έδινε εξετάσεις και πετύχαινε πανηγυρικά. Και σε τρεις μή-νες έπαιρνε τον πρώτο της ρό-λο — ρόλο πρωταγωνίστριας, στο φιλμ «Το ρομάντο της Ρόζυ Ράιτς», δίπλα στον Βάν Τζόνσον. Για άλλη μία φορά άκομη άποδείχτηκε ότι όταν μία δυνατή γυναίκα ένδιαφε-ρθη για κάποιον είναι άδύνατον να ήην έχη καλό όποτελεσμα.

Πολύ περισσότερο όταν ή γυ-ναίκα αυτή είναι μία Νόρμα Σηρρε.

Μετά από το φιλμ αυτό, ά-κολούθησε άμέσως ένας άλλος σημαντικός ρόλος για τη Τζάν-νι, ο ρόλος της τραγικής «Εφ-φι Μπράιτ» στο φιλμ «Σαν έλ-θη ο χειμώνας», με τον Γουόλ-τερ Πίτζον και τη Ντέμπορα Κάρρ. Άργότερα της δόθηκαν δυο — τρεις άλλοι ρόλοι και ή νεαρά κινηματογραφική κα-ριέρα της σταθεροποιήθηκε ό-ριστικά με την σημαντική καλ-λιτεχνική δημιουργία της στο έγχρωμο φιλμ «Γυναίκοι», απ' το γνωστό όνόμυμο ρο-μάντζο της Λουίζας Γλκοττ,

Τζάννι Λή

με συμπρωταγωνίστριες την Τζούν 'Αλυσσον, την Μάργκρετ 'Ο'Μπράιαν και τον «γόητα» Πήτερ Λάφορντ. Σήμερα ή Τζάν-νι Λή — άς σημειωθώ έδω ότι δεν έχει καμιά συγγένεια

με την διάσημη Άγγλίδα στάρ-λετ Βίβιαν Λή — είναι μία και-νούργια σχετικά στάρλετ του Χόλλυγουντ, που το άστρο της άναβαίνει διαρκώς στο στερέω-μα της άμερικανικής κινημα-τογραφουπόλεως.

— Κάτι ήξερα, λέει σήμερα με ίκανοποίησι ή Νόρμα Ση-ρρε, όταν έπαινα τόσο πολύ να δάσουν στη Τζάννι ένα ρόλο. Οι έλπίδες μου δεν δια-ψεύστηκαν. Η προστατευμένη μου είναι κιόλας μία ήθοποιός με μέλλον.

Η Τζάννι Λή γεννήθηκε στη Μύρσιντ της Καλιφόρνιας στις 7 'Ιουλίου του 1924. Ο πατέ-ρας της ήταν χορογράφος και ή μητέρα της ήθοποιός της λυ-ρικής σκηνής. Ήταν, λοιπόν, φυσικό ή κόρη τους ν' άκολου-θήση τα δικά τους ίχνη. Στην άρχη σπούδασε πιάνο και κλασ-σική μουσική στο κολλέγιο «Πασφικ». Σε ηλικία 21 ετών είχε άποφοιτήσει και ήξερε κα-λά τη ζωή και το έργο του Μπετόβεν, του Λίστ, του Σούμ-περτ, του Μότσαρτ και όλων των άλλων κορυφαίων μουσουργών του κόσμου, άλλα δεν ή-ξερε τίποτα από ήθοποιία και υποκριτική. Κι' όμως έπειδή ήταν όμορφη, άπλη, φυσική, χωρίς θεατρινισμούς, την πρό-σεξε ή Σηρρε και την έκανε άστέρα του κινηματογράφου.

Και να φανταστήτε, λέει σήμερα γελώντας γοητευτικά ή Τζάννι, ότι στην άρχη είδε κι' έπαυσε ή καυμένη ή Νόρμα για να με πείση ν' άκολουθή-σω την καριέρα που μου προ-ώριζε. Με κανένα τρόπο δεν ήθελα να παρατήσω το πιάνο μου και τους άγαπημένους μου μουσικούς.

Αυτά φυσικά γίνονται πολύ σπάνια στο Χόλλυγουντ. Χι-λιάρδες άλλα κορίτσια με τα-λέντο και μέσα καρδοκαούν μία εύκαιρία για έναν ρολάκο. Η «γοητεία» του Χόλλυγουντ είναι μόνο από μακριά. Από κοντά ή κινηματογραφουπόλις είναι πολύ άπνη και άκληρή.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Το σπίτι με τα γίγασμια

Στη συντροφιά βρισκόταν το βράδυ αυτό κι' ο Παύλος Νοτίδης, ένας γερασμένος μουσικός, που είχε γνωρίσει αρκετές φορές στα νειάτα του.

— Θα σάς διηγηθώ κι' εγώ μια θλιβερή ιστορία έρωτος, είπε σε μια στιγμή. Δεν πρόκειται για κανένα παράξενο πελάτη μου, αλλά για ένα συναδελφό μου, ένα παλληκάρι, ένα μάρτυρα της αγάπης, εξ αιτίας της φτώχειας που δένει τους καλλιτέχνες...

— Τον έλεγαν Πέτρο 'Ανθίδη, έπαιζε πιάνο και σύνθετε ρομαντικά τραγούδια, γεμάτα περιπάθεια. Όλη του η ευτυχία, η μοναδική του παρηγοριά στη ζωή ήταν η λατρευτή του Βιολέττα. Είχαν γνωρίσει μια μέρα τυχαία κι' αγαπήθηκαν τρελλά απ' την πρώτη στιγμή.

— Ο Πέτρος ήταν ευτυχισμένος. Μά είναι σκληρή η φτώχεια και μία μέρα η αγαπημένη του Βιολέττα τούφυγε.

— Όταν γύρισε εκείνο το βράδυ στο σπίτι του και δεν τη βρήκε, ο Πέτρος ένοιωσε κάτι σαν άδυσσο, σαν απύθμενο βάρος να 'άνοιγεται μπροστά του.

— Ήτανε φθινόπωρο το βράδυ αυτό. Μουντό, μελαγχολικό φθινόπωρο, με τις μακρινές του αστραπές, με τη νοτισμένη του ατμόσφαιρα, με το διάχυτο θάνατο που πλανιόταν απάνω από τα γυμνωμένα κλαριά... Κι' η Βιολέττα είχε φύγει!... Απότομα το σπίτι τους πούχε στεγάσει τη γοητεία του πρώτου καιρού, τα πρώτα φιλιά, τις μικρές τους γκρίνιες, τη μεγάλη τους αγάπη, είχε μείνει άδειο, σιωπηλό και πένθιμο σαν κενοτάφιο. Αποκαμωμένος, ανίκανος να κλάψει, άφισε ο Πέτρος τον εαυτό του να καταρρέει σε μια καρέκλα. Τα πανιασμένα χείλια του, άθελά τους, άφισαν να γλυστρήσει από μέσα τους σαν τρισύλλαδο παράπονο τ' όνομά της:

— Βιολέττα!...

— Πού νάχε πάλι άραγε;... Ποιός άνεμος κακός να την είχε παρασύρει, σαν άμυαλο πουλί;... Είπ' αλήθεια, πώς η ζωή της στο πλευρό του δεν ήταν ούτε πολυτέλης, ούτε καν ύποφερτη. Κι' η Βιολέττα ήτανε γυναίκα: νέα, κοκέττα, διψασμένη για επίδειξη... Πού να φτάσει το ετώχο μεροκάματο του μουσικού σε μια όρχηστρα;... Τα φορέματα είν' ακριβά, και τα διαμαντικά άπιαστα όνειρα για μια γυναίκα ενός μουσικού, που παίζει πιάνο στα συνοικιακά κέντρα...

— Ήτανε μικρό το σπίτι τους, μά έκλεινε — έτσι νόμιζε τουλάχιστον ο Πέτρος — μια μεγάλη ευτυχία... Ήτανε σκαρφισμένο σ' ένα γραφικό ύψωματάκι της 'Αθήνας, σε μια διακριτική έρημια, και

το αγκάλιαζε ένα τεράστιο γίγασμι. Μια φωλιά του έρωτα μέσ' στην αγκαλιά των αρωμάτων... Αυτό το γίγασμι έσπευνε τα μύρα του να προϋπαντήσουν τον Πέτρο, τη νύχτα άργα, όταν, κουρασμένος απ' τη δουλειά του, ζύγωνε στο σπίτι του, στην αγαπημένη του... Ένα σωρό καλοσπαρα κεφαλακια τον καλοσπάρωνε, κουνιμένα από το νυχτερινό ζέφυρο... Κι' ύστερα, όλη τη νύχτα, τα ίδια αρώματα γλυστρούσαν από τ' ανοιχτά παράθυρα για να μεθύσουνε πιο πολύ τα δυο νεανικά κορμιά που τα μεθούσε πρώτος ο έρωτας... τα δυο κορμιά, που ήτανε δεμένα με τη λουλουδιένια γιρλάντα των γίγασμιών...

— ...Και τώρα, η Βιολέττα είχε φύγει... Με ποιόν; Πού; Τι σημασία είχε όμως; Σημασία είχε μόνο η φυγή της... Ήτανε φθινόπωρο, και τα τελευταία γίγασμια αποχαιρετούσαν άπελπισμένα το καλοκαίρι... Κι' ο Πέτρος, άπελπισμένος κι' αυτός, αποχαιρετούσε το όνειρο της ευτυχίας του πούχε σβύσει μαζί με την αγαπημένη του...

— Πέρασε καιρός. Οι μήνες κυλήσανε, για να φέρουνε το χειμώνα, την άνοιξη και ξανά το καλοκαίρι... Εκείνη μόνο δεν μπόρεσαν να φέρουνε. Μάταια την περιμενε κάθε στιγμή, κάθε ώρα, πρωί και βράδυ, διψασμένος ο Πέτρος... Στην αρχή, τις πρώτες μέρες της άπουσίας της, ο πόνος του χωρισμού ήταν άνυπόφορος για το φτωχό μουσικό. Δεν μπορούσε ούτε να σκεφτεί, ούτε να κλάψει, ούτε να δουλέψει... Έπαιζε σαν αυτόματα, χωρίς ψυχή, χωρίς ζωή... Ο νους του ήτανε πάντα σ' εκείνη πούλειπε. — ποτέ στα πλήκτρα... Σιγά-σιγά όμως, κι' ο πόνος του μαλάκωσε. Τώρα η ψυχή του δεν ήτανε γεμάτη απόγνωση — ήτανε γεμάτη ήσυχη μελαγχολία... Ο πόνος είχε δώσει τη θέση του σ' ένα συγκρατημένο παράπονο...

— ...Μια νύχτα καλοκαιριού, τα γίγασμια ευδιάδανε πάλι δυνατά, κάτω απ' τις μαρμαρυγές των άστρων... Ο Πέτρος είχε καταφέρει να το σκάσει λίγο πιο νωρίς από την όρχηστρα του και να γυρίσει τσακισμένος στην άδεια καμαρούλα του. Κι' εκεί, μόνος του, μέσ' στην έρημια που τη γέμιζε μόνο εκείνης το δράμα σε χιλιάδες φανταστικούς άντικατοπτρισμούς, άφισε τη σκέψη του να φτερουγίζει κοντά

ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

ΟΙ "Άγγλοι σημείωσαν τελευταίως μεγάλες προόδους στο πεδίο της τηλεόρασης. Έκτος από τη συσκευή έκπομπης έγχρωμου τηλεόρασης, κατασκεύασαν και ένα δέκτη τηλεόρασης μετά μεγεθύνσεως και προβολής των εικόνων. Η προβολή γίνεται μ' ένα ανεξάρτητο οπτικό μηχανήμα που παίρνει τις εικόνες απ' την ακαθόδη λυχνία και τις προβάλλει, με τη βοήθεια ειδικού φωτισμού και διαφόρων μεγεθυντικών φακών, σε μια οθόνη, η οποία μπορεί να βρισκείται αρκετά μέτρα μακριά απ' τη συσκευή τηλεόρασης. Έτσι θα μπορεί να παρακολουθήσει μια έκπομπή τηλεόρασης, όπως θα παρακολουθούσε μια κινηματογραφική ταινία.

της, και την καρδιά του να δονηθεί από το χαμό της... Τα δάχτυλά του χαϊδεύανε με πόνο τα πλήκτρα του πιάνου. Κι' οι νότες σταλάζανε, καυτές σαν δάκρυα, πάνω στο πεντάγραμμο, αδελφωμένες με τους στίχους του πόνου:

«'Ας έρχόσουν άπόψε
Στη βαρεία μου έρημια,
Στο ζεστό καλοκαίρι...
'Ελα, αγάπη, και κόψε
'Όσα βρής γίγασμια
Με τ' άδρό σου το χέρι...»

— Ή μελωδία ήταν ήρεμη, παθητική, γεμάτη συγκρατημένο καύμο. Ο σπαραγμός δεν ήταν υπερβολικός, ήτανε διακριτικά δοσμένος, σαν μελαγχολία... Κι' ήτανε τόσο ζεστή η νύχτα, κι' ευδιάδανε τόσο τα κεφαλακια των γίγασμιών... Ο Πέτρος, δοσμένος όλκληρος στην έμπνευσή του, τα είχε ξεχάσει όλα, και τις όμορφες της νύχτας, και τ' αρώματα των γίγασμιών, και τον προσωπικό του πόνο... Την ψυχή του όλη τη δονούσε η μελωδία, που γέμιζε, γλυκεια και μεθυστική τη νύχτα του καλοκαιριού... Εκείνη την ώρα, ο φτωχός πιανίστας είχε μεταμορφωθεί από τον πόνο σε μεγάλο δημιουργό... Και τα κεφαλακια των γίγασμιών, είχανε σκύψει μέσ' στο δωμάτιο, για ν' ακούσουνε μαγεμένο τη στροφή που τ' άφορούσε:

«... Έλα, αγάπη, και κόψε
'Όσα βρής γίγασμια
Με τ' άδρό σου το χέρι...»

— Ξαφνικά τα χαλίκια τρίσανε κάτω από ένα ανάλαφρο γυναικείο βόδισμα. Μια φώνα γυναίκα σιλουέττα έσκισε τ' αρώματα των γίγασμιών και τα βελουδιένια σκοτάδια. Η πόρτα άνοιξε, σιγά, προφυλακτικά. Ο Πέτρος δεν κατάλαβε. Έπαιζε, και σιγοτραγουδούσε... Ωστόσο, δυο χέρια γυμνά, κατάλευκα σαν περιστέρια, σφιχτά-κανε γιορντάκι στο λαιμό του, σαν δίδυμη γιρλάντα από στερεά πέταλα λουλουδιών...

— Το πεντάγραμμο μαζί με τις νότες και τους στίχους έπεσε στο πάτωμα. Εκείνη που η έλλειψή της είχε δυνατά μαστιγώσει την έμπνευση, βρισκότανε κοντά στον αγαπημένο της...

— Βιολέττα!... Ξεφώνισε.
— Και το ξεφώνητό του ήταν σπαραγμός μαζί, και θρίσμος!...

— Ναι, Πέτρο, εγώ είμαι... του άπάνησε εκείνη.

— Βιολέττα!... Τόξερα πώς θα γύριζες... Στο σπίτι σου, στο σπίτι μας...

— Στο σπίτι με τα γίγασμια...

— Και τα γίγασμια, διακριτικά, συγκινημένα, σχημάτισαν έναν ολοζώντανο φράχτη μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο με τα μυρωμένα τους κεφάλια, και κρύψανε τα δυο ευτυχισμένα πλάσματα του Θεού απ' τα μάτια των κακών πούναι πάντα και αδιάκριτοι...

— Και ο Παύλος Νοτίδης, ήταν πολύ συγκινημένος μ' όσα έλεγε, καθώς κι' εμείς. Γιατί τα έλεγε πολύ έκφραστικά, πολύ λογοτεχνικά σαν καλλιτέχνες που ήταν και ο ίδιος.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η φωνή του Χίτλερ

«Η φωνή του Χίτλερ θα άκούγεται έφεξης κάθε μέρα σε μήκος κύματος 21. Παρακολουθήσατε τα μηνύματα του μεγάλου υπερτέραν».

Αυτή την είδοποίηση βρήκαν πριν από μερικές μέρες όλοι οι κάτοικοι του Μονάχου κάτω από τις πόρτες των σπιτιών τους. Μην έκπληττεσε! Οι πνευματιστικοί κύκλοι της Γερμανίας δεν κάνουν από κάμποσο καιρό τίποτε άλλο από το να καλούν το πνεύμα του Χίτλερ και να καταγράφουν σε δίσκους τα λόγια του. Αυτοί οι δίσκοι μεταδίδονται κατόπιν με το ραδιόφωνο.

Δυστυχώς, τα μηνύματα του Φύρερ αντί-φάσκουν μεταξύ τους. Σε άλλα εμφανίζεται σαν μετανοημένος και άπαρθιμει τα σφάλματά του. Σε άλλα, όμως, υποστηρίζει ότι η μόνη όδός για τη σωτηρία της Γερμανίας είναι αυτή που έχαραξε. Έτσι, όλοι, φίλοι και έχθροί, μένουν ικανοποιημένοι...

ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΙΜΗΣ...

ΤΟΥ Κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Κι' όσον άφορά
εσάς, κύριε... έπιφυ-
λάσσομαι!

— Επί τέλους, σάς τασάκωσα!...

— Μην άνησυχής, α-
γάπη μου. Δεν του ά-
ρέσουν καθόλου τα αί-
ματα κι' όποτε έρχεται
άπό ταξίδι, άποφεύγει
να βλέπη τί γίνεται!...

Δράμα... τιμής!...

Οι προνοητικοί!...

ΥΨΗΛΗ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ
— 'Ιάκωβε, σκότωσε σε
παρακαλώ, τον κύριο L.

Ο ΣΚΟΤΩΜΟΣ του παιδιού του

Ο άκακος και μεγάλος
Γέρος του Μωριά

Ο Κολοκοτρώνης στάν έμφυλιο πόλεμο του 1825, τότε που τον κυνηγούσαν τα κυβερνητικά στρατεύματα, με άρμηγό τους τον 'Ι. Κωλέτη, είχε καταφύγει σ' ένα μικρό χωριό της Γορτυνίας, το Ράδο, κι εκεί κάθησε κάτω από μια καρυδιά. Λυπημένος μονολογούσε:

— Τι έχεις, καρδιά μου, και παρπονιέσαι; Μη σε πετροβολούν τα παιδιά; Είπε γιατί έχεις τα καρύδια...

Ο καπετάν Θεόδωρος είχε θυμωθί τότε το σκοτωμό του πρώτου παιδιού του, του Πάνου Κολοκοτρώνη, που έγινε έξω από την Τριπολιτσα στον άλλο έμφυλιο πόλεμο του 1824

Κοντά στο χωριό Γράνα, που λέγεται και Θάνα, ύστερ' από μικρή μάχη με στρατό κυβερνητικό, που τον ώδηγούσε ο Βάσος Μαυροβουνιώτης, ο Πάνος υποχώρησε στη Σελίμνα, όπου ήταν ο πατέρας του με στρατό δικό του.

Ήταν καβάλλα ο Πάνος κι' είχε λίγους μαζί του.

Πέντε - έξι στρατιώτες του Βάσου στη θέσι Κλεισούρα, κρυμμένοι ρίξαν από πολύ μακριά κατ' επάνω του. Ένα βόλι μονάχα από κάποιο ντουφεκι έφτασε και πέρασε του Πάνου το κεφάλι από πίσω πέρα - πέρα.

Ο Πάνος έπεσε νεκρός άμέσως, κι' έμεινε κει το λειψάνο του

Αυτός που τον σκότωσε πήγε κοντά ύστερα και τον έγδυσε, κατά την τότε συνήθεια.

Ήταν αυτός ο Γιάννης Γουρουνής από τα Φύλλα της Χαλκίδας. Σε λίγο παρουσιάστηκε στο Βάσο φωνώντας του σκοτωμένο — που δεν ήξερε ποιος ήταν αυτός — τη φεμελή.

Ο Βάσος όμως, καθώς την άντικρυσε, ξαφνιάστηκε.

Γρήγορα, τότε, έφραξε τη φεμελή και βρήκε μέσα ένα γράμμα: «Παιδί μου Πάνο...» άρχιζε.

Ήταν απ' τον πατέρα του, τον Θ. Κολοκοτρώνη.

Λίγες μέρες, ύστερα, στο πα-

Ένα πικάντικο λεξικό

Ρούζ των χειλιών (σι ξέ- να χείλη): 'Η κόκκινη σαργίδα του έρωτος, το βουλοκέρι της αγάπης. Στενό παπούτσι: Μέσον για να ξεχνάει κανείς τ' άλλα του δάσανα.

Κονδυλοφόρος: Ο ταχυ- δρόμος της σκέψης.

Ανδρική τσέπη: Τό γάντι των γυναικών.

Κάλλισο νάυλον: Πράγμα που όφεινε να φαίνονται τα πόδια των κυριών και η οικονομική κατάσταση των σιμύων των ή των... φίλων των.

Πεταλούδα: Λουλούδι με χρωματιστά φτερά.

Φοντασί: Τό ταχύτερο μέσον για να ταξιδεύετε διαρκά.

Εύτυχια: Μικρός σταθμός, μετα- ταξί δυο απογοητεύσεων.

Χαρά: Χειμωιάτικος ήλιος που άνατέλλει άργά και δίνει έναρσις.

Γραμμόφωνο: Μοντέρνος πα- παγάλος.

Χορός: Μέσον ελευθέρου έναγ- καλισμού ενώπιον θετών.

Χορός του 'Ησαΐα: Χορεύ- εται με την ίδια ντάμα, μέχρι θανά- του.

Συνειδήσεις: Πιστό κύρι που ύπναιρετι άγρυπνα τον σκύλι.

ζάρι της Τριπολιτσάς, ο Γενναίος Κολοκοτρώνης, ο αδερφός του Πάνου, άπάντησε τó Γουρουνή, να φο- ράη τη φεμελή και να καμάρωνη.

Ο Γενναίος τον φοβέρισε, καθώς γνώρισε του αδερφού του τό φό- ρημα.

— Του αδερφού μου τό ρούχο φο- ράς! είπε άγριος.

Ο στρατιώτης όμως, ο Γουρου- νής, είπε:

— Κύνταξε καλά, αν δέ βάλης γνώσι, μη φορέσω και τό δικό σου.

— Άλλά και ο γέρο Κολοκοτρώνης είδε κάποτε μερικούς στρατιώτες να φοράνε τα όπλα του παιδιού του του Πάνου.

Μεγαλόκαρδος, γύρισε πέρα τό πρόσωπό του, και δάκρυσε.

— Θεέ μου, είπε, σιχώρα τους φονιάδες του παιδιού μου.

— Έτσι μεγαλόκαρδα ο Θ. Κολο- κοτρώνης είχε φερθή και στους φο- νιάδες του αδερφού του.

Κάποτε παρουσιάστηκε στον γέ- ρο Κολοκοτρώνη κάποιος που είχε την άνάγκη του.

Νόμισε πως δεν θα τον θυμωθί ο Γέρος. Και φορούσε τό χρυσό- κέντητο ντουλαμά του αδερφού του στρατηγού, που τον είχε σκατώσει πριν από τό Εικοσιένα, βαλμένος, μάλιστα, από Τούρκους.

Ο Κολοκοτρώνης γνώρισε άμέ- σως τό φόρεμα κι' άναστένανε ή- συχα, ενώ την ίδια στιγμή έδινε τό λόγο του στο φονιά ότi θα του τελειώση τό ζήτημα. Έτυχε όμως ο Γέρος να καθεται στο τραπέζι εκεί- νη την ώρα και τον κράτησε να φά- νε. Και κάθε φορά που έρχοταν στο σπιτί του τον καλοδεχόταν.

Η μάνα όμως του Κολοκοτρώνη, δέ βαστούσε, βλέποντας τό φό- ρημα του παιδιού της, κι' είπε στο στρατηγό με βαθύ νόνο:

— Παιδί μου, έτσι θα δέχεσαι τό φονιά του παιδιού μου, και θα τον βάζης να καθεται και στο τραπέζι μας;

— Σώπα, μάνα! είπε ο στρατη- γός. Αυτό είναι τό καλλίτερο μνη- μόσυνο που κάνουμε του σκοτωμέ- νου...

Ήταν άκακος ο Γέρος κι' όλος οί φούριες του θυμού του περνού- σαν γρήγορα, εύκολα...

Πριν άκουστή πως μπαίνει ο Δράμαλης पासά στην Πελοπόννη- σο, ο Κολοκοτρώνης μάλλωνε, όπως ξέρουμε, με τους κοτζαμπάσηδες, μανιασμένος γιατί του είχαν σκορ- πίσει τό στράτευμα. Βρισκόταν τότε στην Πάτρα και κίνησε από κει για την Τρίπολι και στο δρόμο έ- λεγε πως πάει να σκοτώση τους κοτζαμπάσηδες. Έτυχε όμως να συναντηθί, πριν μητή στην Τρίπολι, με τον Άνδρ. Μεταξά, τον παλιό φίλο του μά και πολιτικό του σύν- τροφο.

Ο Μεταξάς του μίλησε άμέσως για την πλημμύρα των Τούρκων που πλάκωσε τό Μωριά.

— Έρχονται, του είπε, με πα- λούκια, με κρεμάλες να ύποτάξουν τό λαό στο Σουλτάνο κατά τό φε- ρμάνι που έχει μαζί του ο Δράμα- λη - Πασάς.

— Πάψε, πάψε! φώναξε με κοι- μένη φωνή ο στρατηγός.

— Άλλάξε γνώμη άμέσως κι' άπο- φάσισε ν' άφήση τα σχέδια όλα για τους αντίπαλους του και να πολε- μήση τον καινούργιο έχθρο που πλάκωνε.

Κι' όταν άργότερα οί φίλοι του τον ρώτησαν τί άπόγιναν εκείνα τα φουριόζικα σχέδια του κατά των κο- τζαμπάσηδων:

— Μα τί θαρρείτε; τους είχε ά- παντήσει. Μπας και περνάτε για μιγίες τους ανθρώπους; Έχουν κι' αυτοί τό φύσημα του Θεού.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

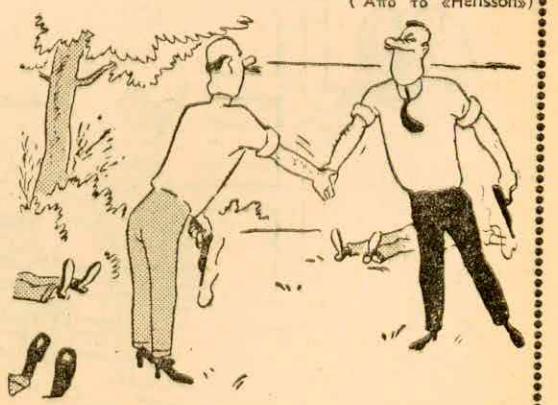
— Φρόνιμα κύριε... "Αν σάς δή ο γιαντρός, θα σάς σπάση τα δόντια!...

ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ
— Ωραία μονομαχία!... (Από την «France Dimanches»)

Τα τυχερά των πυροσβεστών.
(Από τό «Herisson»)

ΑΦΟΥ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΟΛΟΥΣ
— Έπιτέλους μόνοι! Και τώρα μπορούμε να δώσουμε τα χέρια.
(Από την «France Dimanches»)

ΜΙΣΟΓΕΜΑΤΗ ή πλατεία. Οί θεαταί έχουν μισοστρω- θή στις θέσεις τους και άλλοι ότάνουνε σιγά - σιγά. Οί ταξιδέτες τους ζητούν τα εισιτήρια και τους τακτοποιούν. Σε λίγο ή πλατεία είναι γεμάτη και μένουνε λίγα λε- πτά ακόμα ν' άρχίση ή παράστα- σι. Ξαφνικά όλοι σηκώνουνε τα μά- τια. Θάσμα πανοραμικό: 'Η όλο- μέλεια της οικογενείας Βλαμένου έρχεται να θεαριστή.

Υποκλιθήτε!

Υπατος άρχηγός της οικογε- νείας ο κυρ - Αντρέας, πάει μπρο- στά - μπροστά με τό άγέρωχο ύ- φος Ρωμαιοί συγκλητικού σέ ήμέ- ρα θριαμβευτικής παρελάσεως. Τον πλησιάζει ο ταξιδέτης:

— Τα εισιτήρια σας, κύριε.

Κατεβαίνουν οί φρυδάρες κι' ά- πλώνεται ή χερούκλα για να τον βγάλη απ' τον δρόμο του:

— Κάνε πέρα!

Κι' έπειδή ο ταξιδέτης ταλα- ντεύεται, τον σπρώχνει βίαια ή χερ- ούκλα και τον άφινει έμβρόντητο. Σ' άπόστασι ενός βήματος απ' τον μπαμπά άκολουθεί ή 'Αλεξ Βλαμέ- νου, θανάσιμα γοητευτική τουτό τό βράδυ. Τό μαλλί χιθιδωμένο, κα- τεβαίνει σαν υπερινέες και τήσθ κλείνει τό ένα μάτι. Τό φρυδι μεριστοφελικό, τραβά ψηλά και σ' αυτή της κρέμονται σκουλαρικές πενήντα δράμια ή κάθε μία! Στον λαιμό ένα περιδέραιο ψευτο- μαργαριταριών, μέγεθος σταφυλίου σαβ- δατσανού!

Είς προσοχή!

Τρίτος στην σειρά της οίκογενειακής παρατάξεως έρχεται ο καταπληκτικός Ζάν Βλαμένος, που ή μπαμπέττα του έχει κα- τέβει μέχρι τό μισό του μάγουλο κι' ή πίπα του τινάζεται στο χάος, σαν πρό- κλησι στο σύμπαν. Κεφάλι ψηλά. Μάτι βαρύν. Και καθώς παρελαύνει, έπιθεωρεί τον κόσμο δεξιά - άριστερά - Κάφροι! — με ύφος στρατάρχου σέ ήμέρα γενικής έ- πιθεωρήσεως. Άπό πίσω έρχεται ή κ. Α- σπασία Βλαμένου, σειστή και λυγιστή και φορτωμένη τα μπιζού της σαν βιτρίνα άδαμαντοπωλείου:

Ντρούγκου - ντρούγκου - ντρούγκου - ντρούγκου! — ντρούγκου!

τά βραχιόλια της βροντούν! ...

Κρατά απ' τό χέρι τό μικρό Βλαμένο που κλείνει την πομπή και χοροπηδά βγάζοντας την γλώσσα του στους θεα- τές:

— Κάφροι! Κάφροι!

— Χρυσούλι μου!... Προχώρει, μω- ρό μου!

— Μαμά! Γιατί ο Ζάν τους λέει Κά- φλους;

Κι' ως που να τό άπάντηση ή μαμά, έχει τραβήξη κι' όλας τα μαλλιά κάποιας κυρίας, κι' έχει άρπάξει — στα γρήγορα — την μύτη ενός κυρίου που τό άγρια- κυττά και ξεροκαταπίνει:

— Φτού κακοανατεβραμένο!

Στό μεταξύ ο κ. Αντρέας Βλαμένος έχει ταχύνει τό βήμα κι' έφτασε στην πρώτη σειρά. Σκύβει, κυττά τα νούμερα, σηκώνει δυο τρεις ανθρώπους απ' τις θέ- σεις τους κι' ύστερα γυρίζει και φωνάζει σ' άλλα μέλη της οικογενείας που βρί- σκονται ακόμα στην μέση της πλατείας:

— Γυρίστε πίσω! Δεν είναι από δω οί θέσεις!

Κάνει μεταβολή όλόκληρη ή οικογένεια και τώρα βρίσκεται επί κεφαλής της πομ- πής ο Ζάν Βλαμένος, που προχωρεί βα- ρυδούπος, ενώ ή 'Αλεξ έκφράζει ζωηρά την δυσφορία της:

— Χέ παρακαλώ, μπαμπά, άς τε- λειώνη αυτή ή ίσθησία!

— Εκείνος άγριεύει!

— Μόκο!

— Μα είσαι φοβερόχ μπαμπά! 'Επί τελούχ άς έλθ ήνας ταξιδέτης!...

Άλλά ο μπαμπάς τώβαλε πείσμα να βρή μονάχος του τις θέσεις και τώρα ή οικογένεια άρμενίζει προς τό άλλο μέρος της πλατείας και κατεβαίνει τό διάδρομο

Στο θέατρο

σάν στόλος — με άεροπλανοφόρο την καταστάλιση μαντάμ Βλαμένου, που βλέποντας κάποιον γνωστό της, άναστέ- λει την πορεία κι' άνεμίζει τό χέρι σέ τρελλή χαιρετούρα, φωνάζοντας από μα- κρוא:

— Καλησπέρα σας! Πώς είστε; Τί κάνει ή κυρία; Τα παιδάκια; Καλά; Πάν- τα, καλά! Νά, ήρθαμε κι' έμεις να δούμε λιγάκι θεατρικά να περάση ή ώρα μας.

Μαυμιουρίζει ο κυρ - Αντρέας:

— Άσε τις πάρες, γυναικα! Τράβα μπρός να δούμε τί θα γίνη...

Με γλυκύτατη ευγένεια ή κ. Άσπασία τον καταποτίζει:

— Άντρέ! Είναι ή κ. Ψαρρού!

— Άπάντησι:

— Κι' είχα μια σκασιό!...

— Γράμμα υποκόμο!

— Κούρδο! Στά φεγγάρια σου είσαι πάλι! Και μάς ξεσηκώσε για θέατρο.

Ύστερα σηκώνει τό πρόσωπο γεμάτο μειδιάματα κι' ή περιπλάνησι της οικο- γενείας στην πλατεία συνεχίζεται προς μεγάλη διασκέδασι των θεατών. 'Επί τε- λους, υποχωρεί ο μπαμπάς και φωνάζει τον ταξιδέτη που τους δείχνει τις θέσεις:

— Ο κ. Αντρέας, βγάλε ένα όγκώδες μά- τσο δεκαχίλιαρα και τού δίνει ένα δεκά- ρικο:

— Πάρε, βρέ! Μη νομίζεις πως τώκανα για τα λεφτά.

Η οικογένεια πιάνει τις θέσεις της και τελειώνει ή πρώτη φάσι της περιπέτειας. Μακάριος κάθεται ο μπαμπάς, παγερός παίζει στα χέρια του τό πρόγραμμα ο Ζάν κι' ή 'Αλεξ σκύβει χαριτωμένα και ρωτά:

— Δράμα παίζει;

— Νυνναι! λέει ο Βαρός.

— Χαχαχαχα! άποφαιίνεται ή 'Α- λεξ, τινάζοντας ναζιάρικα τό τρελλό μαλ- λι. Θά προτιμούσθ όνειμα.

— Νυνναι, ξαναλέει ο Βαρός.

Κι' άξαφνα αντιλαμβάνονται ότi τό Βλαμένο άμολύθηκε και τρέχει στην πλα- τεία. Άναστατώνει. Ένας ταξιδέτης τό κυνηγά κι' έκείνο του φεύγει, γλυστρά στις γραμμές των θεατών και τρέχει άνάμεσα στα πόδια τους, φωνάζοντας:

— Πιάστε με! Πιάστε με!

Σηκώνεται θυμωμένος ο μπαμπάς κι' άπευθύνεται στον ταξιδέτη:

— Ά, τό μπαγασάκι! Πιάστο Βοέ!

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του:

— Βλέπεις τί κάνεις, μωρέ γυ- ναίκα; Τί τώβαλες τό ζαδό μαζί; Θά του τραβήξω τώρα δυό σκαμπί- λια να τούρρη ο σιρανός σφοντυλί!

— Άλεξ!

— Σιγά, μπαμπά!...

Κι' ο μπαμπάς:

— Σκασμός!

— Μα επί τέλους! Έμάς θά βλέπη ο κόσμος!

— Οποιανού τ' άρέσει! Κι' ό- ποιανού δεν τ' άρέσει να στρίβη. Πλερώσαμε. Δεν πλερώσαμε;

Τό θέατρο έχει άναστατώθ. Κι' ενώ χτυπά τό δεύτερο κουδούνι πολλοί θεαταί όρθιοι κυττούν τό μικρό, που με την βοήθεια μερικών άλλων θεατών τό έχουν βαυτήξει οί ταξιδέτες κι' έκείνο κλωτσάει και φωνάζει στον μπαμπά του:

— Αυτό τό γαδούλι μου τλάθ- ξε τ' αυτί!...

Άλλά ή αλαλία άνοίγει κι' ά- κουγεται ένα γενικό «σςσςσς» απ' την πλατεία. Η μαμά παραλαμβάνει τό μικρό και — δόξα σοι ο Θεός! — γίνεται ήσυχα.

Σέ μια στιγμή ένας καινούργιος ήθοποιός με γένεια και μουστάκια φάνηκε στη σκηνή που φαινόταν πως έμοιαζε με κάποιον συγγενή της οικογενείας Βλαμένου.

— Μαμασασά! Βάζει μια θριαμβευ- τική φωνή τό Βλαμένο, δείχνοντας με τό δαχτυλάκι του πάνω στην σκηνή. Κυττά ο θεός ο Μανωλάκης κάνει τον Καλαγ- κιάδη!

Σεϊεται τό θέατρο από τά γέλια. Πάει τό δράμα! Άπορούν οί ήθοποιοί και στρέφουν τα βλέμματα τους στην πλα- τεία. Τρομαγμένη ή μαμά σκύβει στο αυ- τί του μικρού:

— Σώπα, χρυσούλι μου! Δεν είναι ο θεός ο Μανωλάκης!...

Άλλά ο μικρός είναι βέβαιος και βάζει άγριώτερη φωνή:

— Οεί Μανωλάκη! Οεί Μανωλάκη!

Άγανακτούν οί θεαταί:

— Σςςςς!

Κάποιος νευρικός φωνάζει:

— Βγάλτε το δξω, τό παλιόπαιδο!

Οίγεται ο κ. Αντρέας και ξανασηκώ- νεται άπάνω άγριεμένος:

— Ποιος τώπε αυτό, βρέ;

— Άντρίκο, παρακαλά ή κ. Βλαμένου. Για όνομα του Θεού! Καυγάδες μέσα στο θέατρο;

Ο κυρ - Αντρέας, όμως, είναι Τούρκος:

— Ποιος είν' αυτός που είπε παλιό- παιδο τον γυιό μου; Θά του τσακίσω τά πατάκια!...

Και μέσα σ' όλη την άναμπουμπούλα, τό Βλαμένο τό βιολί του:

— Οεί Μανωλάκη! Οεί Μανωλάκη!

Η παράστασι φυσικά έχει σταματήσει. Κατάπληκτοι οί ήθοποιοί κυττούν κάτω στην πλατεία. Οί θεαταί ρωτούν:

— Μα τί συμβαίνει. Ποιος είναι;

— Η οικογένεια Βλαμένου!

— Αυτή του 'Θησαυρού;

— Ναι. Η όλομέλεια των Βλαμένων!

— Έξάλλος ο μπαμπάς, που έχει άνάψει, γυρίζει τώρα στους ήθοποιούς:

— Πιάστε, κύριοι! Τί κάθεστε; Πλερώ- σαμε, δεν πλερώσαμε; Παιδάκι είναι! Νά τό σφάδουμε!

Κύμα γέλιου συγκλονίζει τώρα όλό- κληρο τό θέατρο. Λαχανιασμένος φτάνει ο διευθυντής με δυό άστυφολακες. Κα- γιάς. Ο κ. Βλαμένος δρώεται:

— Κύριε άστυφώλε! Πλερώσαμε! Δεν πλερώσαμε; Πώς θά μάς βγάλετε δξω; Νά μάς δώσουν πίσω τά λεφτά μας.

Ο διευθυντής παρακαλεί:

— Νά σας τά δώσουμε διπλά, κύριε! Για όνομα της Παναγίας! Αφίστε μας να κάνουμε παράστασι.

Σηκώνεται, τέλος, όλόκληρη ή οικογε- νεια και παραλαύνει κάτω από τους καγ- χασμούς του κόσμου. Κι' ο Ζάν Βλαμέ- νος εξακοντίζει τό παρθιον βέλος του σ' όλόκληρη την πλατεία:

— Κάφροι!...

Κι' άπλώνει την πίπα του στο χάος.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η μοναδική φωτογραφία του «βασιλέως των ζητιάνων» Ζοζέφ Σερου.

Πέθανε ο «βασιλεύς ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ»

Πουλούσε «τρύκ» για ζητιανιά

Διακόσια περίπου άτομα μαζεύθηκαν στο χωριό Σαιν Πιερ της νοτίου Γαλλίας, για να χύσουν ένα δάκρυ πάνω στον τάφο του Ζοζέφ Σερου, που πέθανε πρό όλγων έβδομάδων σε ηλικία 88 ετών. Άλλοι έφτασαν εκεί σιδηροδρομικώς, άλλοι με αμάξια ή με κάρρα κι άλλοι πεζή.

Μερικοί απ' αυτούς ωστόσο είχαν έναν άλλο σκοπό: να εξασφαλίσουν την έκδοσι των απομνημονευμάτων του Σερου, του περίφημου «Βιβλίου των Ζητιάνων». Και πρόσφεραν σημαντικά ποσά στους συγγενείς του για τα χειρόγραφα του. Οι προσφορές τους έφτασαν σε εκατοντάδες χιλιάδων φράγκα. Δυστυχώς όμως, οι γιοι του Σερου δεν μπορούν να έπωφεληθούν, γιατί ο πατέρας τους έχει κρύψει κάπου τα χειρόγραφα, και δεν ξέρουν πού να τ' αναζητήσουν.

Στο κάτω - κάτω, δεν έχουν μεγάλη ανάγκη από χρήματα, γιατί ο πατέρας τους τους άφισε σημαντική περιουσία, που προερχόταν κυρίως από ποσοστά που του πλήρωναν διάφοροι ζητιάνοι της Γαλλίας, της Ολλανδίας και του Βελγίου.

Ο Ζοζέφ Σερου, ο «Βασιλεύς των Ζητιάνων», είχε εφευρετικότητα και οργανωτικό πνεύμα. Θά μπορούσε να γίνει μεγαλοεπιχειρηματίας. Προτίμησε όμως να χρησιμοποιήσει τα ταλέντα του για την οργάνωσι της «βιομηχανίας των ζητιάνων».

Άρχισε λοιπόν να προσφέρει νέες μεθόδους στους ζητιάνους, παίρνοντας ποσοστά απ' τα κέρδη τους ή ένα σημαντικό ποσόν έφ' άπαξ. Έξ' άλλου, συνέταξε τον πρώτο «Οδηγό για Ζητιάνους», ένα χοντρό τόμο με τα όνοματα χιλιάδων πλουσιών φιλανθρωπών της Δυτικής Ευρώπης και της Μεγ. Βρετανίας.

Έπενδυσε περισσότερα από εκατό νέα «τρύκ» για τους ζητιάνους. Νά μερικά απ' αυτά:

Ένας άνθρωπος φτωχοντυμένος, με μία μεγάλη βαλίτσα στο χέρι, ακολουθούμενος κι' από ένα αγοράκι, σταματάει ένα διαβάτη και τον ρωτάει, σε έπαρσιώτικη διάλεκτο, πού μπορεί να βρη ένα φτηνό ξενοδοχείο. Προσθέτει ότι έφτασε το πρωί αυτό στην πόλη, ότι του κλέψαν το πορτοφόλι του στο σταθμό κι' ότι του απόμειναν μόνον λίγα φράγκα.

— Παιδιά, μπαμ! μουρμουρίζει το παιδί, ψευτοκλαίγοντας.

Ο διαβάτης λυπάται συνήθως και δίνει ένα βοήθημα στον «επαρχιώτη». Με το απλό αυτό κόλπο, ο ζητιάνος μπορεί να μαζέψη ένα καλό ποσόν κάθε μέρα.

Ακόμα έπιτυχετερο είναι — κατά τον Σερου — το «τρύκ» των σπέρτων: Ένας γέρος, με φτωχικά, αλλά καθαρά ρούχα, ανάδει σπέρτα και ψάχνει στο ρείθρο του πεζοδρομίου ενός σκοτεινού δρόμου. Όταν τον ρωτήση ένας διαβάτης τι του συμβαίνει, έξηγει ότι έχασε ένας νόμισμα της μισής λίρας, που προσριζόταν για να πληρώση το φαγητό του και το εισιτήριο της έπιστροφής του στο σπίτι του με το τρέιν. Ο διαβάτης προσφέρειται συνήθως να τον βοηθήση, κι' έπειδή το νόμισμα δεν βρίσκεται, του δίνει ένα άλλο για να τον παρηγορήση.

Έπίσης ο Σερου συμπαθούσε ιδιαιτέρως μία παντομίμα, ένα μικρό δράμα χωρίς λόγια, που το έπαιζε ο ίδιος για πρώτη φορά στο Παρίσι το 1892. Το ώνόμαζε «τρύκ του ξεροκόμματος» και το «πούλησε» σε πολλούς ζητιάνους.

Σ' ένα ρεστωράν μεσαίας τάξεως, μπαίνει ένας άνθρωπος άπροσδιόριστης ηλικίας, φτωχοντυμένος, αλλά καθαρός, και κάθεται σ' ένα τραπέζι, κατά προτίμησιν στο κέντρο της σάλας. Παραγγέλλει μόνον ένα καφέ. Ός που να του τον φέρουν, λοξοκυττάζει με βουλιμία τα πιάτα των διπλανών του, με την έκφρασι ενός παιδιού που βλέπει μία βιτρίνα με θαυμάσια παιχνίδια... Ξαφνικά, κυττάζει προς το πάτωμα και βλέπει ένα κομμάτι ψωμί (που το πέταξε με τρόπο το ίδιος!). Το σηκώνει, ρίχνοντας δειλές ματιές γύρω του, κι' αρχίζει να το καταβροχχίζει, σάν πεινασμένος.

Δεν λέει ούτε λέξι, δεν ζητιανεύει, δεν πλησιάζει τους άλλους πελάτες... Όστόσο, βρίσκεται σχεδόν πάντοτε κάποιος πονόψυχος, που τον λυπάται και του δίνει ένα νόμισμα ή ένα πιάτο φαγητό...

Ο Σερου έψαχνε συστηματικά στις ειδήσεις των εφημερίδων, για να βρη κάποιον γκόλπα. Έπίσης αγοράζε «τρύκ» απ' τους συναδέλφους του ή ανταλλάζε τα δικά του με τα δικά τους.

Σύμφωνα με τις οδηγίες του, τα γράμματα των άναξιοπαθόντων που ζητούν χρήματα από τους φιλανθρωπούς, πρέπει ν' αποτελούνται από τέσσερα μέρη: τον πρόλογο, την αφήγησι μιάς συγκινητικής ιστορίας, την αίτησι οικονομικής ενισχύσεως και την υπόσχεσι της έπιστροφής αυτού του «δανείου».

«Μην άφινετε ποτέ άριστίες — συμβουλεύει ο Σερου τους αρχαρίους. Μη λέτε ποτέ: «Χρειάζομαι 10 σελλίνια». Ζητήστε μάλλον 8 σελλίνια και 9 πένες. Έχετε μεγαλειότητα πιθανότητα έπιτυχίας, με τους συγκεκριμένους αυτούς αριθμούς».

Παρ' όλα τα σημαντικά έσοδά του, ο Σερου πέρασε μέτρια ζωή. Έμεινε πολλά χρόνια στο Παρίσι, και σε ηλικία 70 ετών αγόρασε μία μικρή βίλλα στη νότιο Γαλλία, σάν πολλούς άλλους... συνταξιούχους.

«Έτρωγε κι' έπινε με μέτρο και δεν κάπνιζε πολύ. Είχε χηρέψει από 20 χρόνια, αγαπούσε πολύ την οικογένειά του και πλήρωνε για τη μόρφωσι των έπτά έγγονών του.

Είχε πάντα μία παράξενη αντίπαθεα στις φωτογραφίες. Μόνον μία φορά ένας απ' τους γιους του κατάφερε να του τραβήξη κρυφά ένα ένστανανέ. Κι' αυτή είναι η μοναδική φωτογραφία του που υπάρχει.

Οι γείτονές του δεν ήξεραν το παράξενο έπάγγελμα που έκανε ο γέρος φίλος τους, πριν... πάρη σύνταξη! Τον περνούσαν μάλλον για ένα φτωχό φιλόσοφο.

Χιούμορ

Η γκάφα του καθηγητού

Τελοςπάντων, διαρκώς γκάφες κάνει ο κ. Όνουφριος Όνουφριου, καθηγητής των αρχαίων ελληνικών, όταν τυχ η νά θρεψη σε μία κοσμική συγκέντρωσι. Γιατί ο νους του πετάει διαρκώς σε άλλες σφαίρες, στον Όμηρο και στο Θουκυδίδη.

Πρό ήμερών, είχε πάει να φάη στο σπίτι, μιάς γνωστής του κυρίας. Την ώρα του τραπέζιου, θεωρησε ευγενικό να την συγχάρη για τα ματιά της, «τά μικρά της τα ματάκια, που ήσαν μικρότερα και από τις πιο μικρές χάντρες». Όταν πέρασαν έπειτα στο σαλόνι, ένας φίλος τον πήρε κατά μέρος και τον έμαλάωσε:

— Είσαι καλά, καυμένη Όνουφριε; Λένε ποτέ σε μία γυναίκα πως έχει μικρά ματία; Το αντίθετο έπρεπε να πης!

Ο κ. καθηγητής κατάλαβε τη γκάφα του και, για να τη διορθώση, είπε φιλοφρονητικά στην οικοδέσποινα, την ώρα του καφέ:

— Με συγχωρείτε βία την άφρημάδα μου, κυρία μου... Σας είπα πρό όλγιου ότι έχετε μικρά ματία. Δεν έξεφράσθην καλώς! Ήθελα να είπω το αντίθετον: ότι έχετε ματία πολύ μεγάλα... μεγάλα σαν τη μύτη και το στόμα σας!..

Ο σκοπός στρατιώτης: — Άλτ! τίς εί; — Συνάδελφος... — Τί κρατάς; — Μιά μπουκάλια κονιάκ. — Ο συναδέλφος να περάση, ή μπουκάλια να μείνη!

Δυό συνεταίροι πήγαιναν να περάσουν το Σαββατοκύριακό τους σ' ένα νησί του Αιγαίου. Μόλις μπήκαν στο πλοίο, ο ένας θυμήθηκε κάτι και είπε στο σύντροφό του:

— Διάβωλε! Ξέχασα να κλειδώσω το χρηματοκιβώτιο! — Δεν πειράζει, άπάντησε ο άλλος. Μαζί δεν δρισκόμαστε;

Ένας δικηγόρος στο Δουβλίνο πέθανε άπμπτωχος και πολλοί συναδέλφοι του αποφάσισαν να κάνουν έρωνα για τα έξοδα της κηδείας του. Ζήτησαν λοιπόν και από το δικαστή Τύλερ ένα σελλίνι.

Μόνον ένα σελλίνι, είτε ο ο Τύλερ που δεν χάνευε τους δικηγόρους, για να θάψετε ένα δικηγόρο; Νά, πάρτε μία λίρα και πηγαίνετε να θάψετε είκοσι!

Και γράφεις κάθε μέρα στη γυναίκα σου; — Κάθε πρωί. — Δεν το καταλαβαίνω αυτό... Έπειτα από δέκα χρόνια που είσαστε παντρεμένοι! — Φίλε μου, ή Μάρθα, φεύγοντας για να πάη στη μητέρα της, μου είπε: «Αν δεν μου γράφης κάθε μέρα, θά ξαναγυρίσω άμέσως». Καί, λοιπόν, δεν θέλω... να την δυσωρετώσω...

Λοιπόν, είσαι πάντα άρραβωνιασμένος με την Έλενίτσα; — Όχι. — Μπράβο! Και πώς τα κατάφερες να την ξεφορτωθής; — Την παντρεύτηκα!

Η κυρία: Πώς γίνεται, Μαρία, κάθε φορά που έρχομαι στην κουζίνα να σε δρίσκω να κάθεται χωρίς να κάνης τίποτε; Η υπηρέτρια: Δεν φταίω εγώ, κυρία, αλλά τα... παπούτσια σας..

Τα παπούτσια μου; — Ναι, με τα λάστιχα που τους βάλατε δεν μπορώ ν' άκούσω τα δήματά σας...

Η μαμά: Άν θέλεις, να πας στον Παράδεισο, πρέπει να είσαι φρόνιμος.

Ο μικρός: Κι' αν θέλω να πάω στον κινηματογράφο, τί πρέπει να κάνω;...

Ο δανειστής στο μικρό γυιό του όφειλέτου του: — Είπε στο σπίτι ο πατέρας σου, μικρέ; — Όχι, κύριε.

Κι' όμως βλέπω το καπέλλο του στην κρεμάστρα.

— Ά, δεν πρόφτασε να το πάρη μαζί του, δταν κρύφτηκε στην ντουλάπα!

Ο Τίνο Ρόσσι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ άπ' το Χόλλυγουντ

Διάφορα

Ο Τίνο Ρόσσι ίδρυσε μία έταιρία παραγωγής ταινιών. Φυσικά στα περισσότερα φιλμ που θά παράγη ή έταιρία αυτή, θά πρωταγωνιστή ο ίδιος ο Τίνο. Περιττό να προσθέσω με πώς όλα τα φιλμ θά εινε μουσικά και θά έχουν άφθονο τραγούδι.

Η Ρίτα Χαίηγουωρθ έγραψε στο Χόλλυγουντ, δίνοντας οδηγίες για να νοικιάσουν τη βίλλα της στο Μπρέτγουντ. Καί όμως την άνοιξι πρόκειται όπωσδηποτε να μεταβή στην κινηματογραφούπολι για να γυρίση ένα τουλάχιστον φιλμ για την έταιρία «Μπτεκ-γουαίρ» κυριώτερος μέτοχος της όποιος είνε ο Άλφ Χάν.

Ο Έρρολ Φλύνν θά ξαναβρή την παλιά του φόρμα. Θά παίξη τον ρόλο ενός λοχαφóρου στο φιλμ «Κιμ» έμπνευσμένο απ' το διάμνημο μυθιστόρημα του Κίπλινγκ.

Η Βιδιάν Ρομάνς πρόκειται να είνε ή πρωταγωνίστρια μιάς γαλλο - αμερικανικής παραγωγής με τον τίτλο «Αυτά συμβαίνουν στο Παρίσι». Παρτενάρη της στο φιλμ αυτό θά είνε ο Τζωρτζ Ράφτ. Μία και ή Γαλλίδα αυτή στάρ κρατάει τον όρκο που έκανε να μη τιάη ποτέ στο Χόλλυγουντ, το Χόλλυγουντ έρχεται σ' αυτήν!..

Ο Κόρνελ Γουάιλντ χωρίς. Αίτια: ή γυναίκα του, ή Πατρίτσια Νάιτ που γύρισε μαζί του δυό φιλμ, ένοοεί να γίνη μεγάλο άστέρι της όθονης. Ο Κόρνελ βρίσκει πώς το έπάγγελμα αυτό κρύβει πολλούς πειρασμούς για μία γυναίκα και μία και ή Πατρίτσια έπιμένει στις άποψεις της, δεν μένει παρά το διαζύγιο.

Η Τζίντ Τζερ Ρόττερς θά έπισκεφθή προσεχώς το Παρίσι, όπου τον χειμώνα πρόκειται να γυρίση το φιλμ «Φιλώ το χέρι σας». Η ίδια υπέβαλε αίτησι διαζυγίου. Ο γάμος της με τον ήθοποιό Τζών Μπρίγκς είχε γίνη το 1943.

Καί περιμένουμε το νέο γάμο της και το νέο διαζύγιο. Ο Κλάρκ Γκέϊμπλ στο προσεχές του φιλμ «Κλειδί της πόλεως» πρόκειται να έμφανισθ με μία άπλή άθλητική φανέλλα. Μόλις το έμαθαν αυτό, διάφοροι Άμερικανοί παραγωγοί έσωρρούχων έστειλαν

στον Κλάρκ δλόκληρες δωδεκάδες άπό φανέλλες παρακαλώντας τον ο καβένας να προτιμήση τις δικές του. Ξέρουν καλά πως κάτι που θά φορέση ο δημοφίλης Κλάρκ θά πουληθή άμέσως σε εκατομμύρια κομμάτια σ' όλόκληρη την Άμερική.

Ο Μπάρτ Λάνγκαστερ θά ήθελε την Άδα Γκάρντνερ για συμπρωταγωνίστρια του στο φιλμ της Ουίνθέρσαλ «Ο άέτος και το τόξο». Δυστυχώς όμως φαίνεται πως το όνειρό του αυτό δεν θά πραγματοποιηθή, γιατί ή Μέτρο - Γκόλντγουιν ζητάει τεράστια ποσά για να δανείση την Άφροδίτη της.

Η Μύρνα Ντέλλ, που τον έρωτά της τον διεκδικούν συγχρόνως δυό άντρες, ο Όττο Πρέμινγκερ και ο Μανουέλο Άλδρεές, βρήκε μία πολύ πρακτική λύσι. Γεμاتیει το μεσημέρι με τον Μανουέλο και δειπνεί με τον Όττο. Τί γίνεται μετά το δείπνο; Η Ιστορία δεν άναφέρει τίποτε για το σημαντικό αυτό χρονικό διάστημα.

Η Βερόνικα Λέϊκ δεν πρόκειται, όπως διαδόθηκε, να έγκαταλείψη τον κινηματογράφο. Θά γυρίση κατά τους δώδεκα προσεχείς μήνες δυό φιλμ για λογαριασμό της «Παραμούντε».

Ο Ρομπέρτο Ροσσελίνι που ο έρωτάς του με την Μπέρκμαν άπασχολεί τόσο τον παγκόσμιο τύπο, έδωσε πρό ήμερών μία άναμφισβήτητη άπόδειξι της μετριοφροσύνης του, λέγοντας στον πρωταγωνιστή του φιλμ «Παίζας»: «Δεν μπορώ να καταλάβω τί μου βρίσκουν οι γυναίκες κι' έξακολουθούν να ενδιαφέρονται για μένα. Τα μαλλιά μου πέφτουν και ή κοιλιά μου άρχισε να παίρνη ένοχλητικές διαστάσεις».

Ο Τζωρτζ Ράφτ αποφάσισε να γυρίση όσο το δυνατόν πιο λίγα φιλμ. Καί έρετε γιατί; Είνε υποχρεωμένος να παραχωρή μέγα μέρος των εισοδημάτων του στην τέως σύζυγό του ως διατροφή.

Ο Τζωρτζ, λοιπόν, βρίσκει πώς δεν υπάρχει λόγος να δουλεύη αυτός για να όφελούνται άλλοι και ζήλεύει τους άφρικανούς φιλάρχους που μπορούν ό,τι ώρα θελήσουν να χωρίσουν τις γυναίκες τους χωρίς να τους πληρώσουν καμμία διατροφή!

Η Ύβον Ντέ Κάρλο που βρίσκεται τώρα στην Ευρώπη άπασχολεί τις σπληές των εφημερίδων της γηραιάς ήπειρου μ' ένα νέο της έιδυλλιο: Ο ύποψιος είνε ένας αυθεντικός κόμης του όποιου όμως δεν άποκαλύπτεται το όνομα. Πάντως φαίνεται μάλλον άπίθανο το να γίνη κόμης ή σύγχρονη από άραία γυναίκα του κόσμου.

Η Ρόντα Φλέμινγκ περνά όλα της τα βράδια με τον Σαίη Μπαρλεττ που ήταν πρό μνηών σύζυγος της στάρ Έλλεν Ντρίου. Στο Χόλλυγουντ ο γάμος και το διαζύγιο άλληλοδιαδέχονται ο ένας το άλλο.

Ο Τζαίμς Στιούαρτ, που παντρεύτηκε τελευταία, πούλησε άμέσως μετά το γάμο του το ιδιόκτητο άεροπλάνο του, με το όποιο είχε κερδίσει το πρώτο βραβείο στους άγώνες του Κληδελαντ. «Τα οικονομικά μου μέσα, έδωλωσε, δεν μου έπιτρέπουν να συντηρώ ταυτόχρονα μία γυναίκα κι' ένα άεροπλάνο».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Λάδη στο τηλέφωνο

Και άλλοτε σε παλιότερη έποχή, είχα βάλει τηλέφωνο στο σπίτι. Τ' άφισα όμως, γιατί είχα βρή το μπελά μου με διάφορους άγνωστους που με έπαιρναν τριάντα φορές για να μου πούν να είδοποιήσω την κυρία Μαρίκα άπέναντι, ή τον κύριο Φρίζο από πάνω, ή τον κύριο Τάσσο από κάτω, ή τον κύριο Θόδωρο από το καφενείο της γωνίας, ή την κυρία Πηνελόπη από δίπλα άριστερά, ή τον κύριο Νικόδημο από δίπλα δεξιά και ούτω καθεξής. Καί με όλους αυτούς τους κυρίους που έρχόντουσαν, άλλες τριάντα φορές την ήμερα και μου χτυπούσαν την πόρτα με το χαμόγελο στα χείλη: «Μπαρώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;».

Πολύ εύχαρίστος.

Δεν τους παρεξηκούσα τους ανθρώπους. Πού θά πήγαιναν να τηλεφωνήσουν; Τα τηλέφωνα ήταν λίγα εκείνον τον καιρό, λίγοι έκλεκτοί πολίτες είχαν αυτό το πρακτικό μηχανήμα, που σε θγάζει από τόσους κόπους. Άλλα είχα χάσει την ησυχία μου. Κι' έτσι τόκωφα, αφού έφαγα και τον τελευταίο λογαριασμό της Τηλεφωνικής Έταιρείας, για ψυχική όδύνη. Σιγά-σιγά όμως το τηλέφωνο έπηρε μεγάλη έκτασι. Σπίτια, μαγαζιά, περίπτερα και υπαίθρια καστανάδικα έβαλαν τέτοιο πράμα. Καί όλο βάζουν. Έτσι οι ένοχλήσεις του τηλεφωνούχου έχουν περιορισθή Κι' έξ' άλλου, τώρα τελευταία που έλλαξε σπίτι και πέτυχα ένα μικρό διαμέρισμα σε μεγάλη πολυκατοικία, πριν καταλήξω στη συμφωνία, ρώτησα το θυρωρό:

Δεν μου λές σε παρακαλώ, έχει πολλά τηλέφωνα ή πολυκατοικία;

Σχεδόν όλα τα διαμερίσματα, κύριε. Άλλα έχει και το θυρωρείο. Κι' έτσι, όποιος δεν έχει, μπορεί και τηλεφωνεί από κει.

ΕΦΤΑΙΓΕ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ

Ο μελλοθάνατος κατάδικος: Άμ' άριθμός είνε αυτός που μου δόσατε;

(Άπό το «Marlous»)

τά νούμερα, δάξω τ' αὐτὴ μου κι' ἀκούω βουίσιμα. Μιλαίει λέω. Τὸν ξαναπαίρνω σὲ πέντε λεπτά. Βουίζει. Σὲ ἄλλα πέντε λεπτά. Βουίζει. Τὴν διάβολο, λέω, ὁ Πέτρος δὲν εἶνε φλύαρος. Τὴν τέταρτη φορά ἐβάλα τὸ ἀκουστικό στ' αὐτὴ μου, πρὶν ἀρχίσω ἀκόμα τὸ γυρίσιμα τὸν ἀριθμὸν. Μόλις γυρίζω τὸ 10, ἀκούω τὸ βουίσιμα. Τὸ κλείνω. Στὴν ἄλλη φωνά στο 101. Τὸ κλείνω. Τέλος φτάνω στὸ 101-10. Βουίζει. Τὸ ξανακλείνω. Σκέπτομαι ὅτι τὰ δίκτυα εἶνε παρφορτωμένα, ἐνεκα οἱ πολλοὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀποφασίζω νὰ κάνω ὑπομονή. Τέλος παίρνω ὁλόκληρο τὸ νούμερο. Ἀκούω μιά βαρεῖα φωνή:

— Λέγετε!

— Γεῖά σου Πέτρο!

— Δὲν εἶνε κανένας Πέτρος ἐδῶ, κύριε!

— Μὰ δὲν εἶνε τὸ 101-102;

— Ὁχι! Ἐδῶ εἶνε 376-85!

— Μὲ συγχωρεῖτε!

Καὶ τὸ κλείνω. Ἀρκεῖ γιὰ σήμερα λέω. Νὰ ξεκουραστώ καὶ λίγο!

Κατὰ τὶς δύο τὸ μεσημέρι, γύρισα σπῆτι μου νὰ κοιμηθῶ. Εἶχα πάρει ἕνα ἐθλίο ὡς πού νὰ γλαρώσουν τὰ μάτια μου, ὅταν ἀκούω τὸ τηλέφωνο, πού τόχα δῖπλα. Σηκώνω τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός.

— Δώσε μου τὸ Μανώλη!

— Λάθος κάνετε, κύριε!

Τὸ κλείνει, χωρίς νὰ τὴ μὲ συγχωρεῖτε. Σφάλισα τὰ μάτια μου. Δὲν μὲ εἶχε πάρει καλὰ ὁ ὕπνος, ὅταν ἀκούω καινούργιο κουδούνισμα:

— Ὄριστε.

— Ὁ κύριος ὑπουργὸς εἶνε ἐκεῖ;

— Ποῖος ὑπουργός, κύριε;

— Τὸν ΤΤΤ.

— Λάθος κάνετε.

— Μὰ δὲν εἶνε ὑπουργεῖο ἐκεῖ;

— Ὁχι. Ἐδῶ οἰκία Φισφιρή!

Κολλητά, ἄλλο κουδούνισμα:

— Λέγετε.

— Δώσε μου τὴ Λιλή!

— Ποιὰ Λιλή, κύριε;

— Τὴν ξανθειά, μὲ τὴν ἐλῆα στὸ λαίμο.

— Λάθος κάνετε!

— Ἀ! Μάλιστα. Τώρα θυμῶμαι. Τὴν ἐλῆα τὴν ἔχω στὸ σαγόνι!...

— Ὁχι, κύριε. Τὸ λάθος δὲν εἶνε στὴν ἐλῆα. Εἶνε στὸν ἀριθμὸ! Προσέχετε τί παίρνετε!

Καὶ τὸ κλείνω θυμωμένος, γιὰ νὰ τὸ ξαναπαρῶ σὲ τρία λεπτά. Αὐτὴ τὴ φορά ἦταν κάποιος ἀγριεμένος. Χωρὶς νὰ ρωτήσω ποῖος εἶνε στὸ τηλέφωνο, ἄρχισε ἕνα λούσιμο γενναῖο:

— Ἐπιτέλους σὲ πετυχαίνω. Πέντε μέρες μου κρύβεσαι, ἄτιμε. Ἀλλὰ πού θὰ μοὺ πᾶς! Ἐχὼ ὀρκιστῆ νὰ σε καθαρίσω ὅπου σε βρῶ κι' ἄς κλείσω τὸ σπῆτι μου, λωποδύτη!

— Στάσου νὰ σοὺ πῶ... ψιθύρισα.

— Τί νὰ μοὺ πῆς ρέ; Ἐγὼ θὰ σοὺ πῶ, γιατί σοὺ τάχα μαζεμένα. Ἀν σοὺ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μοὺ ξεθύσης, εἶσαι πολὺ γελασμένος.

— Ξέρεις ποῖος εἰμαι;

— Ἀν σὲ ξέρω, λέει; Ἀμ τώρα σὲ ξέρω κι' ἀπ' τὴν καλὴ μάλιστα. Τόσον καιρὸ δὲν σε ἤξερα καὶ μὲ τυλίξεις, ἀπατεῶνα. Ἀλλὰ τώρα πού σ' ἔμαθα, ἕνα σοὺ λέω: Ἦθ θὰ μοὺ φέρῃς αὐριο πωῖ-πωῖ τὰ

πενήντα κομμάτια, ἢ τρέχα νὰ τυπώσης τὰ νεκρώσιμα σου. Ἀλ-Κατάνε!

Τὸ κλείσε, πρὶν τοῦ ἐξηγηθῶ. Εἶχα ζαλιστῆ ἀπ' αὐτὸν τὸν καταιγισμό καὶ προσπάθησα, μέσα στὴ ζαλάδα μου, νὰ θυμηθῶ μήπως εἶχα ἀδικήσει κανένα. Ὁχι. Ἦ συνείδησί μου καθαρή. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε κάνει λάθος. Κι' αὐριο, λέω, θάχουμε κηδεῖες... Εὐτυχῶς ἕνα νέο κουδούνισμα μὲ συνέφερε ἀπὸ τὴ ζάλη. Σηκώνω τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός! Λέω μὲ τὴν ὑποδλητική μου φωνή.

— Ἀλλὰ ὁ κύριος τὸ κλείνει ἀμέσως. Τὸ ἄλλο τηλέφωνο ἦταν γιὰ τὸ νοσοκομεῖο ὁ «Α-γίος Σιδερέας». Τὸ ἄλλο τὸν κύριο Παπαδόπουλο. τὸ δικηγόρο. Τὸ ἄλλο γιὰ τὴν κυρία Ἰωάννα. Καὶ στὸ ἄλλο, εἶχα μὲ τὰ ἴδια. Μόλις εἶπα τὸ «ἐμπρός» τὸ τηλέφωνο ἐκλείσε, χωρὶς ν' ἀκούσω λέξι. Μυστήρια πράματα. Καὶ ξανά τὸν κύριο Παπαδόπουλο, τὸ γιατρό. Λάθος. Δέκα δευτερόλεπτα ἡσυχία. Καὶ πάλι τὸν κύριο Παπαδόπουλο, τὸ γιατρό.

— Ἐπιτέλους μὲ πρῆξατε μὲ τὸν κύριο Παπαδόπουλο, τὸ γιατρό! Τί ἀριθμὸ παίρνετε, κύριε;

— 123-445.

— Ἐδῶ ὅμως εἶνε 036-037!

— Ἰάσων Φισφιρή!

— Καὶ ὅμως ἐγὼ παίρνω τὸ 123-445.

— Δὲν θὰ παίρνετε αὐτὸ, κύριε. Καὶ σὰς παρακαλῶ, σταματήστε αὐτὸ τ' ἀστεῖο! Θέλω νὰ κοιμηθῶ, πού νὰ πάρῃ ὁ διάολος!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε! Γίνεται ἐμπλοκή στοὺς ἀριθμούς.

— Καὶ πῶς θγαίνει διαρκῶς τὸ δικό μου;

— Αὐτὸ μοὺ φαίνεται κι' ἐμένα περίεργο. Μήπως νομίζετε ὅτι μοὺ εἶνε ευχάριστο, νὰ θέλω ἐπειγόντως τὸν κύριο Παπαδόπουλο τὸ γιατρό καὶ νὰ παίρνω διαρκῶς τὸν κύριο Φισφιρή;

— Νὰ σὰς διευκολύνω ἐγὼ κύριε. Τί ἀριθμὸ εἶπατε πῶς ἔχει ὁ γιατρός Παπαδόπουλος;

— 123-445.

— Ἐσεῖς τί νούμερο ἔχετε;

— 33-001. Δημήτριος Μανταρινοπορτοκαλλίδης.

— Λοιπὸν, θὰ πάρω ἐγὼ τὸ γιατρό καὶ θὰ τοῦ πῶ νὰ σὰς πάρῃ αὐτὸς στὸ τηλέφωνο. Κλείστε καὶ πεοιμένετε νὰ σὰς πῶ τὰ ἀποτελέσματα.

— Ευχαριστῶ, πολὺ κύριε Φισφιρή! Μὲ ὑποχρεώνετε.

Τὸ κλείνω καὶ παίρνω προσεκτικὰ: 123-445. Μιά πολὺ χάντρη φωνή:

— Ὄριστε.

— Ὁ γιατρός κύριος Παπαδόπουλος;

— Ὁχι, κύριε! Ἐδῶ κτηματομεσίτης Οἰκοπεδόπουλος!

— Μὲ συγχωρεῖτε. Λάθος.

Ξαναπαίρνω τὸ νούμερο τοῦ γιατροῦ. Νάτη πάλι ἡ γνωριμὴ φωνή:

— Ὄριστε.

— Ὁ γιατρός κύριος Παπαδόπουλος;

— Κτηματομεσίτης Οἰκοπεδόπουλος, σὰς εἶπα!

— Παρντόν!

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ. Τρίτῃ ἀπόπειρα. Ἦ ἴδια φωνή. Τὸ κλείνω χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Συνεννόησι μὴδέν. Ἀς πάρω τὸ δυστυχὲς Μανταρινοπορτοκαλλίδη, νὰ τοῦ πῶ τὰ νέα. Εἴπαμε καὶ λέμε: 33-001. Γυρίζω τὸ δίσκο μὲ προσοχή:

— Λοιπὸν, κύριε Μανταρινοπορτοκαλλίδη...

— Λάθος, κύριε! Ἐδῶ κρεπωλεῖον ἢ «Ακριδὴς Ζυγίσας».

— Παρντόν!

Τὸ κλείνω. Ξαναπαίρνω τὸ 33-001. Αὐτὴ τὴ φορά ἀκούω μιά χαριτωμένη φωνή:

— Λέγετε παρακαλῶ.

— Ἦ κυρία Μανταρινοπορτοκαλλίδη;

— Ὁχι! Λάθος!

Τὸ κλείνω καὶ παραιτοῦμαι. Ἀδύνατον νὰ πάρω τὸν ἄνθρωπό μου. Ἀς περιμένω. Θὰ μὲ ζητήσῃ ἐκείνος. Καὶ νὰ τος.

— Ὁ κύριος Φισφιρής;

— Ἰδιοχείρως.

— Μανταρινοπορτοκαλλίδης.

— Ἐπιτέλους. Παίρνω τὸ νούμερό σας καὶ διαρκῶς θγαίνουν ἄλλοι!

— Μήπως συνδεθήκατε μὲ τὸ γιατρό τὸν Παπαδόπουλο;

— Ὁχι! Ἐνὰ κτηματομεσίτικὸ γραφεῖο μοὺ παρουσιάζεται. Ἐσεῖς τί ἀριθμὸ πῆρατε καὶ μὲ πετύχατε τώρα;

— Τὸν ἀριθμὸ τοῦ Παπαδόπουλου, φυσικά!

— Τότε, τί νὰ σὰς πῶ. Πάρτε τὸ δικό μου καὶ ἴσως πετύχετε τὸ γιατρό!

— Αὐτὸ θὰ κάνω!

Τὸ κλείσαμε. Δὲν μὲ ξαναζητήσε ὁ ἄνθρωπος. Φαίνεται πῶς τὸν πέτυχε. Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶχε πάει πέντε. Καιρὸς νὰ... ὑπνῆσω, λέω. Καὶ σηκώθηκα χωρὶς νάχω κοιμηθῇ.

★

Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία, κύριε, συνεχίζεται δεκαπέντε μέρες. Στὰ τριάντα τηλεφωνήματα, τὸ ἕνα ἦταν γιὰ μένα καὶ τὰ εἰκοσι ἕννα λάθος. Καὶ ὅταν ἤθελα νὰ ζητήσω ἐγὼ ἕνα γνωστό μου, τὴν μιά φορά τὸν πετύχαινα καὶ εἰκοσινενέα λάθος. Καὶ καθε μέρα στὶς 3 ἀκριδῶς ἕνα μυστηριώδες κουδούνισμα. Γκρίν - γκρίν. — Ἐμπρός. Καὶ ὁ μυστηριώδης τηλεφωνητὴς τὸ κλείνει. Νὰ δῆς, λέω, πού αὐτὸ τὸ τηλέφωνο εἶνε ὑποπτό. Αὐτὸς ὁ ἄτιμος, περιμένει ν' ἀκούσῃ γυναικεῖα φωνή. Νὰ ἰδῇς τί θὰ τοῦ κάνω. Ἀποφασίζω νὰ προσποιηθῶ γυναικεῖα φωνή. Κι' ἕνα ἀπόγευμα, στὶς 3, λέω μὲ φωνὴ χαριτωμένη ἀγγέλου:

— Ὄριστε!

— Ἐπὶ τέλους χρυσό μου, σὲ βρῖσκω. Ἐφυγε ὁ ἄντρας σου;

— Γιὰ νὰ σοὺ πῶ ρέ!, ἀλλάω ἀμέσως φωνή.

— Ἀλλὰ δὲν περιμένει νὰ τοῦ μιλήσω. Τόχει κλείσει τρομοκρατημένος. Τουλάχιστον ὁ μὲς, θὰ ἡσυχάσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τύπο!

★

Ἐκείνες τὶς μέρες ἔτυχε νὰ πέσω στὸ κρεβάτι. Εἶχα ἀρπάξει μιά γενναία γρίππη κι' ἦρθε νὰ μὲ περιποιηθῇ ἡ θεία μου ἡ Εὐτέρπη. Ἐφερα τὸ γιατρό, ἕνα φίλο μου γιατρό, τὸν κύριο Ἰπποκράτη. Διέταξε κάτι φάρμακα καὶ πρὶν φύγῃ μοὺ εἶπε:

— Αὐριο, ἂν δὲν ἔρθω ὁ ἴδιος, θὰ σοὺ τηλεφωνῶ νὰ μοὺ πῆς πῶς πηγαίνεις.

— Ευχαριστῶ, γιατρέ!

Πραγματικὰ, τὸ πρῶτὸ κατὰ τὶς ἑννῆ ἀκούω τὸ τηλέφωνο:

— Ὄριστε.

— Καλημέρα Ἰάσων. Ἐδῶ γιατρός.

— Γεῖά σου γιατρέ μου.

— Πῶς εἶσαι σήμερα;

— Μοὺ φαίνεται πῶς εἶμαι χειρότερα.

— Τί πυρετὸ ἔχεις;

— Ἐφτάσα τὰ 39.

— Νὰ βάλῃς ἀμέσως μὲ σακκουλα πάγο στὴν κοιλία καὶ θάρῃς στὶς δύο.

— Ευχαριστῶ πολὺ, γιατρέ. Σὲ περιμένω...

Εἶπα ἀμέσως στὴ θεία μου:

— Θεία, τρέχα νὰ φέρῃς πάγο!

— Τί νὰ τὸν κάνῃς, παιδί μου;

— Θὰ τὸν βάλω στὴν κοιλία μου!

— Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου; Γρίππη καὶ πάγο;

— Τώρα ἐσύ ξέρεις καλύτερα, ἢ ὁ γιατρός πού διέταξε πάγο; Ἐγὼ τίς συμβουλὲς τῆς ἱατρικῆς, τίς σέβομαι.

— Μὲ κρουλόγημα καὶ πάγος; Αὐτὸ πρῶτὴ φορά τ' ἀκούω στὰ χρονικά μου.

— Ὅα εἶναι καμμιά νέα ἱατρικὴ μέθοδος γιὰ τὴν θεραπεία τῆς γρίππης. Λοιπὸν, θὰ πᾶς νὰ φέρῃς, ἢ θὰ σηκωθῶ νὰ πάω μόνος μου;

— Καλὰ! Ψιθύρισε ἡ θεία μου καὶ σταυροκοπήθηκε.

Ἐβάλα τὴ σακκουλα μὲ τὸν πάγο στὴν κοιλία. Ἐνοιώσα ἕνα φοβερὸ σύγκρου, σὰν νὰ με βαφτίσαν στὸ Βόρειο Παγωμένο Ὠκεανό. Αὐτὸ τὸ ριγος, λέω, θὰ μὲ σώσῃ. Ἀλλὰ ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε.

— Σαράντα! ἀκούσα τὴ θεία μου νὰ λῇ.

— Ὡς τὸ σαράντα δύο ἔχουμε τράτο! Ψιθύρισα, σπαρταρώντας σὰν τὸ φῶρι.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἦρθε ὁ γιατρός.

— Λοιπὸν; Πῶς πάμε; ρώτησε.

— Πῶς νὰ πάῃ γιατρέ, εἶπε ἡ θεία μου. Αὐτὸς ὁ πάγος φαίνεται πῶς τοῦ κάνει κακό.

— Ποῖος πάγος; ἔκανε ὁ γιατρός.

— Ὁ πάγος στὴν κοιλία!

— Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία! φώναξε ὁ Ἰπποκράτης ἐξ ὧ φρενῶν.

Μὲ δεσκέπασε ἀμέσως καὶ πέταξε τὴ σακκουλα μὲ τὸν πάγο.

— Πῶς σοὺ ἦρθε βρὲ νὰ κάνῃς αὐτὴ τὴν κουταράρα;

— Ἐσύ γιατρέ, ἀπάντησα μὲ σβυστὴ φωνή. Δὲν μοὺ τηλεφώνησε τὸ πρῶτὸ καὶ μοὺ εἶπες νὰ βάλω μιά σακκουλα μὲ πάγο στὴν κοιλία;

— Ὄνειρο βλέπεις; Ἐγὼ δὲν σε πῆρα καθόλου στὸ τηλέφωνο σήμερα!

— Τότε θὰ ἔγινε λάθος στὸν ἀοιθμό, ψιθύρισε. Σύμπτωσης νὰ εἶναι ἐκεῖνος γιατρός καὶ νὰ ζητᾷ τὸν Ἰάσωνα... Τώρα τί γίνεται; Ὑπάρχει ἐλπίς;

— Ὅα ἰδοῦμε!... Ἀν δὲν ἔχουμε καμμιά πνευμονία!

Ἀλλὰ εἶχαμε. Πέντε ὥρες πάγος στὴ γρίππη, δὲν εἶναι μικρὴ δουλειά. Σηκώθηκα ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα. Τώρα μπορῶ καὶ στέκομαι στὰ πόδια μου. Καὶ σκέπτομαι νὰ στείλω τὸ λογαριασμὸ στὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία. Ὅσα γιὰ τὸ τηλέφωνο, περὶττὸ νὰ πῶ πῶς τὸ ξανάκουσα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

☉☉

Τρώτε μαιντανό!

Ὁ μαιντανὸς δὲν χρησιμεύει μόνον γιὰ νὰ νοστιμίσῃ τὰ φαγητά μας, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἕνα πολύτιμο μεσον γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ὑγείας μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Φάλλε, ἕνα κιλό χυμοῦ ἀπὸ μαιντανὸ περιέχει 1.800 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C, ἕν ἕνα κιλό χυμοῦ λεμονοῦ περιέχει μόνον 650 χιλιοστόγραμμα.

Ὁ μαιντανὸς περιέχει ἐπίσης ἕνα ἑλαιο, πού ἔχει ἐξαιρετικὴ ἐμμηναγωγὸς καὶ ἀντιφλογιστικὴς ἰδιότητες.

— Βάρε, ἔσες θὰ βαρέσης. Ἀντρίαν, ἀλλὰ πρέσχε μὴν κάνῃς δευτε. Αὐτὴ τὴ στιγμή χανόμε ἀγίασμο στα καινούργια!... (Τοῦ Β. Χριστοδού)

Η όπισθια όψη του περίεργου ρολογιού που χάρισε ο Ναπολέων στην Αυτοκράτειρα Ιωσηφίνα. Το ρολόι είχε σχήμα καρδιάς και στολίζονταν με 1724 μαργαριτάρια.

Τα πιό περίεργα ρολόγια

Μακάβρια και εξωφρενικά σχήματα

Ποιός πρωτοανακάλυψε τα ρολόγια; Η αρχή αυτών των περίεργων συσκευών χάνεται στο βάθος των χρόνων, μ' όλο που αποτελούν σχετικά πρόσφατη ανακάλυψη. Αντίθετα, έχουμε πολλά πράγματα για τις κλεψύδρες και τα ρολόγια με άμμο της αρχαιότητας που διατηρήθηκαν ως το 17ον ή τον 18ον αιώνα. Γνωρίζουμε επίσης ότι οι Αιγύπτιοι, οι Δρύιδοι και πιθανότατα οι Έτροσκοι χρησιμοποιούσαν τα ήλιακα ρολόγια για τη μέτρηση του χρόνου. Όπως όποτε, φαίνεται πιθανόν ότι τα πρώτα εκκρεμή πρωτοπαρουσιάστηκαν κατά τα τέλη του 15ου αιώνα και της τέχνης λίγο αργότερα.

Αλλά η ώρολογιοποιία έκαμε ταχύτητα μεγάλες προόδους και οι τεχνίτες του 16ου ή του 17ου αιώνα έφτιαναν αληθινά κομψοτεχνήματα, που θα μπορούσαν να συναγωνιστούν τα καλύτερα και τελειότερα από τα σύγχρονα.

Κατά την εποχή αυτή, η μόδα ήταν να φτιάχνουν ρολόγια με περίεργα και κάποτε εξωφρενικά σχήματα, που άπεμιμούντο φυτά, άνθη, πουλιά, καρπούς, κτλ.

Ένα από τα πιό περίεργα ρολόγια αυτής της εποχής ήταν «η χρυσή τουλίπα», που χάρισε ο βασιλιάς της Ισπανίας και αυτοκράτορας της Γερμανίας Κάρολος Κουίντος στην περίφημη φίλη του δούκισσα ντε Σαντοδάν.

Αυτή η τουλίπα, που ήταν φτιαγμένη από καθαρό χρυσάφι, άπεμιμείτο στην εντέλεια το φυτό, με το μίσχο, τα φύλλα, τα πέταλα του άνθους κτλ. και είχε το μέγεθος του ρολογιού. Τα πέταλα της, έξη τον αριθμό, άνοιγόκλειναν μ' ένα ελατήριο, που βρισκόταν στη βάση του μίσχου. Όταν άνοιγαν, έδλεπε κανείς στο βάθος, ένα μικροσκοπικό ρολόι, στολισμένο με διαμάντια και άλλα πολύτιμα πετράδια.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, ο Γερμανός τεχνίτης Μάουερ έφτιαξε ένα ρολόι, που ήταν αληθινά μακάβριο. Είχε το σχήμα κρανίου και ένέπνεε τη φρίκη και τον τρόμο. Μία έπιγραφή χαραγμένη στο μέτωπο, υπενθύμιζε τη γρήγορη ροή του χρόνου, το άναπόφευκτο τέλος

κάθε όντος, και συνιστούσε την προσήλωση στη θρησκεία, γιατί αυτή μόνο είνε ικανή ν' άπομακρύνη τον άνθρωπο από την ματαιότητα των έγκοσμίων και να του δώσει τη συνείσθησι της αιωνιότητας.

Το ρολόι αυτό το χάρισε ο βασιλιάς της Γαλλίας Φραγκίσκος ο Β', στη Μαρία Στούαρτ κατά την ήμερα των γάμων τους. Μοιραίο δώρο, στ' αλήθεια! Η ζωή της άτυχης βασίλισσας της Σκωτίας ήταν μία άτέλειωτη σειρά περιπετειών, που είχαν τον τραγικό έπιλόγο τους πάνω στο ίκρίωμα.

Κατά τον δέκατο έκτο και τον δέκατο έβδομο αιώνα, συνήθιζαν να φτιάχνουν ρολόγια σε σχήμα προσεχηταρίων. Ένα τέτοιο ρολόι, που ήταν φτιαγμένο από έλεφαντοστόν, είχε στο προσκέφαλό της ή συζύγου του Λουδοβίκου ΙΓ' της Γαλλίας, η Άννα η Αυστριακή. Οι δείκτες του ήταν από πλατίνη και στολίζονταν με μικρά διαμάντια. Πολύτιμα πετράδια σχημάτιζαν έξ άλλου, τις ώρες πάνω στην πλάκα. Τρεις φορές την ήμερα, πρωί, άπόγεμα και βράδυ, το ρολόι αυτό έπαιζε ένα μικρό σκοπό.

Ένα από τα πιό περίεργα ρολόγια της παλιάς εποχής ήταν εκείνο που ο Λουδοβίκος ΙΕ', χάρισε στη μαρκησία ντε Πομπαδούρ. Το ρολόι αυτό ήταν στερεωμένο πάνω σ' ένα δαχτυλίδι, που η περίφημη εύνοουμένη φορούσε στο δείκτη του άριστερου της χεριού. Στο λίζόταν όλόγυρα από πολύτιμα πετράδια κι ήταν αληθινό κομψοτεχνήμα.

Μερικά χρόνια πριν από την Έπανάσταση, ο Λουδοβίκος ΙΣΤ', χάρισε στη Μαρία Άντουανέττα ένα ρολόι που άπεικόνιζε μία φωλιά πουλιού. Η πλάκα του ρολογιού άκούμπουσε πάνω σε μικρά σύρματα από χρυσό και πλατίνα που άπεμιμούντο το πλέξιμο της φωλιάς ενός πουλιού. Στις συνδέσεις τους έλαμπαν πολύτιμα πετράδια. Στην άκρη του λεπτοδείκτη βρισκόταν ένα πουλάκι, που μετεκινείτο μαζί του πάνω στην πλάκα. Κάθε ώρα, το πουλάκι αυτό τραγουδούσε έναν ευθύμο σκοπό.

Αλλά και ο ίδιος ο Λουδοβίκος ΙΣΤ', είχε ένα πολύ περίεργο ρολόι, που βρισκόταν στο έσωτερικό μέρος του σκεπάσματος μίας άδαμαντοκόλλητης θήκης, όπου έβαζε τα δυναμωτικά χαπάκια που του έδιναν οι γιατροί του. Αυτό το ρολόι είχε ένα ελατήριο, που έβαζε σε κίνηση ένα ξυπνητήρι και έδιναν πούουσε το βασιλιά ότι ήταν ώρα να πάρη το χαπάκι του.

Περίφημο ήταν, έξ άλλου, το ρολόι που χάρισε ο Ναπολέων στην αυτοκράτειρα Ιωσηφίνα. Είχε το σχήμα καρδιάς και στολίζόταν με 1724 μαργαριτάρια.

Ένα περίεργο ρολόι είνε, τέλος, αυτό που έφτιαξε πριν από λίγο καιρό ένας Έλβετός ώρολογοποιός. Αυτό το ρολόι είνε τόσο λεπτό, που χωράει άνετα άνάμεσα στα δόντια μίας χτένας.

Καφετιές και ειρηνοδίκης

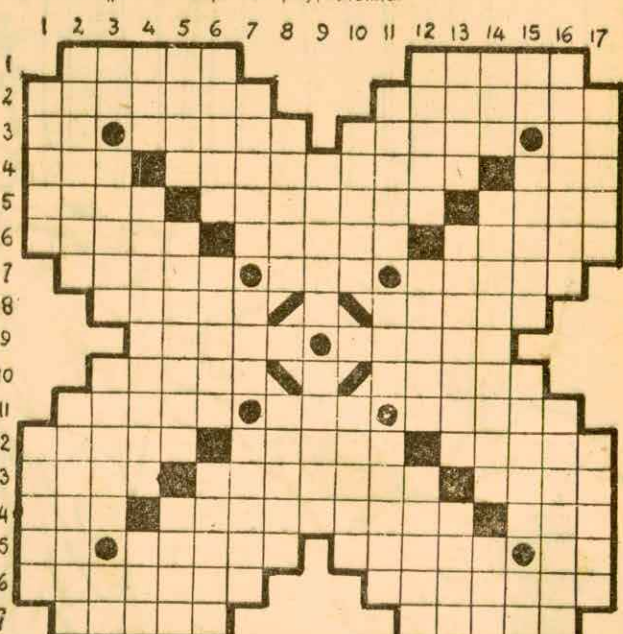
Στην πόλι Ντέ Μόιν των Ήνωμένων Πολιτειών καθήκονα ειρηνοδίκου έκτελεί ένας ίδιοκλήτης καφενείου, ο Ήρλ Ρίνεχαρτ. Οι συνεδριάσεις γίνονται μέσα στο καφενείο του. Ο Ρίνεχαρτ σερβίρει καφέδες στους πελάτες του και ταυτόχρονα άποδίδει δικαιοσύνη.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΔΡ. 249

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η διατροφή του τόν άπασχολεί περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα. — Άλιευτικό εργαλείο (καθ.).
- 2) Κράτος της Άμερικής. — Κάθεται στα καρφια.
- 3) Δύο συνεχόμενα σύμφωνα. — Σταγόν. — Κλυδωνισμός πλοίου. — Νότα.
- 4) Άριθμητικό. — Συλλογή έκκλησιαστικών νόμων. — Νότα.
- 5) Όλόκληρον. — Ψάρι που μάς

- 6) τανυρία (δοτ. πληθ.). — Φέρνει το θάνατο.
- 7) Νομοθέτης της αρχαιότητας. — Άταλκή ναυτική βάσις.
- 8) Άταλκή ναυτική βάσις.
- 9) Άταλκή ναυτική βάσις.
- 10) Νησί του Αιγαίου. — Βασίληας σε άσιατική χώρα.
- 11) Φανάρι. — Γκρέγκορ... γνωστός άστρον. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία.

Έρχεται κονσερβοποιημένο άπ' τον Καναδά. — Πινεται.

6) Άνδρικό όνομα. — Πολλά πράγματα άτακτοποιήτα. — Εύκρινης.

7) Εύτυχη. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Μέρος του ποδιού.

8) Βρίσκονται σ' ένα σημείο του όρίζοντος. — Υποβιάρσεις τουρκικού νομισματος.

9) Πόλις της Φινλανδίας. — Μία των Νηριών, μητέρα του Άχιλλέως.

10) Νησάκι του Σαρωνικού. — Ο φείλεται σε δηγμάτα ζωφίων και παραμορφώνει τα φυτά.

11) Έξαπατα τα ζώα και τα συλλαμβάνει. — Πρακτορείο ειδήσεων. — Σημείο του όρίζοντος.

12) Πόλις της Κρήτης. — Εύθυμία (αιτ.). — Βασίλισσα της Έλλάδας.

13) Το μικρό όνομα περίφημης σόαρ που έχει πρό πολλού έγκαταλείψει το Χόλλυγουντ. — Προμηθεύτης, χορηγός. — Άργά.

14) Λυρικό όνομα. — Ήθική άμοιβή. — Περιβάλλει τους πάντας και τα πάντα.

15) Πρόθεσις (δημ.). — Νεκρός. — Καθρίζει. — Μαίρη... Έλληνις καλλιτέχνης.

16) Αυτός που εκλέγεται με ψηφοφορία. — Μέρος του άνθους.

17) Δερμάτινο δοχείο. — Αφθονούν στο Αιγαίο, έδώ μόνο μία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Περισσότερο. — Βαφή.

2) Οικογένεια (ξεν.). — Μόρφωσις.

3) Άποθετικόν. — Άσμενο (ξεν.). Άπέρρημα: καθ' όλοκληρίαν. — Συνεχόμενα σύμφωνα του άλφαβήτου.

4) Σύνδεσμος (άρχ.). — Κλάδος της ιατρικής που μελετά τις άρρώστειες και τα αίτια τους. — Άρχικα σιδηρόδρομων.

5) Τουρκικό έπιφάνημα. — Δημητριακό (πληθ.). — Τέτοιο είνε και το νερό (δημ.).

6) Τροφή ζώων. — Όροσειρά της Βαλκανικής. — Νησί των Κυκλάδων.

7) Πατασμούτης. — Άναφορική άν-

12) Έπίρρημα: όπως πρέπει. — Ματαιώς. — Πείριφημος μουσουργός.

13) Κάνει κάτι χωρίς την θέλησή του (αυδ.). — Άναφέρεται στους Κινέζους, μα και στους μεταξοσκώληκες. — Φρέσκα (καθ.).

14) Δεσποινίς (ξεν.). — Ζή εις βάρος άλλου. — Χρονικός σύνδεσμος (άναστραμμένος).

15) Μέτρο των σταυρολέων. — Πολύ μορφομένος. — Άποκτάται με το διόδομα. — Μισή έλίρα.

16) Ήρασια. — Σιωπηλός.

17) Φαινόμενο των πολιτών περιοχών. — Άδελφός του Μαυσέως.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Η λύσις του 248ου στη σελ. 76

Οι κουφει θ' άκούνε καλλιτερά από τους υγιείς

Στο μέλλον οι κουφοί θ' άκούνε πολύ καλύτερα από τους υγιείς. Για να συλλαμβάνουν τους ήχους θα χρησιμοποιούν αντί για τα αυτιά τους τις άκρες των δακτύλων τους. Οι Άμερικανοί έπιστήμονες κατασκεύασαν τελευταία μία ειδική συσκευή, που μεταβάλλει τους ήχους σε ηλεκτρικές δονήσεις και μεταδίδει τις τελευταίες στις άκρες των δακτύλων. Η συσκευή αυτή θα συλλαμβάνη και τους πιό άσθενείς ήχους και για το λόγο αυτό θα είνε άνωτερη από το αυτί.

Το μειονέκτημα της είνε, για τη στιγμή τουλάχιστον, το μεγάλο μέγεθος της. Άλλά οι Άμερικανοί έπιστήμονες συνεχίζουν τις προσπάθειές τους, για να μπόρουν να περιόρισουν τις διαστάσεις της.

Προκαλούν καταρράκτη

Σύμφωνα με μία πρόσφατη άνακοίνωσι των Άμερικανών γιατρών, οι άτομικές άκτινοβολίες προκαλούν καταρράκτη. Ένα νέο θέμα των είνε ο δόκτωρ Λάβιν Σμιθ, πρσόν διευθυντής του τμήματος άτομικών έρευνών του Πανεπιστημίου του Ίλλινόις.

ΕΛΛΑΔΗ

Με το φακό του ματιού

ΣΤΙΓΜΑΤΙΖΕΙ τον πολιτισμό μας η κατάσταση του Βρεφοκομείου Αθηνών. Ο ύπουργός των Έσωτερικών σε μία έπίσκεψι που έκανε πρό ήμερών στο Ίδρυμα, διεπίστωσε το ξεχαρβάλωμα της λειτουργίας του και τις βασικές άφορμες του κακού. Έδωσε — κατά την καθιερωμένη συνήθεια των ύπουργών — άφθονες υποσχέσεις για τα μέτρα που «θα ληφθούν». Καί, φυσικά, δεν πάρθηκε κανένα ουσιαστικό μέτρο, πλην της άντικαταστάσεως του διευθυντού. Άλλά το ζήτημα είνε κατά 99% οικονομικό. Το Ίδρυμα δεν έχει τα μέσα να συντηρήση τους 1000 τροφίμους που δέχεται κάθε χρόνο. Το εξαντλημένο ταμείο του Δήμου δεν είνε σε θέση να άντιμετωπίση την τραγωδία αυτή, γιατί περί τραγωδίας πρόκειται. Λοιπόν; Θα βρεθούν οι άπαιτούμενες πιστώσεις ή θα περιορισθ το κρατικό ενδιαφέρον στις υποσχέσεις που έδωσε με μεγάλη... γενναιοφροσύνη ο κ. ύπουργός;

ΕΝΑ ΔΕΙΓΜΑ του τρόπου κατά τον όποιον πραγματοποιείται η διοικητική άνόρθωσις: Ο νέος Νομάρχης Πιερών (Κατερίνης), μόλις έφθασε στην έδρα του άναζητήσε, φυσικά, στέγη. Άλλά στέγη δεν βρήκε. Τακτοποιήθηκε λοιπόν πρόχειρα σ' ένα δωματάκι του Δήμου. Υστερα άναζητήσε τους υπαλλήλους του και υπαλλήλους δεν βρήκε. Έγραψε τότε άμέσως στην Άθήνα υποδεικνύοντας να σταλούν το ταχύτερον οι υπάλληλοι και τα οικονομικά μέσα για την έγκατάστασι των νομαρχιακών υπηρεσιών. Το κέντρον δεν έστειλε άκόμη την άπάντησι του, άλλά άν την στείλη... έκ συμπτώσεως, θα βεβαιώνη ότι δεν υπάρχουν διαθέσιμοι υπάλληλοι, ούτε πιστώσεις κι ότι τα πράγματα πρέπει να έξοικονομηθούν «έκ των ένόντων». Έν τώ μεταξύ Παραιτήθηκαν δυό από τους νέους Νομάρχες. Μόνον δυό; Πάλι καλά...

ΕΙΝΑΙ άξία θερμών συγχαρητηρίων η μέριμνα του Ύπουργού Τύπου κ. Αϊλιανού δια την διαφύτνισι της ένης κοινής γνώμης σχετική με την ελληνική ζωή και τα ελληνικά πράγματα δια της φωτογραφικής έκθεσεως της όποιας έγιναν την περασμένη έβδομάδα τα έγκαίνια στο Λονδίνο. Η έκθεσις θ' άνοίξη κατόπιν στον Καναδά και στις Ήνωμένες Πολιτείες, γεγονός που άποδεικνύει ότι ο κ. Αϊλιανός κάμνει πόν ό,τι είνε δυνατόν δια την ελληνικήν ύπόθεσιν.

ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ των κινηματογράφων δόθηκε η χειρότερη λύσις, η όποια δείχνει άναγλυφη τη νοστορία εκείνων που έχουν την εύθυνη του ναοικουρέματος των ελληνικών οικονομικών. Η αύξησης της τιμής του εισιτηρίου, άνεξάρτητα από τις συνέπειες που είνε πιθανόν να έχη εις βάρος των κινηματογραφικών έπιχειρήσεων, ύπαρχει κίνδυνος να δώσει το σύνθημα άλλων αύξσεων, όπως γίνεται συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις. Ηδη η Έταιρεία Ύδάτων ζητεί να έπιδορνήν τους λογαριασμούς του νερού παρ' όλο ότι οι λογαριασμοί της δγαίνον μ' ένα πολύ έξυπνο κατοχικό τέχνασμα, γιατί η τιμή των κυβικών αυάνει με την αύξηση της καταναλώσεως. Το φωταέριο έ-

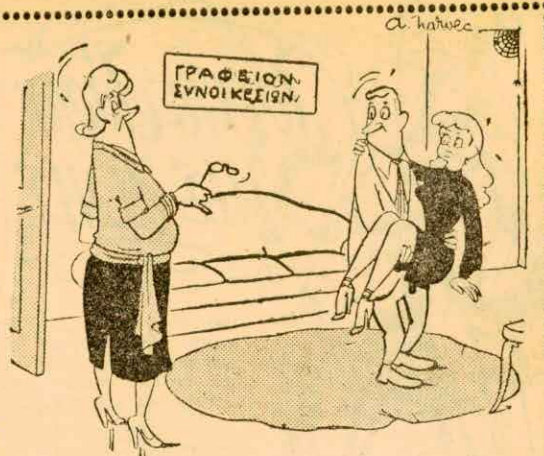
πίσης ζητάει αύξηση. Η Έταιρεία Μεταφορών ώσάυτως (για να καλύψη τη δαπάνη της αύξσεως που είνε άποκρεωμένη, κατά το νόμο, να δώσει στους τροχιοδρομικούς). Ποιός μας βεβαιώνει ότι οι σοφές ύπηρεσίες του Κράτους δεν θα βρουν και για τις περιπτώσεις αυτές τη μεγαλοφυά λύσι που βρήκαν για τους κινηματογράφους; Ο Θεός να μάς φυλάξη!...

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ των Γρεβενών καταδίκασε τον Δήμαρχο της πόλεως Κότσανο σε 7½ μηνών φυλάκισι, έπειδή πούλησε στη μαύρη αγορά είδη της Πολεμικής Περιθαλγείας που προρίζονταν για τους συμμοριοπληκτους. Είνε λυπηρό που η νομοθεσία μας, δημιουργήμα παλαιάς ειρηνικής εποχής, δεν προβλέπει μεγαλύτερες ποινές. Γιατί στις περιπτώσεις αυτές των δημοσίων λειτουργών που θησαυρίζουν εις βάρος των συμμοριοπληκτων, θα έπρεπε να κινητοποιηται η άγχονη. Καί... κάτι περισσότερο άν ήταν δυνατόν.

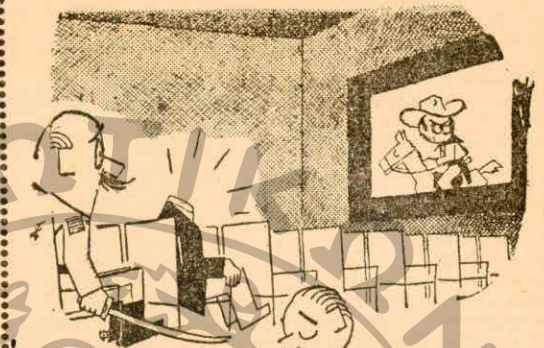
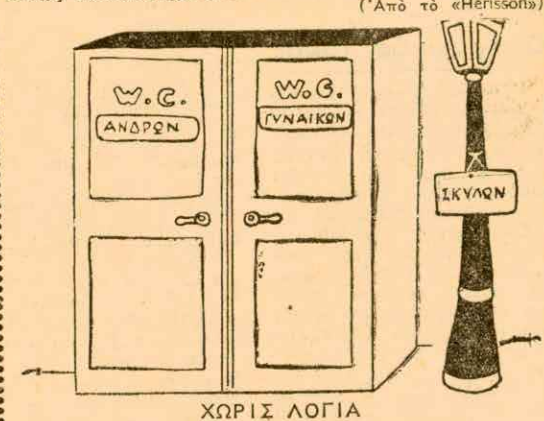
ΑΝΕΣΤΑΛΗ η λειτουργία του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιώς, έπειδή διεπιστώθη ότι το κτίριο δεν παρέχει τις άπαιτούμενες έγγυήσεις για την ασφάλεια της ζωής των θεατών. Σύμφωνα. Γιατί όμως η διαπιστώσις έγινε ύστερα άπό μερικές... δεκαετηρίδες ζωής του Ίδρυματος; Καί κάτι άλλο: Όλα τα θέατρα και οι κινηματογράφοι των Αθηνών παρέχουν τις έγγυήσεις ασφάλειας που προβλέπει ο νόμος; Έγινε καμμία φορά έξονυχιστική έρευνα; Οι έξοδοι ασφάλειας είνε πάντα έλεύθερες, ή μένουιν... κλειδωμένες; Αυτές οι μικρές άπορίες έρχονται στην σκέψι μας. Άν οι άρμόδιοι νομίζουν ότι παρασυρόμεθα σε ύπερβολές δεν έχουν παρά να ζητήσουν πληροφορίες περί του τί συνέβη στα «Ολύμπια», τα όποια έπισκευάζονται ευτυχώς, κατ' αυτές.

ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ βέβαια οι άρμόδιες ύγειονομικές ύπηρεσίες για τα κρουσματα πολιομυελίτιδος που σημειώθηκαν τον τελευταίο καιρό στην Άθήνα και τον Πειραιά. Άλλά πρέπει να ληφθούν άγρια μέτρα περιστολής του κακού. Πρέπει πρώτα — πρώτα να διαφωτισθούν έντατικά οι γονείς πώς θα προφυλάξουν τα παιδιά τους από τη φοβερή αυτή άρρώστεια. Πρέπει, τέλος, να κινητοποιηθούν άμέσως όλες οι ύπηρεσίες του Ύπουργείου Ύγεινης και Προνοίας, του Δήμου, της Άστυνομίας, όλοι όσοι έχουν εύθυνη για την ύγεια των πολιτών. Μέσα στα πολλά άλλα προβλήματα του βασανισμένου ελληνικού λαού, δεν είνε άπαραίτητη και μία τρομερή και άπαισία έπιδημία...

ΜΕΤΑ τους κινηματογράφους, άπειλουν ότι θα κλείσουν και τα θέατρα, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για τον έπαχθό φοροδημοσίαν θεαμάτων. Μ' αυτά τα κλεισίματα όμως το κράτος ζημιώνεται εκατοντάδες εκατομμύρια κάθε μέρα. Άλλά το φορο, όπως έδηλωσαν οι άρμόδιοι ύπουργοί, δεν σκέπτεται να τον ελαττώση το κράτος. Έμεις πάμε πιο μακριά: Μηπως το κράτος αύξηση τη φορολογία, για να θυάλη τις ζημιές που ύφίσταται από το κλείσιμο των δημοσίων θεαμάτων; Ύποβαλλομε βαρυσθεβάστως την πρακτική αυτή ιδέα στον κ. Χέλμη, με το... φόβο ότι θα την έγκρινη. Άν κάτι πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο ο κ. Χέλμης τα σκέπτεται πρώτος! ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

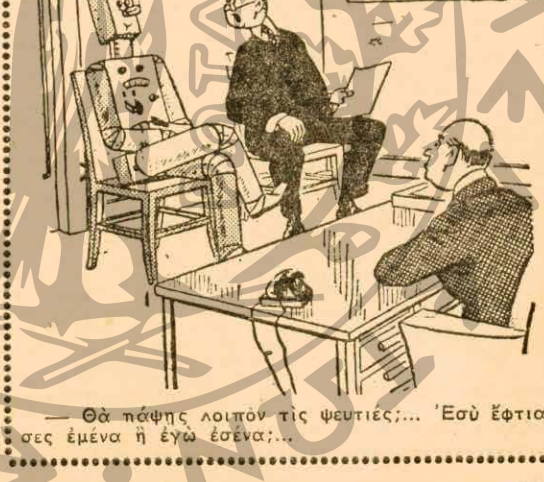

— Κι' αν θέλετε, έχω και συστατικά γράμματα των τέως συζύγων της που λένε πως έμειναν άπολύτως ίκανοποιημένοι!

Ο άξιωματικός του ίππικού παρακολουθεί ένα φίλμ καου-μπούς.

(Άπό το «Herisson»)

— Θα πάψης λοιπόν τις ψευτιές;... Έσύ έφτιασες έμένα ή εγώ έσένα;...

Ο τρανικός γάμος

(Η σκηνή στην κάπως αντιπαθητική ατμόσφαιρα ενός ιατρείου. Όλη η λευκότης που επικρατεί παντού νομίζει πως δεν μυρίζει φάρμακο, αλλά μυρίζει πόνος και υποψία θανάτου!...)

ΕΚΕΙΝΗ: Ένα χαριτωμένο, σοβαρό κι' ωχρο πλάσματάκι, με γλυκό πρόσωπο, μαύρα εκφραστικά ματάκια και προκλητικό κορμί «κρυμμένο» κάτω από την ιερότητα της λευκής μπλούζας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο τύπος του γερού και ψυχραιμού ανθρώπου. Λες πως η Φύσις τον διώρισε γιατρό. Είπε ψηλός, μελαχρινός, σχεδόν ωμόρφος κι' αθλητικός.

Η ατμόσφαιρα είναι βαρειά. Τη δείχνουν τα πρόσωπα που χύνουν την ωχρή κι' ένκνερυσμένη μάσκα της ψυχικής κούρασης).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει κουδέντα): Είσαι η πολυτιμη συνεργάτις μου... Σου οφείλω πολλά, το δηλώω!... (Με την ψυχραιμία που μόνο γιατροί μπορούν να τήν έχουν έστω κι' επιτηρημένοι...)

«Αλλά... τι περίμε-

νες να γίνω;... Να σταματήσω την καριέρα μου για να παντρευτώ έναν «πολυτιμο θηλυκό συνεργάτη»;

(Μικρή σιγή. Κάπνισμα). **ΕΚΕΙΝΗ** (κρατώντας τα δάκρυα): Έγώ σε βοηθούσα σ' όλες τις επιστημονικές σου έρευνες... Έγώ ξεμύχταγα μαζί σου... (Αργά, σιγανὰ και πονεμένα)... Έγώ υπέφερα κοντά σου!... (μ' αγανακτισμένο παράπονο). Έγώ πούλησα το σπίτι μου για να τελειοποιήσης εσύ το 'ιατρείο!... (Μ' ένα μόνο δάκρυ που κάνει για χίλια ποτάμια). Και μου λες τώρα έτσι ψυχρά... πως παντρεύεσαι; Σαν να μου λες πως έχουμε απόψε πολλή δουλειά!... (μικρή σιγή. Το δάκρυ στεγνώνει). Είχες (πικρά και μ' όργη έρωτικής), το θρασύ κουράγιο να μου πής πριν από λίγο πως αν υπήρχε μεταξύ μας κάποιος δεσμός ήταν... (υποψία λυγμού)... για «βιολογικούς λόγους»!... (Τον κυττάζει με βλέμμα που μοιάζει με βρισιά). Σαρκικός δεσμός δηλαδή... (Φωναχτά). Ντροπή σου!...

(Μεγάλη σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγερά): Είσαι ταραγμένη... Επίζω να μην κλάψεις σαν γυναίκα!... Γιάτι... **ΕΚΕΙΝΗ** (άγρια κι' απότομη διακοπή γεμάτη απ' την αγανάκτηση της Γυναίκας): Γέγρασα κοντά σου! Και τώρα, με πετάς!... (Αδυναμία). Είσαι παλάνθρωπος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ώχρος, μα συγκρατημένος): Προτιμώ

να είμαι ψυχραιμος! (Στη γυνά). Κάτι μου είπες για το σπίτι σου... Δεν είσαι αγνώμων!... Θα σου προσφέρω πολύ μεγαλύτερο ποσό...

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει με βλέμμα γεμάτο απ' το μίσος της πληγωμένης αγάπης. Είναι ένα βλέμμα που «χαστουκίζει»!): Κράτησέ το!... Κράτησε δηλ την προίκα σου για σένα, Μεγάλε Γιάτρε!... (Βγάζει νευρικά την άσπρη μπλούζα). Δεν πρόκειται να σε ξαναδώ στη ζωή μου! (Μπαίνει στο διπλανό εργαστήριο. Μονολογεί ασυνάρτητα δακρυμένα λόγια). Έλασινέ!... Ποιά ζωή!... Η ζωή μου πάει έμένα πιά... (Σφουγίζει τα μάτια της με σπασμωδικές κινήσεις των χειρών)... Τι φορική!... Πίστρευσά πως ήσουν άνθρωπος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σουλταράει νευρικά και μιλεί δυνατά ενώ εκείνη ντύνεται δίπλα): Θα ήρεμια αόριο... Οσο γι' απόψε σε συμβουλεύω να πάρης ένα καταπραύντικό.

(Μεγάλη σιγή. Βηματίζει... Κατίνει... Ο θεατής εδώ πρέπει να νοιώθει κάποια μικρή δυσφορία... κάτι σαν σφίξιμο στην καρδιά...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ελένη... (Πιο δυνατά) 'Ελένη!... (Ακόμα πιο δυνατά) 'Ελένη!... (Αγωνιώδες προαισθήμα). 'Ελένη!...

(Η περιστασική σκηνή γυρίζει. Όταν 'Εκείνος μπαίνει στο εργαστήριο, τη βλέπει ξεπληρωμένη σε μια λευκή καρέκλα μ' έν' αδειομπουκαλάκι δίπλα... το μπουκαλάκι που έκλεινε μέσα το θάνατο... Το πρόσωπό του γίνεται κίτρινο. Ένας γερός ήθοποιος μπορεί ακόμα και να κιντρινίσει στη σκηνή!...)

'Ελένη!... (Κυττάζει την πινακίδα του μπουκαλιού)... Πάει!... Αυτό ήταν!... (Σα να συχαίνεται τον εαυτό του)... Και φοβάμαι πως δεν έχω το θάρρος να πω κι' εγώ κάτι τέτοιο... (Στέκει μ' άγρια μάτια μπρος στο πτώμα. Μ' αθόρυπη κίνηση πεί να κνήν το σταυρό του και τον κάνει μισό. (Τραγικά). Ουτ' αυτό το δικαίωμα δεν τόχω!... (Υστερικό κλάμμα). 'Ελένη μου! 'Ελένη!... (Πέφτει άπανω στο ζεστό πτώμα της αγάπης του... κι' αέφωνα... Βάζει τρανταχτά γέλια, τα αναστριχαστικά γέλια της τρέλλας και κραυγάζει!) Είμ' εγώ! 'Ο Μεγάλος Γιάτρος!... Ναί! Αύριο παντρεύομαι την 'Ελένη μου!... (Αύλα).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

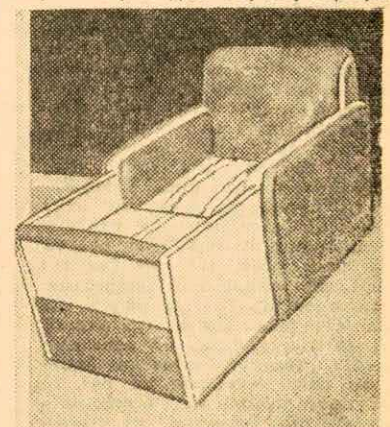
Διπλ. άρνά...

Μιά οδοποκοντούτς κάτοικος της Μελοδονης, ή κυρία Άντι Χάρις, αγόρασε τελευταία ένα λαχινό του 'Εθνικού λαχείου της Νέας Ουαλλίας του Νότου. Την άλλη μέρα πέθανε. Τη μεθεπομένη έγινε ή κλήρωση. Καί ή κυρία Χάρις κέρδισε τον πρώτο αριθμό.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΜΜΩΣΙΣ

Ο Πιρ Ζασύ, εκτός από την επιστημονική περιποίηση των γυναικείων μαλλιών που είναι ή ειδικότης του, παρουσιάζει τελευταία και μια νέα κόμμωση που κατενοούσισε τις Παριζιάνες. Δημοσιεύει ή σχετική φωτογραφία, βεβαίως πως πολλές 'Ελληνίδες, και ιδίως 'Αθίδες, θα βρουν πως τούτ' ταιριάζει.

Η ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ - ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Ένα άμερικανικό εργοστάσιο επίπλων κατασκεύασε τη νέα αυτή πολυθρόνα, που μετατρέπεται το βράδυ σε κρεβάτι, χωρίς σ' ένα δεύτερο «κωνετό τμήμα» της, που βγαίνει σαν συρτάρι από το μέρος του καθίσματος. Το πλεονεκτήμα της αυτή την έχει κάνει περιζήτητη στην 'Αμερική.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΦΟΡΤΩΣΙΣ

Στο εξής τα αυτοκίνητα θα φορτώνονται μόνο τους, χωρίς σ' ένα υδραυλικό «φορτωτήρα» που δουλεύει με τη δύναμη της μηχανής του ίδιου του αυτοκινήτου. Τα νέα αυτά αυτοκίνητα αυτομάτως φορτώσους άρχειαν ήδη να κατασκευάζονται στην 'Αμερική.

Υιοθεσίες

Το Τιοϋστον της 'Αμερικής, πόλις μεγάλη μάλλον, προθύμως υιοθετίζει την πόλι των Τρικκάλων. Καί τώρα και ή Φλώρινα, καθώς θα ξέρετε όλοι, υιοθετείται και αυτή από μίαν άλλη πόλι.

Είναι ιδέα έξοχη και πράξις θαυμασία ή έλληνοαμερικανική αυτή υιοθεσία, που βέβαια θα συνεχισθι καθώς θα μάθαι' ήδη, και που θα φτάση ασφαλώς, μέχρι και το Μενίδι.

Έτσι, οι δεσμοί που έχουμε με την 'Αμερική, γίνονται ακόμα πιο στενοί και πιο συγγενικοί! Κι' όταν θα υιοθετηθούν έν τέλει κι' αί 'Αθηναι, ο θεός Τρούμαν στο εξής μ π α μ π α ς γιά (μάς θα είναι!)

Αποχώρησις

Αποχωρούν οι φίλοι μας οι 'Αγγλοι προσεχώς. Ο Τζόννυ πήρε διαταγή στον τόπο του να πάη. Καί τώρα τις βαλίτζες του μαζεύει όλταχώς γιά να μάς πη «γκουτ-μετάυ».

Φεύγουν οι 'Αγγλοι φίλοι μας, που τόσο συνδεθή- (καμε) άπ'άνω που ταιριάσαμε κι' άλληλογνωριστήκαμε. Φεύγουν άπ'άνω, δηλαδή, που όμορφα και φίνα, μάθαμε το ούίσκυ έμεις και κείνοι τη ρετσίνα!

Λήξις

Ξανάνοιξαν τās πύλας των οι κινηματογράφοι. Η άπεργία έληξε χωρίς να πάη στραφι, γιάτι το εισιτήριο — ύπόθεσις ούσίας — αυξάνεται κατά δραχμιάς μόνον πεντακοσίας. Οι κινηματογραφιστάι έτσι, ύπό τύπον δώρου ζητούσαν, όπως ξέρετε, ελάττωσιν του φόρου. Ο Χέλμς όμως δήλωσε: «ούτε δραχμή δεν σβύνω, και μόνο στο εισιτήριο μίαν αύξησιν έγκρίνω. Ωστε κι' έσείς να εισπράττετε χρήματα περισσά αλλά κι' εγώ από πάρτη μου, να παίρνω τά μισά!» Καί έτσι τά κατάφερε το κράτος το καυμένο και άπ' αυτό το ζήτημα να βγη ώφέλημένο!

Λογικά δίκαιον

Ο Κλήρος ο κακόμοιρος παραπονείται πάλι, διότι εγκαταλείπεται από το Κράτος πλήρως και να περνώ σε τρομερό κι' αγιάτρευτο πιά χάλι σ' αυτόν, μοιραίως, έλαχεν, ούτως είπειν ο... κλήρος.

Αλλά την θέσι του αυτή την τόσο τραγική το Κράτος εξακολουθεί να την παραγνωρίζει κι' έτσι μ' αυτό το σύστημα κι' αυτή την τακτική, μπορεί να πη κανένας μας, τον Κλήρο... ξεκληρίζει!

Τά τζιπ

Όπως και σεις, φαντάζομαι, στα φύλλα θα το (βλέπετε, κάθε ήμέρα κι' ένα τζιπ στους δρόμους ανατρέ- (πεται, διότι όπως φαίνεται αυτό το άμάξι — άρλούμπα είναι πολύ έπιρρεπές και εύκολο στην τομήμπα. Με λίγη στραβοτιμονιά κι' άπροσεξία λιγάκι το τζιπ γυρίζει άνάποδα και πέφτει στο χαντάκι. Η μηχανή του ή δυνατή θα έχει αυτά ή μπαμπέσα. Κι' άς τόχουνε ύπ' όψη τους αυτές που μπαίνουν (μέσα!...

Αδικαιολόγητον

Είνε φτωχός ο τόπος μας, βεβαίως, συμπολίται, κι' από έλλείψεις άπειρες, συνήθως ύποφέρει, αλλά χωρίς αντίρρηση, δεν δικαιολογείται να θέλη από το Βέλγιον λιπάσματα να φέρη!

Να φέρη ξένη κοπριά, νομίζω, πάει πολύ, εις έποχην λοβιτουρών, κομπίνας και άργιου και μάλλον θαπρεπε να βρη καινούργιον 'Ηρακλή, να καθαρίση όλη μας την Κόπρον του Αύγειου!

Τό φαινόμενον

Είς πόλιν της 'Αμερικής — το Μπούφαλο θαρρώ — μία νύχτα με όρίζοντα περίπου καθαρό φαινόμενον ούράνιον παρατηρήθη σπάνιον, που τόδε κάθε κάτοικος πριν να χαθή και σβύση αλλά κανείς δεν μπόρεσε να το προσδιορίση.

Όμως εγώ δεν άπορώ, και βεβαίω ύπευθύνως, — γιά να μην ψάχνουν άδικα — πως δάτανε ό (Ντίνος.

Που διαρκώς ίπτάμενος, όπως ήτο έπόμενον έγινε από ύπουργός ο ούράνιον φαινό- (μενον ν!

Τα τρία κουμπιά

Η νέα ή μόδα ή άνδρική που έλανεσάρσθη έφέτο, θέλει σακκάκι τρίκουμπο και με κλειστό το πέτο. Είναι μία μόδα δηλαδή, γιά ναχουμε το νου μας, που μοιάζει άπαράλλαχτα τη μόδα του παππού μας.

Λοιπόν, όλοι άς σπεύσουμε με πρώτη εύκαιρία κοστούμι νέο να ράψουμε με τά κουμπιά τά τρία. Κι' όσοι δεν έχετε παρά — συμβαίνει στον καθένα — εις τό παλιό σακκάκι σας, προσθέστε άλλο ένα!

Δρόμοι

Τί δρόμους ή 'Ελλάδα μας απέκτησεν έσχάτως! Δρόμοι λαμπροί, με άσφαλο, καθ' όλον μας το (κράτος.

Να τρέχης μ' αυτοκίνητο και να εύχαριστιέσαι, χωρίς να τραμαλίζεις και να ταρακουνιέσαι. Έτσι, λοιπόν, στην ύπαιθρον ώραια ταξιδεύεις, σαν νασαι στο κρεβάτι σου, τους τελευταίους μή- (νας).

Κι' αν θες χαράδρες, λαγκαδιές και βράχους, αν (γυρεύς, εν άφθονία θα τά βρης στους δρόμους της 'Αθήνας! Που θάνε θαύμα ασφαλώς, αν θες να πäs στο σπίτι (σου να άφικθής άρτιμελής και με γερή τη μύτη σου!

Υπό έχεμύθειαν

Όλο και σημειώνονται και κάτι ύψωμοί, κάτι τσιμπήσαν τ' άλευρα και κάτι το ψωμί και λίαν φυσικά, άκολουθήσανε πιστάς και τά ζυμαρικά, χωρίς όμως έπίσημη καμμία προαγγελία, γιά να μάς μείνη προφανώς κάποια άμφιβολία. Είνε καινούργιο σύστημα στην ύψωμν το πλήθος. Οι άνατιμήσεις γίνονται εις τά μουγγά συνήθως. Πληρώνομε άκριβότερα και πάντα θα την πάθουμε. Μά καταβάλλεται φροντίς μην τυχόν... και το μά- (θουμε!

Αδικος κόπος

Τό δίκτυον ύδρεύσεως και πάλι άνακινείται, με συνεχή συμβούλια, πολλάκις όλανόκτια, κι' από πηγές έπίσημες καθώς φημολογείται, θα γίνουν άπειραριθμα, έντός ολίγου, δίκτυα.

Πλην όμως με τά δίκτυα, άπλως χάνουν την ώρα και τ' άερολογήματα κανείς δεν τά προσέχει, διότι ξερομε καλά, εδώ και χρόνια τώρα, ότι στα δίκτυα πάντοτε ή Ουλέν θα μάς έχη!

Χειμερινοί κολυμβηταί

Είς του Φαλήρου τάς άκτάς αν πάς να σεργιανίσης, μέσα στη θαλάσση θα ίδης και θα παρατηρήσης, καμπόσους μάλλον παλαδούς — τη γνώμη μου αν (ρωτάς— που κάνουν τους χειμερινούς, λείει, κολυμβητάς!

Τρέμουν οι δολιοι σύγκορμα, τρέμουν σαν το ψάρι, να θέλει ο καθένας τους γιά ήρωα να ποζάρη! Γ' αυτό δε και κατέρχεται στο Φάληρο να πέση, να κνήν μπλουθ στη θαλάσση ως έν μηνι Αύγουστω. Κι' έμένα, το δηλογώ, ότι πολύ μ' άρεσει, αυτοί να τουρτουρίζουν κι' εγώ να κάνω γουστό!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Γνωρίζετε ότι...

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των στατιστικών, 80.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα σ' όλο τον κόσμο, δηλαδή 55 περίπου σε κάθε λεπτό της ώρας;

Ο Βασιλιάς είναι το γονιμότερο φάρι. Το θηλυκό γεννάει όχι λιγότερα από 4.822.000 αυγά;

Το διαμαντί, όταν εκτεθή στην ακτινοβολία του ραδίου, γίνεται πράσινο, ο άμέθωτος παίρνει ένα χρώμα γκρενά και ο γαλοβίος γίνεται μαυρός;

Στο Κορνάβ της Χρυσής Άκτής (Άφρική) ή εργασία πληρώνεται με... κρεμμύδια;

Το 115 τών πολιτών που ζούν μέσα σε κλουβιά πεθαίνουν από αποπληξία;

Ο Βασιζής, άτ' όπου βγαίνει το άλουμίνιο, άνακαλύφθηκε γιά πρώτη φορά το 1821 κοντά στη γαλλική πόλι Λε Μπώ (Λε Βαυ). Στο γεγονός αυτό οφείλει την όνομασία του;

Υπολογίζεται ότι 150 περίπου διακατομύρια διαττόντων άστερων πέφτουν κάθε χρόνο πάνω στη γή;

Η μεγαλύτερη σιδηροδρομική γέφυρα του κόσμου βρίσκεται στην 'Ιταλία Έχει μήκος 3 χιλιομέτρων και 601 μέτρων και αποτελείται από 222 καμάρες. Η γέφυρα αυτή συνδέει τη Βενετία με την επάνωτη θηρα;

Το πρώτο σύμφωνο μη έπιθώσεως, που άναφέρει ή ιστορία συνήφθη πριν από 3000 χρόνια μεταξύ Αιγυπτίων και Χετιτιτών. Το σύμφωνον περιλαμβάνει 18 άρθρα και είναι χαραγμένο πάνω σε άσημένιες πλάκες, φέρε δε τον τίτλο: «Σύμφωνο αιώνας ειρήνης και φιλίας». Καθαρίζεται σ' αυτό ότι οι τυχόν διαφορές μεταξύ των δυο χωρών θα λύνονται με δικαστικό τρόπο, πράγμα που αποδεικνύει ότι ή διπλωματία δεν προχώρησε ούτε κατά ένα βήμα από τρεις χιλιετίδες. Η άκροτελεύτως διαταγή του συμφώνου επικαλείται την τιμωρία των θεών της Αιγύπτου και των Χετιτιτών έναντι των εκείνων που θα προσπαθούσαν να διαταράξουν τις καλές σχέσεις μεταξύ των δυο χωρών;

ΟΙ τραγωδίες των παιδιών

Στην Ελλάδα έχει αύξησή σημαντικά ο αριθμός των διαζυγίων, όπως άλλωστε και σ' όλα τ' άλλα κράτη ύστερα από τη θύελλα του πολέμου. Μά ενώ έχουν γραφεί ένα σωρό διβλίου γι' αυτούς τους υπερβολικά εύθραυστους συζυγικούς δεσμούς και τις αιτίες που τους προκαλούν, έχουν γραφεί ελάχιστα πράγματα για την τύχη των άθωων πλασμάτων που ο νόμος τ' αστερεί από τους γονείς τους.

Θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν τα πολλά διαζύγια, αν ο γάμος δεν γινόταν απερισκεπτικά και επιπολαιά από τους νέους και δεν είχε βάσιμες περισσότερες φορές το υλικό συμφέρον. Ο γάμος ίσως να είναι το ευκολότερο πράγμα, αλλά συγκρώνως είναι το δυσκολότερο.

Όπως έχει αποδειχτεί από τις παρατηρήσεις των αστυνομικών το διαζύγιο είναι η καταστροφή των παιδιών. Τους καταστρέφει όχι μόνο τον ψυχικό τους κόσμο, αλλά τα σπρώχνει να χάσουν και την εμπιστοσύνη τους ακόμα στη ζωή. Είναι γνωστό πως το παιδί υποφέρει ευκολότερα το θάνατο των γονέων του παρά το χωρισμό τους. Τρομάζει από την ανεξήγητη αυτή άπουσία του ενός από τους δυο, διαισθάνεται πως αυτή η εξαφάνισις δεν είναι μοιραία και φαντάζεται ότι κάτι τρομερό πρέπει να έχει συμβεί. Έπειτα το δράμα του γίνεται ακόμα πιο σοβαρό, όταν αντιληφθεί ότι δεν έχει το δικαίωμα να βλέπει όποτε θέλει τους γονείς του. Το άθωο αυτό πλάσμα σ' μπορεί και με το δική του, γιατί λείπει ο πατέρας και η μητέρα του από το σπίτι και γιατί κανείς δεν μιλάει γι' αυτό το πρόσωπο που εκείνο λατρεύει.

Το κορίτσι ενός αλευρομπόρου έλεγε στον ύπαστυνόμο κ. Κανελλόπουλο, ένα καιρό που η μητέρα του είχε κρατηθεί για μία υποβόησι έκδοσης πλαστών διαβατηρίων που ήταν η αφορμή να χωρίσει από τον άντρα της:

— Θα σας χαρίσω, κύριε, ό,τι μου ζητήσετε, φταίνει να πήρε της μαμάς να γυρίσει πάλι στο σπίτι. Πείτε της ακόμη ότι συχνά την βλέπω στον ύπνο μου και τότε προσπαθώ να μην ξυπνήσω για να μην τη χάσω από κοντά μου. Άληθεια, γιατί η μαμά δεν βρίσκεται στο σπίτι; Το παιδί του κηπουρού μας έχει τους γονείς του. Γιατί να μην έχω κι εγώ τη μητέρα μου; Ο πατέρας μου λέει πως η μαμά έγινε κακιά. Μά εγώ δεν το πιστεύω. Δεν είναι δυνατό να μ' αφήσει και να φύγει. Κάτι της έχει συμβεί. Και γι' αυτό άνησυχώ πολύ και όλο κλαίω.

Το κάτι αυτό ήταν ένα όλοκλη-

ρο δράμα που πέρασε σε μία συνεχεία του αστυνομικού ρεπορτάζ. Η γυναίκα αυτή είχε έρωτευθεί έναν άπατεώνα. Την έπεισε να τον ακολουθήσει στο εξωτερικό. Του έδωσε κι άφθονα χρήματα για να δώσει τα διαβατήρια. Μά εκείνος πήρε τα λεφτά, της άφησε ένα πλαστό διαβατήριο και εξαφανίστηκε.

Ένα άλλο δυστυχισμένο παιδί, σύμφωνα μ' απόφασι του δικαστηρίου, υποχρεώθηκε να ζήσει με τον πατέρα του. Η μητέρα του η κ. Τ. Μ. έμεινε στην Κηφισιά στο πατρικό της σπίτι. Μία μέρα ο πατέρας έχασε το παιδί του. Ήταν ηλικίας δώδεκα χρονών. Μάταια το αναζητήσε στα συγγενικά και φίλικα σπίτια. Αναγκάστηκε τότε να εidoποιήσει την Αστυνομία που δεν άργησε να το βρει στο σπίτι της μητέρας του στην Κηφισιά. Μόνο του είχε μπη στο λεωφορείο, είχε ανακαλύψει το σπίτι, ρωτώντας δεξιά κι' αριστερά κι' είχε τρέξει να πέσει στην αγκαλιά της μητέρας του.

— Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, της φώναξε. Κύτταξε ν' αγαπήσης πάλι με το μπαμπά. Καταλαβαίνω ότι θα σπάσει από τον πόνο η καρδιά μου.

Άλλος πατέρας έβλεπε μία φορά την εβδομάδα το χαριτωμένο αγοράκι του στο Βασιλικό Κήπο. Σ' ένα ώριμο μέρος και σ' ώριμη ώρα του το πήγαινε η παραμάνη του και τον άφηνε να το δει δύο μόνον ώρες. Το παιδί έλεγε έπειτα συχνά στην γκουβερνάντα του όταν το έβλεπε συλλογισμένο και το ρωτούσε τί έχει:

— Ο μπαμπάς φαίνεται λυπημένος. Κάθε φορά μου λέει ότι του είναι αδύνατο να ξαναβρω στο σπίτι. Το λέει αυτό πολλές φορές χωρίς όμως και να μου εξηγή το λόγο γιατί δεν θέλει να δη τη μαμά. Μά εγώ του λέω να κάνει υπομονή και μόλις μεγαλώσω, θα το σκάσω κρυφά και θα πάω κοντά του. Και τότε δεν θα μπορώ κανείς να με πάρει πιά. Θα είμαι άντρας...

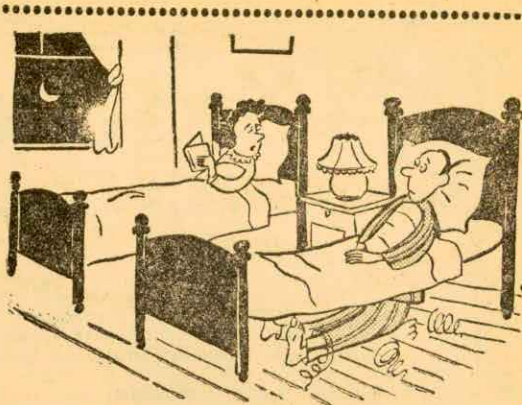
Πιο δραματική όμως είναι η ζωή των μικρών παιδιών που οι γονείς τους, όχι μόνο χωρίζουν, αλλά και παντρεύονται. Μία όμορφη μικρούλα έφυγε από το Λύκειο όπου την είχαν γράψει, με την πρόφασι ότι δεν της άρεσαν τα γράμματα και ότι δεν τα έπαιρνε εύκολα. Μά η πραγματική αιτία ήταν άλλη. Η μικρούλα δεν ήθελε να παρουσιάσει στο σχολείο για πατέρα της τον πατριό της και να είναι υποχρεωμένη να δίνει εξηγήσεις στις φίλες της γιατί είχαν χωρίσει οι γονείς της και πως ύστερα καθένας τους παντρεύτηκε.

Μά υπάρχουν κι' άλλα παιδιά ακόμα πιο δυστυχισμένα. Είναι εκείνα που μαραζώνουν από τη στέρση των γονέων τους. Πολλές τέτοιες περιπτώσεις έχουν διαπιστωθεί από γιατρούς.

Να η ιστορία ενός μικρού αγέλου του Α. Χ. Το παιδί ενώ ήταν εύθυμο και ζωηρό, μόλις χωρίσαν οι γονείς του, άρχισε να υποφέρει. Έγινε μελαγχολικό, δεν είχε όρεξη για τίποτε, χλωμαίνει και σιγά-σιγά άρχισε να μαραζινείται. Μάταια το προσέχαν στην τροφή του και προσπαθούσαν να το διασκεδάσουν. Έγραφαν τότε στους γονείς του από το σχολείο που το είχαν κλείσει έσωτερικό, ότι πρέπει να τρέσουν γρήγορα αν ήθελαν να το προλάβουν ζωντανό. Μά εκείνοι άργησαν και το παιδί τέθανε κλαίγοντας και φωνάζοντας σπαρακτικά τα ονόματά τους.

Για δ' αυτά το διαζύγιο είναι πραγματικό έγκλημα όταν έχη κανείς παιδιά. Εκτός αν θέλη να τα σκοτώσει!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

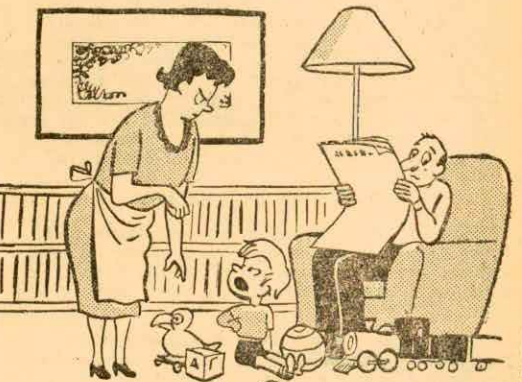

— Δεν σου φάνηκε σαν να έπεσε κάτι στο πάτωμα;...

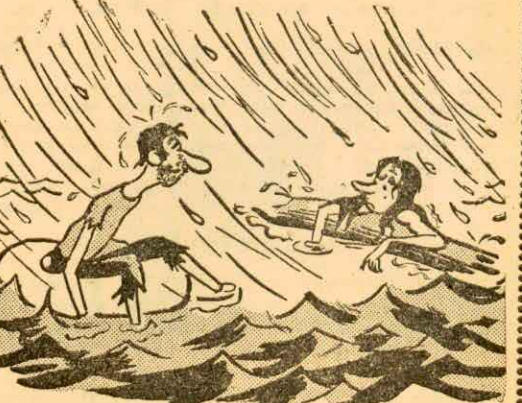
Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΩΦΕΡ

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν σου ζητάνε ποτέ οι επιβάτες τα ρέστα!!!

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Τί φωνάζεις έτσι καλέ μαμά; Με τον μπαμπά νομίζεις πως μιλάς;...

ΝΑΥΑΓΟΙ

— Κι' έτσι, αγάπη μου, πάει χαμένο ένα είκοσάχρονο, απ' το μήνα του μέλιτος!...

— Όσο κι' αν μεγαλώσαμε — το λέω αυτό με λύπη — σε ώριμα θέματα ή μόρφωσις μας λείπει. Γι' αυτό, σ' ασχολίας του τας τόσας και πολλές πρωτότυπες το κράτος μας συνέστησε σχολές με σύγχρονα προγράμματα και σύμφωνα με την αρχή «Να μάθης γέρο γράμμα».

Και για να γίνουν χρήσιμα στοιχεία στην κοινωνία πολλοί μεγάλοι κάθισαν, έφετος, στα θρανία!

— Άπ' το σχολείο, βέβαια, όλοι θαρρώ περάσαμε. Κι' ασχέτως αν στα γράμματα είμαστε επιρρεπείς, και τα ριθία τα σφα μ' έμβριθεια διαβάσαμε, η μόρφωσις μας φαίνεται πως ήταν έλλιπης. Πρέπει και άλλη μόρφωσις επίσης ν' αποκτήσης. Γιατί, μόνο τα γράμματα δεν φτάνουν για να ζήσης. Μία μόρφωσις κατάλληλη, μά και γερή επίσης αν θέλεις μέσα στη ζωή να σταδιοδρομήσης.

Πρώτη η «σχολή των νομαρχών» που όμοια δεν υπάρχουν.

— Κύριε Ψ. θαυμάσια! Σε κάνανε νομάρχη κι' απ' τη χαρά σου δίκαια χορεύεις και πηδάς. Άλλα νομάρχου, βέβαια, δεν εκανε σπουδάζει. Γι' αυτό, λοιπόν, αγαπητέ, πίνε πάς εις το νομό (σου).

Πάρε τη σάκκα γρήγορα και το τετράδιό σου κι' έλα ν' ακούσης στη Σχολή μαθήματα ευχάριστα. Νομάρχης διορίζεται όταν θα πάρης άριστα.

Άλλη σχολή στον Πειραιά, που έκανε και ντόρον, ιδρύθη ως γνωρίζετε, κι' αυτή των εισπρακτόρων, όπου φοιτάν εισπρακτορες οι των λεωφορείων να μάθουν συμπεριφοραν ευγενικών κυριών. Ένω εις την πρωτεύουσα, προς χάριν των χαζών, άλλη σχολή - υπαίθρια - ιδρύθη: των πεζών. Και η Ιροχάια Κίνησης διδάσκει επί μηνας, τους άτακτους να περπατούν πολίτας της Αθήνας. Κι' έτσι η πολις άπασα, πολύ πειθαρχική, έγινε τώρα μία σχολή... περιπατητική.

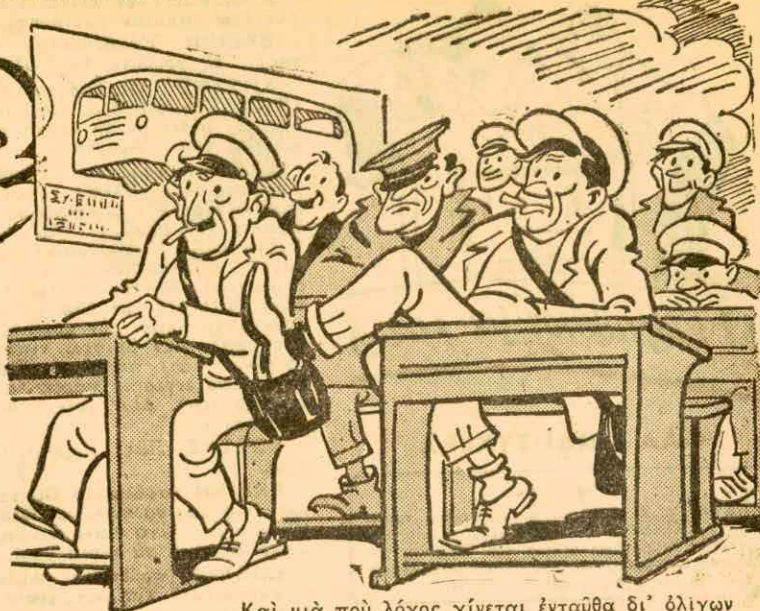
Άφου, λοιπόν, πολύ όρθον και φρόνιμον έκρίθη και τόσος αριθμός σχολών έσχατως συνεστήθη, εκάθησα και σκέφθηκα μετά πολλής έμπνεύσεως, το ζήτημα της γενικής όλων μετεκπαιδεύσεως. Και βρήκα πως στον τόπο μας χρειάζονται πολλοί ποικίλοι και πρωτότυποι και πρακτικοί σχολαί, όπου θα σπεύδουν μαθηταί με σάκκα και τετράδιον και — μην τ' άμφισβητήτε — ανάλογα μ' όποιο καθείς έχει εκλέξει στάδιον, με ειδικά μαθήματα θα τελειοποιηταί.

Και πρώτα - πρώτα θεωρώ ως ζήτημα έπείγον να ιδρυθή στην πόλι μας μία Σχολή Συζύγων. Ο ύποψιος σύζυγος σε τούτη τη σχολή θα λάβη γνώσεις αρκετές και χρήσιμες πολύ. Θα μάθη νάν' ευχάριστος, θα μάθη τρυφερότητα και, πρό παντός, ύπομονή κι' υποχωρητικότητα. Και κατά τα συστήματα τ' αμερικανικά θα μορφωθή έξαισια και στά... οικιακά. Εσκόνησιμα και πλύσιμο, μαντόρισμα, μαγείρεμα ώστε την έγγομο ζωή να την περνά ήρεμα. Κι' άφου θα γίνη τέλειος, χωρίς άμφιβολία, τότε θα τρέξη γρήγορα να βάλη άγγελία: «Διπλωματούχος σύζυγος ζητεί να παντρευτή». Και είναι δεδαιότατον ότι θα... κρεμασθή!

Μά κι' οι κοπέλλες στη Σχολή καλώς θα καταρτίζονται.

Θα μάθουνε οι σύζυγοι το πως αίμαλωτίζονται και μπαίνουν στο τσουβάλι, και πως εξαναγκάζονται να σκύψουν το κεφάλι. Θα μάθουν τα συστήματα και τις μαλαγανιές, τις ψευτοτρυφερότητες, τα δάκρυα στα φέμματα, να κόβουνε στο σύζυγο γενναίες σαγονιές, για καπελλάκια, για μπιζού, για γούνες και φορεμάτα.

Κι' αν δ' αυτά δεν πιάσανε νέα διδασκαλία, θα γίνη: πως δουλεύεται και η... λιποθυμία.

Και μία που λόγος γίνεται ένταυθα δι' όλιγων

περί Σχολής Συζύγων, νομίζω πως θα ήταν έκτακτως σοβαρόν να ιδρυθή και ειδική Σχολή των Πεθερών, εις την οποίαν βέβαια να διδασθ ή όφειλει πλουσία και... μαχητική κι' ενδιαφέρουσα ύλη. Θα περιέχη, δηλαδή, αυτή ή διδασκαλία, «άγριεμα», «σκουπόζυλο», «πτατοδισκοβολία», κι' όσα στην τέχνη υπάγονται αυτή την ειδική, που ονομάζεται, θαρρώ, «πεθεροδλητική».

Έκτός αυτών που υπέδειξα, βρίσκω πολύ σωστόν να ιδρυθή και ειδική «Σχολή Καταχραστών». Και όσο για τη διδαχή που μέσα εκεί θα γίνεται, ίσου ένα πλήρες πρόγραμμα που ασφαλώς εγκρίνετε: Πως τα σηκώνουν τα ψιλά απ' τα ταμεία του κράτους, πως τα ξεδουρν ύστερα για μία μικρή τους τρέλλα, πως βγαίνουν στο πι και φι τα διαβατήρια τους και κάποια μέρα αναχωρούν για τη Βενεζουέλα. Θα μάθουνε τις ψευτικές σφραγίδες πως πατανε, πως «σημειωματάρια» δεν πρέπει να κρατανε και θ' αποχτησουνε πολλές αυτής της τέχνης γνώσεις.

Πόσα βουτάν μία και καλή, και πόσα κατά δόσεις. Και όσο για καθηγητή, αυτός δεν αναφέρεται. Το όνομα του περιττό. Νομίζω πως το έχετε!

Κι' άλλη σχολή εκτός αυτών που είπα, της «άμα- (κας)» θα ήταν άπαραίτητη: Μία «Σχολή της Τράκας». Και θα διδάσκη ο δασκαλος τα σχετικά μαθήματα, στους τρακαδόρους σπουδαστάς, ως θάχη και κα- (θήκον). της τράκας τα διάφορα και πρακτικά συστήματα. Την τράκα ήγουν καθ' όδον, την τράκα την κατ' οί- (κον), την τράκα κατά φίλου φας, την τράκα κατά ξένου την τράκα την προσωπική, την... δι' άπεσταλμέ- (νου), κι' όλα τα είδη γενικής της τράκας τα σπουδαία, απ' τα οποία, ως «παθοί» θάχετε κάποια ιδέα.

Άλλο ίδρυμα διδακτικών, πλήρες πολλών έλπίδων, θάνε νομίζω ασφαλώς και μία «Σχολή Μπεκρηδών»!

Θάνε σχολή μοντέρνα. Η αίθουσα της τάξεως θα μοιάζη με ταβέρνα. Εκεί θα εκπαιδεύεται κάθε μέλλον μπεκρης. (Καθηγητής μπορεί να μπη Όρεστής ο Μακρης). Και θα διδασκωνται καλώς στα μπεκροεκπαιδευτή- (ρια) όλα εν γένει του κρασιού τα σκοτεινά μυστήρια. Πως να γνωρίζης το καλό, και πως κάθε αλλοιωτικό, πως το Μαρκοπουλιώτικο και πως το Καραϊσκάτικο, ποιο γιοματάρι είν' δυνατό, ποιο έχει άδυναμια. Ποιό είν' άγνό και τίμιο και ποιό είνε... χημεία. Θα μάθης και τον κώδικα των ταβερνιακών. Πότε κερνούν, πότε κερνάς να φέρη ίσοζύγισι (με της ταβέρνας σύμφωνα το καταστατικό) και πότε επιβάλλεται και κάποια «παρεξηγησι».

Την πόρτα νάδρης του σπιτιού ποσοί υπάρχουν τρώ- (ποι), και πως ξεμπλέχεις ύστερα με την κυρά - Καλλιόπη!

Τέτοιες σχολές περίφημες εγώ υποδεικνύω, Γι' αυτό, λοιπόν, διαλέξετε ποιο θέλετε σχολείο. Τ.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΕΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Κομψός και συμπαθητικός τριαντάρης. **ΕΚΕΙΝΗ:** Αγνωστή νεαρά κυρία, που μοιάζει σαν αληθινό δέντρο του Έρωτος, γεμάτο ευχάριστες καρπούς. Ο Πειρασμός, ένα σαρκοκίτρινος σε γυναικεία γοητεία.

(Η σκηνή στο πολυτελές ιδιαίτερο διαμέρισμα του κ. Κώστα Κωστάκη).

ΚΩΣΤΑΣ: (Είν' έτοιμος να βγεί. Χτυπά το κουδούνι): Ποιος μπορεί να είναι τέτοια ώρα; (Ανοίγει και μένει θαμπωμένος μπρος στην όμορφη μιά νεαρή αγνώστη). Παρακαλώ!

ΕΚΕΙΝΗ: (Δείχνει έκδηλη τη διάθεσι να μπει): Καλημέρα σας. Ήρθα!

ΚΩΣΤΑΣ: (Μ' έμπειρη έτοιμότητα, ενώ αισθάνεται πως κάποιο λάθος θα συμβαίνει): Περάστε. (Εκείνη προχωρεί μέσα). Καθήστε, παρακαλώ.

ΕΚΕΙΝΗ: (Σοβαρά): Μεσί. (Κάθεται).

ΚΩΣΤΑΣ: (Προσέχει πως είναι ντυμένη με λιτή κομψότητα: Γκρίζο ταγιέρ, μπλουζά, πατιγιόν. Και κρατάει έναν περίεργο μαύρο χαρτοφύλακα): Στάς διαταγές σας.

ΕΚΕΙΝΗ: (Παραξενημένη): Πού είναι ο άρρωστος;

ΚΩΣΤΑΣ: (Συγκρατώντας με κόπο ένα χαμόγελο): "Ε, εγώ, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ: (Κάπως αυστηρά): Και δεν είσατε στο κρεβάτι; (έπιτακτικά). Γδυθήτε να πέσετε, γρήγορα.

ΚΩΣΤΑΣ: Αισθάνθηκα, ξέρετε, κάπως καλλίτερα.

ΕΚΕΙΝΗ: (Σοβαρά): Σας παρακαλώ να κάνετε ό,τι σας λέω.

— Δεν χτυπούσε το κουδούνι, καλέ μπαμπά, κι' ο Σταύρος έριξε μια κανονιά για να ξυπνήσετε και να μās ανάψετε.

(Του 'Αρχέλαου)

ΚΩΣΤΑΣ: (Την κυττάζει θαυμαστικά): Δεν έχω καμμιάν αντίρρηση.

ΕΚΕΙΝΗ: (Ανοίγοντας την τσάντα της): "Ε, γδυθήτε, λοιπόν!

ΚΩΣΤΑΣ: (Πειθαρχημένα): Μάλιστα. (Βγάζει το σακκάκι του, το πουκάμισό του και μένει με τη λεπτή μεταξωτή φανελίτσα του). Αρκετά;

ΕΚΕΙΝΗ: (Φορώντας τ' ακουστικά της): Σηκώστε τη φωνέλλα... (Αρχίζει να τον «ακροάζεται»... Αναπνεύστε βαθιά!...

Βγάλτε τον αέρα... Πάλι... Βήστε... Βήστε πάλι... Αναπνεύστε βαθιά!...

Βγάλτε τον αέρα... (Αφήνει τ' ακουστικά και τον εστιάζει στο ντινάνι. Έξετάζει με επαγγελματική σοβαρότητα το ήπαρ, την καρδιά, το πεπτικό σύστημα). Δεν βρίσκω τίποτα!...

Ίσως να ήταν κάτι παροδικό. Καμιά μικρή κρίσι από έντερικά παράσιτα. (Πάνει το σφυγμό του). Δεν έχετε πυρετό. Έπεσε, φαίνεται.

ΚΩΣΤΑΣ: Πώς... Ναί. Περιέργως έπεσε.

ΕΚΕΙΝΗ: (σοβαρά): Θα κάνετε δυο αναλύσεις που θα σας πω. Φέρτε μου, σας παρακαλώ, λίγο οινόπνευμα και λίγο μπαμπάκι για τα χέρια μου.

ΚΩΣΤΑΣ: (πρόθυμα): 'Αμέσως!... (Κάτι σκέπτεται). Παίρνει ένα λικέρ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μεσί! Το παίρνω!... (Εκείνος φεύγει και γυρίζει σε 4' λεπτά μ' ένα δίσκο: Μπομπόνια, λικέρ, δυο ποτήρια, οινόπνευμα και μπαμπάκι. Σερβίρει κοσμικά): Κάνει να πιώ κι' εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: (σοβαρά): Μά, ναί. Δεν βλέπω ναχετε τίποτα το σοβαρό. (Βρέχει το μπαμπάκι στο οινόπνευμα κι' απολυμαίνει τα χέρια της). 'Ρεβουάρ!... Θα περάσω την Πέμπτη, στις έξη. (Του δίνει μια συνταγή).

ΚΩΣΤΑΣ: (τρέμοντας μ'ην τη χάση): Με συγχωρείτε... Τι σας οφείλω;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά δεν τελείωσαμε ακόμη. Την Πέμπτη, τα λέμε! 'Ρεβουάρ! Χάρηκα πολύ.

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' εγώ, δεσποινίς. Σας ευχαριστώ! (Εκείνη φεύγει. Κλείνει την πόρτα. Βάζει το πουκάμισό του και τ' σακκάκι του... Όλοι κάνουμε πάντα μια κίνηση συνήθειας ψηλαφώντας απ' έξω τις τσέπες μας για να δούμε μήπως ξεχάσαμε τίποτα. "Ε, λοιπόν... το πορτοφόλι του λείπει! Πέφτει στην πολυθρόνα λυπημένος γιατί έχασε αυτήν τη «χί» για το πορτοφόλι)... Μεγάλη εξέλιξη έχουν οι λαποδούτριες!... Τι κρίμα! Αυτή... θα μπορούσε να τ'α ζητά! Γιατί να τ'α κλέβει; (Αναστενάζει). Νά μία περιπέτεια που δεν μπορεί να τη διηγηθώ!... (Κοκκινίζει).

Σκηνή 2η

(Μετά δυο μήνες. Στην οδό Πατησίων).

ΚΩΣΤΑΣ: (Την βλέπει να προχωρή μπροστά, βιαστική, σοβαρή και πάντα γοητευτικώτατη): Δεσποινίς γιατρέ!...

(Την αρπάζει από το μπράτσο). Σας περίμενα κείνη την Πέμπτη!

ΕΚΕΙΝΗ: (Απότομα καθίδρω): Ναί... Ξέρετε...

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρω, ξέρω!... (Την κρατάει απ' το μπράτσο σφιχτά). Πάντως τώρα που σας βρήκα δεν πρόκειται να σας αφήσω!... (Φωνάζει): Ταξι!...

ΕΚΕΙΝΗ: (Τρέμοντας ολόκληρη)... Κυριε... συγχωρέστε με!... Αναγκάσμαι να κάνω αυτό το κόλπο για να ζήσω το παιδί μου!...

Πάω πάντα στο ιδιαίτερο διαμέρισμα κάποιου κυρίου κάνοντας πως χτύπησα την πόρτα κατά λάθος και πως είμαι γιατρός. (Βουρκώνει ενώ κάθεται στο ταξί). Μη με πάτε στο τμήμα!

ΚΩΣΤΑΣ: (απλά): Δεν σας πάω στο τμήμα. Σας πάω... να με ξετάσετε!

ΕΚΕΙΝΗ: (σχεδόν σαν πτώμα): Μά αφού δεν είμαι γιατρός;

ΚΩΣΤΑΣ: (το ίδιο απλά): Τότε... θα σας εξετάσω εγώ που είμαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... δεν είμαι καμιά γυναίκα... έλαφρών ήθ'αν.

ΚΩΣΤΑΣ: (αυστηρά): "Αμα θέλετε να νάνε βαρεία τα ήθη σας... τότε να φροντίσετε να είνε σε όλες τις πλευρές!... "Αν θέλετε μπορώ να σας βοηθήσω σ' αυτό.

ΕΚΕΙΝΗ: (δακρυσμένη): Θέλω!

ΚΩΣΤΑΣ: "Ε, τότε πάμε, λοιπόν. Δεξιά, σωφέρ. (Μέσα του). "Ο, τι κι' αν πρόκειται να συμβή, είνε μία περιπέτεια που τώρα πιά θα μπορώ να τη διηγούμαι!...

(Το ταξί προχωρεί... Κι' η «Κωμωδία» μας έγινε απρόσπτα... «ρεπερτόριο της ζωής»!... "Αλλά μήπως το πραγματικό ρεπερτόριο της ζωής χωρίζει τα έργα του σε «δράματα» και σε «κωμωδίες»; "Η Ζωή «γράφει»... κι' ό,τι βγί).

ΕΨΙΛΟΝ

Εϋδυμα λόγια

Μέσα στον ηλεκτρικό, σβύνουν για μια στιγμή τα φώτα και ανάβουν πάλι.

— Δεν έπρεπε, αγάπη μου, να με φιλήσεις, μπορούσες ν' ανάβας ξαφνικά τα φώτα... λέει μια χαριτωμένη μικρούλα στο συνοδό της.

— Μά δεν σε φίλησα εγώ, χρυσό μου, της απαντά εκείνος.

Και προσθέτει αγριεμένος:

— Ποιος παληάνθρωπος τόλμησε να τ'ο κάνει αυτό; Θα τ'ον σκοτώσω!...

— Δεν χρειάζεται να τ'ον σκοτώσεις, αγάπη μου... Ξέρει και φιλεϊ θαυμάσια!...

★

"Ενας 'Αμερικανός περιηγητής που ταξείδευε στην 'Ιταλία είχε εκνευρίσει τ'ον οδηγό του με την τακτική που ακολουθούσε λέγοντας πάντα για κάθε μνημείο που έβλεπε ότι τ'ο ήξερε, ότι έμοιαζε με κάτι άλλο, ότι είχε ακούσει γι' αυτό, κτλ. Για μια στιγμή ο οδηγός του έδειξε τ'ον κρατήρα του Βεζουβίου.

— Διάβολε!... είπε ο 'Αμερικανός. Αυτός ο κρατήρας μοιάζει με την Κόλαση!...

— Τελοςπάντων!... φώναξε αγανακτισμένος ο οδηγός. Φαίνεται ότι έσεις οι 'Αμερικανοί έχετε πάει παντού!...

★

"Ο γυιός ενός γιατρού, ενός δικηγόρου κι' ενός παπά, συζητούν παιανού ο πατέρας κερδίζει περισσότερα χρήματα.

"Ο γυιός του γιατρού: "Ο δικός μου πατέρας, λέει δυο λέξεις και παίρνει 100 χιλιάδες!

"Ο γυιός του δικηγόρου: "Ο δικός μου, λέει μια λέξη, γράφει άλλη μια και παίρνει 200 χιλιάδες!

"Ο γυιός του παπά: Αλλά δεν είνε τίποτα. "Ο δικός μου πατέρας μουρμουρίζει μερικές προσευχές και στέλνει ύστερα ανθρώπους με δίσκους για να εισπράξουν τα χρήματα!...

ΟΙ γυναίκες που δεν επιθυμούν ν' αλλάξουν το χτένισμά τους, αποτελούν μία μικρή μειονότητα. Για τις πιο πολλές, ένα καινούργιο χτένισμα ίκανοποιεί την έμφυτη επιθυμία τους να φαίνονται διαρκώς αλλοιώτικες, ανανεωμένες. Και πραγματικά, μία μικρή τροποποίηση στη χωρίστρα ή στη μίζαν - πλ' αρκεί για ν' αλλάξει τελείως τη γυναικεία φυσιογνωμία.

Φυσικά, το χτένισμα — όπως και το μακιγιάζ — πρέπει να ταιριάζει πάντοτε με τόν τύπο του προσώπου.

Το ιδεώδες πρόσωπο είνε το ωοειδές. Γι' αυτό λοιπόν τόν τύπο, το χτένισμα ακολουθεί σε γενικές γραμμές

Πώς θα περιποιηθήτε το μαλλιά σας

την περίμετρο της φυσιογνωμίας.

"Αν όμως το πρόσωπο ξεφεύγει απ' το ωοειδές — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

— όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις —

δέρμα, μοιράζει ομοιόμορφα ανάμεσα στις τρίχες το φυσικό λίπος τους και δεν χαλάει ποτέ την όντο υλάσιόν. Γίνεται πρὸς τὰ πάνω κι' ἔπειτα πρὸς τὰ κάτω, μετὰ μιά βουρτσά με μακρείες κι' εὐλύγιστες τρίχες. Πλένετε τὴ βουρτσα αὐτὴ κάθε φορὰ πού λούζεσθε — κι' ἀκόμη συχνότερα ἂν ἔχετε πιτυρίδα.

Τὸ καθημερινὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος ἐπὶ λίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶναι ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμο. Κάνετε ἐπίσης μασάζ πρὶν ἀπ' τὸ λούσιμο, καθὼς κι' ὅταν ἔχετε λίγη ὥρα διαθέσιμη στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, π. χ. ἐνὸς διαβάτε. Τὸ μασάζ αὐτὸ γίνεται κυκλικά, μετὰ τὴν ἀκρὴς τῶν δακτύλων, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ λαιμοῦ καὶ προχωρώντας πρὸς τὰ πάνω.

"Αν ἔχετε μαλλιά μάλλον στεγνά, κάνετε καθημερινὸ μασάζ, τὰ βουρτσίστε καλὰ καὶ τρίβετε κάθε βράδυ τὸ τριχωτὸ δέρμα μετὰ μιά λιπαρὴ κρέμα ἢ λοσιόν. Χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὸ λούσιμο ἐλαϊώδη «σαμπουάν» κι' ἀποφεύγετε τὸν πολὺ ἥλιο.

"Αν ἀντιθέτως τὰ μαλλιά σας εἶνε πολὺ λιπαρά, τὰ πλένετε δυὸ φορές τὴ βδομάδα μετὰ «σαμπουάν» στυπτικὸ καὶ ἀπολιπαντικὸ. Τὶς ἄλλες μέρες, τὰ περιτὰ μ' ἓνα βαμπακί βουτηγμένο σὲ ἀπολιπαντικὴ λοσιόν. Τὸ βούρτσισμα συντελεῖ στὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ πλεονάζοντος τοῦ λίπους.

"Αν θέλετε νὰ ἔχετε ὠραία μαλλιά, θὰ πρέπη νὰ βάλετε σὲ χρῆσι τὸ φιλό χτένι πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ γιανιάδες μας. Καθαρίζει θαυμάσια τὰ μαλλιά καὶ κάνει καλυτέρη τὴν κυκλοφορίαν τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος. Μερικὲς νομίζουν ὅτι τὸ φιλό χτένι φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὴν πιτυρίδα. Λάθος. Τὴν ἀφαίρει καὶ τὴν κάνει νὰ εξαφανισθῇ, τονώνοντας τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀφοῦ βουρτσίσετε καλὰ τὰ μαλλιά σας, χτενίστε τὰ μετὰ φιλό χτένι, δυνατὰ, χωρὶς ὅμως νὰ γδέρνετε τὴν ἐπιδερμίδα. Κατόπιν βουρτσίστε τὰ πάλιν. "Αν ἀποχτήσετε τὴ συνήθεια νὰ χτενίζετε συχνὰ μετὰ φιλό χτένι καὶ νὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας, θὰ ὀρετὶ πολὺ γρήγορα τὰ εὐεργετικὰ τοῦ ἀποτελέσματος.

1) Τὸ ωοειδὲς πρόσωπο παρουσιάζει πολὺ λίγα προβλήματα χτενίσματος. 2) Τὸ χτένισμα αὐτὸ κολλάει ἐνὰ πρὸς ἓν πολὺ πλατὺ στὸ σαγόνι. 3) Σὲ πρόσωπο πλατὺ στὸ ὕψος τῶν φρυγῶν καὶ στενὸ στὸ σαγόνι, ταιριάζει αὐτὸ τὸ χτένισμα. 4) Οἱ ἀνάγκες «ἀφελείας» λύνουν πολλὰ προβλήματα τοῦ χτενίσματος καὶ γενικὸς κολλοκύνει τὸ πρόσωπο. 5) Ἡ διαγώνια χωρίστρα δίνει στυλ στὸ χτένισμα.

ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΡ

Ο Ιππότης ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ ανέβαινε επάνω και τιμωρεί τους ανθρώπους που τον αδικούν. Ο πύργος παίρνει κατόπιν φωτιά κι' οι δυο κληρονόμοι καίγονται ζωντανοί, μαζί με τους τρεις δικηγόρους. Ο Ραούλ πηγαίνει ένα βράδυ σ' ένα χορό και συναντά εκεί με τη Σμαράγδα, η οποία του φανερώνει ότι τον αγαπά και του προτείνει να τον κάνει αρχηγό μιας μεγάλης σπείρας παραχαράκτων.

Ο Ραούλ Τραμπλέιγ δέχεται κι' έτσι, αντί ν' αυτοκτονήσει όπως είχε αποφασίσει, γιατί τον κατέτρεχε η τύχη, ξεκινάει μαζί της για το μυστικό άντρο των κιβδηλοποιών.

— Θα βγώ. Θέλω να πάω πρώτα στο σπίτι μου, για να είδοποίησης ότι δεν θα επιστρέψω άποψη.

— Ποιον θα είδοποίησες; ρώτησε η Σμαράγδα ταρχαμένη.

— Τον υπηρέτη μου, της εξήγησε ο Ραούλ χαμογελώντας. Είναι ο μόνος άνθρωπος, που μ' αγαπάει στον κόσμο, προτού να μ' αγαπήσει εσύ.

— Τότε πήγαινε, είπε η Σμαράγδα, και γύρισε γρήγορα.

Επειτα χτύπησε το κουδούνι και διάταξε τον υπηρέτη, που παρουσιάστηκε, να ετοιμάσει ένα άμαξι για τον Ραούλ.

Ο Ιππότης μπήκε στο άμαξι, πήγε στο σπίτι του, είπε στον Ζάκ πως δεν θα γύριζε τη νύχτα, χωρίς να του αποκαλύψει που θα πήγαινε, κι' έπειτα επέστρεψε στο μέγαρο της Σμαράγδας, που τον περίμενε ανυπόμονα.

Το Καταραμένο Μέγαρο

Η Σμαράγδα κι' ο Ραούλ μπήκαν σ' ένα άλλο άμαξι και ξεκίνησαν. Πέρασαν έξω από το Μικρό Πύργο — όπου έπρόκειτο, αργότερα ο Ραούλ να γνωρίσει τη Ζάν και να την παντρευτεί — διέσχισαν το Σαιν Ζερμαίν, κι' άφισαν άριστερά τους τις Βερσαλλίες.

Το Καταραμένο Μέγαρο άπείχε εξη λεύγες περίπου από το Σαιν Ζερμαίν, και, για να φτάσει κανείς σ' αυτό, έπρεπε ν' αφήσει το δημόσιο δρόμο, και ν' ακολουθήσει μονοπάτια, σχεδόν αδιάβατα την εποχή εκείνη του χρόνου.

Τέλος, το άμαξι στάθηκε, κι' ο Ραούλ, βγαίνοντας το κεφάλι του από το παρόθυρο, είδε πως βρισκόταν μέσα σε μια μεγάλη δενδροστοιχία. Λίγο πιο πέρα, φαίνονταν τα έρείπια ενός μεγαλοπρεπούς πύργου, άλλ' ούτε ίχνος κατοικίας.

— Πώς σου φαίνεται το Μέγαρο; τον ρώτησε χαμογελώντας η Σμαράγδα.

— Εδώ δεν μπορούν να μείνουν παρά μόνο κουκουβάγιες, απάντησε ο Ραούλ, αν κρίνει κανείς από το εξωτερικό του τουλάχιστον.

— Συχνά όμως το εξωτερικό μας ξεγελάει, παρατήρησε η Σμαράγδα. Περιμένα λίγο και θα ιδής.

κατέβηκαν από το άμαξι, κι' ο Ραούλ κύταξε γύρω του. Δεν είδε όμως παρά έρείπια από πυργίσκους.

Ωστόσο, ίχνη από πατημασιές ανθρώπων διακρίνονταν καθαρά πάνω στο χιόνι.

— Έλα μαζί μου, είπε η Σμαράγδα. Και προχώρησε σε μίαν από τις γωνίες της αλής, όπου σχηματιζόταν ένας σωρός από γκρεμισμένες πέτρες. Όταν πλησίασαν αρκετά, ο Ραούλ είδε, πίσω από τις πέτρες, ένα χαντάκι, στενό και βαθύ, που έβγαζε σε μια τετράγωνη πόρτα, που άνοιγόταν σ' ένα από τα γιγάντια τείχη του πύργου.

Η πόρτα εκείνη φαίνονταν πως είχε κατασκευαστεί πρόσφατα.

Η Σμαράγδα στάθηκε και χτύπησε τα χέρια της τρεις φορές. Αμέσως η βαρεία πόρτα άνοιξε.

— Αγαπητέ μου βασιλιά, είπε η νέα χαμογελώντας, βρίσκεσαι τώρα στο μέγαρό σου.

Και μπήκε, ακολουθούμενη από τον Ραούλ.

Δεν μπορούσε να φανταστεί κανείς δωμάτιο πιο όμοιο απ' αυτό. Ήταν υγρό, και φωτιζόταν μόνο από τέσσερα στενά ανοίγματα στον τοίχο. Σαφνικά όμως άνοιχτηκε μια καταπακτή στο θόλο κι' έπεσε κάτω μια σκάλα μεταξωτή.

— Ανέβα, είπε η Σμαράγδα.

Ο Ραούλ υπάκουσε. Ανέβηκε τα σκαλιά, και βρέθηκε μέσα σ' ένα δωμάτιο πολυτελέστατα επιπλωμένο. Μία σιδερένια σκάλα, στηριγμένη στον τοίχο, ώδηγούσε στο άνω πάτωμα.

— Εκεί πάνω είναι η κρεββατοκάμαρα, είπε η Σμαράγδα. Θα την επισκεφτούμε αργότερα. Θα πάμε πρώτα στο εργοστάσιο. Ξέχασα όμως ότι θα πεινάς. Ας δειπνήσουμε, κι' έπειτα πηγαίνουμε.

Ο Ραούλ κύταζε γύρω του, αλλά δεν είδε τίποτα. Φοβήθηκε πως θ' αργούσαν πολύ να φάνε.

Η Σμαράγδα το κατάλαβε και γέλασε για τη δυσπιστία του. Πήρε μία σφυρίχτρα πάνω από ένα τραπέζι και σφυρίξε δυνατά. Σε λίγο, άνοιχτηκε μία άλλη καταπακτή, ένα τραπέζι στρωμένο με φαγητά ανέβηκε στο δωμάτιο, κι' η καταπακτή έκλεισε πάλι.

Ο Ραούλ, αποφασισμένος πια να μην παραξενεύεται με τίποτα, κάθισε αντίκρου στη Σμαράγδα, κι' άρχισε να τρώει με βουλιμία.

— Όταν τελειώσαν το φαγητό τους, ο Ραούλ ρώτησε:

— Πώς είπες ότι λέγεται αυτό το μέρος;

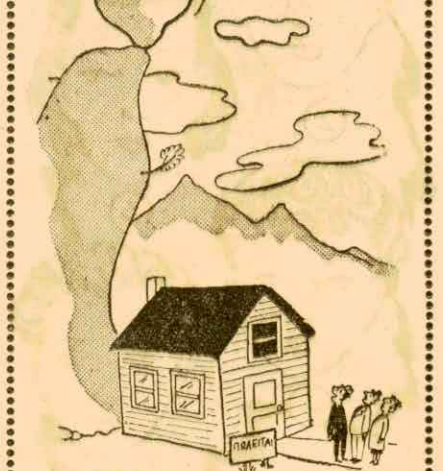
— Άλλοτε λεγόταν Μέγαρο ντε Λαβώ, απάντησε η Σμαράγδα, τώρα όμως λέγεται Καταραμένο Μέγαρο.

— Γιατί το λέν έτσι;

— Υπάρχει μια παλιά παράδοση, γι' αυτόν τον πύργο.

— Μπορείς να μου την πής;

— Καλύτερα όχι άποψη.

— Αρχίζω να υποπτεύομαι γιατί το σπίτι αυτό πουλιέται μισοτιμή!...

— Γιατί; ρώτησε περίεργος ο Ραούλ.

— Υπάρχουν πράγματα, που δεν θάβουμε να τ' ακούει κανείς τη νύχτα, και μάλιστα μία νύχτα χειμωνιάτικη, όπως άποψε, γιατί έφηρεσέται και νομίζει ότι βλέπει φαντάσματα. Αν δεν εσ' πειράζει, θα προτιμούσα να σου διηγηθώ αυτή την ιστορία μίαν άλλη ώρα.

— Πολύ καλά, παραδέχτηκε ο Ραούλ.

Είσα παραξένος βασιλιάς, φίλε μου, είπε γελώντας η Σμαράγδα. Δεν ανυπομονείς λοιπόν να επισκεφθής το υπόγειο διασκέδω σου;

— Όταν βρίσκωμαι κοντά σου, μόνο εσένα συλλογίζομαι, ψιθύρισε ο νέος.

Η Σμαράγδα τον φίλησε.

— Το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! του είπε.

Επειτα, παίρνοντάς τον μαζί της, κατέβηκε πάλι στο ισόγειο δωμάτιο του πύργου. Η Σμαράγδα προχώρησε δυο βήματα, στράφηκε προς τα δεξιά, έκανε άλλα δυο βήματα, κι' έπειτα χτύπησε με το πόδι της μία πλατειά πλάκα. Η διπλανή πλάκα υποχώρησε τότε, και φάνηκε μία γυριστή πέτρινη σκάλα.

— Έλα, είπε η Σμαράγδα, κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

Ο Ραούλ την ακολούθησε. Όσο κατέβαινε, ένοιωσε μία ζεστή πνοή να φτάνει ως αυτόν, κι' άκουγε αλλόκοτους θορύβους, που γίνονταν όλο και πιο δυνατοί.

Τέλος, φάνηκε ένα φως τόσο ζωηρό, ώστε ο Ραούλ αναγκάστηκε να κλείσει τα μάτια του. Η σκάλα έκανε μίαν απότομη στροφή, κι' ο Ιππότης βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα θέαμα, που τον άφισε κατάπληκτον.

Τα υπόγεια εργοστάσια

Ήταν μία άπεραντη σειρά από υπόγεια, που οι θόλοι τους στηρίζονταν, κάθε τόσο, σε στήλες ρωμαϊκού ρυθμού. Ψηλαφητό σκοτάδι βασιλεύει στο βάθος, ενώ στο κέντρο φαίνονταν ζωηρά λαμπύ, μέσα στην οποία θαρρείς και κινιόνταν μία λεγών ολοκληρω από δαίμονες.

Η Σμαράγδα, που είχε σταθή, πλάι στον Ραούλ, στο τελευταίο σκαλοπάτι, τον ρώτησε:

— Τι λες για όλα αυτά; Πώς σου φαίνονται οι υπόκοοί σου;

— Μοιάζουν με διαδόλους!

— Δεν είναι τόσο κακοί, όσο φαίνονται. Σε βεβαιώ πως είναι περίφημοι άνθρωποι.

— Δεν βόχη όμως την ίδια γνώμη κι' η αστυνομία, παρατήρησε χαμογελώντας ο Ραούλ.

— Τι μάς νοιάζει; Δεν ρωτάμε τη γνώμη της, είπε η Σμαράγδα.

Και προχώρησε, ακολουθούμενη από τον Ιππότη.

Ένας από τους εργάτες την ανέληφθη και χτύπησε δυνατά τα χέρια του. Αμέσως όλοι σταμάτησαν να δουλεύουν και την τριγύρισαν με σεβασμό, σαν να ήταν πραγματική βασιλίσσα.

— Φίλοι μου, τους είπε η Σμαράγδα, βρισκόμαστε στη Γαλλία, όπου οι γυναίκες δεν μπορούν να φορέσουν στέμμα. Έχετε ανάγκη από έναν αρχηγό, κι' αυτόν τον αρχηγό σας τον έφερα. Πρέπει να υπακούτε σ' αυτόν, όπως υπακούατε σέ μένα. Να ο αρχηγός σας: είναι ο Ιππότης Ραούλ ντε Τραμπλέιγ.

— Ζήτω ο Ιππότης, ντε Τραμπλέιγ!

Ζήτω ο αρχηγός μας! φώναξαν δυνατά οι κιβδηλοποιοί.

Ο Ραούλ τους εύχαρίστησε με λίγα λόγια, κι' έπειτα, ακολουθώντας πάντοτε τη Σμαράγδα, κι' έναν εργάτη, που κρατούσε ένα πυρσό, για να τους φωτίει, άρχισε να επιθεωρεί τα υπόγεια διαμερίσματα του πύργου, που χρησίμευαν άλλοτε για φυλακές.

Στο τελευταίο διαμέρισμα, είδε ένα ψηλό σιδερένιο κιγκλίδωμα, και δυο κανόνια, που τα στόμιά τους πρόβαλλαν μέσα από τις κιγκλίδες.

— Σε τί χρησιμεύουν τα κανόνια μέσα σ' αυτό το υπόγειο; ρώτησε παραξενεμένος ο Ραούλ.

— Ας υποθέσουμε ακόμα, απάντησε η Σμαράγδα, ότι η αστυνομία μας ανακαλύψει, πράγμα έντελώς άβαντο, γιατί τα νομίσματα που φτιάχνουν, κανένας δεν μπορεί να καταλάβει πως είναι ψεύτικα, τότε α' αυτά τα κανόνια, θα μπορούσαμε

να κρατήσουμε σε απόσταση τους αστυνομικούς, ως πού να βρούμε καιρό να ξεφύγουμε από μια μυστική διώξη, που υπάρχει πίσω απ' αυτό το κιγκλίδωμα. Ώστε, καθώς βλέπεις, έχουμε πάρει όλα τα μέτρα μας για κάθε ένδεχομενο.

— Θαμνάσαι, είπε ο Ραούλ.

— Καί, τώρα, αν θέλεις, ας ανέβουμε πάλι άπάνω.

— Ναί, γιατί η ατμόσφαιρα εδώ κάτω είναι άποπνικτική.

Οι δύο νέοι ανέβηκαν στο πάνω πάτωμα.

Η ώρα ήταν έντεκάμιση.

Ο καιρός είχε γίνει απαίσιος, κι' ο άνεμος φυσούσε με λύσσα.

— Θαρρείς κι' ο διάβολος βάλθηκε να μην αφήσει πέτρα πάνω σε πέτρα! ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Αδύνατον να θέλη ο ίδιος ο διάβολος να καταστρέψει την ιδιοκτησία του, παρατήρησε η Σμαράγδα χαμογελώντας.

— Τι θέλεις να πής; την ρώτησε ο Ιππότης.

— Αν ζητήσης απ' όποιονδήποτε χωρικό, από τα περιχώρα να σου μιλήσει για το Καταραμένο Μέγαρο, πρώτα θα σταυροκοπηθεί κι' έπειτα θα σου απαντήσει.

— Μα τί συμβαίνει μ' αυτόν τον πύργο; Μου ύποσχεθηκες να μου πής την παράδοσι που υπάρχει γι' αυτόν.

— Ναί, θα σου πής την πώ, ψιθύρισε η Σμαράγδα.

— Σ' ακούει.

— Μίαν άλλη φορά. Όχι άποψε, ψιθύρισε η νέα.

Ο Ραούλ δεν έπέμεινε.

Από το βράδυ εκείνο, που ανακηρύχθηκε «Βασιλιάς των κιβδηλοποιών», ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ άλλαξε έντελώς τρόπο ζωής.

Τα άμέτρητα πλούτη του τον έκαναν γρήγορα πασίγνωστο. Όλο το Παρίσι συζητούσε για τ' άμυθτα ποσά, που ξόδευε, κι' οι μεγαλύτεροι άριστοκράτες της Γαλλίας επίζητούσαν τη γνωριμία του και τη φιλία του.

Ένας απ' αυτούς, ήταν κι' ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ, εκείνος που γνωρίσαμε στην αρχή της ιστορίας μας, κι' αυτός τον παρουσίασε στον Φίλιππο της Όρλεάνης, Αντιβασιλέα, τότε, της Γαλλίας.

Ο Φίλιππος, που ήξερε όλες τις οικογένειες των ευγενών της Γαλλίας, ήξερε και την οικογένεια των ντε Τραμπλέιγ, άγνοούσε όμως ότι η οικογένεια αυτή είχε εκλείψει με το θάνατο του γηραιού μαρκησιού.

Όταν του παρουσίασαν λοιπόν τον Ραούλ, νόμισε πως ήταν πραγματικά γιος του μαρκησιού, και γι' αυτό τον υποδέχτηκε με ευμένεια.

Ο Ραούλ, εξυπνος καθώς ήταν θέλησε να εκμεταλλευτεί την εύνοια του Αντιβασιλέως, και ν' αποκτήσει την προστασία του, ώστε, αν, καμιά φορά, ανακαλύπτονταν τα υπόγεια εργοστάσια των κιβδηλοποιών, να γλύτωνε, χωρίς στην ύποπτη του Φίλιππου.

Για να πετύχει το σκοπό του, ζήτησε τη συμβουλή του μαρκησιού ντε Τιάνζ, που είχε κατασπαταλήσει την περιουσία του σε άωστιες. Ο Ραούλ έδωσε στο φίλο του τεράστια ποσά, κι' έτσι τον έκαμε υποχείριό του.

Ο ντε Τιάνζ — όπως, άλλωστε κι' όλοι οι αυλικόι — ήξερε πως ο Φίλιππος της Όρλεάνης ένδιαφερόταν για τις απόκρυφες έπιστήμες, και μίλησε σχετικά στο Ραούλ.

Ο Ιππότης, που είχε μάθει ώρισμένες «μαγείες» από τη γυναίκα του, δηλαδή την «κόρη του διαβόλου», άποφασίσε να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις του αυτές, για να κερδίσει την έμπιστοσύνη και την προστασία του Αντιβασιλέως.

Ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ έπιδόκιμασε το σχέδιο του αυτό, κι' ανέλαβε να τον βοηθήσει στην έφορμή του. Μίλησε λοιπόν στον Αντιβασιλέα «έμπιστευτικά» δήθεν για τις μαγικές ικανότητες του Ραούλ ντε Τραμπλέιγ, κι' ο Φίλιππος, που έμεινε κατάπληκτος, του άναθεσε να του παρουσιάσει τον Ιππότη σε ιδιαίτερη συνέντευξη.

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε η μεγάλη έπιρροή του Ραούλ πάνω στον Αντιβασιλέα.

Ο «Ιππότης του Διαβόλου» — όπως άρχισαν όλοι να τον λένε στο Παρίσι —

(Φωτογραφίες Keystone)

Η ΜΙΣ ΙΑΠΩΝΙΑ 1950

Η Ίαπωνία έκμοντερίζεται. Η άμερικανική κατοχή την έκανε να πάρη μια έντελώς νέα όψη και ν' αλλάξει ήθη και έθιμα της που τα τηρούσε εύθελά επί χιλιετίριδες. Στις διαφόρες άλλες ήρθε να προστεθή έρετος και μια νέα πρωτοτυπία: Η έκλογη της «Μίς Ιαπωνίας». Ο διαγωνισμός ήταν άμερικανική έμπνευσις, αλλά η έκλογη φαίνεται καθαρά έπηρεασμένη από τα γούστα της Άπω Ανατολής.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η μικρούλα αυτή είναι η Νουβάρκίτσα Σουζάννα Τζιροντίνι που υπέφερε από μια πρωτότυπη της θάλασσας διαρκούς μεταγωγίσεως αίματος, και πάνω από 60 πρόσωπα προσέφεραν το αίμα τους για να σώσουν τη δυστυχήνη μικρούλα. Μα σήμερα η μικρή είναι χισμένη έντελώς καλά και θέλοντας να κηδηλώσει την εγναμοσύνη τους, οι γονείς της διοργάνωσαν μια γιορτή στην οποία κόλλεσαν τους έξητες σωτήρες της κόρης τους. Η μικρή Σουζάννα έκδηλώνει κι' αυτή τη χαρά της δίνοντας ένα φιλά σε ένα νεορό γείτονα της που την έπισκεπτόταν συχνά όταν ήταν στο κρεβάτι.

Ίδρυσε μιάν Μυστική Έταιρία, με άρχηγό τον Αντιβασιλέα, και με την έπωνυμία «Γυίοι του Άδης». Η σφραγίδα της Έταιρίας παρίστανε ένα Δαίμονα, που γκρέμιζε το Σταυρό.

Μέσα στις καινούργιες άσχαλίες του ο Ραούλ, ένοιωσε και μιάν μεγάλη θλίψη: Η Σμαράγδα, στην όποια χρωστούσε τ' άμέτρητα πλούτη του, πέθανε ξαφνικά, από μιάν μυστηριώδη αρρώστεια.

Έμεινε έκτοτε μόνος άρχηγος των κιβδηλοποιών, κι' έξακολούθησε την τυχοδιωκτική του ζωή. Μία μέρα, τον κάλεσε κατεπειγόντως ο Αντιβασιλέας στ' Παρίσι, κι' ο Ραούλ έγκατέλειψε το Καταραμένο Μέγαρο, μολονότι ο καιρός εκείνο το βράδυ, ήταν απαίσιος.

Λίγο πιο πέρα από το Σαιν Ζερμαίν, το άμαξι του αναποδογυρίστηκε, κι' αυτός μεταφέρθηκε πληγωμένος στον Μικρό Πύργο, όπου σώθηκε χωρίς στις περιποιήσεις, της Ζάν, που την έρωτεύτηκε και την έκανε γυναίκα του, όπως θυμούνται οι άναγνώσται μας.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ο άγαθος άγγελος

Θα θυμούνται οι άναγνώστες μας όσα διηγήθηκαν στην αρχή της ιστορίας μας αυτής, όταν αναγκαστήκαμε να αναόρουμε στο παρελθόν, για να εξηγήσουμε ποιος ακριβώς ήταν ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ, και πως είχε παντρευτεί με την «κόρη του διαβόλου».

Τώρα, ξαναγυρίζουμε στη συνέχεια της ιστορίας μας, από το σημείο που την είχαμε διακόψει: Η Ζάν — που πίστευε πως ήταν πραγματική σύζυγος του Ραούλ, γιατί δεν ήξερε ότι ο γάμος της ήταν σκηνοθετημένος — ζήλεψε, καθώς θυμούνται οι άναγνώστες μας, όταν ανακαλύψε πως ο σύζυγός της ένδιαφερόταν γι' άλλους άντρες. Άντωνία Βέρντι. Ύστερα όμως από τις εξηγήσεις του Ραούλ, ήσυχασε, και συνεχίστηκε η έρωτική τους ζωή, που την είχε έπισκιάσει, για ένα μικρό διάστημα η ύποψια εκείνη.

Κι' ο Ραούλ πάλι ξεχνούσε και τον μαρκησιο ντε Τιάνζ, και τους κιβδηλοποιούς του Καταραμένου Μεγάρου, και τον Αντιβασιλέα, και τη «μαγίσσα» Άντωνία Βέρντι...

Ένα άπόγευμα, που ο Ραούλ, όπως συνήθως, βρισκόταν με τη Ζάν στο γωνιάτιό τους, άκουσε την πόρτα να χτυπήσει.

— Ποιος είναι; ρώτησε ο Ραούλ.

— Εγώ, απάντησε απ' έξω ο Ζάκ, ο πιστός του καμαριέρης.

Κι' όταν ο υπηρέτης μπήκε μέσα, τον ρώτησε:

— Τι συμβαίνει, Ζάκ;

— Έφεραν αυτό το γράμμα, απάντησε ο καμαριέρης. Τόφερε ένας υπηρέτης του μαρκησιού ντε Τιάνζ και περιμένει απάντηση.

Ο Ραούλ άνοιξε το γράμμα και διάβασε τα έξης:

«Αγαπητέ μου Ιππότε,

Τις τελευταίες δυο μέρες πέρασα τρεις φορές να σε ιδώ, αλλά δεν το κατάρθωσα, ή γιατί δεν ήσουν εκεί, ή γιατί δεν ήθελες να με δεχτής.

Ωστόσο πρέπει να συναντηθούμε και να μιλήσουμε. Για το συμφέρον σου και για το δικό μου επίσης, είναι άπόλυτος ανάγκη να συναντηθούμε. Σού το τονίζω: Είναι άπόλυτος ανάγκη.

Θα είσαι στο σπίτι σου αύριο το πρωί, ή προτίμας να σε περιμένω εγώ στο δικό μου; Απάντησέ μου, σε παρακαλώ, άμέσως.

Φιλικά Μαριήσιος ντε Τ»

Ο Ραούλ έγραψε διαστικά σ' ένα χαρτί την απάντηση:

«Έλα στο σπίτι μου, αγαπητέ μαρκήσιε, όποιαδήποτε ώρα θέλεις. Όλη τη ημέρα θα μείνω μέσα και θα σε περιμένω.

Φιλικάτα Ραούλ ντε Τρ.»

Επειτα έδωσε το σημείωμα στο Ζάκ για να το παραδώσει στον υπηρέτη του μαρκησιού ντε Τιάνζ.

— Τι να σε βέλη, άραγε; ρώτησε

Ζάν, που είχε διαβάσει το γράμμα του μαρκήσιου.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Ραούλ.
— Γράφει ότι το «συμφέρον σου και το δικό του» απαιτούν να συναντηθώ. «Έχετε λοιπόν κοινά συμφέροντα συ και ο μαρκήσιος».

— Δεν ξέρω τί θέλει να πη...
— Μα το γράμμα είναι καθαρό, επέμεινε η Ζάν.

— Ίσως να θέλη να μου μιλήσει για τη συνωμοσία, που, καθώς σου είπα, με κατηγορούν ότι έχω διοργανώσει, και στην οποία έχουν κι' αυτόν ανακατεμένον, απάντησε ο Ραούλ προσπαθώντας να βρη μια δικαιολογία.

— Διατρέχεις λοιπόν κανένα κίνδυνο;
— Μην ανησυχείς, αγαπητή μου.

— Κάθε πράγμα που είναι μυστικό με τρομάζει, ψιθύρισε η Ζάν. «Η συνωμοσία αυτή».

— Σου είπα και άλλοτε πως η κατηγορία εναντίον μου είναι γελοία και θα καταπέσει. Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα. Μην ξεχνάς, άλλωστε, ότι τόσο ο Τιάνζ όσο κι' εγώ έχουμε πολύ δυνατούς φίλους, από το περιβάλλον του 'Αντιβασιλέως, κι' αυτοί θα φροντίσουν να μας απαλλάξουν. Ίσως μάλιστα γι' αυτό το λόγο να θέλη ο μαρκήσιος να με ιδεί...

— Αλλάστε, αφού έχω σένα κοντά μου, τί έχω να φοβηθώ; Είσαι ο αγαθός μου άγγελος. Ο έρωτάς σου με προφυλάει από κάθε κίνδυνο.

— Το πιστεύεις, αλήθεια; ρώτησε χαρούμενη η Ζάν.

— Μ' όλη μου την ψυχή, την διαβεβαίωσε ο Ραούλ, φιλώντας την τρυφερά. Μέσα του όμως, εκείνη τη στιγμή, μετανοούσε γιατί είχε φερθεί τόσο αίσχρα απέναντι σ' αυτή την αγνή νέα, με το σκηνοθετημένο γάμο τους.

— Υστερα από μιάν ώρα περίπου, ο Ζάκ πήγε να του αναγγείλει πως ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ είχε έρθει με το άμαξί του και ζητούσε να τον δει άμέσως.

— Πάω να τον υποδεχτώ, είπε ο Ραούλ.

— Να μείνω κι' εγώ; ρώτησε η Ζάν.

— Όχι, αγαπητή μου, απάντησε ο Ιππότης.

— Γιατί λοιπόν;

— Ξέρεις καλά, χρυσή μου, ότι δεν έχω μυστικά από σένα, και πως θα σου πω όλα όσα θα συζητήσουμε με το φίλο μου. Αλλά μπορεί ο μαρκήσιος να θέλη να μου μιλήσει και για κανένα άτομικό του ζήτημα, πράγμα που δεν θα μπορούσα να το κάνω όταν θα είσαι και σύ μπροστά.

— Πολύ καλά, φεύγω λοιπόν, είπε η Ζάν.

Και βγήκε από το δωμάτιο, ενώ ο Ραούλ έσπευδε να υποδεχτεί το φίλο του.

— Ο μαρκήσιος κι' ο Ιππότης.

— Λοιπόν, αγαπητή μου μαρκήσιε, είπε ο Ραούλ, όταν έμειναν μόνοι με τον έ-

πισκέπτη του και δεβαώθηκε πως κανένας δεν τους άκουγε, το ξέρεις ότι το γράμμα σου με ανησύχησε. Κι' όταν μάλιστα μου είπαν πως ήρθες, ενώ εγώ σε περίμενα αύριο, ή ανησυχία μου έγινε μεγαλύτερη...

— Είχες δίκιο ν' ανησυχής, φίλε μου, απάντησε ο μαρκήσιος Τιάνζ.

— Υπάρχουν λοιπόν δυσάρεστες ειδήσεις;

— Μάλιστα.

— Κι' οι υποθέσεις μας πάν άσχημα;

— Πολύ άσχημα, μάλιστα, και θα το ήξερες από καιρό, άν, αντί ν' άποσιωθής στη γυναίκα σου, έβγαίνες και καμιά φορά έξω, για να ιδής τί γίνεται.

— Φαντάζομαι πως δεν είναι άσφα για μάθω τί συμβαίνει, είπε ο Ραούλ.

— Όχι βέβαια.

— Και το κακό μπορεί να διορθωθεί;

— Ελπίζω...

— Τι συμβαίνει, τέλος πάντων;

— Θυμάσαι τί σου είχα πη, δυο-τρεις μέρες μετά το γάμο σου;

— Για ποιο πράγμα;

— Για τη σκευωρία που καταστρώθηκε εναντίον μας, και στην οποία μπέρδεψαν και τον 'Αντιβασιλέα.

— Ναί, θυμούμαι ότι μου είχες μιλήσει για μιάν 'Αντωνία Βέρντι.

— Γι' αυτήν ακριβώς θα σου μιλήσω και σήμερα... Ζήτησες πληροφορίες γι' αυτή τη ραδιούργη;

— Ναί, αλλά δυστυχώς δεν έμαθα τίποτα, που να μάς χρησιμέψει σαν όπλο εναντίον της.

— Κρίμα, γιατί ή έπιρροή αυτής της 'Ιταλίδας πάνω στον 'Αντιβασιλέα αυξάνει τρομερά. Βρίσκεται κάθε μέρα σχεδόν στ' 'Ανάκτορα, και, τρεις φορές μέσα σε μιά δδομάδα την δέχτηκε ιδιαίτέρως ο 'Αντιβασιλέας.

— Οι εύνοούμενες του λοιπόν θα είναι καταλυπημένες, παρατήρησε ο Ραούλ.

— Ναί, και λένε μάλιστα πως ο 'Αντιβασιλέας της χάρισε ένα μικρό μέγαρο.

— Πραγματικά, παραδέχτηκε ο Ραούλ, ή θέσι μας είναι δύσκολη, καθώς λές, αλλά θ' αγωνιστούμε.

— Δεν είναι μόνο αυτό, πρόσθεσε ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ. Πληγώσες και τον υποκόμητα ντ' 'Ωμπινύ, που, ευτυχώς όμως, δεν σ' αναγνώρισε μέσα στο σκοτάδι.

— Το ξέρω, είπε ο Ραούλ.

— Ο ντ' 'Ωμπινύ σκοτώθηκε, την περασμένη δδομάδα, σε μιά δεύτερη μονομαχία.

— Κι' αυτό το ξέρω.

— Με σένα μονομάχησε; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Όχι, απάντησε ο Ραούλ.

— Λοιπόν ο 'Αντιβασιλέας είχε έξω φρενών για το θάνατο του εύνοουμένου του και διάταξε να γίνουν αυστηρότατες ανα-

κρίσεις, για να βρεθώ ποιός τον σκότωσε. 'Ήδη όλα τα λαγωνικά της άστυνομίας είναι στο πόδι. Μου φαίνεται μάλιστα πως ο υποκόμης ντ' 'Ωμπινύ, ήταν στα κρυφά, έραστής της Βέρντι, που εξάπτει περισσότερο τον 'Αντιβασιλέα για να εκδικηθώ.

— Είμαι βέβαιος πως δεν θα θρουν ποτέ ποιός σκότωσε τον υποκόμητα, είπε ο Ραούλ.

— Ίσως, αλλά συ μονομάχησε μαζί του την πρώτη φορά, κι' αυτό φτάνει για να σε καταστρέψει.

— Μου φαίνεται ότι βλέπεις τα πράγματα πολύ σκοτεινά, αγαπητή μου μαρκήσιε, παρατήρησε ο Ραούλ.

— Δεν είναι μόνον αυτά που σου είπα.

— Είναι κι' άλλα λοιπόν;

— Ναί, μου φαίνεται ότι, τώρα τελευταία, διαστήκαμε πολύ στην κατασκευή των κιβδηλών νομισμάτων. Οι χωρικοί παραπονούνται, οι έμποροι του Παρισιού διαμαρτυρούνται, για τις ζημιές που ύφίστανται, κι' ο 'Αντιβασιλέας έχει λάβει ένα σωρό αναφορές γι' αυτό το ζήτημα.

— Από ώρα σε ώρα το κακό θα ξεσπάσει, και πολύ φοβούμαι μήπως ή άστυνομία ανακαλύψει τίποτα εις βάρος μας. Τί λές λοιπόν τώρα; Νομίζεις ακόμα ότι βλέπω τα πράγματα πολύ σκούρα;

— Όχι... 'Ομολογώ πως ή θέσι μας είναι πολύ υπερβολική, παραδέχτηκε ο Ραούλ. Αλλά μου είπες όλα αυτά, χωρίς να μου υποδείξεις και κανένα τρόπο να διορθωθεί το κακό.

— Κατά τη γνώμη μου, μόνο ένα μέσον υπάρχει.

— Ποιό;

— Αύριο το βράδυ, θα δοθώ ένα δείπνο στ' 'Ανάκτορα, σε στενό κύκλο. Καθώρθωσα ν' άποσπάσω από τον 'Αντιβασιλέα μιά πρόσκληση και για τους δυό μας. Είσαι άνθρωπος έξυπνος, αγαπητή μου Ραούλ. Νομίζω λοιπόν ότι θα κατορθώσης να κερδίσης απόψε τη συμπάθεια του 'Αντιβασιλέως. Δεν ξέρω τί μέσον θα μεταχειριστής, κι' ίσως και συ ο ίδιος να μην ξέρεις ακόμα, αλλά είμαι βέβαιος για το αποτέλεσμα...

— Αλλά, λοιπόν, περί τίπος πρόκειται; Να παραμερίσουμε την 'Αντωνία Βέρντι. 'Η 'Ιταλίδα κέρδιζε την εκτίμησι και την εύνοια του 'Αντιβασιλέως, γιατί καθώρθωσε να του δείξει το διάβολο. Κάνε συ κανένα μεγαλύτερο θαύμα, δείξε του κάτι πιο καταπληκτικό από το διάβολο, και θα κερδίσης. Αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο μου φαίνεται.

— Δεν είναι τόσο εύκολα όλα αυτά, ψιθύρισε ο Ραούλ. 'Αλλ' άς ειν. Θα σκεφτώ τί μπορεί να γίνη. Ποιά ώρα θα δοθώ το δείπνο;

— Κατά τα μεσάνυχτα.

— Πολύ καλά. Έλα κατά τις έντεκα να με πάρης.

— Όταν ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ έφυγε, ο Ραούλ θυβήθηκε σε σκέψεις. Έψαχνε να βρη ένα τρόπο για να ξανακερδίσει την εύνοια του 'Αντιβασιλέως, που κινδύνευε να την χάσει εξ αίτίας της Βέρντι.

Ξαφνικά, τα μάτια του έλαμψαν από μιά παράξενη φλόγα.

— Βρήκα! ψιθύρισε. Τη Βασίλισσα του Σαδά...

— Όταν, κατά τις έντεκα ο μαρκήσιος πήγε με το άμαξί του να τον πάρη, τον ρώτησε:

— Κατέστρωσες κανένα σχέδιο;

— Ναί, απάντησε ο Ραούλ. Κι' είμαι βέβαιος ότι θα πετύχουμε.

Και του έξηγησε το σχέδιο που είχε σκεφτώ.

— Η πρόταξις του Ραούλ.

Στο δείπνο του 'Αντιβασιλέως έπικρατούσε μεγάλη εύθυμία.

Μιά στιγμή, που κάποιος ανέφερε το διάβολο, ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ, που περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία, ρώτησε τον 'Αντιβασιλέα:

— Θα μου επιτρέψει ή 'Υψηλότης σας να κάνω μιάν έρώτησι σχετική με το Διάβολο;

— Ρωτήστε με, ό,τι θέλετε, μαρκήσιε, απάντησε ο 'Αντιβασιλέας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Άπόστολος Άρσάκης

ΤΟ Άρσάκειο και οι Άρσάκειδες πήραν την ονομασία τους από ένα παλαιό Έλληνόπουλο, Βορειοηπειρωτάκι, που έγινε μεγάλος άνθρωπος, πριν ακόμα ή Έλλάς ξαναποκτήσει την έλευθερία της και την ανεξαρτησία της.

Αυτό το Έλληνόπουλο ήταν ο Άπόστολος Άρσάκης. Γεννήθηκε στα χρόνια της σκλαβιάς (1792) σ' ένα μικρό χωριουδάκι της Βορείου Ηπείρου, το Χοτάχοβο της Πρεμετής (επαρχία Κορυτσάς) από φτωχούς γονείς, που κατήγοντο επίσης, απ' το ίδιο χωριό.

Οι πατέρας του ήταν γεωργός και καλλιεργούσε λαχανικά σ' ένα μικρό χωράφι. Άφρο παντρεύτηκε, όμως, άποφάσισε, κατά την παλιά 'Ηπειρωτική συνήθεια, να ξενιτευτώ για να βρη καλύτερη τύχη. Κι' όταν γεννήθηκε ο μικρός Άπόστολος, αυτός βρισκότανε στο Βουκουρέστι, και δούλευε στο κατεστημένο δύο θείων του που είχαν ξενιτευτή αρκετά χρόνια πριν απ' αυτόν.

Η γυναίκα του, όμως, τουστέλνε στο μεταξύ, απ' το χωριό τους, γράμματα, και τουγρφε πως ή ζωή, εκεί, ήταν άφορητη και καρτερική.

Έκτός απ' την άβάσταχτη φτώχεια, και ή ζωή της, καθώς και του παιδιού, κινδύνευε απ' την ιυραννία του 'Αλή πασά, του οποίου οι άνθρωποι πήγαιναν στα χωριά και βασάνιζαν τους κατοίκους και δεν τους άφιναν τίποτε για να ζήσουν. Ακόμη και το σιτάρι τους και το ψωμί τους άρπαζαν.

Έτσι, σε λίγο, ο άντρας της της έγραψε να πάρη το παιδί και να πάη στο Βουκουρέστι. Και την άνοιξι του 1800 ο μικρός Άρσάκης, μόλις 8 ετών, βρέθηκε μαζί με τη μάνα του, κοντά στον πατέρα του, στη Ρουμανική πρωτεύουσα.

Άπό το σημείο αυτού είναι ενδιαφέρουσα και παραδειγματική για τα νεώτερα Έλληνόπουλα, ή εξέλιξι του μικρού Άρσάκη που άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο κι' έδειξε, πολύ νωρίς, εξαιρετική άγάπη στα γράμματα.

Ήταν 11 μόλις ετών όταν άρρώσθησε βαρεία ή μάνα του και οι γιατροί δεν μπορούσαν να την κάμουν καλά, γιατί δεν ήξεραν τί είχε.

Τότε ο μικρός Άπόστολος, που έθλεπε περίλυπος την άρρωστη μάνα του, της είπε μιά μέρα με την παιδική άφέλεια αλλά και άγάπη:

Έδειχνε εξαιρετική προθυμία. Έτρεχε άμέσως όταν τον καλούσαν και πρόσφερε με προθυμία τη βοήθειά του, χωρίς να δέχεται χροήματα.

Η γενναιοψυχία του και ο ανθρωπισμός του είχαν κάνει σ' όλους εξαιρετική εντύπωσι.

Όλοι εύλογοῦσαν το όνομά του.

Έτσι, ο 'Ηγεμόνας της Βλαχίας που τον γνώρισε και προσωπικά, και εξέτιμησε τα μεγάλα πνευματικά χαρίσματά του, τον πήρε στην ύπηρεσία του και τον έκαμε ύπουργό των Έξωτερικών. Και ύστερα, τον διώρισε και γραμματέα της Έπικρατείας (Πρωθυπουργό) στα 1836 ως τα 1839.

Έτσι έγινε μέγας και πολὺς στή Βλαχία ο Άρσάκης, αλλά μέσα στή μεγάλη του δόξα και στή μεγάλη τιμή, ή σκέψι του συχνά φτερούγιζε στήν πατρίδα του την Έλλάδα, που δεν την ελχεν έπισκεφθώ καθόλου.

Φίλος δέ των γραμμάτων καθώς ήταν και θέλοντας να ευεργετήση την Πατρίδα του, έσκέφτηκε και άποφάσισε να διαθήκη μέρος της περιουσίας του για να ενισχύση την εκπαίδευσή στήν Έλλάδα.

Έγραψε, τότε, σε τρεις εμπιστους φίλους του που είχαν έγκραστασθή στήν Άθήνα και τους ζήτησε να τον συμβουλευθουν. Αυτοί ήταν ο Θ. Φαρμακίδης, ο 'Ανέστης Χατζόπουλος και ο καθηγητής Δαμιανός Γεωργίου, που ήταν και μέλη της Φιλεκπαιδευτικής Έταιρείας.

Αυτοί τον συμβούλεψαν να βοηθήση το νεοσύστατο τότε, Σχολείο θηλέων της Φιλεκπαιδευτικής Έταιρείας που είχε κατεπιέγουσα ανάγκη οικονομικής ύποστηρίξεως, ιδίως για ν' αποκτήση δικό του σχολικό κτίριο.

Χωρίς να διστάση καθόλου ο Άρσάκης, άποφάσισε, τότε, και ανέλαβε να οικοδομήση, με δικά του έξοδα, το κτίριο της Φιλεκπαιδευτικής Έταιρείας στήν όδον Πανεπιστημίου, αφού κατέβαλε, στήν Έταιρεία, και όλα τα έξοδα που είχε κάμει ως τότε, για το οικόπεδο και τις προκαταρκτικές έργατες.

Έτσι, έγινε το παλιό μεγαλοπρεπές σχολικό κτίριο που πήρε και την ονομασία του απ' το έπωνυμο του μεγάλου Βορειοηπειρωτού Έλληνα: Άρσάκειον, οι δέ μαθήτριες: Άρσάκειδες.

Η μεγαλειτέρα χαρά που έδοκίμασε στή ζωή του ο Άρσάκης, καθώς διηγείτο και έγραφε ο ίδιος, ποδς τους φίλους του, ήταν όταν άρχισε ή λειτουργία του Άρσάκειου κι' έμαθε πως οι μαθήτριες, όταν προσεύχονται, τον μνημοεύουν στήν προσευχή τους.

Κάποιος φίλος του επισκέπτης, τον ρώτησε μιά μέρα στο Βουκουρέστι:

— Γιατί δεν πηγαίνεις ο ίδιος στήν Άθήνα, να ιδής με τα μάτια σου το μεγάλο έργο σου;

Με ζορή συγκίνησι, τότε, ο Άρσάκης, του άπάντησε:

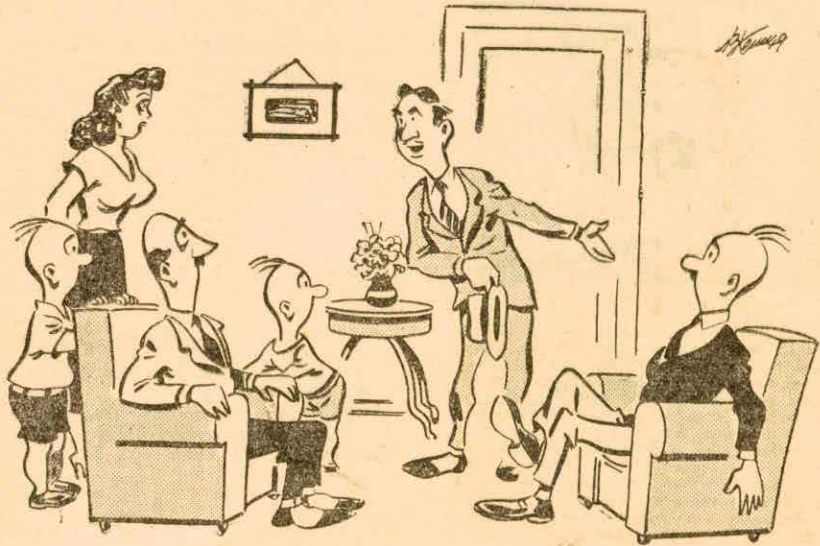
— Προτιμώ να τ' άκούω και να τα μαθαίνω από μακριά, γιατί φοβούμαι πως δεν θ' άντέξω στή μεγάλη αυτή συγκίνησι να τα ιδώ!

Και πέθανε εύτυχής, πραγματικά, ή Άρσάκης στήν ξενητιά, μαθαίνοντας τους καρπούς της μεγάλης ευεργεσίας του στήν Έλλάδα.

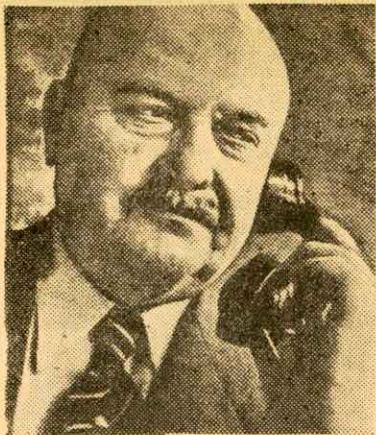
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Άπόστολος Άρσάκης

— Άπό 'δώ άσφαλώς, κύριε Έλαφίδη, θα είναι ο κουμπάρος σας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο γενικός γραμματέας της «Ιντερπόλ» Λουί Ντουλού.

Η «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» κατά του εγκλήματος

Ο αξιοσημείωτος ρόλος της
Διεθνούς Αστυνομίας

Στη σύλληψη του περιβόητου Μπακοπούλου έπαιξε σπουδαίο ρόλο μια απ' τις χρησιμότερες διεθνείς οργανώσεις: η «Ιντερπόλ», δηλαδή η Διεθνής Εγκληματική Αστυνομία.

Απ' το γενικό στρατηγείο της, που έχει την έδρα του στα μικρά και σκοτεινά δωμάτια ενός υπογείου διαμερίσματος του νέου κτιρίου του γαλλικού Υπουργείου Εσωτερικών, στο Παρίσι, απλώνει τα δίκτυα της σ' όλοκληρο τον κόσμο. Και, στα τελευταία 26 χρόνια, έπιασε μέσα σ' αυτά περισσότερους από 100.000 διεθνείς εγκληματίες.

Ωστόσο, οι πράκτορες της δεν κάνουν συλλήψεις οι ίδιοι, γιατί δεν μπορούν να επεμβούν στη δικαιοσύνη της αστυνομίας της κάθε χώρας. Απλά, και μόνο, παρακολουθούν τα ίχνη των εγκληματιών με μεθόδους αντάξιες της αγγλικής σκοτλαντ ινσάρ, της αμερικανικής Γ. Β. Ι. και της γαλλικής Εθνικής Ασφαλείας, και τους υποδεικνύουν κατοπιν στην τοπική αστυνομία της χώρας όπου έχουν καταφύγει. Κινηθούν κλέφτες, απάτες, λαθρεμπόρευσ, ναρκωτικών, παραχαράκτες, σαμποτέρ, φονιάδες...

Ο περιφημός αστυνομικός της Σκοτλαντ ινσάρ σερ Μπαζίλ Τόμσον, ένας απ' τους πρωτοπόρους της οργανώσεως της «Ιντερπόλ», είχε κάποτε τα εξής: «Κάθε τοπική αστυνομία ενδιαφέρεται μόνο για την ασφάλεια της περιφέρειας της. Κι είναι συνήθως ευχαριστημένη, όταν αναγκάσει ένα κακοποιό να καταφύγει σ' ένα γειτονικό έδαφος».

Αντίθετως, οι αστυνομικοί της «Ιντερπόλ» ενδιαφέρονται για την ασφάλεια όλου του κόσμου.

Σ' αυτούς οφείλεται π. χ. η σύλληψη ενός περιβόητου κλέφτη, που είχε επώνυμοσθη «Μελαγχολικός», για τη θλιμμένη πάντα έκφραση του προσώπου του. Όταν τον έπιασαν, έπειτα απ' την κλοπή μιας περιφημής συλλογής κοσμημάτων, ανακαλύφθηκε ότι τον ακολουθούσε σ' όλα τα ταξίδια του μια άρρωστη και πολυέσθη «μοιραία γυναίκα», που ντυνόταν μόνο με παρισινά μοντέλα. Η μελαγχολία του ώφειλετο στο ότι ήταν άλλοτε ένας τίμιος υπάλληλος, είχε όμως καταλήξει κλέφτης για να μπορέσει να ικανοποιήσει τα καπρίτσια της σειράνας που τον είχε σκλαβώσει.

Η «Ιντερπόλ» οργανώθηκε το 1923. Έχει σήμερα μέλη της 51

χώρες της Ευρώπης, της Αμερικής, της Ασίας και της Αφρικής. Όλες αυτές συνεισφέρουν για τα έξοδα της. Οι ανώτεροι αξιωματικοί της εκλεγονται κάθε 5 χρόνια. Ο σημερινός διευθυντής της είναι ο Βέλγος αστυνομικός Έλντοαζ, που εξελέγη το 1946 κι' έχει συντελέσει πολύ στην ανάδωσι της «Ιντερπόλ» μετά τον πόλεμο. Η καθημερινή όμως δράση της διευθύνεται απ' το Γενικό Γραμματέα της Λουί Ντουλού, ένα παχουλό, φαλακρό και χαμογελαστό 1.800 68 ετών, που λατρεύει το επάγγελμα του αστυνομικού και το εξασκεί επί 40 χρόνια.

Η «Ιντερπόλ» βρίσκεται σε συνεχή τηλεγραφική και ραδιοηλεκτρονική επαφή με τα περισσότερα μέρη του κόσμου. Εκτός όμως απ' τα τηλεγραφικά μηνύματα, ανταλλάσσει συνεχώς και φακέλους διαφόρων ατομικών περιπτώσεων με τις αστυνομίες των χωρών που είναι μέλη της. Οι κόκκινοι φακέλλοι σημαίνουν: «Συλλάβετε το άτομο αυτό και φροντίστε για την έκδοσή του». Οι μπλέ: «Αποστείλατε κάθε υπάκουσαν πληροφορίαν». Οι πράσινοι: «Παρακολουθήστε αυτό το άτομο και πληροφορήστε την «Ιντερπόλ» για τις κινήσεις του». Οι μαύροι: «Ο εγκληματίας αυτός πέθανε».

Πρό καιρού ένας αστυνομικός κάποιας μικρής έλβετικής πόλεως υποπέτυθε ένα Γερμανό γιατρό, που στρατολογούσε νέες κοπέλλες, ως νοσοκόμους για ένα νοσοκομείο του Άλγερίου. Είδοποίησε τότε τις υποψίες του την «Ιντερπόλ», κι' εκείνη εξακρίβωσε ότι υπήρχε πράγματι το νοσοκομείο, αλλά το όνομα του γιατρού ήταν άγνωστο σ' αυτό. Επικοινωνήσε έπειτα με διάφορες πόλεις της Μεσογείου. Η απάντησι που έλαβε απ' το Κάιρο, διαφώτισε όλη την υπόθεσι: Ο δόκτωρ γιατρός ήταν σωματεμπόρος, που μάζευε έλκυστικές και άελες κοπέλλες, όχι για το νοσοκομείο του Άλγερίου, αλλά για τα καταγώγια του Κάιρου. Φυσικά, συλληφθή μαζί μ' όλη τη συμμορία του.

Πρό μηνών πάλι, η «Ιντερπόλ» απασχολήθηκε με μία υπόθεσι που συντάραξε όλο τον ευρωπαϊκό υπόκοσμο. Είχε ανακαλυφθή ότι κυκλοφορούσαν σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης πλαστά χαρτονομίσματα. Η εξέτασις τους από τους ειδικούς απέδειξε ότι προέρχονταν όλα απ' το ίδιο πιεστήριο. Ήταν προφανές λοιπόν ότι τα έθεσε σε κυκλοφορία μία μεγάλη σπείρα παραχαράκτων.

Η «Ιντερπόλ» μαζέψε σιγά-σιγά και δίχως θόρυβο τα απαιτούμενα στοιχεία.

Συγκέντρωσε τα ονόματα όλων των γνωστών κακοποιών, που μπορούσε νάχουν ανάμειξη σ' αυτή την ιστορία. Χρειάστηκε 3 ολόκληρους μήνες γι' αυτό, στο τέλος όμως τα έτοιμασε όλα κι' έδωσε το σύνθημα της δράσεως. Έγιναν τότε 120 συλλήψεις στις μισές ευρωπαϊκές χώρες. Ανακαλύφθηκε στο Παρίσι ένα θαυμάσιο οργανωμένο εργαστήριο εκτυπώσεως πλαστών χαρτονομισμάτων και κατεσχέθησαν τέτοια χαρτονομίσματα συνολικής αξίας 2.000.000 δολλαρίων, αμερικανικά, ιταλικά, έλβετικά, γερμανικά, ισπανικά και βελγικά.

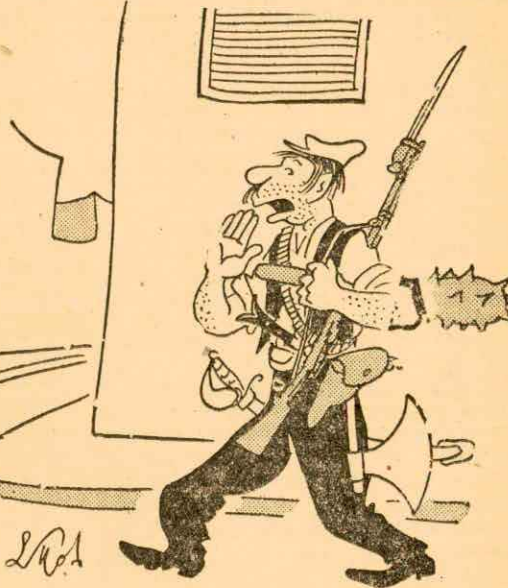
«Ένας απ' τους παραχαράκτες δεν μπόρεσε τότε να μην εκφράσει το θαυμασμό και την κατάπληξι του για την επιτυχία της «Ιντερπόλ»:

«Περιμέναμε, είπε, δυο ή τρεις συλλήψεις, όχι όμως τόσες πολλές μαζί! Αυτό είναι πρωτοφανές, ανήκουστο!»

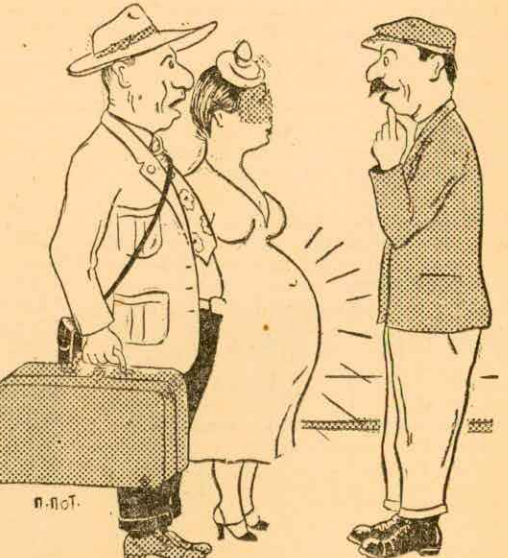
Τα λόγια του αυτά αποτελούσαν τον καλλίτερο έπαινο για τη Διεθνή Αστυνομία.

— Καλά, δρέ γυναίκα. Έσ' δέν θά εφαρμόσης τίποτα... «μέτρα επίεικείας»... (Τού Αρχιέσκου)

— Μαμουνία του ρυζιού εξοντώνουμεε!... (Τού Σ. Πολενακί)

— Δεν μού είπες, όταν έρθω από την Αμερική, νά σου φέρω μία γεννιήτρια... (Τού Π. Ποταμιάνου)

ΟΤΑΝ μαθεύτηκε η σύλληψη του γιατρού Κώστα Γιαννάτου, η πρώτη έκπληξι έγινε θυμός, το μίσος λύσσα και ολόκληρη σχεδόν η πνευματική Ελλάδα ξεσηκώθηκε σύσσωμη για να τον σώσει. Η ασύγκριτη παλληκαριά του κι' η αφάνταστη τόλη του, τον είχαν κάνει θρυλικό. Τον ήξεραν άτρωτο. Τον θεωρούσαν άνικητο. Και να που η τρομερή είδησι έπεσε σά δόμβα στην Αθήνα: Ο Κώστας Γιαννάτος πιάστηκε από τη Γκεστάπο και πρόκειται να εκτελεσθή.

Η πρώτη δίκη του, που άρχισε στις 16 Νοεμβρίου 1942 στον «Παρνασσό» είχε τις εξής κατηγορίες: Σαμποτάζ, κατοχή άστυματου και κατασκοπεία σε βάρος των γερμανικών δυνάμεων κατοχής.

Η δεύτερη, που επακολούθησε λίγες μέρες αργότερα, είχε περίπου τις ίδιες άφορμες: Ανατίναξι της «Εσπός», κατοχή έκρηκτικών υλών, περίθαλψι Άγγλων και φυγαδευσί τους στη Μ. Ανατολή.

Η σύλληψι του και η διπλή καταδίκη του σε θάνατο μεταδόθηκε την ίδια μέρα απ' όλους τους συμμαχικούς πομπούς της Ελλάδος στο έξωτερικό. Ο αείμνηστος Βασίλειος Γεώργιος, που βρισκόταν τότε στο Κάιρο, μόλις πληροφορήθηκε τα καθεκαστα, κάλεσε άμέσως τον υπασπιστή του σμήναρχο, Στέφανο Φίλιππα και του ανέθεσε να καταβάλη κάθε προσπάθεια — με ώριμένα πρόσωπα έμπιστοσύνης που έμεναν στην Αθήνα — ώστε να κατορθωθή η διάσωσι του γιατρού. Συγχρόνως οι καθηγηταί κ. κ. Ιωάννης Κασαρός και Ιωακείμολου, με υπόμνημά τους που υπέγραψαν όλοι οι καθηγηταί του Πανεπιστημίου και ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών, αξίωσαν από τον τότε κατοχικό πρωθυπουργό Λογοθετόπουλο, να επέμβη αποτελεσματικά και να ενεργήση σύμφωνα με την πανελληνία αξίωσι.

Ο αείμνηστος πρωθυπουργός Θεμ. Σοφούλης, συνεργάτης και σύμβουλος της ομάδος Ιδάνωφ, που υπαρχηγός της υπήρξε ο Γιαννάτος, ήρθε σε προσωπική επαφή με το Λογοθετόπουλο και με δριμύτατο ύφος αξίωσε, όχι μόνο να μην εκτελεσθή ο μελλοθάνατος αλλά και να ενεργήση για την άμεση άπελευθέρωσι του.

Είναι ντροπή, τού είπε, ν' αφήσουμε να χαθή αυτό το παλληκάρι. Ο θάνατός του θάνατι άπώλεια για την Ελλάδα. Αν χαθή, η εύθυνη θά βαραινί όλους μας.

Όπως ήταν φυσικό, ο Λογοθετόπουλος τα χρειάστηκε. Κατάλαβε πως ο χαμός του Γιαννάτου θά εξαργίωνε ακόμη περισσότερο τους Έλληνες πατριώτες. Αναγκάστηκε λοιπόν να επισκεφθή τον Άλτεμπουργκ — γενικό πληρεξούσιο του Ράιχ στην Ελλάδα — και ν' άρχισι τις διαπραγματεύσεις μαζί του. Τού εξήγησε πως ακριβώς είχαν τα πράγματα και τέλος του πρότεινε να πάη στη Θεσσαλονίκη και να ζητήση από το στρατηγό Ντρέζεν — ο τελευταίος ήταν ο μόνος που είχε δικαίωμα ύπογραφης χάριτος — όπως μετατρέψη τη θανατική ποινή του Έλληνα πράκτορα σε ισόβια δεσμά. Άλλ' ο Ντρέζεν έμεινε ανένδοτος.

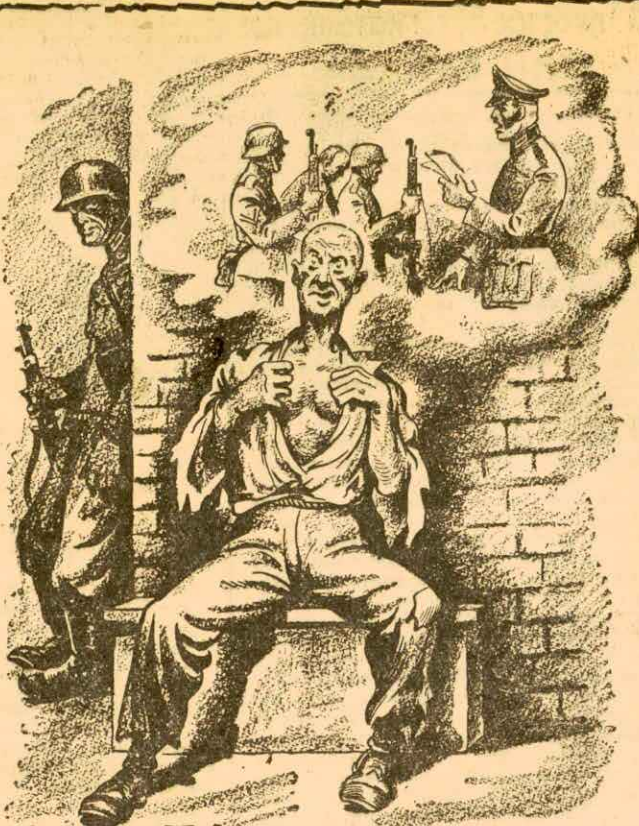
Ο Γιαννάτος είναι ο άσπονδότερος έχθρος των Γερμανών, φώναζε με το τραχύ του ύφος. Είναι ο μεγαλύτερος κατασκοπος και σαμποτέρ των Άγγλων. Αν η εκτέλεσι του αναβληθή και μία ώρα μόνο από την καθορισμένη, εγώ θά παραιτηθώ!

Ο Άλτεμπουργκ γύρισε άπρακτος στην Αθήνα. Ο Λογοθετόπουλος — ήταν ίσως η πρώτη φορά που έννοιασε ότι το αξίωμα του ως πρωθυπουργού δεν είχε καμμία ιδιαίτερη σημασία για τους Γερμανούς — κατάλαβε πως αν έχανε απ' τα χέρια του αυτή την υπόθεσι, θά γινόταν άλλη μία ο ύπαιθρος του ελληνικού λαού. Άλλωστε το τελευταίο του έτόνισε κι' ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Δαμασκηνός που από την πρώτη μέρα της συλλήψεως του Γιαννάτου έκανε τα πάντα για τη διάσωσί του.

Ο Λογοθετόπουλος αναγκάστηκε τότε να στείλν τον Άλτεμπουργκ στο Βερολίνο. Μαζί με τη γυναίκα του — τη Λογοθετοπούλου, αδελφή του στρατηγού φον Λιστ — άρχισαν άπανατά διαδμήματα στο Χίμλερ. Ο τελευταίος, βλέποντας το μέγεθος του ενδιαφέροντος των Έλλήνων για την υπόθεσι Γιαννάτου, άπευθύνθηκε στο Χίτλερ με μίαν εικασασμένη έκθεσι που περιέγραφε, στην παραμικρή της λεπτομέρεια, την κατάστασι. Ο Χίτλερ, πείστηκε τέλος να υπογράψι τη χάρι. Οι δυο αποφάσεις σε θάνατο μετατρέπονταν σε 28 χρόνια κατανγκαστικά έργα.

Το ανέλπιστο γεγονός τηλεγραφήθηκε την ίδια μέρα στο στρατηγό Ντρέζεν, στη Θεσσαλονίκη. Έξαλλος εκείνος — αφού δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά — διέταξε να ρίξουν το Γιαννάτο στην όμπρια, ώστε με την πρώτη ευκαιρία να τουφεκισθή. Άλλ' οι Έλληνες πατριώτες άρχισαν καινούργιες προσπάθειες. Ήξεραν καλά πως οι Γερμανοί ήταν άποφασισμένοι να ζεταστρέψουν όπωσδήποτε το Γιαννάτο και πως γι' αυτή τη δουλειά θά δημιουργούσαν εικονικά σαμποτάζ και καταστροφές μόνο και μόνο για να τουφεκίσουν όμηρους. Έκαταστροφές μόνο και μόνο για να τουφεκίσουν όμηρους. Έκαταστροφές μόνο και μόνο για να τουφεκίσουν όμηρους. Έκαταστροφές μόνο και μόνο για να τουφεκίσουν όμηρους.

Έκανα ό,τι μπορούσα, είπε σε μία έπιτροπή που τον έπισκέφτηκε. Τίποτ' άλλο δε μπορώ να κάνω. Οι Γερμανοί άρχισαν να με υποψιάζονται για... πράκτορα των συμμαχών. Ο φόν Σπάιτελ, άρχηγός της αντικατασκοπείας στην Ελλάδα,

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κώστας Γιαννάτος

μπροστά το έξυπνο κεφαλιώτικο μυαλό του. Μία έπιμονη σκέψι άρχισε να τον άπασχολή: έπρεπε να σωθή με κάθε τρόπο. Έφτανε ο τουφεκισμός του άδελφού του Δημήτρη, έφτανε ο άποκεφαλισμός της νύφης του Μαρίας, έφτανε ο θάνατος του Ιδάνωφ, του Περρίκου, του Κοντόπουλου και τώσων άλλων παλληκαριών που δουλεύαν μαζί για το μεγάλο ελληνικό όνειρο της άπελευθέρωσας. Ναι, ο Γιαννάτος έπρεπε να σωθή και να το κατορθώση δίχως καμμία έξωτερική βοήθεια.

Ξέρεί πως ένας από τους διεθνείς νόμους του πολέμου άπαγορεύει την εκτέλεσι ψυχοπαθών κι' ότι το νόμο αυτό τον σέβονται ακόμη κι' οι Γερμανοί. Αρχίζει λοιπόν τη σκηνοθεσία της τρέλλας. Το δράμα είναι ασύγκριτα τραγικό. Περνάει απ' όλους τους κύκλους της κολάσεως. Δαφνί και Αιγινητία είναι οι δυο κύριοι σταθμοί της καινούργιας του ιστορίας. Μάλιστα οι Γερμανοί και οι Έλληνες έπιστήμονες ψάχνουν να βρουν την αλήθεια. Τίποτα όμως, ούτε κι' αυτός ο δόκτωρ Κουντς που έρχεται κατόπιν ειδικής έντολης από το Βερολίνο για να γνωματεύη άπ' όλης της υπέρσεως ψυχοπαθείας επί ενός έπικινδύνου Έλληνα κατασκοπού των βρετανικών μυστικών δυνάμεων εν' Ελλάδα, δεν κατορθώνει να δώση τη λύσι που με τόση άνυπομονήσι περιμένει ο στρατηγός Ντρέζεν. Η έκθεσι του Κουντς βρίσκει ακόμη τη γερμανικά άρχεία που κατάσχεσαν οι Άγγλοι μετά την άπελευθέρωσι.

Μόνο ένας άνθρωπος με τη σιδερένια άντοχή του Γιαννάτου μπορούσε να μην τρελλαθή στα σωστά, μέσα στα δυο χρόνια που εξακολουθούσε να παίζη το δραματικό του ρόλο. Γιατί, εκτός από την παρακολούθησι των γιατρού, υπήρχαν και οι κατασκοποι της Γκεστάπο. Για να εξακριβώσουν την αλήθεια έκαναν τους τρελλούς κι' έμεναν κλεισμένοι μαζί του στο ψυχιατρείο. Η Μανία Βιχτερ — πράκτορας των Γερμανών που παρίστανε τη μανική — κατέγραφε κάθε κινήσι του. Το ίδιο γινόταν και με έναν Έλληνα πρόδοτο, που κάθε βράδυ έδινε την έκθεσι του στη διεύθυνσι της Γκέ - Εφ - Πέ. Μά ο γιατρός που είχε γίνει πιά μασέτρος της... τρέλλας δεν άφινε τίποτε όρθιο. Χτυπιόταν, ματώνονταν, έμενε νηστικός και διψασμένος και ζανάριζε πάλι από την άρχη. Κανείς πιά δεν μπορούσε ν' αμφιβάλλη για την... ψυχοπαθεία του που την είχαν κατατάξει μάλιστα στον κλάδο της κοχλιοφρένειας. Μονάχα ώρισμένοι γιατροί, όπως οι κ. κ. Κώστας Φιλανδριάνος, Παναγιώτης Μαγκάκης, Κωνσταντίνιδης και ο

(Συνέχεια όπισθεν)

«Έλληνες και Ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

διευθυντής του ψυχιατρείου Τατσάγλου, που έδειξαν αληθινά πατριωτικά αισθήματα, αντελήφθηκαν άμεσα σχεδόν την πραγματικότητα. Πολλές φορές, όταν ήσαν εφημερεύοντες, τον επισκέπτονταν στο θαλάμο του και δεν παρέλειπαν ποτέ να του φέρουν τσιγάρα και τίποτε φαγώσιμα. Συγχρονως τον συμβούλευαν και τον κατατόπιζαν πάνω σε ώριμα ζητήματα που τον αφορούσαν.

Ένα βράδυ τον επισκέφτηκε κρυφά ο μοίραρχος της φρουράς του Δαφνίου κ. Δημήτριος Κοντάκος και του είπε:

— Άκου, γιατρέ. Ξέρω καλά πως δεν είσαι τρελλός και θέλω να σε γλυτώσω μέσα από τούτη την κόλαση. Έμαθα όλη τη δράση σου και την παλληκαριά σου. Έχω λοιπόν προετοιμάσει την απόδρασή σου. Σε παρακαλώ δέξου την πρότασή μου.

— Ευχαριστώ, Δημήτρη, απάντησε συγκινημένος ο γιατρός. Μην ξεχνάς όμως ότι είμαι καταδικασμένος δύο φορές σε θάνατο και η δραπέτευσή μου θα ξεσπάσει πάνω στην οικογένειά μου. Άλλωστε θα γινώσκουν αφορμή να πάρουν οι Γερμανοί από δω μέσα όλους τους κρατούμενους και να τους στείλουν στις φυλακές. Ο θάνατός τους θάνε τότε απόλυτα βέβαιοι. Πώς μπορεί λοιπόν να εξαγοράσω την ελευθερία μου πατώντας στα πτώματα των συμπατριωτών μου;

Με τη σειρά του ο κ. Κοντάκος τούσφιξε συγκινημένος το χέρι και χωρίστηκαν. Ύστερα από λίγους μήνες η μεγάλη αγωγή άρχισε να γλυκοχαράζει. Οι Γερμανοί έφευγαν πανικόβλητοι από την Ελλάδα. Και η πόρτα του τάφου που έκλεινε τον Κώστα Γιαννάτο, ένα από τους μεγαλύτερους σαμποτέρ και κατασκόπους της Ευρώπης, άνοιξε για να δώσει στην Ελλάδα ολοζώντανο το τιμημένο παιδί της!

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Δραπέτης του πολέμου

Ο τελευταίος πόλεμος πλούτισε τα χρονικά των πρωτοτύπων και τολημών δραπέτευσαν. Άς δούμε όμως δυο απ' τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις:

Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Ολλανδία, υπεχρέωσαν κάποιον Όλλανδό πλοίαρχο να κυβερνάει κάθε μέρα μία σειρά από μωσίνες, φορτωμένες με Γερμανούς στρατιώτες, που άνοιγαν στην τρικυμώδη Μαγχή για να συνθηθούν στη ναυτία και να προετοιμασθούν έτσι για την απόδραση στην Αγγλία. Αυτό εξακολούθησε επί λίγο καιρό. Έπειτα ο πλοίαρχος υπέδειξε στους Γερμανούς αξιωματικούς ότι ήδταν προτιμώτερο να γίνονταν οι ασκήσεις τη νύχτα, όπως έπρόκειτο να γίνει κι' η πραγματική απόδραση. Εκείνοι συμφώνησαν. Την επομένη νύχτα λοιπόν, ο πλοίαρχος ώδηγησε τις μωσίνες πολύ κοντά στις αγγλικές ακτές, κι' εκεί τις εγκατέλειψε, για να πέσουν στα χέρια των Άγγλων! Έπειτα ο ίδιος απομακρύνθηκε με το δικό του πλοίο και κατέφυγε στις Βερμούδες, όπου βρήκε ασφαλίσμένο άσυλο.

Ένας Άγγλος συνταγματάρχης είχε αιχμαλωτισθεί στην Αίγυπτο, μαζί με κάμποσους Ίνδους στρατιώτες. Οδηγήθηκε τότε στο Ρόμμελ κι' αναγκάστηκε να δεχθεί να τον φωτογραφίση ο Γερμανός στρατάρχης. Έπειτα του ζήτησε την άδεια να πη λίγα λόγια στους άντρες του, για να τους αποχαριτηρήσει. Πραγματικά, τους μίλησε ινδικά και τους είπε: «Απόψε, πρέπει να το σκάσουμε από δω!». Την ίδια νύχτα, 70 απ' τους Ίνδους άπελευθερώσαν το συνταγματάρχη, άρπαξαν μερικά γερμανικά καμιόνια και δραπέτευσαν μέσα στο σκοτάδι. Την άλλη μέρα, συναντήθηκαν δυο φορές με γερμανικές μονάδες. Κάθε φορά όμως, χτυπούσαν το κλάζον και κουνούσαν ζωγρά τα χέρια τους, ζητώντας να τους ανοίξουν δρόμο! Κι' οι πειθαρχικοί Γερμανοί υπήκουαν, παραμέριζαν και τους άφιναν να περάσουν!... Έτσι, γλύτωσαν όλοι.

Ευθύμα ένσταυταν

Μιά απ' τις νύφες που μάς πήραν οι Έγγλέζοι γύρισε στην Αθήνα αυτές τις μέρες για να επισκεφθεί το σπίτι της. Ακόμη ήταν ατελείωτες οι έντυπώσεις της και ατελείωτες επίσης οι ερωτήσεις που της ύπόβαλαν συγγενείς και φίλοι.

— Πώς είναι η Αγγλία;
— Πολύ καλά είναι.
— Ο άντρας σου;
— Πολύ καλός είναι.
— Το σπίτι σας;
— Πολύ καλό είναι.
— Τότε είσαι ένθουσιασμένη!

— Αν έλεπε το φάβα κλόκ θάμουν ένθουσιασμένη. Και το πρώτο μπρικφάστ, τσάι με ρέγγα και φασόλια.

Και το μόν μπρικφάστ είναι έγγλέζικο το καταλάβαινε κι' όσο δεν είχαν μεγάλη οικειότητα με τις αγγλικές συνήθειες. Άλλα τό... φάβα κλόκ;

— Τι είναι αυτό; ρώτησαν.
— Το φάβα κλόκ; Άς το να πάθ στο διάολο! Κάθε μέρα στις πέντε, ή ώρα τσάι, σαν να πονάη η κοιλιά σου.

Το φάβα κλόκ δεν ήταν άλλο απ' το «φάιβ - όκλόκ», το τσάι του απογεύματος, που η Αθηναία νύφη θεωρούσε επιβαλλόμενο μόνο στις περιπτώσεις κοιλοπόνου. Κατά τα άλλα, όμως, όπως η ίδια έβεβαίωσε, τα περνούσε βέρυ ούελλ, ήγουν κοτσάνι.

Κι' έπειτα ο λόγος περί αισχροκερδείας και ακριβείας, που διηγούνται τα έξης: Ένας Έγγλέζος που έτυχε να βρισκόταν στην Αθήνα είδε στην βιτρίνα ενός καταστήματος ώραία αγγλικά κασμίρια και μπήκε να ψωνίση. Ο υπάλληλος του κατέβασε ευχαρίστως μερικά τόνια και ο Έγγλέζος διάλεξε ένα ύφασμα του γούστου του.

— Πόσο κάνει; ρώτησε.
— Έκατον όγδοντα χιλιάδες.

— Δραχμές;
— Γες σέρ, δραχμές.
Ο Έγγλέζος έκανε τον ύπολογισμό του σε λίρες — χάρτινες φυσικά — κι' είπε στον υπάλληλο να κόψη το κοστούμι. Ο υπάλληλος τόκοψε, το τούλιξε και ο Έγγλέζος κατευθύνθηκε στο ταμείο και μέτρησε δραχμές έκατον όγδοντα χιλιάδες.

— Οχτακόσες χιλιάδες, του είπε ο ταμίας. Αυτές είναι έκατον όγδοντα.

Ο Έγγλέζος τον κύτταξε άπορημένος:

— Μά έκατον όγδοντα, μου είπατε.

— Ναί, ο πήχης! Σεις έπήρατε τέσσαρις πήχες και κάτι.

Αυτή την φορά ο Έγγλέζος άνοιξε διάπλατα το στόμα του:

— Μά δεν είναι δυνατόν, κύριοι. Κάποιο λάθος κάνετε. Με το ποσόν αυτό στην Αγγλία αγοράζω ένα κοστούμι όλόκληρο και μου δίνουνε και ρέστα. Πώς είναι δυνατόν εδώ να αγοράζω μόνο ένα πήχης;

— Τι να γίνη!... Έτσι είναι εδώ.

— Και τα αγοράζουνε σε τέτοιες τιμές οι Έλληνες τα φάσματα;

— Βεβαίως.
— Έγώ είμαι φτωχός. Δεν μπορώ να το αγοράσω.

Και ο μόν Έγγλέζος έφυγε κατακόκκινος άφροντας το πακέτο του — παρ' όλον ό- τι είχε κοπή τό ύφασμα. Έ- μείς, όμως, μπορούμε να υπερηφανευόμαστε σίγουρα ότι έγιναν πλουσιώτεροι απ' τους Έγγλέζους. Ίνα μη τί χειρότερον είτωμεν.

Η κρίσι της στέγης φέρνει, φαίνεται, σε πραγματικό αδιέξοδο τα ζευγαράκια. Και μέχρι τώρα το καλοκαίρι βοηθούσε τον υπαίθριο έρωτα —

Και ιδού: Συμπολήτης γύριζε λιγάκι άργά, κατά τις έντεκα στο σπίτι του. Προτού, όμως, ανέβη την έξωτερική σκάλα του σπιτιού του σκούνταμε έπάνω σ' έναν άνθρωπο.

— Συγγνώμη, κύριε, άκούστηκε μία φωνή μέσα στο σκοτάδι. Ταραγμένος ο συμπολήτης άνσε το φώς της σκάλας και είδε στο μικρό χώλ της εισόδου έναν συμπαθέστατο μαντραχάλο που είχε περιπαθώς άγκαλιά, την στρομπουλή Ιουλιέττα του. Είτε από αισθήματα ζήλειας είτε από άλλα ο άνθρωπος έβαλε τις φωνές:

— Μα τι κατάσταση είναι αυτή! Μέσα στο σπίτι μου ήρθατε να κανονίσετε τα έρωτικά σας νιτερέσα; Τραβάτε στο διάολο από δω κι' άμα σας ξαναδώ θα φωνάξω την αστυνομία.

Σε μεγάλη άμνηχανία ο Ρωμαίος ψιθύρισε: — Κύριε κάποτε και το λόγου σου ήσουν νέος. Με το παρόν...

Και παίρνοντας την Ιουλιέττα άγκαλιά βγήκε από την πόρτα. Όσο για τον συμπολήτη, που φαίνεται ότι ήταν και ιδιοκτήτης, καμένος απ' το ένδοκιμοτάσιο, διηγόταν τό έπεισόδιο, προσέχοντας:

— Πάντως ήταν η μόνη έξωσι που μόρεσα να κάνω. Ευτυχώς που δεν έχει γίνει και κανένα έρωτικό ένδοκιμοτάσιο.

Κυρία πολυτελής μπήκε σε κεντρικό ζαχαροπλαστείο κρατώντας απ' την άλυσίδα και τον σκύλο της. Στρώθηκε σ' ένα τραπέζακι, γεμίζοντας τόν αέρα με άρώματα κι' έβαλε τόν σκύλο να καθισή πλάι της σε μία καρέκλα. Ο σκύλος έκατσε σοβαρώτατος και με πολύ ά- ζιοπρέπεια.

Έφτασε το γκαρσόνι και η κυρία διάταξε:

— Δυο πάστες.

— Τι πάστες μαντάμ;

— Μιά μιλ - φέγγι μία μένα και μία σοκολατίνα για τόν Τσάβ.

Στό κέντρο είχε μπή εκείνη τη στιγμή κι' ένας μικρός λαχειοπώλης που στάθηκε σαν άπολιθωμένος και χάχευε.

— Άντε μικρέ, του είπε με προφανή δυσφορία. Άντε τράβα στην δουλειά σου.

— Μανδάμ, δεν με διορίζεις... σκύλο σου να παρατήσω τά λαχεία; Τόν ζηλεύω τόν μπαγάσα.

Ευτυχώς που πρόλαβε το γκαρσόνι κι' απομάκρυνε τόν μικρό λαχειοπώλη γιατί ο σκύλος άρχισε να θυμώνη.

С. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΙ ΛΟΙ ήσαν κατακουρασμένοι και ιδρωμενοι, στο μεγάλο εκείνο νεοσυρρεζικό ατελιέ διαφημιστικών φωτογραφιών. Το μοντέλο — που φορούσε ένα χαριτωμένο καπελάκι γαριρισμένο με ψεύτικα μούρα — δεν μπορούσε πια να σταθή στα πόδια του... Η ατμόσφαιρα ήταν άσφυκτικά ζεστή, απ' τις ισχυρές ηλεκτρικές λάμπες.

Ήσαν πιά όλα έτοιμα για τό τραβήγμα της τελευταίας φωτογραφίας, που χρειαζόταν για ένα τριχρόμοιο πορτραίτο. Ξαφνικά όμως, συνέβη κάτι φοβερό: Τα μούρα, φτιαγμένα από πλαστική ουσία, έλυωσαν απ' τη δυνατή ζέση!

Ο φωτογράφος Τζακ Κράουφορντ τραβήξε τα μαλλιά του απ' την απελπισία του. Είχε καταστραφή ένα καπέλλο αξίας 50 δολλαρίων. Είχαν πάει χαμένα το ήμερομισθίο του μοντέλου, τα ειδικά φίλμ, 200 περίπου λάμπες μαγνησίου που είχαν καταναλωθή για τις φωτογραφίες, και μιάς ημέρας δουλειά...

Αυτό συνέβη το 1932. Από τότε λοιπόν, ο Κράουφορντ έβαλε ως σκοπό της ζωής του να εφεύρη μία καινούργια κι' άπλούτερη μέθοδο έγχρωμου φωτογραφίας.

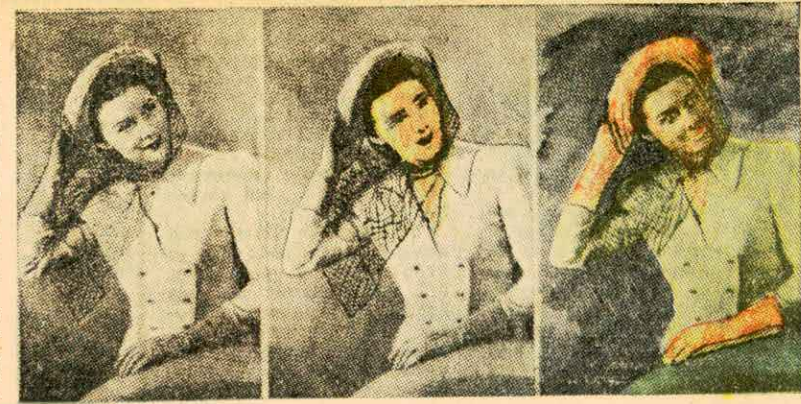
Και το όνειρό του έγινε πραγματικότητα. Κάθε επαγγελματίας φωτογράφος μπορεί πια να πάρη μία κοινή φωτογραφία, άσπρη και μαύρη, και να την κάμη έγχρωμη σε λίγες ώρες. Μπορεί ακόμη να διορθώση κάθε λάθος του χρωματισμού, ή ν' αλλάξη εύκολάτα ένα χρώμα, όχι μία μόνο φορά, αλλά πολλές. Το χρωματισμα γίνεται από οποιονδήποτε, χωρίς να χρειάζεται να είναι ειδικός ή καλλιτέχνης.

Το περιεργό είναι ότι τα χρώματα αντικαθιστούν το ένα το άλλο. Καθώς ξέρουμε, αν σε μία συνηθισμένη εικόνα βάλουμε μπλε χρώμα πάνω από κίτρινο, συνδυάζονται τα δυο τους και μάς δίνουν πράσινο. Στη μέθοδο όμως του Κράουφορντ, το μπλε δίδωνει τελείως το κίτρινο και παίρνει τη θέση του. Και γενικώς, κάθε νεώτερο χρώμα αντικαθιστά έντελώς το προηγούμενο. Αν μεταχειρισθούμε δε στο τέλος μαύρο χρώμα, έχουμε και πάλι μία φωτογραφία άσπρόμαυρη, σαν την άρχική.

Με τη μέθοδο «Φεξικόρμ» (αυτή είναι η ονομασία της) επιτυγχάνουμε ώραίες έγχρωμες φωτογραφίες σκηνών που δεν μπορούσαν ως τώρα να φωτογραφηθούν καλά με χρώματα, για τεχνικούς λόγους — π.χ. γιατί ήσαν πολύ γρήγορες.

Άς ιδούμε όμως τις γενικές γραμμές αυτής της μεθόδου. Η άσπρη και μαύρη άρνητική φωτογραφική πλάκα άποτυπώνει πρώτα πάνω σ' ένα ειδικό φίλμ. Έπειτα το φίλμ αυτό έμβλαπτίζεται σε μία στυπτική διάλυσι που σκληραίνει και φυσκώνει λίγο τη ζελατίνη στα πιο μαύρα μέρη (δηλαδή σ' εκείνα που ξετέθησαν περισσότερο στο φώς). Στα άνοιχτόχρωμα μέρη, η ζελατίνη μένει μαλακή κι' ευδιάλυτη.

Μ' ένα λουτρό κατόπιν σε ζεστό νερό, διαλύεται μόνον αυτή ή μαλακή ζελατίνη. Όταν βγη το φίλμ απ' αυτό το λουτρό, ή επιφάνειά του δεν είναι πια τελείως λεία. Έχει

Από ένα φίλμ άσπρο και μαύρο

όλο το μαύρο χρώμα, επαναλαμβάνεται δυο ή τρεις φορές το χρωματισμα και το στύπωμα. Έτσι, γίνεται πιο ζωηρό το καινούργιο χρώμα.

Μ' αυτό τόν τρόπο, βάφεται κάθε μέρος της εικόνας με το χρώμα που τού ταιριάζει, αν θέλουμε πολυχρωμία. Κάθε λάθος διορθώνεται με μεγάλη εύκολία, εφόσον μπορούμε ν' αντικαταστήσουμε το ανεπιθύμητο χρώμα με άλλο κατάλληλο. Αν δε το λάθος είναι πολύ σοβαρό, ο φωτογράφος μπορεί να ξαναχρωματίση μαύρη όλη τη φωτογραφία και ν' άρχισή πάλι εξ άρχης.

Τέλος την περνάει με άραιό όξεικόν όξύ, που «στρώνει» και στερεώνει τα χρώματα.

Το άρχικό μαύρο χρωματισμα της φωτογραφίας γίνεται μόνο και μόνο για να βλέπη κατόπιν ο φωτογράφος που θα βαλή το κάθε χρώμα.

Υπάρχει επίσης κι' ένα άποχρωματικό, που είναι τελείως άχρωμο και μπορεί να δώξη και ν' αντικαταστήση οποιονδήποτε χρώμα, άφινοντας να φαίνεται μόνο το άσπρο χαρτί κάτω απ' τη ζελατίνα. Αυτό χρησιμοποιείται σε μικρή δοσι, για να κάμη άνοιχτότερη, πιά πολύ σκούρα άποχρωσι.

Όλα τα άπαιτούμενα για τη νέα αυτή μέθοδο υπάρχουν ήδη στο έμποριο, στη διάθεσι τών επαγγελματιών φωτογράφων. Ο Κράουφορντ προβλέπει ότι ή μέθοδός του θ' άποτελέση επανάσταση για τη φωτογραφική.

Οι διάφορες προκαταρκτικές φάσεις της νέας μεθόδου. 1) Μετά την άπομέκρυνσι τού άρνητρού, το φίλμ χρωματίζεται με μαύρη βαφή. 2) Η μουσκεμένη ζελατίνη αφαιρείται προσεκτικά απ' το φίλμ και 3) μεταφέρεται πάνω σ' ένα φωτογραφικό χαρτί. 4) Αφού σκληραίνη μ' ένα προστάτικό φύλλο σ' όλο ν' ή ζελατίνη πιέζεται για να κολληθή καλά πάνω στο χαρτί. 5) Άπαιρείται τό σελόφων, κι' ή εικόνα, αφού στεγνώση, είναι πια έτοιμη για να χρωματισθή.

ελαφρότερες έσοχές και έσοχές, σαν αναγλυφή εικόνα.

Το βουτούν κατόπιν σ' ένα υγρό που διαλύει όλο τόν άργυρο. Έτσι, το φίλμ γίνεται όλόκληρο άσπρο. Η εικόνα δεν διακρίνεται σχεδόν καθόλου. Υπάρχει όμως πάντα, «σκαλισμένη» μονιμώς στη διαφανή ζελατίνη.

Βουτούν έπειτα το φίλμ σε μία μαύρη βαφή. Το χρώμα άπυρροφάται μόνο απ' τα προσεχόντα μέρη, όπου ύπάρχει ζελατίνη, ενώ τα άλλα — οι έσοχές — μένουν λευκά.

γιατί δεν έχουν ζελατίνη. Όσο παχύτερο είναι το στρώμα της ζελατίνης, τόσο περισσότερο χρώμα απορροφά, κι' έτσι δημιουργούνται οι διάφορες φωτοσκιάσεις. Μέσα σε λίγα λεπτά λοιπόν, έχουμε μία φωτογραφία άσπρη και μαύρη, σαν την άρχική, με τη μόνη διαφορά ότι ο χρωματισμος της δεν όφείλεται σε άργυρο, αλλά σε μαύρη βαφή.

Μπορεί τώρα ο φωτογράφος να μουσκεψη το φίλμ σε ζεστό νερό, για να μαλακώση ή ζελατίνη, και να ξεκολληση έπειτα με προσοχή το στρώμα της απ' το φίλμ, για να το μεταφέρη πάνω σ' ένα άσπρο χαριονάκι (που θ' άποτελέση την τελική φωτογραφία).

Αφού στεγνώση ή φωτογραφία, την περνάει με το χρώμα που θέλει, χρησιμοποιώντας ένα κοινό πινέλο, κι' έπειτα τη στυπώνει. Το νέο χρώμα δίδωνει το μαύρο, το οποίο άπορροφάται απ' το στυπόχαρτο. Οι σκιες άποδίδονται με διάφορες άποχρωσεις αυτού τού χρώματος, άνοιχτότερες ή σκουρότερες. Αν δεν φύγη άμισως

αυτός τού χρώματος, άπανάλαβνεται δυο ή τρεις φορές το χρωματισμα και το στύπωμα. Έτσι, γίνεται πιο ζωηρό το καινούργιο χρώμα.

Μ' αυτό τόν τρόπο, βάφεται κάθε μέρος της εικόνας με το χρώμα που τού ταιριάζει, αν θέλουμε πολυχρωμία. Κάθε λάθος διορθώνεται με μεγάλη εύκολία, εφόσον μπορούμε ν' αντικαταστήσουμε το ανεπιθύμητο χρώμα με άλλο κατάλληλο. Αν δε το λάθος είναι πολύ σοβαρό, ο φωτογράφος μπορεί να ξαναχρωματίση μαύρη όλη τη φωτογραφία και ν' άρχισή πάλι εξ άρχης.

Τέλος την περνάει με άραιό όξεικόν όξύ, που «στρώνει» και στερεώνει τα χρώματα.

Το άρχικό μαύρο χρωματισμα της φωτογραφίας γίνεται μόνο και μόνο για να βλέπη κατόπιν ο φωτογράφος που θα βαλή το κάθε χρώμα.

Υπάρχει επίσης κι' ένα άποχρωματικό, που είναι τελείως άχρωμο και μπορεί να δώξη και ν' αντικαταστήση οποιονδήποτε χρώμα, άφινοντας να φαίνεται μόνο το άσπρο χαρτί κάτω απ' τη ζελατίνα. Αυτό χρησιμοποιείται σε μικρή δοσι, για να κάμη άνοιχτότερη, πιά πολύ σκούρα άποχρωσι.

Όλα τα άπαιτούμενα για τη νέα αυτή μέθοδο υπάρχουν ήδη στο έμποριο, στη διάθεσι τών επαγγελματιών φωτογράφων. Ο Κράουφορντ προβλέπει ότι ή μέθοδός του θ' άποτελέση επανάσταση για τη φωτογραφική.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

κινωτή, που τη φυλάνε, μέσα σ' ένα φλασκί, για να δηλητηριάσουν τα βέλη τους.

Τα βέλη αυτά είναι μικρά κι εκσφενδονίζονται μ' ένα σωλήνα, μέσα στον οποίο φυσάει με δύναμη ο θάγενης. Ακούγεται τότε ένας ελαφρός ήχος, σαν ξεδουλάμα σαμπάνιας — αλλά πολύ πιο αδύνατος. Και το βέλος καρφώνεται στις σάρκες του ανύπνου θύματος.

Οξώση τους θροσνιτικούς

Από άμνημονεύτων χρόνων, οι πυγμαίοι της Αφρικής βάφουν τα βέλη τους μ' ένα ισχυρότατο δηλητήριο, που προέρχεται απ' το «στροφάνθο». Το φυτό αυτό είναι αναρριχητικό και βγάζει κατακόκκινα λουλούδια.

Οι ιθαγενείς γιατροί — μάγοι της Ταγκανίκα — βεβαιώνουν ότι τα μέρη όπου υπάρχει ο στροφάνθος γίνονται αληθινές παγίδες του θανάτου. Τα φυτά αυτά, δηλητηριάζουν με τις αναθυμιάσεις τους τον αέρα, τόσο που δεν μπορεί να ζήσει ούτε έντομο. Το έδαφος, κάτω απ' τα κλώνάρια τους, είναι στρωμένο με κόκκαλα τετραπόδων και πουλιών που δηλητηριάστηκαν.

Ίσως να είναι υπερβολές, αυτά. Πάντως, κι οι λευκοί ακόμη εξερευνητές βεβαιώνουν ότι επικρατεί σ' αυτά τα μέρη μία βαρεία, καταθλιπτική σιωπή. Δεν ακούγεται κελόδημα πουλιού, ούτε βοήτο έντομου. Όλα τα ζωντανά πλάσματα της ζούγκλας αποφεύγουν το δηλητηριώδη στροφάνθο...

Όταν ωριμάσουν οι σπόροι του φυτού, πετούν μόνοι τους στον αέρα, χωρίς στο μικρό βάρος τους και στις πολυάριθμες λεπτές τρίχες που έχουν γύρω τους. Οι πυγμαίοι τους μαζεύουν, τους κοπανίζουν, τους κατεργάζονται και φτιάχνουν μίαν ελαιώδη αλοιφή κοκ-

Η «κορτιζόνη» είναι —

όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε — ένα νέο ναυματούργο φαρμακείο κατά της αρθρίτιδας. Παράγεται από αδένες χοίρων και βωδιών, αλλά σε ελαχίστη ποσότητα. Χρειάζονται δηλαδή περί τους 1.360 αδένες χοίρων, για να δώσουν 22 κοκκούς κορτιζόνης (ποσότητα λιγότερη από μιση κουταλιά του γλυκού).

Η συνολική λοιπόν παραγωγή κορτιζόνης δεν υπερβαίνει τα 7 — 8 κιλά, ενώ υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο εκατομμύρια άνθρωποι που υποφέρουν και παραμορφώνονται απ' τις αρθρικές παθήσεις. Πώς να θεραπευθούν όλοι αυτοί;...

Ευτυχώς, ανακαλύφθηκε ότι ο στροφάνθος μπορεί ν' αποδώσει κορτιζόνη, πολύ περισσότερη απ' τους αδένες των ζώων. Και το φυτό αυτό είναι άφθονο στην Αφρική και στην Ασία, μπορεί δε να ευδοκιμήσει και στις άλλες ηπείρους. Τελευταίως, έφυγε για την Αφρική μία αμερικανική επιστημονική αποστολή, μ' επιχορήγηση της Κυβερνήσεως των Ηνωμ. Πολιτειών και με αρχηγό της το στρατιωτικό αρχίατρο Λέουαρντ Σήλ. Σκοπός της είναι η μελέτη του στροφάνθου, των ιδιοτήτων του και των δυνατοτήτων της καλλιέργειάς του.

«Οι εργασίες αυτές μπορεί νάναι για τη χημεία, ότι ήταν η ατομική βομβά για τη Φυσική!» είπε ένας ειδικός.

Για την εξαγωγή της κορτιζόνης, οι σπόροι του στροφάνθου απαλλάσσονται πρώτα απ' τα τοξικά στοιχεία τους. Στο τέλος της κατεργασίας, η κορτιζόνη κρυσταλλώνεται σε καθαρή μορφή. Έλπίζεται δε ότι η παραγωγή της θα φτάσει έτσι σε μεγάλες ποσότητες.

Ας κάνουν λοιπόν λίγη ύπομονη οι αρθρικοί και οι ρευματικοί όλου του κόσμου...

Οι Ινδιάνοι και η παρωτίτις

Δυσάρεστες ειδήσεις απ' τη Βρετανική Γουιάνα: Μία φοβερή επιδημία παρωτίτιδος θερίζει τις τελευταίες βδομάδες, τους ιθαγενείς Ινδιάνους. Σε μερικά χωριά, αρρώστησαν τα 90% των κατοίκων. Πολλοί πεθαίνουν απ' τις επιπλοκές της ασθένειας. Κι' ολοκληρως περιοχές αδειάζουν βιαστικά απ' τους κατοίκους των.

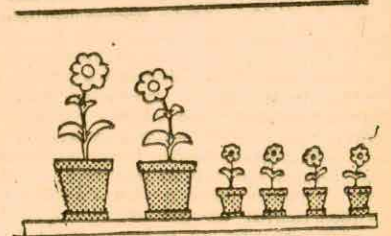
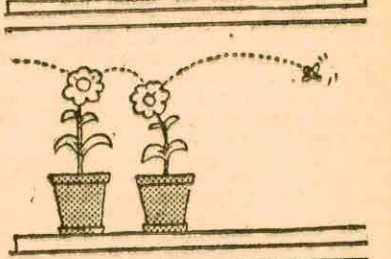
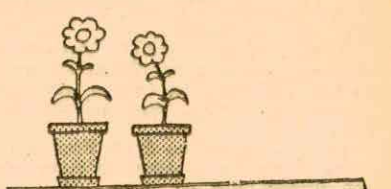
Οι γιατροί δεν μπορούν να εξηγήσουν τους λόγους της ξαφνικής αυτής επιδημίας. «Αλλάστε είναι γενικά αδύνατοι να προβλέψουν οι επιδημίες παρωτίτιδος κι' η έκτασις που θα πάρουν.

Πάντως, στις ευρωπαϊκές χώρες, η αρρώστια αυτή δεν παρουσιάζει τόσο σοβαρότητα, γιατί οι άνθρωποι έχουν αποκτήσει κάποια αντίσταση στη μόλυνση, έπειτα από τόσες γενεές που έχουν περάσει. Οι Ινδιάνοι όμως της Βρετανικής Γουιάνας, που παθαίνουν για πρώτη φορά αυτή την ασθένεια, παρουσιάζουν τα βαρύτερα συμπτώματα.

— «Ο δάσκαλός σου μου γράφει πως δεν κατάρθωσα να σου μάθω τίποτα!...»

— Δεν σούλεγα εγώ, μπαμπά, πως είνε ένας άνικανος;...

ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ

(Από την «France Dimanche»)

Ο τραυματίας: Δεν πιστεύω, δεσποίνε, να φοβόσαστε που μένετε μόνη μαζί μου!...

Τα αεροπορικά ΤΑΞΙΔΙΑ

Σε ποιές περιπτώσεις αντενδείκνυνται

Τα αεροπορικά ταξίδια έγιναν πολύ της μόδας τον τελευταίο καιρό. Αποτελούν, άλλωστε, ανάγκη που επιβάλλεται από τις συνθήκες της εποχής μας. Δεν είναι, ωστόσο, ακίνδυνα για όλους τους ανθρώπους. Το ζήτημα αυτό ανακινήθηκε τελευταία στην Αγγλία, όπου μία επιτροπή από τρεις ειδικούς καθώρισε τις περιπτώσεις κατά τις οποίες αντενδείκνυνται τα αεροπορικά ταξίδια.

Το πόρισμα της Επιτροπής, δημοσιεύτηκε στην «Ιατρική Βρετανική Εφημερίδα» και περιλαμβάνει 38 περιπτώσεις. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

Αναμία. Αντενδείκνυνται οι πτήσεις σε ύψος μεγαλύτερο των 3.000 μέτρων, εκτός αν το αεροπλάνο έχει ιδιαίτερη συσκευή ρυθμίσεως του αέρος και της ατμοσφαιρικής πίεσεως.

Λευχαιμία. Απαγορεύονται στις οξείες περιπτώσεις. Στις χρόνιες καταστάσεις επιτρέπεται μόνον εφ' όσον το αεροπλάνο έχει ιδιαίτερη συσκευή ρυθμίσεως του ατμοσφαιρικού αέρος στο εσωτερικό του σκάφους.

Λυμφαδένωσις. Δεν υπάρχει γενικός κανών. Κάθε περίπτωση πρέπει να εξετάζεται χωριστά. Συμβουλευθείτε απαραίτητα το γιατρό σας προτού αποφασίσετε να ταξιδέψετε με αεροπλάνο.

Στηθάγχη. Τα αεροπορικά ταξίδια απαγορεύονται, εφ' όσον ο ασθενής έχει συχνές κρίσεις.

Εμφραξίς της στεφανιαίας αρτηρίας. Απαγορεύονται, εφ' όσον το αεροπλάνο δεν διαθέτει συσκευή ρυθμίσεως του αέρος.

Καρδιακοί παλμοί. Απαγορεύονται. Εξαιρέσις μπορεί να γίνει για πολύ μικρά ταξίδια και σε χαμηλό ύψος.

Υπέρτασις. Απαγορεύονται, εκτός αν το αεροπλάνο διαθέτει συσκευή ρυθμίσεως του αέρος.

Διαβήτης. Επιτρέπονται στις

«Ένα πικάντικο λεξικό

Γυναίκα: «Ο... άντρας της έπαχης μας Φίλημα: Εισιτήριο μετ' επιστροφής απ' τη Γη στον Ουράνο.

Εγώιστης: «Εκείνος που γράφει με μελόνη το κακό που του κάνουν και με το μολύβι το καλό.

Αμφιβολία: Το τελευταίο άνω μέρος του κήπου των προδιδόμενων συζύγων.

Απολαύσεις: Όρνια κεντήματα πάνω στον κορμό της δυστυχίας.

Αυτί: Το γραμματικόβώτι των μουσικών.

Δικηγόρος: Έμπορος που πουλάει λόγια.

Ατμός: Ένας διάβολος που τον φυλάκισαν για να δουλέψ.

Γιατρός: Άνθρωπος που ζη απ' τις αρρώστιες των άλλων και πεθαίνει απ' τη δική του.

Ηλικία: Ρούχο που μικροί το θέλουμε μεγάλο και μεγάλοι μικρό.

Στόμα: Το ταμειτήριο των φιλημάτων.

Πείρα: Τρόπαιο απ' τα όπλα που μας πληγώσαν.

Σιωπή: Η δύναμη του σοφού, ή... εξυπνάδα του άνοητου.

Προσευχή: Τηλεφώνημα απ' τη Γη στον Ουράνο.

Χρόνος: Φιλόγυρος που τα παίρνει όλα και δεν δίνει τίποτα.

Λαός: Ο τύραννος και ο τυραννόμενος των κυβερνώντων.

ελαφρές περιπτώσεις, εκείνες, δηλαδή, στις οποίες γίνεται χρήση μόνον 50 μονάδων ινσουλίνης ημερησίως.

Γήρας. Οι ηλικιωμένοι πρέπει απαραίτητα να ζητούν τη συμβουλή του γιατρού τους προτού επιχειρήσουν ένα αεροπορικό ταξίδι.

Έλκος του στομάχου. Απαγορεύονται όταν το έλκος βρίσκεται εν εξελίξει. Στις άλλες περιπτώσεις καλόν είναι να ταξιδεύετε με αεροπλάνο που διαθέτουν σύστημα ρυθμίσεως του εσωτερικού αέρος.

Επειτα από έγχειρήσεις. Είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Όπωςδήποτε, καλόν είναι ν' αποφύγετε ταξίδια σε ύψος μεγαλύτερο από 3.000 μέτρα.

Νοσήματα του ήπατος. Απαγορεύονται τα ταξίδια σε ύψος μεγαλύτερο των 3.000 μέτρων.

Κίρρωσις του ήπατος. Απαγορεύονται απόλυτως.

Επιληψία. Απαγορεύονται απόλυτως. Σε περίπτωση ανάγκης είναι δυνατόν να επιτραπεί ένα ταξίδι μέχρι ύψους 2.000 μέτρων. Η συνοδεία γιατρού απαραίτητη.

Ογκοί του έγκεφαλού. Απαγορεύονται απόλυτως.

Ασθμα. Ανότατο ύψος: μέχρι 1.500 μέτρων. Προσπαθήστε να μείνετε όσο το δυνατόν περισσότερο ακίνητοι. Συσκευή οξυγόνου απαραίτητη.

Εγκυμοσύνη. Απαγορεύονται τα ενάερια ταξίδια έπειτα από τον έβδομο μήνα. Όπωςδήποτε, όμως, είναι απαραίτητη η συσκευή οξυγόνου. Η έγκυος είναι καλό να έχει μαζί της μερικά κομπριμέ εναντίον της ναυτίας. Τα ταξίδια σε ύψος μεγαλύτερο των 3.000 μέτρων απαγορεύονται.

Πνευμονία. Τα αεροπορικά ταξίδια απαγορεύονται προτού περάσει ένας μήνας από τη θεραπεία. Όπωςδήποτε, δεν πρέπει να υπερβείτε τα 1.500 μέτρα.

Πνευμοθώραξ. Απαγορεύονται απόλυτως.

Πνευμονική φυματίωσις. Αν η ασθένεια βρίσκεται σε κατάσταση εξέλιξης, τα αεροπορικά ταξίδια απαγορεύονται απόλυτως. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό σας, προτού επιχειρήσετε ένα αεροπορικό ταξίδι.

Πλευρίτις. Κατά κανόνα, απαγορεύονται τα αεροπορικά ταξίδια. Όπωςδήποτε, καλόν είναι να συμβουλευθείτε το γιατρό σας.

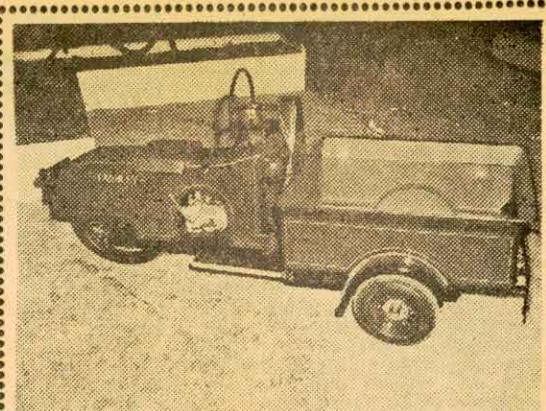
Προφυματικές καταστάσεις. Τα αεροπορικά ταξίδια απαγορεύονται, εφ' όσον υπάρχει μεγάλη εξάντλησις δυνάμεων που συνοδεύεται και από βρογχικά φαινόμενα.

Το ύπαιθρο ασανέρ

Δοκιμάσθηκε τελευταίως στο Μοντρεάλ του Καναδά ένα ασανέρ που υποκαθιστά στη φωνή, και μάλιστα «καταλαβαίνει» δύο γλώσσες! Όταν δηλαδή ο οδηγός του προφέρει δυνατά τη λέξη «Ανέβα» γαλλικά ή αγγλικά μέσα σ' ένα μικρόφωνο, κλείνουν αμέσως οι πόρτες και το ασανέρ ανεβαίνει ως το πάτωμα που του υποδεικνύουν. Το αντίθετο γίνεται με τη λέξη «Κατέβα».

Το νέο αυτό ασανέρ προβλέπεται ότι θάναι ιδιαίτερα χρήσιμο στον Καναδά, όπου τόσος πολύς κόσμος μιλάει δύο γλώσσες, γαλλικά και αγγλικά.

Είνε μία ουσίωδης πρόοδος στην ανάπτυξη των ρομπότ. Οι έφευρέτοι θά μας παρουσιάσουν φαίνεται και άλλες εκπλήξεις.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ

Στη φωτογραφία μας βλέπετε την πιο συγχρονισμένη τρίτροχη μοτοσυκλέττα, κατάλληλη για να φέρει αρκετό φορτίο. Κατασκευάζεται στα εργοστάσια της Αγγλίας και προορίζεται για εξαγωγή σ' άλλες χώρες. Ένώ όλες σχεδόν οι μοτοσυκλέττες του είδους της έχουν τη μηχανή μπροστά, αυτή την έχει πίσω.

(Φωτογραφία Keystone)

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Στο νοσοκομείο «Άγιος Λουκάς» του Κάνσας Σίτυ, ο μικρός Χάρρυ ηλικίας 3 χρόνων, που είχε προσβ, βη από πολιομυελίτιδα, εξέφρασε κατά την διάρκεια μιας έκπομπης, που έγινε απ' το νοσοκομείο του, την επιθυμία ν' αποκτήσει ένα πιστόλι κι' ένα καπέλλο κάου-μπού. Το παιδάκι αυτό, αισθάνθηκε πολύ καλύτερα μόλις έλαβε από κάποιον κολόκορδο αγνώστου τα δυο αυτά πράγματα που είχε ζητήσει. Η πραγματοποίησις λοιπόν της επιθυμίας του επέτυχε, ότι δεν είχαν καταφέρει τα φάρμακα και οι περιποιήσεις. Και τώρα ο μικρός βρίσκεται στο στάδιο της αναρώσεως. Στη φωτογραφία μας, έμφαζεται μίας νέας έκπομπης, για να ευχαρίστηση των αγνώστον δωρητή και σωτήρα του.

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Η έπιστημη έσημείωσε έναν ακόμη θρίαμβο. Χάρης σ' ένα καινούργιο χημικό υγρό, άστικο που κλεισμένα ζωντανό σ' ένα κουτί σ' ένα εργοστάσιο της Νέας Αγγλίας (Ηνωμ. Πολιτείας) έστασαν αλζόντωνται σε διάφορα ξενοδοχεία της Φλορίδας και της Καλιφορνίας, έπτά ήμερας μετά την «κονσερβοποίησιν» τους. Η νέα αυτή έφευρεσις όφειλεται στον κ. Γκορσε Μαντίνοναντ, που την πρωταπέκθεσε το 1939 και που δεν έπαιχε τον σκοπόν του παρά ύστερα από δέκα χρόνων έρευνες και προσπάθειες.

Η νέα του 1950

Μερικοί άπαρκιττοι κανόνες καλής συμπεριφοράς

Η εποχή μας έχει καταργήσει την παλιά αυστηρή έθιμοτυπία. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι έχει καταργήσει και την έθιμοτυπία γενικά. Ο σεβασμός ώριμων κανόνων είναι απαραίτητος, ιδίως από τις νέες, που μια σφαλερή αντίληψη χειραφρέτησας και κακώς νοούμενη ελευθερία, τις παρασύρει σήμερα σε πολλά ατοπήματα. Να, λοιπόν, μερικοί κανόνες που θα σας επιτρέψουν να ρυθμίσετε τη συμπεριφορά σας και θα σας προφυλάξουν από πολλές γκάφες:

Πώς θα χαιρετήσετε.

α. Μην δίνετε ποτέ πρώτη το χέρι σας. Η κίνηση αυτή είναι πολύ συνηθισμένη στα μικρά παιδιά, αλλά ασυγχώρητη σε μια νέα του καλού κομπού. Τι θα κάνετε λοιπόν; Απλουσιότητα: Θα γείρετε λίγο το κεφάλι και θα περιμένετε να σας δώσουν το χέρι.

β. Η έλαφρά κάμψη του γόνατος είναι χαριτωμένη σε μια νέα, ακόμη και ως την ηλικία των είκοσι πέντε χρόνων. Αλλά προσέξτε! Θα λυγίσετε το γόνατο μόνο μπροστά σε αξιοσεβάστα πρόσωπα.

γ. Όταν μπαίνετε σε ένα σαλόνι, θα χαιρετήσετε με χειραψία την οικοδεσποίνα και θα κάμει μια υπόκλιση στους άλλους καλεσμένους. Αν, όμως, δώσετε το χέρι σε έναν, πρέπει τότε να χαιρετήσετε με χειραψία και όλους τους γνωστούς σας που βρίσκονται μέσα στο σαλόνι. Αυτό απαιτεί η ευγένεια. Όπωςδήποτε, δεν είναι και πολύ όμορφο το θέαμα να μοιράζετε χειραψίες δεξιά κι' αριστερά, όταν μπαίνετε σε ένα σαλόνι.

Το ίδιο θα κάμει και κατά την αναχώρησι. Θα χαιρετήσετε με χειραψία την οικοδεσποίνα και θα κάμει μια υπόκλιση στους άλλους. Είναι αγένεια, όμως, να χαιρετήσετε τους μισούς με το χέρι και τους άλλους μισούς με όπλη υπόκλιση.

δ. Μην παραπονιησθε ότι ο τάδε κύριος δεν σας χαιρέτησε στο δρόμο. Η τάδε απαιτεί να του δείξετε πως περιμένετε το χαιρετισμό του. Δεν θα του το δείξετε ούτε πεφτοντας πάνω του σαν βολίδα, ούτε σκάζοντας στα γέλια, ούτε κυττάζοντας τον προκλητικά, ούτε παίρνοντας ένα αυτοκίνητο και προστακτικό ύφος, σαν να του λέτε: «Εμπρός! Σας κάνω τη χάρη να σας επιτρέψω να με χαιρετήσετε». Γιατί, όνομα του Θεού! Αρκεί να γυρίσετε με αφέλεια και φυσικότητα το κεφάλι προς το μέρος του. Είναι το μόνο που έχετε να κάμει.

ε. Αν ένας κύριος έρχεται προς το μέρος σας μ' απλωμένο το χέρι, θα σταματήσετε για να του δώσετε το δικό σας. Αλλά τίποτε δεν σας υποχρεώνει να ανοίξετε κουβέντα μαζί του.

Παρευσιάσεις.

Γενικός κανών: Θα παρουσιάσετε το μικρότερο ή τον ιεραρχικά κατώτερο στο μεγαλύτερο ή τον ανώτερο. Έτσι, όταν πρόκειται να συστήσετε μια φίλη σας σε μια έγγαμη κυρία θα πείτε:

«Κυρία Τάδε, μου επιτρέπετε να σας παρουσιάσω τη φίλη μου Ελένη Χ.»

Και όχι:

«Ελένη, έλα να σου συστήσω την κυρία Τάδε».

Αυτό είναι ανάγωγος.

Το ίδιο θα κάμει και προκειμένου να συστήσετε τη φίλη σας σε έναν κύριο.

Αλλά, προκειμένου για μια έγγαμη γυναίκα, θα παρουσιάσετε τον

κύριο σε αυτήν και όχι αντίστροφα. Π. χ.

«Κυρία Τάδε, μου επιτρέπετε να σας παρουσιάσω τον κύριο Χ.».

Εξαιρέσεις: α) Όταν πρόκειται για ένα σημαντικό πρόσωπο, θα παρουσιάσετε σε αυτό την κυρία και όχι αντίστροφα. Το ίδιο ισχύει και προκειμένου για ηλικιωμένους.

Ομιλία.

Η εποχή που μια νέα περίμενε με κατεβασμένα τα μάτια να της απευθύνουν το λόγο πέρασε ανεπιστρεπεί. Μια νέα μπορεί σήμερα να συζητήσει ελεύθερα. Αλλά προσέξτε:

α) Είναι ανάγωγος να επιζητήτε τα πρωτεία της συζήτησας όταν υπάρχουν μεγαλύτεροι.

β) Το να έχετε ελευθερία γνώμης δεν σημαίνει ότι μπορείτε να κάνετε μορφασμούς, χειρονομίες, κτλ. για να δείξετε ότι δεν συμφωνείτε με κείνα που λέει ένας άλλος. Περιμένετε να έρθει η σειρά σας και τότε εκφράστε ελεύθερα τη γνώμη σας.

γ) Μην διακόπτετε τους άλλους όταν μιλούν.

δ) Μην πετάτε φράσεις άσχετες με το συζητούμενο θέμα. Στο λάθος αυτό πέφτουν, δυστυχώς, οι περισσότερες από τις σημερινές νέες, όταν ξεφύγουν από το περιβάλλον των σχέσεων της ηλικίας των. Συνηθέστερα, είναι άνικανες να παρακολουθήσουν μια σοβαρή συζήτηση και ξεστομίζουν φράσεις ή μιλούν για πράγματα που είναι άσχετα με το θέμα της συζήτησας.

Το κάπνισμα.

Οι σημερινές νέες καπνίζουν. Το ζήτημα, λοιπόν, του αν πρέπει να καπνίζουν ή όχι, είναι χωρίς πρακτική αξία. Όπωςδήποτε, καλόν είναι να έχετε υπόψιν τα εξής:

α) Σε μια συναναστροφή, δεν πρέπει να είσαστε σεις πρώτη που θα βγάλετε το πακέτο σας με τα τσιγάρα. Αφήστε την πρωτοβουλία σε κάποια μεγαλύτερη σας.

β) Σε οποιαδήποτε περίπτωση, είναι απαραίτητο να ζητήσετε την άδεια της οικοδεσποίνης, όταν, εννοείται, δεν δίνει αυτή το παράδειγμα του καπνίσματος.

γ) Όταν μέσα σε έναν κύκλο είσαστε η μόνη που καπνίζετε, είναι προτιμότερο να συγκρατήσετε το πάθος σας.

δ) Μην μιλάτε με το τσιγάρο στο στόμα. Δεν είναι μόνο ανάγωγος, αλλά και αντιαισθητικό.

ε) Αποφύγετε το κάπνισμα στο δρόμο, στα τράμ, λεωφορεία κτλ. στ) Δεν είναι σωστό να καπνίζετε σε ένα κέντρο, όταν δεν καπνίζει ο σύντροφός σας.

Σερβίρισμα.

Όταν δίνετε ένα τσάι ή ένα τραπέζι στο σπίτι σας δεν πρέπει να κάθεσθε με σταυρωμένα τα χέρια. Είναι απαραίτητο να βοηθήσετε τη μητέρα σας.

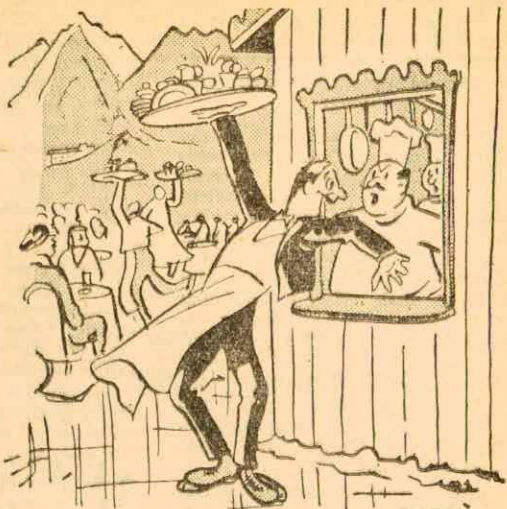
Το ίδιο θα κάμει και όταν βρίσκασστε σε ένα ξένο σπίτι, όπου δεν υπάρχουν κορίτσια. Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να προσφερθήτε να βοηθήσετε την οικοδεσποίνα.

Στά κέντρο.

α) Οι σημερινές νέες σταυρώνουν τα πόδια. Όπως και για το κάπνισμα, είναι, λοιπόν, χωρίς αξία το αν το σταύρωμα των ποδιών είναι καλό ή κακό. Φροντίστε τουλάχιστον να μην σταυρώνετε τα πόδια σας με τρόπο ανόηστο ή αντιαισθητικό.

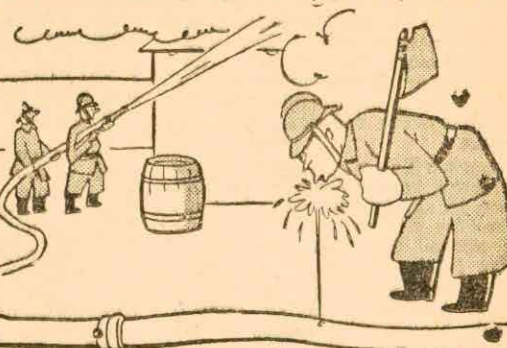
β) Μην σκορπίζετε ματιές δεξιά κι' αριστερά. Το βλέμμα σας πρέπει να είναι ήρεμο και φυσικό. Το ύφος της μοιραίας δεν ταιριάζει στην ηλικία σας.

γ) Μην ξεφωνίζετε σαν δαιμονισμένη. Το κέντρο δεν ανήκει αποκλειστικά σε σας.

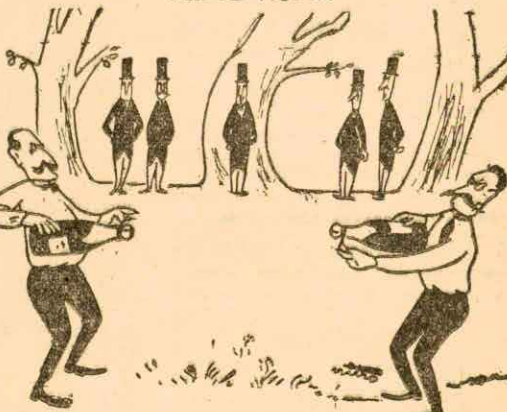

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ

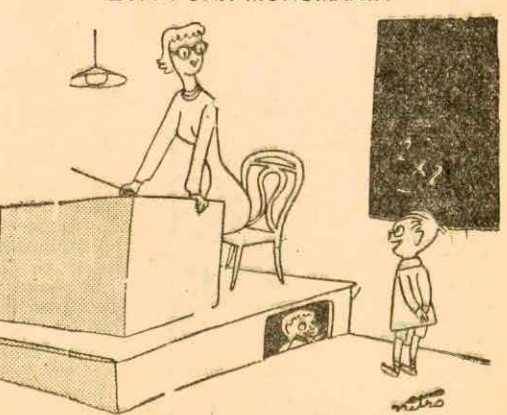
— Πάντως μην περιμένετε και πολλά από μένα, γιατί είναι η πρώτη φορά που φοράω παγοπέδιλα!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΥΠΟΒΟΛΕΙΟ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

«TAN οι Ισπανοί κατέχτησαν το Περού, είχαν την πρόνοια να σε-
δαστούν τους τοπικούς θεσμούς και
τά έθιμα των ήττημένων. Αυτό απαι-
τούσε, άλλωστε, η πιο στοιχειώδη
λογική. Γιατί οι κατακτητές που είχαν
έρθει από τις έσχατιές της Ευρώπης
ήταν μια φούχτα ανθρώπων, ενώ αν-
τιθέτως, οι Έρυθροδερμοί ήταν εκα-
τοντάδες χιλιάδες. Εκείνο που είχε
έξασφαλίζει τη νίκη στους πρώτους
δεν ήταν ούτε η αναμφισβήτητη αν-
δρεία τους, ούτε το απάράμιλλο θάρ-
ρος τους. Αλλά η υπεροχή που τους
έδιναν τα πυροβόλα όπλα τους και οι
άσταλινες πανοπλίες τους, που τους
έκαναν να μοιάζουν με κινούμενα φρού-
ρια».

Οι κατακτητές εγκαταστάθηκαν σε
μερικά οχυρά φρούρια, που τους έ-
πέτρεπαν να ελέγχουν τη χώρα. Δεν
αναμειγνύονταν όμως στη διοίκηση πα-
ρά μόνο όσο χρειαζόταν για να προσ-
τατευθούν τα συμφέροντά τους. Από τ' άλλο μέρος, σεβάστη-
καν τους τοπικούς ηγεμόνες, τους «κασίκους» και, μάλιστα, έ-
καμαν ακόμη μεγαλύτερη την εξουσία τους, νομίζοντας πως
έτσι θα τους προσεταιρίζονταν ευκολότερα και θα τους έκαναν
όργανά τους.

Οι τελευταίοι ανέχθηκαν την Ισπανική κυριαρχία, αφού δεν
μπορούσαν να την αποτινάξουν, από τ' άλλο μέρος όμως, δεν
υποδουλώθηκαν στους κατακτητές. Γιατί εξακολουθούσαν πάν-
τα να πιστεύουν πως αυτοί ήταν οι πραγματικοί κυρίαρχοι της
χώρας κι' έδελαν τους Ισπανούς με μίσος και περιφρόνηση,
πράγμα που δεν τους έμποδισε, ωστόσο να βρίσκονται σε φι-
λικές σχέσεις μαζί τους, όπως απαιτούσε το συμφέρον τους.

Αλλά η φιλία αυτή ήταν επιφανειακή. Με την παραμικρή
αφορμή, Ισπανοί και Έρυθροδερμοί αλληλοεξοντώνονταν με
τον πιο φρικαλέο τρόπο, για να συμφιλιωθούν και πάλι έπειτα
από λίγο καιρό, ως τη στιγμή που μια καινούργια θύελλα θα
ξαναγκρεμίζει το χάρτινο οικοδόμημα της φιλίας τους.

Κατά τις αρχές του δεκάτου έβδομου αιώνα, ένα από τα
ισχυρότερα Ισπανικά φρούρια του νοτίου Περού ήταν το Καμ-
πόλ, που βρισκόταν στην περιοχή του Λιμπούεθ.

Κάσικος του Λιμπούεθ ήταν τότε ένας νεαρός Έρυθροδερ-
μος, από βασιλική γενιά, ο Μαγκόρα, που βρισκόταν σε πολύ
στενές σχέσεις με τον Ισπανό διοικητή του Καμπόλ και τον
επισκεπτόταν εκεί πολύ συχνά.

Σε μια απ' αυτές τις συναντήσεις του, ο Μαγκόρα συνάντη-
σε την όμορφη Μιράντα, που ήταν σύζυγος του λοχαγού Φερ-
νάντο Ουρτάντο, ενός από τους αξιωματικούς που υπηρετούσαν
στο φρούριο.

Κι' ο Έρυθροδερμος ηγεμών γοητεύθηκε τόσο πολύ από
την ομορφιά της, που αισθάνθηκε άμεσα ένα φλογερό πάθος
γι' αυτήν.

Τη μοιραία εκείνη ημέρα, που ο Μαγκόρα συνάντησε την
όμορφη Μιράντα, ένας σφοδρός
άνεμος φυσήξε στο Καμπόλ κι
οι συμφορές άρχισαν να διαδέ-
χονται η μια την άλλη.

Γιατί η Μιράντα, ελάτρευε
τον άντρα της κι' ήταν άπορα-
σισμένη να του μείνει πιστή
μ' οποιαδήποτε θυσία. Από τ'
άλλο μέρος, ο Μαγκόρα ήταν
από τους ανθρώπους που δεν
υποχωρούν. Μέσα στη βάρβα-
ρη ψυχή του αραδιάζονταν κιό-
λας ένα σωρό σχέδια για να
κατακτήσει τη γυναίκα που α-
γαπούσε.

Το πλάνο απ' αυτά ήταν
να προσκαλέσει τον Ουρτάντο
και τη Μιράντα στο ανάκτορό
του, να σκοτώσει ύστερα το
σύζυγο και να υποχρεώσει τη
νεαρή γυναίκα να υποταχθεί
στις θηλήσεις του. Κατόπιν θα
έδινε μια οποιαδήποτε εξήγηση
για το θάνατο του Ισπανού α-
ξιωματικού κι' ο Μαγκόρα ήταν
αρκετά έξυπνος για να κατα-
λαβαίνει πως ο διοικητής του
φρουρίου του Καμπόλ θα έκανε
πως πίστευε την εξήγησή του,
για να' αποφυγή μια καινούργια
σύγκρουση με τους Ιθαγενείς.

Αλλά ο Ουρτάντο μάντεψε
τους σκοπούς και τα σχέδια του
Μαγκόρα κι' αρνήθηκε κατη-
γορηματικά την πρόσκλησή του.

— Δεν μπορώ να βγώ από
το φρούριο χωρίς την άδεια
του διοικητή μου, απάντησε.

— Αλλά ο διοικητής είναι

Η τραγωδία του Λιμπούεθ

μια γειτονική πόλη.

Αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που περίμενε ο Μαγκόρα. Συγ-
κέντρωσε άμεσα μια μεγάλη δύναμη από Ιθαγενείς πολεμιστές
και τους έκρυψε σε ένα έλος κοντά στο Καμπόλ. Έπειτα, πα-
ρουσιάστηκε στο φρούριο, ακολουθούμενος από πολλά ζώα με
τρόφιμα.

— Έμαθα πως σας έλειψαν τα τρόφιμα, είπε στο διοικητή.
Και νόμισα πως ήταν χρέος μου να σας βοηθήσω.

Ο διοικητής δέχτηκε με μεγάλη χαρά αυτή την προσφορά
και πρόσταξε να ανοίξουν τη μεγάλη πόρτα του φρουρίου για
να περάσουν τα ζώα με τα τρόφιμα.

Αλλά τότε οι Έρυθροδερμοί που ήταν κρυμμένοι στο έλος
ώρμησαν εναντίον του φρουρίου.

Η πόλη ήταν άνηση. Γιατί οι Ιθαγενείς ήταν περισσότεροι
από τέσσερις χιλιάδες, ενώ οι Ισπανοί δεν έφταναν τους εκατό.

Ο διοικητής, μ' όλο που ήταν χτυπημένος τρεις φορές από
βέλη, έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, για να έμψυχώσει τους αν-
τρες του.

Και, εφονικά, είδε μπροστά του το Μαγκόρα, που, βέβαιος
για τη νίκη του, αναζητούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο τη Μι-
ράντα.

Ωρμησε τότε εναντίον του και τον τρύπησε πέρα για πέρα
με το ξίφος του.

Ο Μαγκόρα κυλίστηκε άμεσα νεκρός. Έπειτα από μια
στιγμή, έπεσε πλάι του κι' ο Ισπανός διοικητής, που είχε
δεχτεί μια τσεκουριά στο κεφάλι από έναν Έρυθροδερμο.

Οι Ιθαγενείς έγιναν γρήγορα κύριοι του φρουρίου κι' έσφα-
ξαν όλους τους βρήκαν μέσα, άντρες και γυναίκες.

Το μόνο ζωντανό λάφυρο που πήραν μαζί τους, όταν έφυ-
γαν, ήταν η όμορφη Μιράντα, που πέρσε στην κυριαρχία του
Σιρίπα, αδελφού του Μαγκόρα.

Η πρώτη σκέψις του Σιρίπα ήταν να σκοτώσει εκείνη που
ήταν η αιτία του θανάτου του αδελφού του. Αλλά, μόλις την
είδε ένοιωσε γι' αυτήν ένα φλο-
γερό κι' ακατανίκητο πάθος,
όπως άλλοτε ο Μαγκόρα.

Ο Ουρτάντο που συνελήφθη
κι' αυτός, οδηγήθηκε στη μεγά-
λη αυλή του ανακτόρου του
Λιμπούεθ και οι Ιθαγενείς τον έ-
δεσαν σε έναν πάσσαλο.

Ο Σιρίπα, που ήταν τυφλω-
μένος από το πάθος του, κά-
λεσε τότε τη Μιράντα.

— Έτσι ελευθερώ να διαλέ-
ξης, της είπε. Αυτόν ή μένα!

Δώσε την ελευθερία του
στον άντρα μου, ή κέτευσε εκείνη
το Σιρίπα.

— Θα γίνω το θέλημά σου,
είπε. Θ' αφήσω ελεύθερο τον
άντρα σου, αλλά συ θα μείνεις
μαζί μου.

— Πατέ! φώναξε η Μιράντα.
Θα φύγω μαζί με τον άντρα μου.

— Προτιμάς, λοιπόν, το θά-
νατο;

— Χωρίς να δώσω καμιά ά-
πάντησι, η όμορφη Μιράντα έ-
τρεξε να σταθεί πλάι στον Ουρ-
τάντο.

Ο Σιρίπα έκαμε τότε ένα
νεύμα στους ανθρώπους της ά-
κολουθίας του, που τέντωσαν ά-
μεσα τα τόξα τους.

Έπειτα από μια στιγμή, μια
βροχή από βέλη έπεσαν προς
το μέρος των δυο συζύγων.

Κι' η όμορφη Μιράντα σω-
ριάστηκε στα πόδια του αγα-
πημένου της.

Ο διοικητής ώρμησε εναν-
τίον του και τον τρύπησε
πέρα για πέρα με το ξί-
φος του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΟΤΑΝ ΑΣΠΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ...

Τί λέει η επιστήμη για την «αχρωματρίχια»

«Εκτός απ' τους ανθρώπους που πεθαίνουν νέοι, όλοι οι άλλοι είναι αδύνατον να μην πάθουν «αχρωματρίχια». Η έντυπωσική αυτή ονομασία έχει δοθεί απ' τους επιστήμονες στο κοινό άσπρισμα των τριχών.

Ακόμη κι' η Αγία Γραφή ασχολείται με τις άσπρες τρίχες και τις χαρακτηρίζει σαν «στέφανο δόξης» και «ωμορφιά των γερών». Ωστόσο, είναι γεγονός ότι κάθε άνθρωπος θα προτιμούσε τα «μαύρα σαν κοράκι» μαλλιά, που περιγράφει το Άσμα Ύμνων...

Η καλύτερη συμβουλή για την αχρωματρίχια δόθηκε από ένα γνωστό Αμερικανό γιατρό. Όταν δηλαδή ένας πελάτης του τον ρώτησε τι να κάνει για τα άσπρα του μαλλιά, αυτός απάντησε λακωνικά: «Να τα θαυμάσετε!»

Η νεότερη επιστήμη έχει αποδείξει ότι το άσπρισμα των μαλλιών μπορεί να προληφθεί σε μερικές ειδικές περιπτώσεις, γενικώς δε μπορεί ν' αναβληθεί για λίγα χρόνια.

Το χρώμα των μαλλιών οφείλεται σε μία ουσία που λέγεται «μελανίνη» και που υπάρχει διαλελυμένη στο κύτταρο της ρίζας των τριχών. Η μελανίνη βρίσκεται μέσα στις τρίχες με τη μορφή κόκκων. Αν υπάρχουν λίγοι τέτοιοι κόκκοι, τα μαλλιά είναι ξανθά. Με περισσότερους, γίνονται καστανά ή μαύρα. Η ποσότητα της μελανίνης σε κάθε άτομο εξαρτάται κυρίως από κληρονομικούς παράγοντες.

Η μελανίνη παράγεται στο σώμα με κάποια άγνωστη επεξεργασία και φτάνει στις τρίχες απ' τα μικρά αιμοφόρα αγγεία που ριζοβολούν και διατρέφουν τις ρίζες τους. Σχηματίζεται από ένα συστατικό των ζωικών και φυτικών λευκωμάτων, την «τυροσίνη», που υπάρχει στο γάλα, στο κρέας, στο ψάρι, στο σιτάρι και στ' άλλα δημητριακά. Θα μπορούσε λοιπόν να συμπληρώνει κανείς ότι, με το να τρώει αυτά τα τρόφιμα, διατηρεί το φυσικό χρώμα των μαλλιών του. Αυτό όμως δεν έχει διαπιστωθεί ακόμη απόλυτα.

Τα πειράματα που έγιναν με ποντικούς, απέδειξαν ότι το χρώμα τους αποχρωματίζεται όταν τους λείψουν ωσιμμένα τρόφιμα. Κι' αρχίζει πάλι να σκουραίνει όταν προστεθούν πάλι στη διαίτα τους τα τρόφιμα αυτά.

Αλλά κι' ώριμες όρμονες παίζουν ρόλο στο χρώμα των τριχών, επηρεάζοντας την παραγωγή μελανίνης. Ίδιος ή άδρεναλίνη, η όρμονη δηλαδή των επινεφριδίων αδένων, περιέχει την πρώτη ύλη της μελανίνης, την τυροσίνη.

Πρό 10 ετών, δοκιμάστηκαν δύο βιταμίνες της ομάδας Β, το παντοθενικό οξύ και το παρα-αμινοβενζοϊκό οξύ, για να ξαναδώσουν το αρχικό χρώμα τους στα άσπρα μαλλιά. Έγινε τότε μεγάλη ρεκλάμα, απ' την

οποία ωφελήθηκαν πολλοί επιτήδειοι, πουλώντας χάπια με τέτοιες βιταμίνες. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά: Οι βιταμίνες είχαν κάποια ενέργεια σε πειραματόζωα, όχι όμως και στον άνθρωπο.

Ωστόσο, δεν μπορεί ν' αποφανθεί κανείς με βεβαιότητα, γιατί μπορεί να μην ήταν άρκετοι οι 6 μήνες που διήρκεσαν τα πειράματα σε ανθρώπους. Πράγματι, εφόσον ο ποντικός ζή 30 φορές γρηγορότερα απ' τον άνθρωπο, ένας μήνας της ζωής του αντιστοιχεί με 2½ χρόνια της ανθρώπινης. Τόσο λοιπόν θάπρεπε να διαρκέσουν στον άνθρωπο τα πειράματα που διήρκεσαν ένα μήνα στους ποντικούς.

Πάντως, είναι βέβαιον ότι άργα ή γρήγορα το σώμα μας χάνει την ικανότητά του να παράγει μελανίνη. Αυτό συμβαίνει σ' άλλους ανθρώπους από ένωρίς και σ' άλλους σε προχωρημένη ηλικία, αναλόγως της κληρονομικότητας, του περιβάλλοντος κι' άλλων παραγόντων. Πέφτουν τότε σιγά - σιγά οι σκούρες τρίχες, κι' αυτές που φυτρώνουν στη θέση τους είναι άσπρες.

Όσο για την απότομη αλλαγή του χρώματος των μαλλιών, από δυνατές συγκινήσεις ή πνευματική υπερκόπωση, φαίνεται ότι δεν οφείλεται σε απώλεια της μελανίνης, αλλά σε μικροσκοπικές φυσαλλίδες αέρα που σχηματίζονται μέσα στις τρίχες - αγνώστον με ποιο τρόπο. Οι φυσαλλίδες αυτές αντανακλούν το φως και δείχνουν την τρίχα γκριζα ή άσπρη. Κάποτε μάλιστα, οι τρίχες έχουν αλλεπάλληλα τμήματα σκούρα και άσπρα.

Όπως είδαμε, οι περιπτώσεις των μαλλιών που άσπρισαν μέσα σε μία νύχτα από δυνατή αγωνία ή τρόμο, αμφισβητούνται απ' τους επιστήμονες. Φαίνεται πιθανώτερον ότι μπορεί ν' άσπριση σε μία νύχτα μόνον ένας ώριμος αριθμός τριχών. Το ίδιο συμβαίνει σε μερικές μορφές τρέλλας - καθώς και σε τραυματισμούς του κεφαλιού - αλλά οι άσπρες αυτές τρίχες ξαναγυρίζουν στο φυσικό τους χρώμα με την πρόοδο της θεραπείας του ψυχοπαθούς.

Ο επιστήμων που θ' ανακαλύψει επιτέλους τον τρόπο να μην άσπρίζουν τα μαλλιά, θα γίνει ασφαλώς πολυκατομυριούχος.

Στο μεταξύ, οι ειδικοί συνιστούν ζωή ήσυχη, χωρίς βάσανα και συγκινήσεις, για όσους θέλουν να διατηρήσουν ως τα γεράματα τους το φυσικό χρώμα των μαλλιών τους. Πρέπει επίσης να φροντίζουν για τη γενική υγεία τους. Η διαίτα τους πρέπει να περιέχει άφθονα απ' τα λεγόμενα βασικά και προστατευτικά τρόφιμα: γάλα, γαλακτοκομικά, φρούτα, λαχανικά, σιτηρά, σπύρι, κρέας χωρίς λίπος. Τα τρόφιμα αυτά παρέχουν τις πρωτεΐνες, τα μετα-

λλικά έλαια και τις βιταμίνες που χρειάζονται για τη διατήρηση της ζωτικότητας του οργανισμού. Ίδιος το σηκότε - ή το εκχύλισμα ήπατος - είναι πλούσιο σε βιταμίνες Β, σίδηρο, χαλκό και πρωτεΐνες. Η ξερή μαγιά της μπύρας περιέχει άφθονες βιταμίνες, δεν υπάρχει όμως κανένα στοιχείο που ν' αποδεικνύει ότι προλαμβάνει ή διορθώνει το άσπρισμα των μαλλιών στον άνθρωπο.

Αν άλλωστε υπήρχε μία δίκαιη θαυματουργή για τη διατήρηση του χρώματος των μαλλιών, θα την είχαν εφαρμόσει πρώτοι οι τόσο διακεκριμένοι βιολόγοι, που είναι ασπρομάλληδες!...

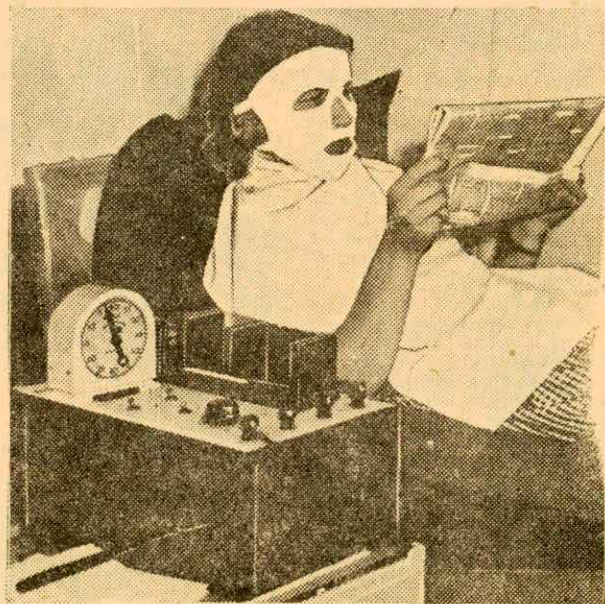
Απρόσβλητα από τη φωτιά

Τα χημικά εργαστήρια της αμερικανικής εταιρίας Ντύ Ποντ ανέκαλυψαν μία ουσία, που καθιστά τα ύφασμα από βαμβάκι ή από ρεγίον άπρόσβλητα από τη φωτιά. Η εν λόγω ουσία δεν επηρεάζεται από το πλύσιμο και προστατεύει αποτελεσματικά το ύφασμα για δυό περίπου χρόνια.

Μία νέα θεραπεία του έλκους

Ο Αμερικανός επιστήμων δόκτωρ Ντάβιντ Σάντουιτς Ντηνρόιτ έκαμε τελευταία μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ανακοίνωση στην αμερικανική ιατρική Έταιρία. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του, που αναφέρονται σε 70.000 περιπτώσεις, η εκχυμώση παρέχει μία σημαντική ανακούφιση στις γυναικές, που πάσχουν από έλκος του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το έλκος είναι ασθένεια κατ' εξοχήν ανδρική. Τα 80% των περιπτώσεων παρατηρούνται σε άντρες. Οι γυναίκες παρουσιάζουν ένα είδος άνοσας απέναντι αυτής της ασθένειας. Κατά τον δόκτωρ Σάντουιτς, αυτή η σχετική άνοση οφείλεται σε μία θηλυκή όρμονη, που φαίνεται ότι έχει την ιδιότητα να καταπολεμά το έλκος. Η έκκριση αυτής της όρμονης, είναι εξαιρετικά άφθονη κατά την περίοδο της εκχυμώσεως και προκαλεί βαθύ

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΣΥΣΚΕΥΗ

Το Λονδίνο μπορεί να υπερηφανευθεί σήμερα πως έχει το πιο τέλειο 'Ινστιτούτο Αιθέτικης Χειρουργικής του κόσμου. Ο ναός αυτός της καλής οπής μπορεί να ξαναδοθεί σε πρόσωπα ανθρώπων και γυναικών, οποιασδήποτε ηλικίας, γενιάς, και όμορφης, άποχρηστη έξω και μέσα βδομάδα μια ηλεκτρική συσκευή που θα του επιτρέψει μέσα σε λίγες ώρες να ξαναεισέλθουν ένα πρόσωπο κατά πέντε - δέκα χρόνια. Στη φωτογραφία μας η πρώτη τυχερή πελάτισσα του 'Ινστιτούτου που χρησιμοποιεί την νέα μέθοδο εξαφανίσεως των ρυτίδων.

Η ΤΡΕΛΛΑ και τὸ πάχος

Οι κίνδυνοι που απειλούν τους ισχυρούς και τους σωματώδεις

Η τρέλλα είναι μία ασθένεια που απειλεί όλους μας. Κανείς δεν μπορεί να ξέρη αν ένα πρωί δεν θα ξυπνήσει τρέλλος! Αλλά, παρατηρεί ο διασημός Γερμανός φρενολόγος Κρέτσερ, η τρέλλα μας θα εκδηλωθῇ με διαφορετικό τρόπο αν είμαστε αδύνατοι και ισχυροί και με διαφορετικό αν είμαστε εύρωστοι και σωματώδεις. Μ' άλλα λόγια, άλλη είναι η μορφή της τρέλλας, που μπορεί να προσβάλῃ έναν παχύν άνθρωπο και άλλη εκείνη που μπορεί να προσβάλῃ έναν αδύνατο.

Στα συμπτώσματα αυτά, ο Γερμανός επιστήμων ώδηγήθηκε από μία σειρά πολύ απλών παρατηρήσεων. Είχε προσέξει, πρώτα - πρώτα, ότι οι ψηλές και ισχνές μητέρες θύμωναν πολύ εύκολα με τα παιδιά τους, τα μάλωναν και τα έδερναν με την παραμικρή ατία, ενώ οι παχείες και μετρίου ή μικρού αναστήματος ήταν συνήθως ήρεμες και δεν χαλούσαν τον κόσμο για το τίποτε. Μία άλλη παρατήρησις του ήταν ότι οι σωματώδεις άντρες δέχονταν καλοκάγαθα τα πειράγματα των φίλων τους, ενώ οι ψηλοί και αδύνατοι δεν «σηκώναν άστεία» και απόφευγαν να εξωτερικεύσουν τη γνώμη τους, σε τρόπο που κανείς δεν μπορούσε να ξέρη τί σκέφτονταν ή τί λογάριζαν να κάνουν.

Αυτές τις παρατηρήσεις του, ο Γερμανός επιστήμων τις συμπλήρωσε με πολλές άλλες κατά τη μακρά περίοδο που διηύθυνε το μεγαλύτερο φρενολογικό άσυλο της Γερμανίας.

Υπάρχουν, ως γνωστόν, δυό βασικές κατηγορίες φρενικών παθήσεων: η κυκλική παραφροσύνη ή μανιοκαταθλιπτική ψυχωσις, που χαρακτηρίζεται από μία ρυθμική εναλλαγή περιόδων υπερδιεγέρσεως και ευθυμίας και περιόδων μελαγχολίας και καταθλιψέως και η σχιζοφρενική παραφροσύνη, που χαρακτηρίζεται από ένα νοσηρό χωρισμό της προσωπικότητας ή καλύτερα από μία συνύπαρξη πολλών, αντιφατικών πολλών φορές, προσωπικοτήτων στο ίδιο άτομο.

Ο δόκτωρ Κρέτσερ παρατήρησε, λοιπόν, ότι καθεμιά απ' αυτές τις δυό μορφές παραφροσύνης εμφανιζόταν πάντοτε σ' έναν ιδιαίτερο μορφολογικά και φυσιολογικά τύπο ασθενών. Οι σχιζοφρενείς ήταν άνθρωποι ψηλοί, ισχυροί, με ασθενητικούς μύς και έσωτερικά όργανα πολύ μικρά (πνευμονες, στόμαχο, καρδιά, ήπαρ κλπ.). Αντίθετα, οι μανιοκαταθλιπτικοί ήταν μετρίου ή μικρού αναστήματος, εύρωστοι, σωματώδεις, φλακροί τις περισσότερες φορές και είχαν όργανα εξαιρετικά ανεπτυγμένα.

Από τις παρατηρήσεις αυτές, ο δόκτωρ Κρέτσερ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μορφή της τρέλλας, που μπορεί να εκδηλωθῇ σ' ένα άτομο, είναι ζήτημα... κοιλίας και έκκρισεων. Εξαρτάται, δηλαδή, από τον τρόπο που

παραλαμβάνουμε τις τροφές και τις αφομοιώνουμε μέσα στον οργανισμό μας.

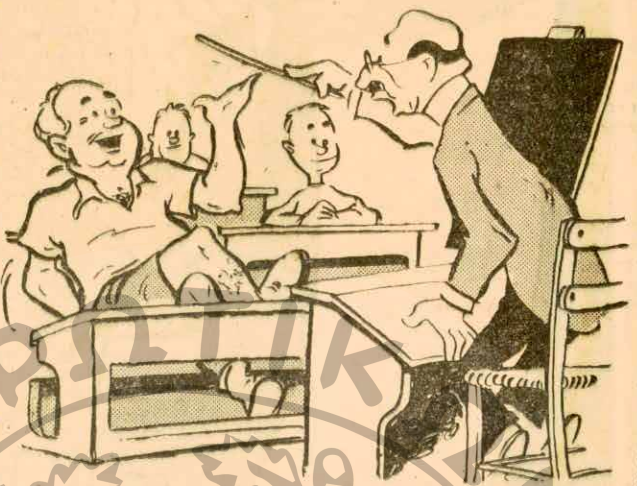
Όλοι οι λεπτοί και ψηλοί άνθρωποι ανήκουν στον καλούμενο σχιζοειδή τύπο, που είναι κατ' εξοχήν δυσπλαστικός. Τα κυριώτερα γνωρίσματά του είναι η έλλειψις κοινωνικότητας και η έντονη έσωτερική ζωή του, που τον κάνουν να μην αισθάνεται την ανάγκη συναναστροφής με τούς άλλους ανθρώπους. Το μαρτύριό του είναι ο αὐτόβλεγχος. Η ιδιοσυγκρασία του τον προδιαθέτει στη διτλή ζωή. Μυστικοπαθής στο έπακρον, έχει, εξ' άλλου, μεγάλη προσηλωσις στις ιδέες του, που είναι συνήθως παράξενες και εκκεντρικές. Η γνώμη των άλλων πολύ λίγο τον ενδιαφέρει. Ο κίνδυνος δεν τον τρομάζει. Έχει, αντίθετα, περίεργες ιδιοιδαιμονίες και δεν καταβάλλει καμμία προσπάθεια για ν' απαλλαγῇ απ' αυτές, γιατί είναι βαθύτατα συνυφασμένες με την προσωπικότητά του. Η σύγκρουσις των πολλαπλών και αντιφατικών προσωπικοτήτων που συνυπάρχουν στην ψυχή του μπορεί να οδηγήσῃ τον σχιζοειδή τύπο στην ειδική μορφή παραφροσύνης που καλείται σχιζοφρένεια και που χαρακτηρίζεται: 1ον από άπολυτο χωρισμό του άσθενούς από το περιβάλλον του και 2ον από χωρισμό των ψυχικών λειτουργιών μεταξύ των, μέχρι του σημείου ώστε ο άσθενής να δινη την εντύπωσι ότι αποτελείται από πολλές προσωπικότητες.

Το αντίθετο είναι ο κυκλοειδής τύπος που χαρακτηρίζεται πάντοτε από σωματική εύρωστια και ρώμη. Ο τύπος αυτός είναι εξαιρετικά κοινωνικός. Τού είναι αδύνατο να κλεισθῇ στον εαυτό του. Ακούει πάντα με προθυμία τούς άλλους και του μιλούν για τις υποθέσεις ή τις περιπέτειές τους και συμμερίζεται τη λύπη ή τη χαρά τους. Από τ' άλλο κανένα, δεν έχει μυστικά για κανένα. Τού άρσει να εξωτερικεύη τις σκέψεις του και να συζητή με τούς άλλους για τις υποθέσεις του. Κατά κανόνα είναι καλοκάγαθος. Αλλά η ψυχική του διάθεση παρουσιάζει μία χαρακτηριστική αστάθεια. Τη μία στιγμή είναι χαρούμενος και γελαστός κι' άμέσως έπειτα γίνεται βαρύνθυμος και μελαγχολικός. Η αίσιοδοξία κι' η άπαισιδοξία, ή χαρά κι' η λύπη, η αυτοτοποίηση κι' η αυτοεγκατάλειψις διαδέχονται ή μία την άλλη μέσα στην ψυχή του. Αυτές οι περίεργες εναλλαγές διαθέσεως μπορούν κάποτε να επιδράσουν στο λογικό του και να τον οδηγήσουν στην ειδική μορφή τρέλλας που καλείται μανιοκαταθλιπτική ψυχωσις.

Εκείνο που πρέπει να φοβόμαστε, αν είμαστε ψηλός και αδύνατος, είναι, λοιπόν, η σχιζοφρένεια και, στην αντίθετη περίπτωση, αν είμαστε δηλαδή, παχύς και σωματώδης ή κυκλική τρέλλα. Αλλά το καλύτερο είναι να προσπαθήτε πάντοτε να ελέγχετε και να χαλιναγωγείτε τον εαυτό σας, είτε στον ένα τύπο - ανήκετε είτε στον άλλον. Έτσι δεν θα έχετε να φοβηθῇτε τίποτε και δεν θα ξεπεράσετε ποτέ το στάδιο μερικών ασυμάντων ιδιορρυθμιών, που τις έχει άλλωστε κάθε άνθρωπος.

ΜΕΤΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

— Τί να γίνῃ κύριε καθηγητά, κάποτε θα βαρεθῇς να με βλέπης στην ίδια τάξη και θα μού δώσης το άπολυτήριο!

— Και να προσέχῃς τὸ πουλάκι μου κύρ δάσκαλε, γιατί είναι φρόνιμο παιδί!...

Ο σύμβουλος της 'Επικρατείας Ματτέο Λιβεράνι, μόλις άκουσε τα έξη χτυπήματα του έκκρεμους, φόρεσε το παλτό και το καπέλλο του και βγήκε με γρήγορα βήματα από το γραφείο του. 'Η μουσική ήταν πάντα ή άδυναμία του και βιάζόταν να πάη στο θέατρο Μασσέντζιο, όπου δινόταν ένα κοντσέρτο με έργα Μασκάνι. Είχε καιρό, βέβαια, γιατί ή συναυλία θάρχιζε στις έξημιση. 'Αλλ' ένας άνθρωπος με τη δική του θέσι δεν μπορούσε να σπρώχνεται στην είσοδο. 'Ηταν καλύτερο να πάη από μερικά λεπτά προτύτερα.

Τό κοντσέρτο άρχισε την ώρισμένη ώρα και οι νότες μιάς γλυκειάς μελωδίας άρχισαν ν' άπλώνωνται σιγά-σιγά μέσα στην αίθουσα. 'Αλλά, πράγμα περίεργο, ό Ματτέο Λιβεράνι δεν τις ένοιωθε όπως άλλοτε. Κι' ώστόσο, ό Μασκάνι ήταν

πάντα ό άγαπημένος του μουσικός. Για να παρακολουθήσει τις συναυλίες των έργων του, είχε αναβάλει τόσες φορές δίκες, συμβούλια, ύποθεσεις δικές του και ξένες, ακόμη κι' έρωτικά ραντεβού, την εποχή που ήταν νέος... 'Αλλ' αυτή την ήμέρα, αισθανόταν μιά περίεργη δυσφορία. Τό κεφάλι του ήταν βαρύ κι' είχε την εντύπωση πως τον τρυπούσαν με βελόνες στον τράχηλο. Σε μιά στιγμή, δεν μπόρεσε να κρατηθή και γύρισε προς τα πίσω τό κεφάλι του, σάν, με την κίνησή του αυτή, να έπρόκειτο ν' ανακαλύψει την αιτία της δυσφορίας του. Καί τότε, μέσα στο μισοσκόταδο της αίθουσας, είδε δύο φλογερά μάτια που ήταν στηλωμένα πάνω του κι' άκουσε μιά βραχνή φωνή που του είπε:

— Καλησπέρα, κύριε πάρεδρε.

«Κύριε πάρεδρε; Αυτές οι δύο λέξεις ήταν σάν ένα ράπισμα στην αξιοπρέπεια του. Πάρεδρος αυτός; 'Αλλά δεν βρισκόταν πιά στα πρώτα βήματα της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας. Είχε κάμει έναν πολύ μεγάλο δρόμο από την εποχή που ήταν ένας ταπεινός πάρεδρος, κάτι σάν δικαστής υπό δοκιμασίαν να πούμε. Τώρα ήταν σύμβουλος της 'Επικρατείας και ύποψήσιος για τη θέσι του προέδρου. Καί, λοιπόν, ποιος ήταν αυτός ό άναιδής, που τολμούσε να τον άποκαλή πάρεδρο;

— 'Αλλά, ξαφνικά, ό Ματτέο Λιβεράνι άνατρίχιασε. Στόν άνθρωπο που του είχε πη αυτές τις λέξεις είχε αναγνωρίσει τον Πάολο Σάκκι, τό συζυγοκτόνο. 'Ενας δικαστικός βλέπει ένα σωρό πρόσωπα στη ζωή του κι' όπως είναι φυσικό ξεχνάει πολύ γρήγορα τά ονόματα και τις φυσιογνωμίες. 'Α μερικά ονόματα και μερικές φυσιογνωμίες δεν ξεχνιούνται ποτέ.

Ο Πάολο Σάκκι ήταν κάποτε ένας περίφημος τενόρος κι' είχε παντρευτή μιά ήθοποιό της 'Οπερας, τη Ντονέλλι, ξακουσμένη κοντράλτα, που έnsάρκωνε με την ίδια ευκολία την Κάρμεν, τη Βαλκυρία ή την 'Ελεονώρα.

Η Σουζάνα Ντονέλλι ήταν, έξ άλλου, μιά γυναίκα μ' εξαιρετική όμορφη. Ένα τρυφερό ειδύλλιο, που κράτησε περισσότερο από χρόνο, είχε προσηγηθή από τό γάμο των δύο άστεριών της 'Οπερας.

Στήν αρχή, ή ζωή τους κύλησε πολύ άρμονικά. Μά, ξαφνικά, ό Πά-

τω-κάτω, ήταν σύζυγος της Σουζάνας. Δεν είχε μόνο τό δικαίωμα, αλλά και την ύποχρέωσι να σταθή κοντά στη γυναίκα του, κι' άλλωστε, γιατί τάχα τό άτύχημά του έπρεπε να έπηρεάσει την άγαπή του; Τα άτυχήματα αυτού του είδους δεν είναι σπάνια μεταξύ των καλλιτεχνών.

'Αλλά δεν άργησε να καταλάβη πως ή Σουζάνα δεν τον άγαπούσε πιά. Χάνοντας τη φωνή του, είχε χάσει και την άγάπη της. Για ποιο λόγο; Αυτό δεν μπορούσε να τό έξηγήσει. Μά ποιά άναγκη ήταν να τό έξηγήσει; Μέσα στην καρδιά της νεαρής γυναίκας είχε άπομεινεί για ένα διάστημα κάποια συμπόνοια. Μά, με τον καιρό, είχε σβύσει κι' αυτή. Τό ύφος της έγινε σιγά-σιγά απότομο, ύβριστικό σχεδόν. Καί, μιά μέρα, απαγόρευσε στόν άντρα της ν' άναμιγνύεται σε τίποτε άλλο εκτός από τις χρηματικές ύποθεσεις της. 'Η ζωή της, του φώναζε κατάμουτρα, δεν τον ένδιέφερε. 'Ηταν άνεξάρτητη και θα υπερασπιζόταν μ' όλες τις δυνάμεις της την άνεξαρτησία της.

Τί έκαμε σ' αυτή την περίπτωση ό Πάολο Σάκκι; Τί άλλο μπορούσε να κάμη από τό να σκύψη τό κεφάλι; Την άγαπούσε τη Σουζάνα καί, μ' όλο που καταλάβαινε πολύ καλά τί έσημαινε αυτή ή περίφημη άνεξαρτησία της, δεν ήθελε να φύγη από κοντά της.

Στό μεταξύ, οι φήμες έδιναν κι' έπαιρναν. Οι καλές πίστεως άνθρωποι κουνούσαν με συμπόνοια τό κεφάλι τους, γιατί φαντάζονταν πως ό δυστυχισμένος ό Σάκκι δεν καταλάβαινε τίποτε, οι καχυποποί έλεγαν πως έκλεινε όπο συμφέρον τό ένα μάτι του κι' οι μοχθηροί που είναι συνηθισμένοι να κακολογούν όλο τον κόσμο, ύποστήριζαν πως έκλεινε καί τά δύο καί πως πάχαινε εις βάρος της γυναίκας του. 'Εκείνο, όμως, που δεν άγνοούσε κανένας ήταν πως ή Σουζάνα τον πρόβιθε. Κυκλοφορούσαν, μόλιστα, διάφορα ονόματα. Μερικά απ' αυτά βρίσκονταν πολύ ψηλά. 'Αλλά πολύ χαμηλά. Αυτό, όμως, κανείς

δεν τόδρισκε παράξενο. Μήπως οι θεατρίνες δεν έχουν πάντα περιέργια γούστα;

Μιά μέρα, τέλος, ή Σουζάνα βρέθηκε νεκρή μέσα στο καμαρίνι της. 'Ο δολοφόνος της είχε χάσει ένα μαχαίρι στην καρδιά. Καί, βέβαια, δεν μπορούσε να ήταν άλλος από τον άντρα της, που στεκόταν ακόμη κοντά στο πτώμα, τη στιγμή που ένας από τους υπαλλήλους του θεάτρου μπήκε στο καμαρίνι της Σουζάνας, για να την ειδοποιήσει πως έπρεπε να βγή στη σκηνή.

Τα πράγματα μιλούσαν, άλλως τε, εναντίον του Σάκκι. 'Η Σουζάνα είχε συνδεθή τον τελευταίο καιρό μ' έναν πλούσιο Περουβιανό, που ήθελε να την κάμη γυναίκα του καί που είχε προτείνει στόν Πάολο ένα σημαντικό ποσόν για να συγκατατεθή στο διαζύγιο. Αυτός, όμως, είχε άρνηθή. 'Η Σουζάνα κι' ό Περουβιανός, όπως κατέθεσαν μερικοί μάρτυρες, είχαν πάρει τότε την άπόφασιν να φύγουν κρυφά για τό Περού. Καί, βέβαια, ό Σάκκι θα τό είχε πληροφορηθή καί, για να ματαιώσει αυτό τό ταξίδι, σκότώσε τη γυναίκα του.

Όλα αυτά φαίνονταν πολύ λογικά. Κι' άλλωστε, ό Σάκκι δεν υπερασπίστηκε τον εαυτό του. Χωρίς την έπιμονή του δικηγόρου του, δεν βάφερνε ούτε ένα μάρτυρα στο δικαστήριο, για να πη έ-ναν καλό λόγο καί γι' αυτόν.

Κατά τη δίκη του, ό Ματτέο Λιβεράνι άναπλήρωσε έναν από τους δικαστάς κι' από την πρώτη στιγμή, όλοι κατάλαβαν πως ήταν εναντίον του κατηγορουμένου. Οι έρωτήσεις που έκανε στόύς μάρτυρες καί στόν ίδιον απέδωσαν όλες στό να έπιδαρύνουν τη θέσι του καί να μην αφήσουν καμιά άμφιβολία στόύς ένόρκους για την ένοχή του. Αυτό τό ένδιέφερον του θα μπορούσε να θεωρηθή μεροληπτικό. Μπορεί, όμως, να μην είχε άλλη αιτία από την έπιθυμία του νεαρού πάρεδρου να συντελέσει στην διαλεύκανση της αλήθειας.

Οι ένόρκοι έκήρυξαν ένοχο τον Σάκκι καί τό δικαστήριο τον καταδίκασε σε τριακονταετή εірκή. 'Αλλά του είχαν χαρίστη τά τελευταία τέσσερα χρόνια κι' ήταν τώρα έλεύθερος.

Ο Ματτέο Λιβεράνι ξαναγύρισε προς τό μέρος της όρχήστρας, αλλά δεν άκουγε τίποτε πιά. Στ' αυτιά του έφταναν μόνο ένας άόριστος βόμβος καί τό μυαλό του του φαίνονταν σάν σταματημένο. Περιμενε, ώστόσο, τό διάλειμμα κι' έτρεφε τότε να βγή στο περιστύλιο του θεάτρου, για ν' άναπνεύσει λίγο καθαρόν άέρα. 'Αλλά, ξαφνικά, ξαναείδε τον Πάολο Σάκκι μπροστά του.

— Λοιπόν, κύριε πάρεδρε, τον ρώτησε ό παλιός τενόρος, έπιμένετε ακόμη πως εγώ σκότώσα τη γυναίκα μου;

Ο Ματτέο Λιβεράνι άνατρίχιασε. Τό ότι ό συνομιλητής του έξακολουθούσε να τον άποκαλή ακόμη «κύριε πάρεδρε» δεν τον ένδιέφερε πιά. Τα μάτια του είχαν άνοιχτή διάπλατα κι' ήσαν στυλωμένα πάνω σ' ένα γυαλιστερό αντικείμενο, που ό Σάκκι κρατούσε στα χέρια του. 'Ηταν μιά άσημένια σιγαροθήκη μ' ένα χρυσό μονόγραμμα στην άκρη.

— Την άναγνωρίζετε; ρώτησε ό τενόρος.

Καί πρόσθεσε χωρίς να περιμένη άπάντησι:

— Τη βρήκα μέσα στο καμαρίνι της Σουζάνας, την ήμέρα που... την σκότωσαν. Αυτή ή σιγαροθήκη είχε πέσει από την τσέπη του δολοφόνου. 'Εγώ μπήκα μέσα στο καμαρίνι μερικά λεπτά άργότερα... Δεν φανταζόμουν πως θα έβρισκα τη Σουζάνα νεκρή κι' ίσως δεν θα ύποπτευομουν ποτέ ποιος την σκότωσε. 'Αλλ' αυτή ή σιγαροθήκη με πληροφορήσαν... 'Ο δολοφόνος ήταν ένας φίλος της γυναίκας μου... Καί βέβαια, θα την άγαπούσε πολύ. 'Όταν είδε, λοιπόν, πως θα την έκανε, γιατί, όπως θυμάστε, ή γυναίκα μου έπρόκειτο να φύγη με τον Περουβιανό, μπήκε στο καμαρίνι της καί τη σκότωσε. Είχε διαλέξει αυτό τό μέρος, γιατί ήξερε πως μέσα στο παρασκήνιο μπαινόντανι πολλοί κόσμος καί φανταζόταν πως δεν θα τον ύποπτευόταν κανείς. Είχε φροντίσει, άλλωστε, να κρατήσει τις σχέσεις του με τη γυναίκα μου μυστικές... 'Ηταν να πούμε ό φίλος της καρδιάς... 'Αλλ' ή σιγαροθήκη του, που έπεσε χωρίς να τό καταλάβη, τον πρόδωσε... εύτυχώς σε μένα μόνο.

— Νομίζα πως μου είχε πέσει στο δρόμο, είπε ό Ματτέο Λιβεράνι, με πνιγμένη φωνή, διακόπτοντάς τον. 'Αλλ' αφού τό... ξεράτε, γιατί δεν με καταγγείλατε;

Ο Πάολο Σάκκι κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του. — Τό να θέλν ή γυναίκα μου να μ' άφήση για να φύγη μ' έναν άλλον, άπάντησε, ήταν βέβαια κακό. 'Αλλ' αυτά τά πράγματα γίνονται κάθε μέρα. Τό να έχη, όμως, κι' έναν άλλο φίλο κι' αυτός ό φίλος της να την σκότωση για να την έμποδίσω να φύγη με τον πρώτο ήταν, κατά τη γνώμη μου, μιά φρικτή ατίμια. Μην ξεχνάτε ότι ήμουν ό σύζυγος... Ουστάστηκα, λοιπόν, για να σκεπασώ αυτή την ατίμια... Κι' έπειτά, μ' όλο τό κακό που μου είχε κάμει, άγαπούσα ακόμη τη δυστυχισμένη Σουζάνα... Δεν ήθελα να την έλεεινολογούν... Να γιατί ανέλαβα τό βάρος του έγκλήματος. » 'Ενας άντρας μπορεί, βέβαια, να σκότωση τη γυναίκα του, που έκαμε να τον άγαπή. 'Αλλά τό να την σκότωση ό φίλος της, για να μη φύγη μ' έναν άλλο φίλο, θα ήταν κάτι τό πρωτακουστό, τό τρομερό... Δεν συμφωνείτε μαζί μου;

Η φωνή του είχε γίνει πιο βραχνή από πρίν. — Πάρτε τη σιγαροθήκη σας, συνέχισε. 'Εχει ακόμη μερικά σιγάρα... από τότε... Δεν θα ήταν άσχημα να τά καπνίσετε. Θα σας ξαναφέρουν στο μυαλό μερικά πράγματα...

Απομακρύνθηκε έπειτα καί ξαναμπήκε στην αίθουσα.

Ο Ματτέο Λιβεράνι είχε άπομεινεί στην ίδια θέσι, με τό κορμι λυγισμένο από δύο, σάν απολιθωμένος. Δεν ένοιωθε πιά καμιά έπιθυμία να ξαναγύριση στο θέατρο κι' άρχισε να κατεβαίνει τά σκαλοπάτια... Την άλλη μέρα, έστειλε την παραιτήσί του από τη θέσι του συμβούλου της 'Επικρατείας.

ΑΛΕΞ. ΣΑΝΤΡΟ ΒΑΡΑΑΝΤΟ

I. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αδόλφος συναντά τον Ζακ και προσπαθεί να τον παρηγορήσει και να τον πείσει ότι πρέπει να καταπνίγει μέσα στην καρδιά του το τρελό αίσθημά του για τη Ρόζα. Μα ο Ζακ έχει χάσει πια τα λογικά του και μία μέρα στέλνει στην εξορία τον ένα γράμμα, με το οποίο την πληροφορεί ότι δεν μπορεί να ζήσει πια χωρίς αυτή και β' αυτοκτονία. Η κ. Γρεβίλ τρέχει να τον προλάβει, αλλά φτάνει αργά. Ο έτυχος νέος έχει σκοτωθεί με μία σφαίρα στην καρδιά. Το δραματικό αυτό περιστατικό κάνει τη Ρόζα εξολλή και την βυθίζει στον πόνο και την απώγνωση.

—Ω, γιατρέ, το αίμα του θα βαραίνει επάνω μου σ' όλη μου τη ζωή!

—Μιλάς σαν να τον σκότωσες με το ίδιο σου το χέρι. Σου επαναλαμβάνω ότι δεν φταίς εσύ.

—Αν δεν τον απέλπιζα με τη στάσι μου...

—Αν δεν τον απέλπιζες θα γινόταν πιά άπαιτητικός. Καί τότε;... Βλέπεις πως άδικα κατηγορείς τον έαυτό σου;

Τα επιχειρήματα του γιατρού ήταν άκαταμάχητα.

Όσο η Ρόζα δεν έπαψε να θρηνεί. Η καρδιά της είχε πληγωθεί για δεύτερη φορά.

Ο άτυχος Ζακ μεταφέρθηκε στην τελευταία του κατοικία μόνος κι έρημος σχεδόν. Η κ. Γρεβίλ, ο γιατρός Λαρμέ κι ο 'Αδόλφος συνώδεσαν το νεκρό του ως το νεκροταφείο.

Η μητέρα της Ρόζας έγραψε την άλλη μέρα στους γονείς του για το άπρόοπτο, τραγικό γεγονός.

Το πλήγμα ήταν για τη Ρόζα πολύ δεινό. Ευαίσθητη και πονετική δεν μπορούσε να συγκρατήσει το σπαραγμό της στη σκέψη ότι έγινε αίτια, χωρίς να το θέλη έστω, να χάσει τη ζωή του ο εξαδέλφος της.

Επί ημέρες έμενε κλεισμένη στον πόνο της.

Μάταια προσπαθούσε η μητέρα της κι ο γιατρός Λαρμέ με τον 'Αδόλφο να την παρηγορήσουν.

Ένα απόγευμα που ο 'Αδόλφος της κρατούσε συντροφιά του είπε δακρύζοντας: —Κάποια κατάρβα βαρύνει επάνω μου!

Ο,τι άγγίζω, σπάει, δ,τι άγαπήσω, χάνεται, όποιος με πλησίαση πεθαίνει!...

Μη λες υπερβολές, Ρόζα, τη μάλωσε με καλωσύνη ο 'Αδόλφος. Είσαστε ένας άγγελος. Ποτέ δεν κάνατε κακό σε κανένα. Μην άδικήτε τον έαυτό σας. Το περιστατικό του Ζακ ήταν μοιραίο. Τί φταίς εσύ για δ,τι έγινε;

Η Ρόζα έσκυψε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

—Γιατί να μη με κάνει ο Θεός άσχημη; Η άσχημία μου θα με φύλαγε από τις δυστυχίες. Και κανένας δεν θα με πρόσεχε. Θάβρισκα το σύντροφό της ζωής μου και θα ζούσα κοντά του ήσυχη κι εύτυχισμένη.

—Άδικείς τον έαυτό σου, Ρόζα. Συμβαίνουν συμφορές στη ζωή μας. Η εύτυχία θάρρη μία μέρα και για σένα, γιατί την άξίζεις.

Ένας μήνας πέρασε. Κι' έξαφνα, μία μέρα, ο ταχυδρόμος έφερε στο σπίτι της Ρόζας ένα γράμμα.

Η Ρόζα ήταν άπασχολημένη με το παι-

δάκι της και πήρε το ταχυδρομείο ή μητέρα της.

Με την πρώτη ματιά πούριξε στο γράμμα εκείνο η κ. Γρεβίλ άνησυχισε. Προέρχοταν από την 'Αμερική. 'Αναγνώρισε το γραφικό χαρακτήρα του 'Ερρίκου Φλεμάν.

—Κατάρρα!... ψιθύρισε. Ο δήμιος της κόρης μου δεν ένοιε να την άφήση στη δυστυχία της. Μα ο Θεός είναι μεγάλος. Θ' άντιμετωπίσω εγώ αυτόν τον άθλιο.

Γρήγορα, γρήγορα, χωρίς να διστάση καθόλου, έσκυψε το άπαισιο εκείνο γράμμα στην τσέπη της.

Η Ρόζα δεν άντελήθη τίποτε.

—Ποιος ήταν, μαμά; τη ρώτησε όταν η κ. Γρεβίλ άνέθηκε επάνω.

—Ο ταχυδρόμος, κόρη μου.

—Είχαμε κανένα γράμμα;

—Όχι, παιδί μου. Μόνον τα δυο περιοδικά που παίρνεις κάθε βδομάδα.

Η κ. Γρεβίλ άνυπομονούσε. 'Εμεινε λίγο κοντά στην κόρη της και κατόπιν έτρεξε και κλείσθηκε στο δωμάτιό της. 'Εβγαλε το γράμμα από την τσέπη της και το κύτταξε προσεκτικά. Ναι, προέρχοταν από την 'Αμερική. 'Από ποιά πόλι όμως; Η σφραγίδα πάνω στα γραμματόσημα μόλις φαίνονταν.

Τα χέρια της κ. Γρεβίλ έτρεμαν. Κοιμένες φράσεις έδγαναν από τα σφιγμένα της δόντια:

—Τον άθλιο!... Τον άθλιο!... Ο,τι κι' άν σκέπτεται να κάνει θα με βοη μπροστά του... Δυστυχία του άν τολμήση να γυρίση στη Γαλλία!... Θά φτάσω ακόμα και στο έγκλημα προκειμένου να σώσω την κόρη μου από την καταστροφή που ζητάει να την παρασύρη...

Με μεγάλη ταραχή άνοιξε κατόπιν το γράμμα.

Με την πρώτη ματιά πούριξε είδε και —

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

'Εγγραφή

Φροσί, μην κάθεται στιγμή κι' άμολα πια ίσα γραμμή με όλα τα χαρτιά σου.

Νά κανονί — στο δημαρχεί — τα εκλογικά — καλή άρχη — τα δικαιώματά σου.

Και μη μου λες όλο τσιμπού — άδεν τάχω κλείσει τα είκοσι — κι' είμαι από ψηφο άπ' έξω.

Τάχεις πατήσει τα τρία — και τράβα για το διδλίο — να μη σε καταδρέω!

Η γκόμενά μου άπαιτώ να έχη ψηφο τρανταχτό, άλλοιώς έγω την καίω. Και δίχως άλλη έπαφή

να πάη στην κάλη (να ψηφί — εκείνο που τής λέω.

Κι' έξ άλλου, λέω ό — (ριστικώς) για σύμβουλος δημο — (τικώς) κι' έγω να ξεσπαθώ — (σω).

Κι' άν με ψηφίσουνε (και βγώ ως πρώτο έργο θάχω — (γώ) το δρόμο σου να στρώ — (σω)!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Η γκόμενά μου άπαιτώ να έχη ψηφο τρανταχτό, άλλοιώς έγω την καίω. Και δίχως άλλη έπαφή

να πάη στην κάλη (να ψηφί — εκείνο που τής λέω.

Κι' έξ άλλου, λέω ό — (ριστικώς) για σύμβουλος δημο — (τικώς) κι' έγω να ξεσπαθώ — (σω).

Κι' άν με ψηφίσουνε (και βγώ ως πρώτο έργο θάχω — (γώ) το δρόμο σου να στρώ — (σω)!

τάπηκτη ότι δεν περιείχε παρά λίγα λόγια:

«'Αγαπητή μου Ρόζα, Βρίσκομαι στην Κόλασι... Δεν μπορώ να σου γράψω τίποτε περισσότερο... 'Ισως μία μέρα λυτρωθώ... 'Ισως γυρίσω... Θάχης την ύπομνη να με περιμένεις;...

—'Ερρίκος»

Η κ. Γρεβίλ άπόμεινε σαστισμένη γι' άρκετή ώρα. Κύτταξε και ξανακύτταξε το γράμμα, μη μπορώντας να μαντέψη τί έσημαιναν οι λίγες αυτές γραμμές.

Ούτε διεύθυνσις ύπήρχε στο γράμμα. Τί σημασία είχαν όλα αυτά; 'Από που έγραφε ο Φλεμάν; Και τί ένοούσε με τη φράση του: «Βρίσκομαι στην Κόλασι»;

—Ποιος ξέρει που τον έχει πετάξει η παραφροσύνη του; ψιθύρισε η μητέρα της Ρόζας.

Ξανάριξε με ματιά στο γράμμα και τα μάτια της φωτίσθηκαν. «'Ισως μια μέρα λυτρωθώ... 'Ισως γυρίσω...» έγραφε ο 'Ερρίκος.

Η κ. Γρεβίλ άνάσανε μ' άνακούφισι.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει, ψιθύρισε. Πάντως η αλήθεια είναι ότι ο άθλιος αυτός δεν πρόκειται να γυρίση γρήγορα, ίσως και να μη ξαναγυρίση...

Θέέ μου, σ' εύχαριστώ!... Ο κίνδυνος άπομακρύνεται!...

Έκρυψε κατόπιν το γράμμα στην τσέπη της και βυθίστηκε σε σκέψεις. 'Αραγε έπρεπε να το δείξη στη Ρόζα; Το περιεχόμενό του θα την έκανε να τον ξεγυρίση πια ή θα της δυνάμωνε τον καύμo για την εξαφάνισι του Φλεμάν;

Σκέφθηκε άρκετά και τέλος πήρε την απόφασί της.

—Όχι, δεν θα της δείξω το γράμμα αυτό, ψιθύρισε. Καλύτερα να νομίζε ότι ο Φλεμάν χάθηκε, την λησμόνησε. 'Ετσι θα φτάσουμε πιο γρήγορα και πιο εύκολα ίσως στο σκοπό που επιδιώκουμε. Κι' άν ο άθλιος αυτός γυρίση μία μέρα, θα βρή τη Ρόζα παντρεμένη και δεν θα τολμήση να την ένοχλήση.

Αέσως κατόπιν άνοιξε το γράμμα, το κράτησε πάνω από μία σταχτοθήκη, άναψε ένα σπρίτο και τοίμασθηκε να το κάψει.

Την τελευταία στιγμή όμως το μετάνοιωσε.

—Θά το κάψω άφού το δή ο Λαρμέ, μουρμούρισε.

Η Ρόζα δεν ύποψιάστηκε, όπως είπαμε, το παραμικρό.

Έτσι, το απόγευμα που πήγαν στο σπίτι, συντροφιά, ο Λαρμέ με τον 'Αδόλφο, ή κ. Γρεβίλ δεν έβλεπε την ώρα να μείνη μόνη με το σοφό γιατρό.

Πέρασαν δυό ώρες, χωρίς η Ρόζα ν' άπομακρυνθί από το δωμάτιο. Η μαμά της άνυπομονούσε.

Ο Λαρμέ το μάντεψε. Μ' ένα γοργό βλέμμα τη ρώτησε: «Θέλετε να μου μιλήσετε;» «Ναι», του έγνεψε η κ. Γρεβίλ.

Ο γέρο - γιατρός είχε θηλυκό μυαλό. 'Αφησε να περάσουν λίγα λεπτά και είπε στη Ρόζα:

—'Αγαπητή μου μικρούλα, θά σάς μαλώσω!...

—Γιατί, γιατρέ μου;

—Με ρωτάτε γιατί; Το μικρό σας κουράστηκε και νυστάζει. Θέλετε λοιπόν να τ' άρρωστήσετε;...

—Όχι, όχι, γιατρέ.

Και κύτταξε άνησυχη το παιδάκι της, πούπαζε από ώρες, κάτω στο χαλί, έμπρος στα πόδια της.

Το μικρό είχε σταματήσει τη στιγμή

αυτή τα παιχνίδια του. Αυτή την εύκαιρία είχε άρπάξει ο Λαρμέ και ξανάπε:

—Κουράστηκε, το χρυσό μου... 'Εμπρός, κ. Ρόζα, βάλτε το στο κρεβδάκι του.

—'Αλλά, γιατρέ μου, άπάντησε η Ρόζα, ποτέ δεν κοιμάται τέτοια ώρα κι' έξ άλλου είναι νηστικό.

—Δεν έχει σημασία. Βάλτε το ν' αναπαυθί λίγο. Κι' άν του άνοιξη αργότερα ή όρεξι, ή πείνα του θα το έμπνηση.

Η Ρόζα έπεσε στην παγίδα. Έσκυψε, πήρε το παιδάκι της στην άγκαλιά της, έήτησε σγνώμην και πέρασε στην κρεβδατοκάμαρά της.

Αυτό περίμενε η κ. Γρεβίλ. Χωρίς να χάση καιρό έβγαλε από την τσέπη της το γράμμα του Φλεμάν και το έδειξε στο σοφό φίλο της.

Ο Λαρμέ το διάβασε γρήγορα, γρήγορα κι' άμέσως κατόπιν το έχωσε στην τσέπη του.

Ο 'Αδόλφος, που μάντεψε τί συνέβαινε, άνησυχισε και κρεμόταν από τα χείλη του.

—Λοιπόν; ρώτησε σιγά η κ. Γρεβίλ.

Ο γιατρός δεν της άπάντησε άμέσως. Είχε σκύψει το κεφάλι του και παίζοντας νευρικά με τη γραβάτα του, είχε βυθιστή σε σκέψεις.

Πέρασαν λίγες στιγμές άπόλυτης σιωπής.

Απότομα ο Λαρμέ σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε τη μητέρα της Ρόζας κατάματα. Τα μάτια του λάμπανε.

—Λοιπόν, γιατρέ μου;

—Λοιπόν, καλή μου κυρία, μπορούμε να φανάξουμε, σαν τους 'Ισπανούς, όταν βρίσκονται στις χαρές τους: «Ζήτω ο Θεός!... Γιατί ο Παντοδύναμος βρίσκειται με το μέρος μας, γιατί η Μοίρα μάς ένοεί, γιατί όλα πηγαινουν καλά, περίφημα... Τί τυχρή!...

Μιλούσε πολύ σιγά και γρήγορα.

Απ' την κρεβδατοκάμαρη της Ρόζας έφτανε ή φωνή της, καθώς διηγόταν κάποιο παραμύθι στο μικρό της. 'Ετσι ήταν άσφαλεις.

Η κ. Γρεβίλ άγωνιούσε.

Το μυστηριώδες αυτό γράμμα, συνέχιζε ο γιατρός, το τόσο λιγλόγο και άλλοκοτο λέει πολλά. Ο άνοικόνυμος γαμπρός σας έχει σοβαρούς λόγους να μη γράφη που βρίσκεται και γιατί δεν μπορεί να ένοχλήσει εδώ, πριν περάσει άρκετος καιρός. Τί σημαίνουν όλοι αυτοί οι γρίφοι;

—Τί σημαίνουν, γιατρέ;

—Ότι ο «φίλος» μας για τον ένα ή τον άλλο λόγο, αυτός κι' ο διάβολος ξέρουν την καθαρή αλήθεια, δεν μπορεί να μετακινηθί άπ' το μέρος που γράφει το γράμμα. Ποιά είναι το μέρος αυτό; 'Ερημιά όπου ναυάγησε περιπλανώμενος τυχοδιωκτικά κι' όπου δουλεύει σκληρά; Φυλακή στην οποία τον έκλεισαν για κάποια βρωμοδουλειά του; Νοσοκομείο όπου έχει καρφωθί για καιρό στο κρεβάτι; Δεν ξέρουμε.

Πάντως πρέπει να εύχαριστήσουμε το Θεό, έπαναλαμβάνω. Γιατί είμαστε ελεύθεροι να λάβουμε τα μέτρα μας και να βοη όταν γυρίση τη Ρόζα παντρεμένη.

—Όταν γυρίση!... άναστέναξε η κ. Γρεβίλ.

—Ναι, κυρία, θά γυρίση αυτός ο διάβολος μία μέρα. Μα ως τότε η Ρόζα θάχη γιαιοευτη άπ' το έπίμονο αίσθημά της και θά βρίσκεται στο πλευρό της ένας τίμιος άντρας, ικανός να την υπερασπίση.

Στα λόγια αυτά η μητέρα της Ρόζας σήκωσε τα μάτια της και κύτταξε τον 'Αδόλφο.

Ο νέος κοκκίνισε, σαν παπαρούνα και χαμήλωσε το βλέμμα του.

—Εκάματε καλά, συνέχισε ο Λαρμέ, να κρύψετε το γράμμα αυτό άπ' την κόρη σας. 'Αν της το δείχνατε ή φωτιά της καρδιάς της θα φούντωνε πιο ζωνρή, ενώ συμφέρει μας είναι να την σβήσουμε έντελώς.

Οι προβλέψεις του γιατρού βγήκαν σωστές.

Ο καιρός είναι ο καλύτερος γιατρός για κάθε πόνο. Με το πέρασμα του καιρού οι πληγές της καρδιάς κλείνουν. Κι' ή πιο μεγάλη φωτιά της αγάπης σβύνει σιγά, σιγά και γίνετα κρύα στάχτη.

Η Ρόζα άρχισε να σκέφτεται πιο λογικά.

Πιο συχνά τώρα, κρατώντας το παιδί της στην άγκαλιά της, συλλογιόταν:

«Ο 'Ερρίκος με έχασε!... Ποιος ξέρει;... 'Ισως να μην είναι πια ζωντανός... Το χόμα της ξενιτιάς θά σκέπασε το τάλαιπωρμένο σώμα του... Φτωχέ μου 'Ερρίκε!... 'Αν είσαι νεκρός ή ψυχή σου θά σπερουργίη κοντά μου, κοντά στο παιδί σου... Κι' άσφαλώς θ' άκούς τη φωνή μου...».

Στο σημείο αυτό σταματούσε να σκέφτεται και μιλούσε αργά, σιγά, πονεμένα:

—'Αρκετά σε περίμενα, άγαπημένε μου... 'Εφυγες ίσως άπ' τον κόσμο αυτό, μακριά μου... 'Ερρίκε, πολυάγαπημένε μου, δεν πρέπει να με καταρστής... Εί- να ανάγκη να φροντίσω για το παιδί μας... Τί θά γίνη το άμοιρο αυτό παιδί χωρίς πατέρα; Σε περίμενα τόσο καιρό, 'Ερρίκε... Καί δεν γυρίσες... Καί δεν μου ξανά- γραφες πιά... Ναι, το μαντεύω... Πέθανες στην ξενιτιά... Μόνον οι νεκροί σωπαίνουν για πάντα... 'Αν έλάβαινα δυό λόγια σου, θά σε περίμενα, θά σε περίμενα ως το τέλος της ζωής μου...

Τις ώρες αυτές, που η Ρόζα νόμιζε πως μιλάει μ' ένα παλαιοάγαπημένο νεκρό άθλο- να δάκρυα τρέχανε από τα μάτια της και σταλάζανε αργά στο σγουρόμαλλο κεφάλι του παιδιού της.

Τα λόγια πούλεγε την άνακούφισαν. Συγχρόνως άρχισε να σκέπτεται σοβαρά για το μέλλον.

Η μητέρα της που παρακολουθούσε άγρυπνα την ψυχική της κατάσταση, μάντεψε τη μεταβολή αυτή κι' εύχαριστημένη σκέφτηκε να ένοσχύση την κόρη της στις καινούργιες αποφάσεις της.

—Κόρη μου, της είπε μία μέρα, άπόψε είμαστε καλεσμένοι στής κ. Ρενώ.

Η Ρόζα την κύτταξε εξαφισμένη. Είχε πολλν καιρό να παρουσιαστή στον καλό κόσμο.

—Μαμά... άπόρησε. Μιλάς σοβαρά;

—Ναι, παιδί μου. 'Αρκετόν καιρό έζη- σες αυτή την άπαισία ζωή, κλεισμένη μέσα σε τέσσερες τοίχους. Άλλοτε οι φιλικές δεξιότητες σε γοητεύαν.

—Άλλοτε, μαμά μου...

—Και γιατί όχι και τώρα; Πρέπει να ξαναβγής στον κόσμο Ρόζα μου.

Η Ρόζα δεν έφερε αντίρρησι.

Και το ίδιο βράδυ, αυτή, που ήταν κλει-

στη, άνοιχτοκαρδώς...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

σμένη στη μοναξιά και στον πόνο, ντύθηκε κι' άκολούθησε τη μαμά της.

Σε λίγο βρισκόταν στο παλιό γνώριμό της περιβάλλον των κοσμικών αίθουσών. Οι φίλες της κι' οι γνωστές της έτρεξαν να την ύποδεχτούν με άγάπη. Η ίδια ή οικοδέ- σποινα, ή κ. Ρενώ, την έσφιξε στην άγκα- λιά της.

—'Αγαπημένο μου παιδί, της είπε, νοιώ- θω εξαιρετική εύχαρίστησι που σε ξανα- βλέπω!... 'Εκανε καλά που ήρθες. Δεν άσκητεύει, μικρούλα μου, μία νέα στην ή- λικία σου.

Μέσα στο περιβάλλον εκείνο της ώμο- ρφίας και του πλούτου, η Ρόζα, ένοιωσε στην άρχή κάποια στενοχώρια.

Στην αίθουσα ύπήρχαν πολλές νέες και νέοι. 'Αρκετοί από αυτούς γνώριζαν την κ. Φλεμάν και την είδαν με χαρά να ξαναεμ- φανίζεται στον κόσμο.

Παρ' όλο όμως το φιλικό αυτό περιβάλ- λον, η Ρόζα, καθώς κάπας άπόμερα. Δεν είχε κέφι ούτε για φλυαρία, ούτε για χορό.

Η οικοδέσποινα δεν άργησε ν' άντιλη- φθί τί συνέβαινε και την πλησίασε σε λίγο.

—'Αγαπητό μου παιδί, της είπε, γιατί έπιασες αυτή τη γωνιά; Σε καλό σου!... 'Εχεις καιρό μπροστά σου για να βαρε- θής τον κόσμο και τις χαρές της ζωής.

—'Ελα, Ρόζα, πρέπει να χορέψης.

Η Ρόζα την εύχαρίστησε.

—Ξεκουράσου λίγο, συνέχισε η οικοδέ- σποινα. Κι' έπειτα ρίξου στο χορό. 'Ησουν καλή χορεύτρια άλλοτε. Δεν συγκεντρωθή- καμε εδώ για να μελαγχολήσουμε.

—Μάλιστα, κυρία. 'Ας ξεκουραστώ πρώτα.

—Κι' έπειτα θά σου δώσω έναν καλόν καθάλλιο.

Η Ρόζα δεν μίλησε.

—Ξέρεις για ποιόν σου μιλώ;

—Φυσικά όχι, κυρία.

—Για τον άνεψιό μου, τον ύποκόμητα Τρεβίλ. Νομίζω πως τον γνωρίζεις. 'Ησα- στε άλλοτε καλοί φίλοι με το 'Στέφανο. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κυρία.

Η κ. Ρενώ έρριξε τη ματιά της αντίκρυ, σ' ένα κροπού νέναν που συζητούσαν εύ- θυμα.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Και συγχρόνως φώναζε: —Στέφανε!...

Ένας νέος γύρισε προς το μέρος τους.

—Νάτος!... είπε. Πάντα φλύαρος σαν πουλί κι' άνοιχτοκαρδός...

Ήταν ένας κομψός και πολύ συμπαθής νεαρός κύριος, ως είκοσιχρόνων, με ξανθά σγουρά μαλλιά και φωτεινά γαλανά μάτια, λυγρό ανάστημα και κινήσεις άνετες, που δείχναν τον κοσμικό άνθρωπο, το συνθησισμένο να ζή σ' έλεκτο περιβάλλον.

— Στέφανε!... φώναζε και πάλι η οικοδόσποινα.

— Με θέλετε, θεία μου; ρώτησε ο νέος. Και πήγε κοντά της.

— Σε φώναζε για να σε μαλώσω, του είπε η θεία του.

— Νά με μαλώσετε;... Τί έκαμα, θεία μου;

— Τί έκαμες; Βλέπεις ύστερα από τόνον καιρό την αγαπητή μου Ρόζα και την αφήνεις να κάθεται μόνη της σ' αυτή την άκρη. Λίγο είναι αυτό;

Ο Στέφανος Τρεβίλ υποκλίθηκε μ' ευγένεια.

— Με κρίνετε πολύ αυστηρά, αγαπητή μου θεία, απάντησε. Με μαλώνετε άδικα... Καθόλου άδικα.

— Αφήστε με ν' απολογηθώ, θεία μου. Έτρεξα να χαιρετήσω την κ. Φλεμάν άμέσως μόλις ήρθε με τη μαμά της.

— Κι' ύστερα την άφησες μόνη κι' έπηγες να φλυαρήσεις με τους φίλους σου.

— Αυτό είναι αλήθεια, θεία, αλλά η κ. Φλεμάν φαινόταν κουρασμένη και δεν τόλμυσα να την ενοχλήσω.

— Έστω, τό δέχομαι αυτό και σε συγχωρώ, τρελλόπαίδι. Συγχρόνως όμως σου απαγορεύω να μιλάς για τη Ρόζα, σαν να πρόκειται για μία άγνωστη. Νά την λες Ρόζα κι' όχι κ. Φλεμάν.

— Μάλιστα, θεία μου.

— Και τό σπουδαιότερο...

— Σας άκούω, θεία μου.

— Δέν τό μαντεύω;

— Όχι, σας βεβαιώ.

— Απαιτώ να ανήψις ήπτότης. Νά χορέψης τή Ρόζα, να την διασκεδάσης.

— Αυτό είναι κι' ή δική μου επιθυμία. Θά ήμουν εύτυχης άν ή Ρόζα δεχόταν να χορεύη μαζί μου.

Η Ρόζα παρακολουθούσε τή συζήτηση αυτή χωρίς να μιλά. Ήταν έτοιμη ν' απαντήσει στο Στέφανο και να τον ευχαριστήσει, αλλά τήν πρόλαβε και πάλι ή καλόκαρδη και πρόθυμη οικοδόσποινα.

— Και βέβαια δέχεται, απάντησε. Τί άνόητες άπορίες πού έχετε μερικές φορές, άνεμί μου! Η Ρόζα δέν ήρθε άπόψε σίτι μού για να βυθιστή στη μελαγχολία. Έτσι δέν είναι, αγαπητή μου Ρόζα;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ή Ρόζα. — Έμπρός λοιπόν! Ο χορός αρχίζει... Καθένας ζητάει ή ντάμα του. Έμπρός, άνεμί μου... Έμπρός, μικρή μου Ρόζα... Χαρήτε τή νεότητά σας. Έγώ στην ήλικία σας είχα φτερά στά πόδια άκούω τις μελωδίες ενός βάλς...

— Αυσσάναζε και πρόσθεσε, κλείνοντας τά βλέφαρά της:

— Καταραμένα γκρατεία!... Καταραμένοι ρευματισμοί!...

Όταν ξανάνοιξε τά μάτια της ο Στέφανος κι' ή Ρόζα δέν βρίσκονταν πιά κοντά της. Είχαν ριχτή στη δίνη του χορού.

Η κ. Ρενώ κτύπαζε ευχαριστημένη και χαμογέλασε.

— Ταίριαστό ζευγαράκι!... ψιθύρισε.

Η Ρόζα είναι άνεκτήμητη κοπέλλα... Τί σημασία έχει ο άτυχος γάμος της και τό γεγονός ότι είναι σήμερα μητέρα κι' έχει τή φροντίδα του παιδιού της; Τόσο τό καλύτερο ίσως... Η μικρή αυτή θα έκανε εύτυχισμένο τόν θεότρελλο τόν άνεμιό μου...

Τήν ίδια στιγμή, ο γλυκός ήλιγγος του χορού αντί να μεθύση τή Ρόζα, ύστερα από τόνον καιρό κλειστής και πονεμένης ζωής, αντί να ζυπνίη μέσα της τόν πόθο της χαράς και τήν ξεγνοιασιά, έκανε, αντίθετως, τήν καρδιά της να φουσκώσει από θλίψη.

Η μουσική, ο θόρυβος, τό στροβίλισμα στην άγκαλιά του νεαρού υποκόμητος της έφεραν πένθιμες σκέψεις.

Ήταν κάτι πού τό φοβόταν.

— Χορεύω κι' όμως είμαι μία δυστυχισμένη!... συλλογιόταν. Διασκεδάω... Κι' άκόινος κοιμάται, ίσως για πάντα, κάτω από τό χόμα, ίσως υποφέρει αυτή τή στιγμή...

Ο Στέφανος είδε τό άλλοιωμένο από τόν πόνο πρόσωπό της κι' άνησυχισε.

— Ρόζα!... Τί έχετε;... τή ρώτησε. Μήπως ζαλιστήκατε; Θέλετε να σας οδηγώ κοντά στη μητέρα σας;

Η Ρόζα ντράπηκε.

— Όχι, όχι δέν είναι τίποτα, απάντησε. Μία μικρή, περαστική σκοτοδίνη. Είχα τόνον καιρό να χορεύω!...

— Φταίει ή θεία μου ασφαλώς.

— Μά όχι, δέν είναι τίποτα, μού πέρασε, απάντησε ή Ρόζα και χαμογέλασε.

Πραγματικά άρχισε σιγά - σιγά να συνέρχεται.

Η καρδιά της άλάφρωσε.

Κι' όταν ο χορός τελείωσε ένοιωθε ήρεμο τόν έαυτό της κι' ευχαρίστησε θερμά τό Στέφανο πού τρεξε να τής φέρη ένα άναψυκτικό άπ' τό μπουφέ.

Χόρεψε τρεις φορές άκόμα ή Ρόζα. Δυό χορούς με τό νεαρό υποκόμητα κι' ένα βάλς, τό τελευταίο, μ' έναν άλλο παλιό της γνώριμο, τό Ζωρζ Μπονώ.

Οι δυό νέοι δέν έφευγαν στιγμή από κοντά της, ευχαριστημένοι πού τήν ξανάδλεπαν, γοητευμένοι άπ' τήν λυπημένη, τήν τόσο γλυκεία όμορφιά της.

Η κ. Γκρεβίλ παρακολουθούσε τήν κόρη της ευχαριστημένη.

— Άς είναι δοξασμένο τό όνομα του Θεού!... σκέφτοταν. Θά ξεχάσω... Τώρα πιά είμαι άπόλυτα βέβαιη πώς ή πληγή της καρδιάς της θα κλείση, ότι θα ξαναβήση σ' αυτήν ή αγάπη!...

Τήν ίδια στιγμή ή κ. Ρενώ ψιθύριζε γεμάτη απογοήτευση:

— Περίφημο!... Ο Στέφανος είναι γοητευμένος με τή γλυκεία μικρούλα. Όλα θα πάνε καλά... Όσο για τό Μπονώ... Μπά... άστεία υπόθεση!... Ο άνεμιός μου θα τού βάλη τά γυαλιά!...

Όταν κοντά τά μεσάνυχτα, γύρισαν σίτι, ή Ρόζα, άργησε να κοιμηθί. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της συλλογιόταν τά γεγονότα της βραδιάς αυτής κι' ένοιωθε κάποια κρυφή ίκανοποίησι για τό θαυμασμό πού προκάλεσε ή όμορφιά της μεταξύ τών καλεσμένων της κ. Ρενώ.

«Νομίζα πώς ή καρδιά μου και τό σώμα μου είχαν γεράσει, σκέφτοταν. Μά όχι, έκανα λάθος. Η ζωή άνοίγεται μπροστά μου γεμάτη ύποσχέσεις... Θέλω να ζήσω...».

Γύρισε και κτύπαζε τό παιδάκι της πού κοιμόταν πλάι της και πρόσθεσε:

— Νά πρέπει να ζήσω για τό παιδί μου...

Όταν έφτασαν στόν τάφο του Ζάκ, ή

Ποίν της σφαλίση ο ύπνος τά βλέφαρά ή σκέψι της πέταξε στο Στέφανο Τρεβίλ και στο Ζωρζ Μπονώ.

— Τί καλοί πού ήσαν μαζί μου!... ψιθύρισε.

Τήν ίδια στιγμή όμως μία συμπαθής, χλωμή μορφή πρόβαλε μπροστά της: Η μορφή τού Άδόλφου...

— Έκλεισε τά μάτια της και βυθίστηκε σέ σκέψεις. Συγκρίνε μεταξύ τους τους τρεις νέους. Κι' έξαφνα τά χείλη της σάλεψαν και ψιθύρισαν σιγά, πολύ σιγά μία φράσι:

— Ο Άδόλφος είναι άγνή καρδιά, ο άσύγκριτος, άνθρωπος πού με νοιώθει, μονάχα ο Άδόλφος... ο Άδόλφος Κριλλιόν!...

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο. Και τό χαμόγελο αυτό έμεινε στή μορφή της κι' όταν άκόμα τήν πήρε ο ύπνος.

Τό πρωί ζύπνισε λίγο άργά, άρκτα εύδιάθετη.

— Έδλεπε πιά τή ζωή φωτεινή, ευχάριστη, γεμάτη έλπίδες. Τόν Έρρίκο Φλεμάν τόν συλλογιόταν όλο και πιά άραιά. Πιό συχνά πρόβαλλε μπροστά της μία άλλη τραγική μορφή: Ο έξάδελφός της Ζάκ, ο άμοιρος νέος πού βυσίασε τή ζωή του, τρελλός από αγάπη γι' αυτή!...

Τό φάντασμα τού αυτόχειρος έκανε τήν καρδιά της να σπαράζει από πόνο. Συνα χνά έκλειγε στήν άνάμνησι τού άμοιρου εξάδελφου της.

Για να ήσυχάση τήν καρδιά της, για να γαληνέψη τήν ψυχή της άρχισε να πηγαίνει συχνά στο νεκροταφείο όπου είχαν θάψει τό Ζάκ. Πήγαινε φορτωμένη λουλούδια και τά σκόρπιζε στόν τάφο του. Ποτέ όμως μόνη. Σπάνια με τή μητέρα της και τις περισσότερες φορές με τόν Άδόλφο.

Ο Άδόλφος της είχε γίνει άπαραίτητος, ένοιωθε τήν άνάγκη της συντροφιάς του, μόνον κοντά του ήταν ήσυχη.

Όταν τού πρότεινε για πρώτη φορά να πάνε άνθη στόν τάφο του Ζάκ, ο Άδόλφος δέχτηκε πρόθυμα.

— Θα πούμε στή μαμά ότι θα πάμε περίπατο, τού εξήγησε. Τό άθώο αυτό ψέμα είναι άναπόφευκτο. Διαφορετικά, άν τής πούμε τήν αλήθεια θα άνησυχήσει και θα θελήση να μ' έμποδίση. Άργότερα θα τής τό μαρτυρήσω μόνη μου.

Ο Άδόλφος βρήκε τή σκέψι της σωστή. Πήραν ένα ταξί, άγόρασαν από ένα άνθοπωλείο άφθονα λουλούδια κι' έφτασαν στο νεκροταφείο σέ μία ώρα πού οι έπισκέπτες τού ήσαν άραιοι.

Όταν έφτασαν στόν τάφο του Ζάκ, ή

Ρόζα, με μάτια βουρκωμένα, έτοιμη ν' αναλυθί σέ λυγμούς, τοποθέτησε τά λουλούδια γύρω στο σταυρό. Γονάτισε ύστερα στή χλόη και προσευχήθηκε...

Η ταραχή της ήταν μεγάλη.

Ο Άδόλφος άναγκάστηκε να τήν πιάση από τό χέρι, να τήν σηκώσει και να τήν βάλη να καθήση σ' έναν πάγκο.

— Άρκετά δάκρυα έχυρες και πόνοσες στή ζωή σου, Ρόζα, τής είπε. Πρέπει να σκεφθής και τήν υγεία σου. Αυτό πού συνέβη με τό Ζάκ ήταν τρομερό, αλλά συ δέν σταις καθόλου γι' αυτό!...

— Ναι, έτσι είναι, Άδόλφε, αλλά ο θάνατος τού Ζάκ θα με βασανίζει σ' όλο μου τό βίο...

— Θά λησμονήσης, Ρόζα. Οι κακές μέρες πέρασαν.

— Τα μάτια της έλαμψαν.

— Ναι, Άδόλφε, αυτό τό πιστεύω κι' έγώ. Οι κακές μέρες πέρασαν...

— Έμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί.

— Η πληγή της καρδιάς μου δέν έκλεισε άκόμα έντελώς, είπε ή Ρόζα. Μά θα ζήσω, δέν θέλω πιά να πεθάνω.

— Όύτε ο Θεός τό θέλει, Ρόζα. Μην ξεχνάς ότι έσώσαμε ο ένας τόν άλλο άπ' τό θάνατο.

— Δέν τό ξεχνώ, Άδόλφε. Όμολογώ ότι σ' έστειλε ή Θεία Πρόνοια για να ξαναγυρίσω στή ζωή με νέες έλπίδες. Έκάνες για μένα πολλά ως τώρα.

— Δέν έκανα τίποτα, Ρόζα. Η ζωή μου δόκληρη σου άνήκει!...

— Η χαρά μου είναι να σε βλέπω εύτυχισμένη.

Η Ρόζα έκανε μία αυθόρμητη κίνησι κι' άκούμπησε τό χέρι της στο χέρι του.

— Σ' ευχαριστώ, Άδόλφε, τού ψιθύρισε συγκινημένη. Όταν είσαι κοντά μου νοιώθω τόν έαυτό μου τόσο ήρεμο, μία γλυκεία γαλήνη γεμίζει τήν ψυχή μου.

— Κι' έγώ, Ρόζα, είμαι άφάνταστα εύτυχισμένος όταν βρίσκουμαι κοντά σου και σε βλέπω ήσυχη.

— Σ' ευχαριστώ, καλέ μου Άδόλφε!...

Πιό πολύ ευχαριστημένη άπ' όλους τήν περίοδο αυτή ήταν ή κ. Γκρεβίλ.

Τό πάν είναι τό πρώτο βήμα, έλεγε στο φίλο της, τό γρηαίο γιατρό Λαρμέ. Κι' ή Ρόζα έκανε τό βήμα αυτό προς τή ζωή. Και τό πιά σπουδαίο είναι ότι συμπαθεί τόν Άδόλφο. Μπορώ να πώ, χωρίς να υπερβάλω τά πράγματα, ότι τόν αγαπά.

— Έτσι νομίζω κι' έγώ, αγαπητή μου.

— Ναι, ναι, δέν χωρεί άμφιβολία. Τόν αγαπά. Τί άπογεύματα, όταν καμιά φορά ο Άδόλφος άγοπορεί λίγο νάρθη σίτι τή βλεπω να άνυπομονή και να τρέχη κάθε τόσο στο παρθένο. Κι' όταν ο Άδόλφος φτάνει και χτυπάει τό κουδούνι, τό πρόσωπό της φωτίζεται από αγαλλίασι.

Πραγματικά τή θέσι τού Έρρίκου Φλεμάν άρχισε να τήν παίρνη στήν καρδιά της Ρόζας ο Άδόλφος Κριλλιόν.

Η βασανισμένη μικρούλα, ή μικροπαντρεμένη και τόσο πικραμένη ζητούσε τώρα μόνη της τόν κόσμο, τήν κίνησι, τις άδαις άπολαύσεις της κοσμικής ζωής.

Δυό και τρεις φορές τήν ήμέρα ή κ. Γκρεβίλ κι' ή κόρη της ήσαν καλεσμένες σέ κάποιο φιλικό σίτι.

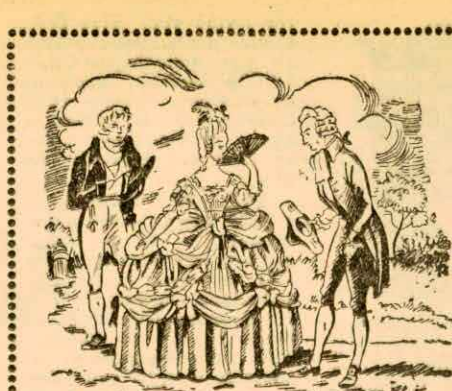
Ξαφνικά όμως ένα περιστατικό άρχισε ν' άνησυχί τήν κ. Γκρεβίλ. Πρόσεξε ότι όπου κι' άν πήγαιναν συναντούσαν πάντα τους δυό κοσμικούς νέους πού είχαν χορεύει τή Ρόζα στή δεξίωσι της κ. Ρενώ: Τόν υποκόμητα Στέφανο Τρεβίλ και τό Ζωρζ Μπονώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Έκυκλοφόρησε σέ μουσικά τεμάχια από τόν όκο «Μέλοντ» με στίχους τού κ. Ι. Φερμάνγουλντο τό τραγούδι της 'Ιμπερίο Άρσεντίνα «Η καρδιά μου χτυπά». Φωτογραφείται ταυτοχρόνως σέ δίσκους «Κολούμπια» και «Οντέον».

Έκυκλοφόρησε τό γνωστό περιοδικό τραγουδιών «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τού συγγραφέως Κώστα Μάνεση, με τά γνωστότερα χορευτικά τραγούδια και άλλη σπαρταριστή πλουσία καλλιτεχνική και θεατρικήν ύλη.

Οι έρωτες της μαρκησίας ΝΤΕ ΣΑΤΕΛΕ

Τά είδυλλία της με τό Βολταίρο

Οι σχέσεις τού Βολταίρου με τή μαρκησία ντε Σατελέ, έπειτα από μία περίοδο φλογερού πάθους, είχαν καταντήσει πιά πλατωνικές.

Αλλά ο μεγάλος φιλόσοφος δέν παραπονιόταν γι' αυτό. Ούτε ήλπιούσε να μάθι σε τί όφειλόταν ή επίφυλακτική, πού ή μαρκησία έδειχνε απέναντί του, από κάποιο καιρό. Μήπως δέν εξακολουθούσαν να είναι πάντοτε φίλοι; Ήταν φυσικό, βέβαια, ή αγάπη τους να παραχωρήση μία μέρα τή θέσι της στή φιλία. Τί λίγο προητέρω, τί λίγο άργότερα; Κι' ήταν ευχάριστο, σκεφτόταν ο Βολταίρος, πού αυτό τό πέραςμα από τήν αγάπη στή φιλία είχε γίνει ήρεμα, χωρίς σκηνές και χωρίς πικρά λόγια. Γιατί συνήθιζε να κατακρίνη πάντα τήν υποκριτική και άχαριστη προσπάθεια πολλών έρωτευμένων να δισαινίζουν τις έρωτικές σχέσεις τους και μετά τήν έξαφάνισι τού πάθους πού τις θερμαινε πρίν. «Η φιλία, έλεγε, όταν έρχεται στήν κατάλληλη στιγμή, σώζει τόν έρωτα από τή μονοτονία και τήν πλήξη. Γιατί τού εξασφαλίζει μία όμορφη συνέχεια».

Σ' αυτό τό σημείο βρίσκονταν τά πράγματα, όταν έμαθε τόν ξαφνικό θάνατο της μαρκησίας. Έτρεξε τότε περίλυπος στο μέγαρό της, για ν' άποχαιρετήσει για στερνή φορά τή νεκρή τού φίλη. Ο μαρκησίας ντε Σατελέ άκούσε με ευγένεια τά συλλυπητήριά του και, τραδώντας τόν από τό χέρι, τόν παρέσυρε στο μπουντοואρ της νεκρής.

Φθάσατε στήν κατάλληλη στιγμή, τού είπε. «Ήθελα ν' άνοίξω τό μενταγιόν της γυναικάς μου και διατάξα γιατί δέν έδλεπα άνάμεσα στους ανθρώπους πού έχουν γεμίσει τό σίτι μου τό πρόσωπο κάποιου πιστού και αγαπημένου φίλου για να με συντροφεύση στή μικρή πράξι πού σχεδιάζω να κάμω...».

— Στην Ιερουσαλίμ! διόρθωσε ο Βολταίρος, προσπαθώντας να κρυφή τήν ταραχή του.

Γιατί ήξερε πώς ή μαρκησία φύλαγε μέσα σ' αυτό τό μενταγιόν μία δική του μινιατούρα, πού τής είχε χαρίσει στήν περίοδο τού φλογερού πάθους τους.

— Γιατί παίρνετε αυτό τό δραματικό ύφος, αγαπητή μου φιλόσοφε; είπε ο Σατελέ. Έρω καλά πώς δέν πρόκειται να βρώ τό δικό μου πορτραίτο μέσα σ' αυτό τό μενταγιόν. Και φλέγομαι από τήν επιθυμία να μάθω σε ποιόν έδινε τήν εύνοια της ή αγαπημένη μου Λουίζα από τήν εποχή πού οι σχέσεις μας είχαν περιορισθί στο να ζούμε κάτω από τήν ίδια στέγη...

Ο μαρκησίας είχε πάρει από τήν χείρα τού φίλου της και κατάφερε να τ' άνοίξη χωρίς μεγάλο κόπο. Άλλ' ή έκπληξις του δέν ήταν μικρότερη από κείνη πού δοκίμασε ο Βολταίρος. Μέσα σ' αυτό βρίσκόταν μία μινιατούρα τού κομήτος ντε Σαιν - Λαμπερ!

Ο φιλόσοφος χαμογέλασε με πικρία.

— Αγαπητέ φίλε, είπε στο Σατελέ, θέλοντας να τόν έκδικηθί για τήν επιμονή πού είχε δείξει, νομίζω πώς θα ήταν καλύτερο

και για σας και για μένα να μην μαθαίναμε ποτέ τί είχε αυτό τό μενταγιόν.

Η μαρκησία ντε Σατελέ είχε τή νοσηρή περιπάθεια τών γυναικών της εποχής της, αλλά και τήν επιπολαιότητα και τήν έλαφρότητα τους. Είχεν άρχισι, άλλωστε, τήν έρωτική ζωή της από τήν ήλικία τών δεκατριών χρόνων. Ο άνθρωπος πού τήν έμνησε στα μυστικά τού έρωτος ήταν ο ίπποκόμος τού πατέρα της.

Όταν ο τελευταίος άνακάλυψε τις τρυφερές άπασχολήσεις της κόρης του, έστειλε τόν ίπποκόμο του να σαπίση σε μία από τις κρατικές φυλακές και τή μικρή Λουίζα σ' ένα μοναστήρι Καρμηλιτών.

Αλλά έπρόκειτο να δοκιμάση σε λίγο μία καινούργια συγκίνησι, μεγαλύτερη από τήν πρώτη. Έπειτα από μερικούς μήνες, ή Λουίζα παρουσίασε έκδηλα όλα τά συμπτώματα της έγκυμοσύνης. Πατέρας τού παιδιού πού είχε στα σπλάχνα της ήταν ο άδδας της μονής.

Ο πατέρας της κατάλαβε τότε ότι τό καλύτερο πού είχε να κάμη ήταν να βιασθί να τή παντρεύη.

Ένα χρόνο άργότερα, ή Λουίζα γινόταν μαρκησία ντε Σατελέ. Ήταν τότε μόλις δεκάξι χρόνων.

Επρόκειτο για ένα συμβατικό γάμο, πού είχε ένώσει δυό όνόματα και δυό περιουσίες. Μεταξύ τών δυό συζύγων δέν υπήρχε κανένας άλλος δεσμός. Τέτοιοι ήταν, άλλωστε, οι περισσότεροι γάμοι πού γίνονταν τότε μεταξύ τών μελών τής άριστοκρατίας. Η μόνη ύποχρέωσις πού ανέλαμβαναν οι δυό σύζυγοι ήταν να σέβωνται μερικά προσχήματα. Κατά τά άλλα, όμως, καθένας τους ήταν έλεύθερος ν' άκολουθήση τό δρόμο του.

Η μαρκησία ντε Σατελέ δέν σεβάστηκε τήν ύπόληψι τού συζύγου της περισσότερο από όσο έπρεπε. Πράγμα πού σημαίνει πώς δέν τήν σεβάστηκε καθόλου. Οι περισσότεροι, όμως, από τους δεσμούς της ήταν επιπολαιοί και έφήμεροι. Τρεις άνθρωποι, ώστόσο, μίλησαν βαθύτερα στήν ψυχή της. Ο πρώτος άπ' αυτούς ήταν ο δούξ ντε Ρισελιέ, ο περιφημότερος από τους γυναικοκατακτητές τής εποχής (και ίσως όλων τών εποχών). Σ' ένα γράμμα της, πού έχει χρονολογία 22 Μαΐου 1735, ή μαρκησία τού έγραφε:

«Πίστευα πώς είσατε άνίκανος ν' αγαπήσετε κάποιον πού δέν θα ίκανοποιούσε τόν άκόρεστο πόθο σας για άπόλαυσι ή δέν θα εξυπηρετούσε τά συμφέροντα και τή ματαιοδοξία σας. Συχωρέστε με γι' αυτές τις σκέψεις μου. Είσατε ο μοναδικός, ο άπαράμιλλος, ο άσώματος πού ξέρει να συνδυάζη τά πάντα: τήν ειλκρίνεια της φιλίας, τή μέση τού έρωτος, τις χαρές τού πνεύματος...».

Ένα περίπου χρόνο άργότερα, ή μαρκησία έγραψε στο Βολταίρο, πού ήταν ο δεύτερος μεγάλος έρωας της ζωής της:

«Η μεγάλη αγάπη πού μου έμπνεύσατε εξαφανίζει από τά μάτια μου κάθε τι πού δέν έχει σχέση με σας, πού δέν είσατε σείς... Μόνο κοντά σας νοιώθω τή χαρά της ζωής κι' ή μοναδική εύτυχία για μένα είναι να μπορώ ν' αγαπάω τόν άνθρωπο πού αντίπροσώπευι στα μάτια μου τά πάντα...».

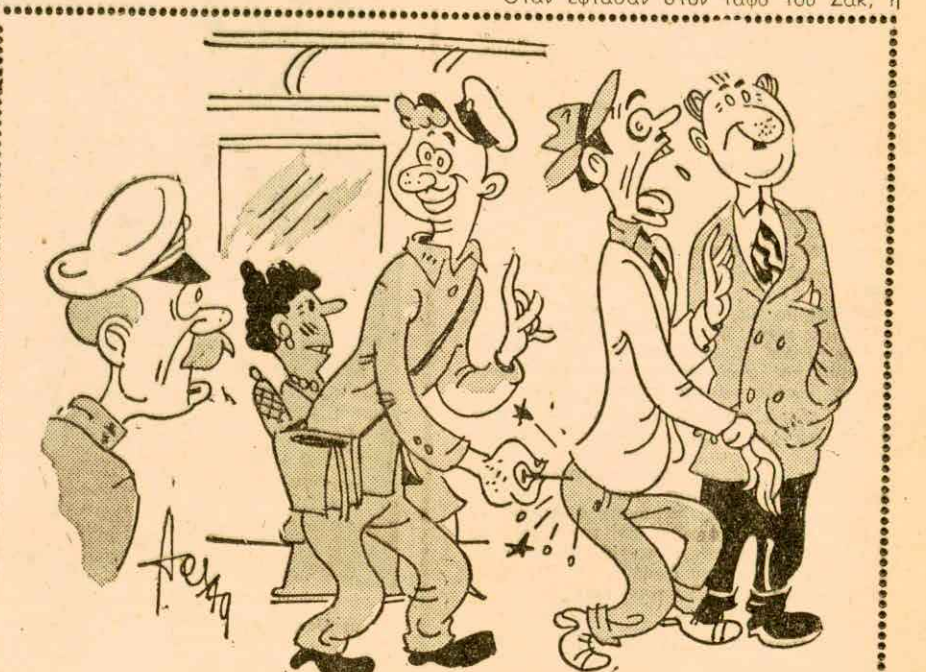
Ο τελευταίος έρωας της μαρκησίας ντε Σατελέ ήταν ο κόμης ντε Σαιν - Λαμπερ. Σε μία επίστολή της τού έγραφε:

«Θέω μου, πόσο άδεια και χωρίς νόημα μου φανήκαν όλα, όταν εύχθη από κοντά μου! Πόσα πράγματα σας είχα πη και πόσα άλλα ήθελα να σας πώ ακόμη!...».

Αυτό ήταν τό στερνό γράμμα πού τού έστειλε.

Μερικές μέρες άργότερα, ή μαρκησία ντε Σατελέ πέθανε, έπειτα από έναν όδυνηρό τοκετό. Πατέρας τού παιδιού της ήταν ο κόμης ντε Σαιν - Λαμπερ.

Ο μαρκησίας ντε Σατελέ και ο Σαιν - Λαμπερ κανόνισαν τά πράγματα με φιλικό τρόπο. Για μητέρα τού παιδιού παρουσιάστηκε μία καπαρίέρα της μαρκησίας. Από τ' άλλο μέρος, ο κόμης ανέλαβε τήν ύποχρέωσι να τό υιοθετήση μόλις θα γινόταν ένας έτους. Τό παιδί όμως αυτό τού ένοχου και άμαρτωλού έρωτος πέθανε έπειτα από μερικούς μήνες.

— Αυτός είναι ο μόνος τρόπος, κύριε έπιθεωρητά, για να προχωρούνε στο διάδρομο!

(Τού Άρχελαου)

Κοντά στο Σόμμα, το ψηλό βουνό που σχηματίζει σήμερα μια απ' τις ονομαζόμενες του Βεζουβίου, βρισκόταν το χτήμα του πλούσιου Λαβιένου. Εκεί κάτω, στο νότο, ανάμεσα στα πεύκα και τις μυρτιές, η μικρή πόλη της Πομπηίας όπου κατοικούσε προβαλλε με τα λευκά σπιτικά της. Κι' όταν λικνισμένος μέσα στο φορείο του, που το σηκώναν ρωμαίοι σκλάβοι, ο Λαβιένος πήγαινε από το σπίτι του στο χτήμα, μπορούσε να θαυμάσει το έργο πανόραμα του κόλπου της Νεαπόλεως, που τ' άστραφτερά του κύματα έσβηναν στους πρόποδες του βουνού.

Ένα θερμο, ηλιόλουστο πρωινό του Αυγούστου, φτάνοντας στο χτήμα, ο Λαβιένος πληροφορήθηκε εκπληκτος πως το κοπάδι του δεν είχε φύγει ακόμη. Κι' όμως έπρεπε να βρισκόταν από πολλή ώρα στα βοσκοτόπια που πράσινιζαν την κορυφή του Σόμμα.

— Κύριε, είπε ο Νίρος, ο δούλος που διευθύνει τις εργασίες του χτήματος. Δεν ξέρω γιατί είναι παραγμένος σήμερα ο Λύσις, ο βοσκός μας. Αυτός που φαίνεται συνηθώς τόσο υπακούσιμος, άρνηθηκε να υπακούση στις διαταγές μου και περίμενε τον έρχομό μου για ν' αποφασίσω για την τιμωρία του.

— Έκατό καμουτίσις! φώναξε ο Λαβιένος. Όχι, ως έρθη καλύτερα να εξηγήσει μπροστά μου. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει. Ίσως να είναι τα προγνωστικά σημεία μιας επαναστάσεως των δούλων. Πήγαινε!

Σε λίγο ο Λύσις, που τον έφερε ο Νίρος, παρουσιάστηκε μπροστά στον πλούσιο, Πομπηiano. Ήταν ένας ώριος έφηβος. Το ελίκρινες πρόσωπό του φανέρωνε εξυπνάδα, για την ώρα όμως φαινόταν πολύ παραγμένος.

— Κύριε, κύριε! είπε γονατίζοντας. Τιμώρησε το δούλο σου αν θέλεις, μην τον αναγκάζεις όμως ν' ανέβη στο Σόμμα...

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε απότομα ο Λαβιένος που συνηθώς δεν ήταν έπικρης στους δούλους του.

— Αν ήξερες τι συμβαίνει σ' αυτό το καταραμένο βουνό, κύριε, ίσως να καταλάβαινες γιατί φοβόμαστε και θα μούδινες δικη.

— Άληθεια; είπε κοροϊδευτικά ο Λαβιένος.

— Ναι, κύριε. Χτές, καθώς το κοπάδι μου έβασκε στην πλαγιά του βουνού, ο βράχος που καθόμουν κλονίστηκε ξαφνικά. Την ίδια στιγμή άκουσα με φρίκη υπόκωφους κρότους που έβγαιναν από τα βάθη του βουνού σαν ν' άρχιζε το Σόμμα να γκρεμίζεται από μέσα.

— Αυτά είναι παραμύθια! τον δέκωψε ο Λαβιένος. Είχες κοιμηθεί και μου διηγείσαι τ' όνειρό σου. Έλα, σφύριξε το σκύλο σου και πήγαινε στο βουνό μαζί με τα ζώα σου. Άλλη φορά μην παρουσιάσεις μπροστά μου, γιατί θα σε βάλω στο κλουβί των λύκων!

Μ' αυτά τα λόγια ο Λαβιένος προχώρησε στο χτήμα και πήγε να επίσκεψή το κελλάρι του.

Στο μεταξύ ο Λύσις είχε φύγει από το χτήμα. Διευθυνόμενος τώρα κατατρομαγμένος προς το βουνό κι' είχε φτάσει στο μισό δρόμο, όταν ανάμω-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέσα στις φλόγες του Βεζουβίου

σε τη Λιβία, την κόρη του Λαβιένου που τη συνόδευε ένα κοπάδι δούλων. Η Λιβία έρχόταν από τα χωράφια και γύριζε στο χτήμα φέρνοντας στο μικρό της καλάθι τα εκλεκτότερα φρούτα της περιοχής. Όταν ήταν πολύ μικρή η Λιβία είχε παίξει με το Λύσι που ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερός της και δεν είχε ποτέ ξεχάσει σαν μεγάλωσε τον παιδικό της σύντροφο.

— Τι έχεις, Λύσι; ρώτησε, βλέποντας το στενωχωμένο πρόσωπο του βοσκού.

— Δεν θέλω να πω εκεί, είπε δείχνοντας την κορυφή του Σόμμα. Κύτταξε, από το Βεζούβιο ανεβαίνει ένας καπνός.

— Ήσυχασε, Λύσι. Πολλές φορές είδα το Βεζούβιο στεφανωμένο με τον καπνό και δεν συνέβη τίποτε. Να, πάρε αυτό το καλάθι με τα σικά και τα ροδάκινα. Τρώγοντας θα θυμάσαι την Λιβία που και κείνη θα σε σκέφτεται.

Ο Λύσις χαμογέλασε κι' άνακουφισμένος απ' τα λόγια της αρχοντοπούλας, ξαναπήρε το δρόμο. Άλλωστε το Σόμμα είχε καθισχυάσει. Δεν άκουγόνταν πια οι κρότοι κάτω από τη γη και ο ήλιος ανέβαινε

σιγά - σιγά στον ουρανό. Ο Λύσις, άφησε τα ζώα του να σκορπίσουν κι' ο ίδιος ξεπλώθηκε στο μαλακό χορτάρι.

Ξαφνικά, το κριάρι που άδηγούσε το κοπάδι άρχισε να

— Κύριε, κύριε! είπε γονατίζοντας. Τιμώρησε το δούλο σου αν θέλεις, μην τον αναγκάζεις όμως ν' ανέβη στο Σόμμα...

έκει. Ο Λαβιένος που θέλησε ν' άφήρηση την καταστροφή, σκοτώθηκε από μια πέτρα που τον χτύπησε στο κεφάλι. Ήταν πεσμένος με το πρόσωπο καταγής βουτηγμένος στο αίμα. Οι υπηρέτες και οι δούλοι φοβισμένοι τον είχαν παρατήσει κι' έφυγαν.

Ο Λύσις έτοιμαζόταν να ξαναφύγει για την πεδιάδα, όταν ένας ελαφρός στεναγμός έφτασε ως τ' αυτιά του. Στο βαθύ σκοτάδι που επικρατούσε παντού δεν μπορούσε να διακρίνει ποιός ήταν. Καθώς πλησίαζε όμως, μια μεγάλη φλόγα ξέφυγε από μιάν άποθηκη σανού που έπιασε φωτιά και στη λάμψη της ο Λύσις άναγνώρισε τη Λιβία.

— Αρχοντοπούλα! φώναξε ο βοσκός. Πρέπει να σηκωθείς και να φύγουμε. Κύτταξε, οι στέγες λυγίζουν απ' το βάρος της στάχτης, θα πάρουν φωτιά! Μην φοβάσαι όμως, εγώ θα σε σώσω!

— Λύσι! Λύσι! Έκαμε η κοπέλλα κλαίγοντας από χαρά τώρα που έδλεπε μπροστά της τον παιδικό της φίλο. Λύσι, δεν μπορώ να περπατήσω, γι' αυτό δεν έφυγα μαζί με τους άλλους. Άχ, εδώ θα πεθάνω!

Ο Λύσις την έσήκωσε στα στιβάρα του χέρια κι' άρχισε να προχωρή με δυσκολία. Ο πυρωμένος άερας του έκαιγε το στήθος και κάθε στιγμή κινδύνευε να γλυστήρη μαζί με το πολύτιμο φορτίο του, στη ζεστή και βρωμερή λάσπη του δρόμου. Όμως από μια υπεράνθρωπη προσπάθεια προχώρουσε, προχώρουσε ως που βρέθηκαν μακριά από το Σόμμα κι' από κάθε κίνδυνο.

Τότε, ενώ η Λιβία συνερχόταν σιγά - σιγά, ο Λύσις άτένιζε με θλίψη τις φλόγες που εξακολουθούσαν να ξεφύγουν από το Βεζούβιο και που έβαδαν κάτω από τη λάδα τους, την Πομπηία, το Ηράκλειο και τη Στραβία, τις όμορφες πόλεις που ζούσαν ξένοιαστα κι' εύτυχισμένα στη σκιά του βουνού. Ο Λύσις άναστενάξε βαθεία. Συλλογιζόταν πως δεν υπήρχε πια έλευθερία γι' αυτόν. Ήταν σκλάβος κι' έπρεπε να παραδοθή στους άρχοντες της Ρώμης, άφου είχε καθαρώσει να σωθή. Όπου κι' αν πήγαινε θα τον έπιαναν. Μα την ίδια στιγμή, κι' ενώ σκεφτόταν τη θλιβερή του μοίρα, δύο τρυφερά χέρια άπλώθηκαν στο λαιμό του και δύο χείλη άγγιξαν τα δικά του. Ήταν η Λιβία. Η μικρή του αγαπημένη Λιβία.

Ο Λαβιένος είχε έναν άδελφό στη Ρώμη. Τον περίφημο ρήτορα Κάντιο Λαβιένο. Οι φυγάδες πήγαν σ' αυτόν και τους υποδέχτηκε με στοργή. Όταν έμαθε από τη Λιβία το βάρος και την άφοσίωσή του νεαρού βοσκού, τον έλευθέρωσε από τη δουλεία και τον υιοθέτησε.

— Δεν είχα παιδιά, τους είπε, τώρα έχω δύο. Μικρή μου, Λιβία, να μπορούσα ν' άναπληρώσω τον πατέρα σου! Όσο για σένα Λύσι, θα σ' αγαπήσω σαν παιδί μου και θα σε κάνω τον καλύτερο δικηγόρο της Ρώμης.

— Άργότερα - άφου πέρασαν κάμποσα χρόνια - ένα όμορφο πρωί, ο Λύσις, ο περίφημος ρήτωρ που τον άκουσαν όλοι με σεβασμό στην Άγορά, γινόταν ο εύτυχισμένος σύζυγος της Λιβίας.

Τίτo Μoνταπέ

Τίτo Μoνταπέ

ΜΙΑ σοβαρή έπιδημία άρρωσίας θέριζε πρό όλγυ καιρού τα βρέφη της Μάλτας. Κι' οι μητέρες βρίσκονταν σε άπόγνωση, ξέροντας ότι η άρρώστεια αυτή σκοτώνει χιλιάδες νεογέννητα παιδιά κάθε χρόνο.

Οι μικροί άρρωστοι είχαν δυνατό πυρετό και ταχυσφυγμία, η καρδιά τους χτυπούσε πολύ γρήγορα, παρουσίαζαν ναυτία κι' άλλα φαινόμενα δηλητηρίασεως. Το πιο επικίνδυνο μάλλον άποτέλεσμα της παιδικής γαστροεντερίτιδος - όπως ονομάζεται αυτή η έπιδημική διάρροια - ήταν ότι οι έπανειλημμένες κενώσεις άποστερούσαν το σώμα απ' το νερό και τα μεταλλικά του άλατα.

Εύτυχώς όμως για τα βρέφη και για τις μητέρες τους, ύπηρετούσε στο Βασιλικό Νοσοκομείο της Μάλτας ο δόκτωρ Ζάρα Νιούμαν, ένας εκλεκτός έπιστήμων, που άποφάσισε να δοκιμάσει μια καινούργια μέθοδο, δικής του έπινοήσεως.

Στις πρώτες 24 ώρες μετά τη μεταφορά τους στο νοσοκομείο, τα άρρωστα παιδιά δεν έτρωγαν τίποτε. Για τη διατήρησή των δυνάμεών τους και της άναγκαίας ποσότητας νερού στον οργανισμό τους, τους έδιναν τη λεγομένη «διάλυσι Χάρτμαν», δηλαδή ένα υγρό που περιείχε κοινό άλάτι, γαλακτικό νάτριο, φωσφορικό άσβεστιον και φωσφορικό κάλιο. Άργότερα, τα τάζαν με άποδοτυρωμένο γάλα, ειδικά παρασκευασμένο.

Τα φάρμακα που χρησιμοποιούσε στην περίπτωση τους ο δόκτωρ Νιούμαν, ήταν δύο: το «μπεναντρώλ» και η «σουλφομεζατίνη», σ' ένέσεις.

Το «μπεναντρώλ» έχει άποδειχθή άπο καιρό πολύ ώφέλιμο κατά της άλλεργίας, γιατί έξουδετερώνει την ουσία που την προκαλεί: την «ισταμίνη». Η ουσία αυτή παράγεται απ' τον οργανισμό, ξεγύνηται μέσα στο αίμα κατά τις άλλεργικές κρίσεις και προκαλεί τα γνωστά συμπτώματά τους: έξανθήματα, φαγούρα, άσθμα, πυρετό, κλπ.

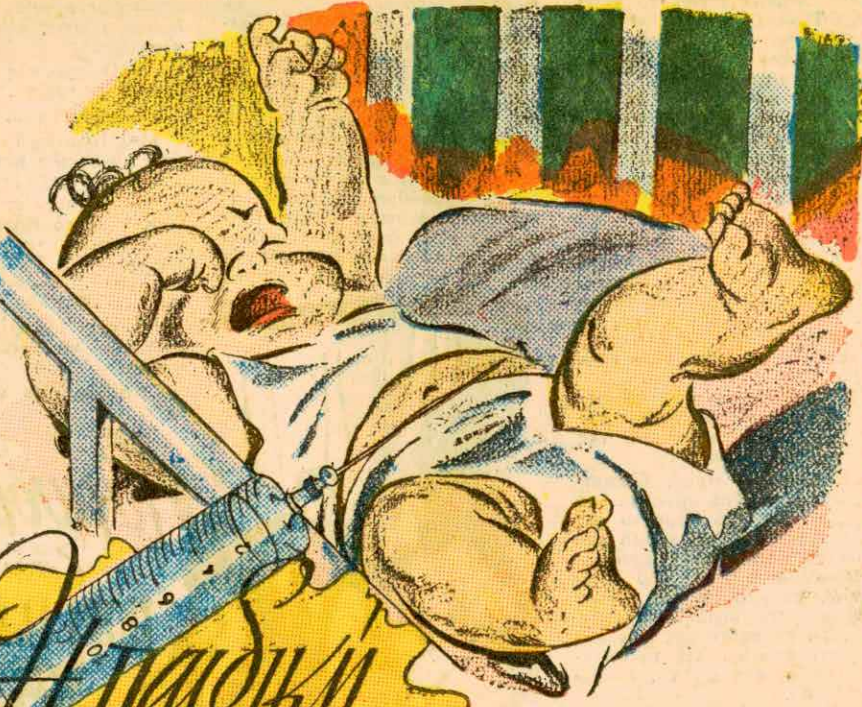
Άλλα και τα μικρόβια που άναπτύσσονται μέσα στα έντερα, φαίνεται ότι παράγουν ισταμίνη. Σ' αυτήν δε όφειλονται ίσως τα χειρότερα συμπτώματα της διάρροιας. Νά γιατί ο δόκτωρ Νιούμαν σκέφθηκε να μεταχειρισθή το «μπεναντρώλ» κατά της γαστροεντερίτιδος. Άλλωστε, το φάρμακο αυτό καταπραίνει και τους σπασμούς των εντέρων.

Συγχρόνως, χορηγούσε και «σουλφομεζατίνη», δηλαδή μια σουλφαμίδα που μπορούσε έπίσης να έλαττώνει την ισταμίνη των εντέρων, σκοτώνοντας τα μικρόβια που την παρήγαν.

Μετά τις πρώτες ένέσεις των δύο φαρμάκων, σταμάτησε η ναυτία των άρρωστων βρεφών, έλαττώθηκαν οι κενώσεις, έπεσε ο πυρετός. Σε λίγες ώρες, ο ρυθμός της άναπνοής, ο σφυγμός κι' οι παλμοί της καρδιάς έγιναν κανονικοί. Τα παιδιά έπαψαν να ούρλιάζουν άπελπισμένα και μόδεσαν να κοιμηθούν ήσυχα επί τέλους.

Οι ένέσεις έπανελήφθησαν επί 4-5 ήμερες, με διαρκώς μικρότερες δόσεις. Έτσι συμπληρώθηκε η θεραπεία.

Πρέπει να προσθέσουμε έδω ότι η κατευναστική ένέργεια του «μπεναν-

Νικήθηκε με δυο νέα φάρμακα

τρώλ» είνε άνάλογη με του λαύδανου, του γνωστού και παλαιού «παρηγορητικού», που χρησιμοποιούσαν άνέκαθεν οι μητέρες για τους πόνους του στομάχου, αλλά και για την παιδική διάρροια (γιατί έλαττώνει τις συσπάσεις των εντέρων). Αυτό όμως το φάρμακο - όπως κι' όλα τα παρόμοια - περιέχει όπιοι και μπορεί κάποτε να γίνη άπαραίτητο στον οργανισμό, να προκαλέσει δηλαδή ένα είδος όπιομανίας. Ο κίνδυνος λοιπόν αυτός δεν ύπάρχει με το «μπεναντρώλ».

Η παιδική διάρροια είναι μια άρρώστεια διαδεδομένη σ' όλόκληρο τον κόσμο και προσβάλλει ίδια τα βρέφη μέχρι 6 μηνών. Μεταδίδεται πολύ εύκολα, δεν είναι όμως γνωστό αν όφειλεται σε μικρόβιο ή σε ίόν. Για να την γνώριση καλά, η Ιατρική έπιστήμη πρέπει να την μελετήσει άκόμη πολύ.

Παράλληλα προς την έπιστημονική πρόοδο που άνεκοίωσε ο δόκτωρ Νιούμαν, κι' οι Άμερικανοί γιατροί έχουν κάμει μεγάλα βήματα στον άγώνα για την προφύλαξη των νεογεννητων βρεφών απ' τη διάρροια. Ο δόκτωρ Νάναλ Ντάρρου, της Ιατρικής Σχολής του Γέιλ, άνέφερε το 1947 ότι τα βρέφη που παθαίνουν διάρροια, χάνουν κάποτε το ένα τέταρτον της ποσότητας καλίου που περιέχουν τα κύτταρα του σώματός τους, κι' ότι χρειάζονται άνέσεις καλίου, νατρίου κι' άλλων αλάτων, για την άσθησι της ικανότητος του σώματος να συγκρατή τα ύγρά. Όπως βεβαιώνουν δε άρεκα νοσοκομεία, τα άποτέσματά

αυτής της μεθόδου ήταν άξιοθαύμαστα.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Έντουαρντ Ο' Κήφ, στη Μασσαχουσέτη, δεν θεωρεί σωστό να έξαντλούνται απ' την άστία οι μικροί άρρωστοι που παθαίνουν διάρροια. Τους δίνει λοιπόν μια σκόνη άπο μήλα, μαζί με καθαρό νερό, για να γιατρευτούν και να συνέλθουν γρηγορώτερα. Σημειώτεον ότι η θεραπευτική αυτή ένέργεια των μύλων δεν έχει άκόμη έξηγηθή τελείως, πάντως όμως ήταν γνωστή απ' τους βιολογικούς χρόνους.

Τελευταίως, έχει δοκιμασθή στην Άμερική με άρεκτη έπιτυχία και η πενικιλίνη σε περιπτώσεις δείας παιδικής διάρροιας. Το φάρμακο χορηγείται όχι σε ένέσεις, όπως συνηθώς, αλλά απ' το στόμα.

Πρέπει να έξηγήσουμε έδω ότι η χορήγησης πενικιλίνης απ' το στόμα θεωρείται άνοφελι, σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, γιατί τα δόξα που περιέχει το στομάχι των ενήλικων, την έπιπρεάζουν και την καταστρέφουν, πριν προλάβη ν' άπορροφηθή απ' τα έντερα. Στα βρέφη όμως, το περιεχόμενον του στομάχου δεν έχει γίνει άκόμη πολύ όξινο. Έτσι, μια ποσότης της πενικιλίνης που δίδεται απ' το στόμα, μένει άναλλοίωτη, φτάνει στα έντερα κι' έξοντώνει τα μικρόβια που προκαλούν τη διάρροια.

Έννοείται ότι η χρησιμοποίησις αυτή της πενικιλίνης πρέπει να γίνεται με τις οδηγίες και την έπίβλεψη του γιατρού.

Σ. ΛΑΛ

Έπιστημονικές πενιές

Τα άμερικανικά έργοστάσια είνε εις θέσιν, αν παρστή άνάγκη, να κατασκευάσουν σε μικρό χρονικό διάστημα υπερίσχητα άεροπλάνα μάχης σε μεγάλη ποσότητα.

Η Σελήνη προκαλεί παλίρροιες όχι μόνο στον ώκεανό αλλά και στην ατμόσφαιρα της Γης, τραβώντας τον άέρα που βρίσκεται προς το μέρος της.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ που μου άφη-
γήθηκε εκείνο το πρωί
ό σέρ Τζώρτζ Τρέβλιν, όταν μ'
έπισκέφθηκε στο γραφείο μου,
δεν μου προκαλέσεν το παραμικ-
ρό ενδιαφέρον.

— Είνε φυσικό, λοιπόν, να
δρεθώ μία νέα πλάϊ στο κρεβ-
βάτι της με σπασμένο το κε-
φάλι, μέσα σ' ένα ολόκληστο
σπίτι, όπου δεν μπορούσε να
μην ούτε γάτα; με ρώτησε έ-
κείνος.

— Άλλ' εγώ δεν είπα πως
μπήκε κανείς μέσα στο σπίτι,
παρατήρησα. Ίσως ή δεσποινίς
Χίλντα να σηκώθηκε τη νύ-
χτα από το κρεβάτι της, να
παραπάτησε μέσα στο σκοτά-
δι και να χτύπησε στα κάγ-
κελλα.

— Ο συνομιλητής μου έβγαλε
το γράμμα πουχε λάβει απ'
την κ. Λέιγκ, τη μητέρα της
Χίλντα και διάβασε:

«Σήμερα το πρωί, βλέπον-
τας ότι η Χίλντα άργούσε να
φανε, μπήκα στο δωμάτιό της
και φαντασθήτε τον τρόπο μου
όταν την είδα πεσμένη ανάσκε-
λα κοντά στα πόδια του κρεβ-
βατιού, με μία μεγάλη πληγή
στο άριστερο μέρος του κεφα-
λιού. Το πρόσωπό της είχε μια
έκφραση τρόμου. Ως τη στιγ-
μή, δεν ανέκτησε τις αισθή-
σεις της».

Πιο κάτω, η κυρία Λέιγκ έ-
γραφε ότι, επειδή δεν υπήρχε
γιατρός στο Πόρτ - Γκιγιόν, εί-
χε αναγκασθώ να άπειυθηνώ
στο δόκτορα Ράντκλφ, που
ήταν γιατρός του ένοικιαστού
του σπιτιού του σέρ Τζώρτζ,
ένος κάποιου κυρίου Τύργκομ.

— Έχετε και δεύτερο στίτι
στο Πόρτ - Γκιγιόν; ρώτησα
τον σέρ Τζώρτζ.

— Το οικογενειακό σπίτι
των Τρέβλιν, μου άπάντησε,
είνε ένα μεγάλο οικοδόμημα
του 18ου αιώνας, που βρίσκεται
στο βάθος του δρόμου του
Πόρτ - Γκιγιόν. Επειδή, όμως,
δεν πηγαίνω ποτέ στο Πόρτ -
Γκιγιόν, νοίκιασα αυτό το
σπίτι σε κάποιον Τύργκομ
για πέντε χρόνια. Αυτός ο
Τύργκομ έκανε άλλοτε έπιχει-
ρήσεις στις Ίνδies και φαίνε-
ται πολύ πλούσιος. Μά έπαθε
παράλυσι των κάτω άκρων και
γυρίσε στην Αγγλία. Τον με-
ταφέρουν πάντα με μία πολυ-
θρόνα. Η μοναδική του διασκέ-
δα είναι μερικές θαλάσσιες
έκδρομες που κάνει με το ιδι-
όκτητο γιγώ του. Είχα μάθει
ότι είχε φέρει μαζί του και
έξη ή οχτώ υπηρέτες. Άλλά
δεν ήξερα ότι είχε και ιδιαίτε-
ρο γιατρό...

— Η κυρία Λέιγκ με τις
δυο κόρες της που μένουν;
— Πλαί στο σπίτι που νοί-
κισα στον Τύργκομ, βρίσκε-
ται ένα άλλο, που είναι πολύ
κοντά στο πρώτο αλλά και
πολύ μακριά. Γιατί, γιά να
πάη κανείς από το πρώτο στο
δεύτερο, πρέπει να διατρέξω
έπι μία ώρα σχεδόν ένα στενό
μονοπάτι που περνάει ανάμε-
σα από άποκρημα δρόμια.

Αυτό το σπίτι το έχτισε ένας
από τους προγόνους μου. Ό-
ταν λοιπόν, άρρώστησε ή
Λούτον, ή μικρότερη άδελφή
της Χίλντας, πρόσφερε στην
κυρία Λέιγκ αυτό το σπίτι,
γιά να περάσουν το καλοκαίρι.
Οι τρεις γυναίκες έγκαταστά-
θηκαν σ' αυτό πριν από τέσ-
σερες μέρες. Το δράμα έγινε
προχθές το βράδυ.

— Και τί ζητάτε από μένα;
— Να με συνοδεύσετε στο
Πόρτ - Γκιγιόν. Φοβάμαι ότι

ή μνηστή μου διατρέχει κάποιο
σοβαρό κίνδυνο.

Φτάσαμε στο Πόρτ - Γκι-
γιόν λίγη ώρα μετά το μεση-
μέρι. Άνάμεσα στο παλιό πα-
τρογονικό σπίτι των Τρέβλιν
και το άλλο που μένει ή μνηστή
του Τζώρτζ, ύψωνόταν ένας πε-
λώριος δρόμος με άποκρημες
πλευρές. Ένα μικρό μονοπάτι
που περνούσε σέρριζα σε μία
στενή αποβάθρα, οδηγούσε σ'
αυτό. Το δεύτερο σπίτι, δρι-
σκόταν στην άκρη ενός μικρού
άκρωτηρίου που σχηματιζόταν
σ' αυτό το μέρος. Καί, μπρος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε. Στην
παραικρή κίνηση θα σωριασθήτε νε-
κρός!...

από το άκρωτήριο, ήταν άγκυ-
ροβόλημένο το μικρό γιγώ του
Τύργκομ.

Διευθυνηθήκαμε στο σπίτι.
Η κυρία Λέιγκ μάς υποδέχτη-
κε με την αγωνία ζωγραφισμέ-
νη στο πρόσωπό της.

— Η κατάσταση της Χίλ-
ντας, είπε στο σέρ Τζών, χει-
ροτερεύει όλοένα. Δεν συνήλθε
από προχτές.

Περάσαμε στο δωμάτιό της
άρρωστης που βρισκόταν στο
ισογειο και που το παράθυρό
του έκλεινε καλά από μέσα ό-
πως και ή πόρτα. Η πόρτα
της είσοδου, όπως μάς βεβαί-
ωσε ή κυρία Λέιγκ, έκλεινε ά-
πο μέσα με ένα μεγάλο σύρ-
τη και αυτός ο σύρτης ήταν
στη θέση του το πρωί που
βρήκε την κόρη της χτυπημένη.

Το σπίτι δεν είχε άλλη έξο-
δο. Όλα τα άλλα παράθυρα
άνοιγαν πάνω σε γκρεμούς. Ά-
ποκλειόταν, λοιπόν, ή υπόθε-
σις ότι κάποιος είχε μπει απ'
έξω γιά να χτυπήσει τη Χίλ-
ντα.

— Τί λέει ο γιατρός Ράντ-
κλφ; ρώτησα την οικοδέ-
σποινα.

— Τί να σας πώ, μου άπάν-
τησε, αυτός ο άνθρωπος δεν
μου εμπνέει έμπιστοσύνη. Έ-
χει ένα ύφος τόσο παράξενο...

Όταν του είπα ότι θα έφερνα
κι' έναν άλλο γιατρό από το
Βάντεμπριτζ, έγινε έξω φρε-
νών και με άπειλησε ότι δεν
θα ξαναρχόταν να ιδή τη Χίλ-
ντα. Έτσι αναγκάστηκα να ύ-
ποχωρήσω...

— Και τί κάνει στην κόρη
σας;
— Της αλλάζει τον έπίδε-
σμο και νομίζω ότι της κάνει

μιά ή δυο ένεσεις.

— Δεν μένετε μέσα στο
δωμάτιο κατά την ώρα της έ-
πισκέψεως;

— Ο γιατρός Ράντκλφ,
δεν το έπιτρέπει.

— Περίεργο!... είπα.

Μιά τρομερή ύποψια πέρασε
από το μυαλό μου.

— Σέρ Τζώρτζ, πρόσθεσα
σε λίγο, μπορείτε να έπικοινωνή-
σετε με το Βάντεμπριτζ και
να ζητήσετε να σας στείλουν
ένα γιατρό; Σε μισή ώρα, μ'
ένα καλό αυτοκίνητο, μπορεί
να είνε έδω.

— Ο σέρ Τζώρτζ έφυγε άμέ-
σως γιά να τρέξω στο τηλε-
γραφείο.

— Επειτα από μία ώρα, ο

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε. Στην
παραικρή κίνηση θα σωριασθήτε νε-
κρός!...

από το άκρωτήριο, ήταν άγκυ-
ροβόλημένο το μικρό γιγώ του
Τύργκομ.

Διευθυνηθήκαμε στο σπίτι.
Η κυρία Λέιγκ μάς υποδέχτη-
κε με την αγωνία ζωγραφισμέ-
νη στο πρόσωπό της.

— Η κατάσταση της Χίλ-
ντας, είπε στο σέρ Τζών, χει-
ροτερεύει όλοένα. Δεν συνήλθε
από προχτές.

Περάσαμε στο δωμάτιό της
άρρωστης που βρισκόταν στο
ισογειο και που το παράθυρό
του έκλεινε καλά από μέσα ό-
πως και ή πόρτα. Η πόρτα
της είσοδου, όπως μάς βεβαί-
ωσε ή κυρία Λέιγκ, έκλεινε ά-
πο μέσα με ένα μεγάλο σύρ-
τη και αυτός ο σύρτης ήταν
στη θέση του το πρωί που
βρήκε την κόρη της χτυπημένη.

Το σπίτι δεν είχε άλλη έξο-
δο. Όλα τα άλλα παράθυρα
άνοιγαν πάνω σε γκρεμούς. Ά-
ποκλειόταν, λοιπόν, ή υπόθε-
σις ότι κάποιος είχε μπει απ'
έξω γιά να χτυπήσει τη Χίλ-
ντα.

— Τί λέει ο γιατρός Ράντ-
κλφ; ρώτησα την οικοδέ-
σποινα.

— Τί να σας πώ, μου άπάν-
τησε, αυτός ο άνθρωπος δεν
μου εμπνέει έμπιστοσύνη. Έ-
χει ένα ύφος τόσο παράξενο...

Όταν του είπα ότι θα έφερνα
κι' έναν άλλο γιατρό από το
Βάντεμπριτζ, έγινε έξω φρε-
νών και με άπειλησε ότι δεν
θα ξαναρχόταν να ιδή τη Χίλ-
ντα. Έτσι αναγκάστηκα να ύ-
ποχωρήσω...

— Και τί κάνει στην κόρη
σας;
— Της αλλάζει τον έπίδε-
σμο και νομίζω ότι της κάνει

μιά ή δυο ένεσεις.

— Δεν μένετε μέσα στο
δωμάτιο κατά την ώρα της έ-
πισκέψεως;

— Ο γιατρός Ράντκλφ,
δεν το έπιτρέπει.

— Περίεργο!... είπα.

Μιά τρομερή ύποψια πέρασε
από το μυαλό μου.

— Σέρ Τζώρτζ, πρόσθεσα
σε λίγο, μπορείτε να έπικοινωνή-
σετε με το Βάντεμπριτζ και
να ζητήσετε να σας στείλουν
ένα γιατρό; Σε μισή ώρα, μ'
ένα καλό αυτοκίνητο, μπορεί
να είνε έδω.

— Ο σέρ Τζώρτζ έφυγε άμέ-
σως γιά να τρέξω στο τηλε-
γραφείο.

— Επειτα από μία ώρα, ο

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε. Στην
παραικρή κίνηση θα σωριασθήτε νε-
κρός!...

από το άκρωτήριο, ήταν άγκυ-
ροβόλημένο το μικρό γιγώ του
Τύργκομ.

Διευθυνηθήκαμε στο σπίτι.
Η κυρία Λέιγκ μάς υποδέχτη-
κε με την αγωνία ζωγραφισμέ-
νη στο πρόσωπό της.

— Η κατάσταση της Χίλ-
ντας, είπε στο σέρ Τζών, χει-
ροτερεύει όλοένα. Δεν συνήλθε
από προχτές.

Περάσαμε στο δωμάτιό της
άρρωστης που βρισκόταν στο
ισογειο και που το παράθυρό
του έκλεινε καλά από μέσα ό-
πως και ή πόρτα. Η πόρτα
της είσοδου, όπως μάς βεβαί-
ωσε ή κυρία Λέιγκ, έκλεινε ά-
πο μέσα με ένα μεγάλο σύρ-
τη και αυτός ο σύρτης ήταν
στη θέση του το πρωί που
βρήκε την κόρη της χτυπημένη.

Το σπίτι δεν είχε άλλη έξο-
δο. Όλα τα άλλα παράθυρα
άνοιγαν πάνω σε γκρεμούς. Ά-
ποκλειόταν, λοιπόν, ή υπόθε-
σις ότι κάποιος είχε μπει απ'
έξω γιά να χτυπήσει τη Χίλ-
ντα.

— Τί λέει ο γιατρός Ράντ-
κλφ; ρώτησα την οικοδέ-
σποινα.

— Τί να σας πώ, μου άπάν-
τησε, αυτός ο άνθρωπος δεν
μου εμπνέει έμπιστοσύνη. Έ-
χει ένα ύφος τόσο παράξενο...

Όταν του είπα ότι θα έφερνα
κι' έναν άλλο γιατρό από το
Βάντεμπριτζ, έγινε έξω φρε-
νών και με άπειλησε ότι δεν
θα ξαναρχόταν να ιδή τη Χίλ-
ντα. Έτσι αναγκάστηκα να ύ-
ποχωρήσω...

— Και τί κάνει στην κόρη
σας;
— Της αλλάζει τον έπίδε-
σμο και νομίζω ότι της κάνει

το Πόρτ - Γκιγιόν. Άλλά κα-
τέθηκαν στον έπόμενο σταθμό
και ξαναγυρίσαμε κρυφά, μό-
λις άρχισε να βραδυάσει.

Ημουν βέβαιος ότι κά-
ποιος θάμπαινε εκείνο το βρά-
δυ στο δωμάτιό της δυστυχι-
σμένης Χίλντας.

Και οι προβλέψεις μου έ-
παληθεύσαν. Λίγη ώρα μετά τα
μεσάνυχτα, ο σέρ Τζώρτζ κι' έ-
γώ, που ήμασταν κρυμμένοι μέ-
σα στο δωμάτιό της νέας, είδα-
με ένα κομμάτι από το ξύλινο
χώρισμα του τοίχου να ύποχω-
ρη κι' έναν άνθρωπο να προχ-
ρή άδουρα προς το μέρος του
κρεβατιού. Ο άνθρωπος αυτός
ήταν μιά μικρή ηλεκτρι-
κή λάμπα και την έβαλε κάτω
στο τραπέζι. Έπειτα, έδγαλε
από την τσέπη του μιά σύριγ-
γα, τη γέμισε σ' ένα ύγρο, το
που είχε μέσα σ' ένα μπουκα-
λάκι και τοιμάσθηκε να κάνει
μιά ένεσις στη νέα. Εκείνη τη
στιγμή, άναψα το μεγάλο ή-
λεκτρικό φανάρι μου και, ρί-
χνοντας το φως του πάνω στον
άγνωστο, φώναξα:

— Ψηλά τα χέρια! Στην
παραικρή κίνηση θα σωρια-
σθήτε νεκρός!

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο
Ράντκλφ. Δεν έφερε αντίστασι
και άφησε τον σέρ Τζώρτζ να
τον άφοπλίσω και να του πε-
ράσω ένα ζευγάρι χειροπέδες
που είχα την πρόνοια να πάρω
μαζί μου.

— Επειτα από λίγη ώρα, μπή-
καμε μαζί με κανμιά δεκαριά
άντρες του λιμενικού φυλακίου
μέσα στο σπίτι του Τύργκομ
και πιάσαμε, χωρίς μεγάλη δυ-
σκολία, τους έξη ανθρώπους
που βρισκόταν εκεί. Η έπί-
θεσις μάς ήταν κεραυνόβόλος
και δεν τους δώσαμε τον καιρό
να προβάλουν αντίστασι. Στα
ύπογεια του σπιτιού βρήκαμε
τα τελευταία μηχανήματα πα-
ραχαράξεως χαρτίων λιών.

Και τώρα να όλη ή αλήθεια
γι' αυτή την καταπληκτική ύ-
πόθεσι, που άναστάρωσε τον
τύπο και την κοινή γνώμη.

Ο Τύργκομ κι' ο δίδην για-
τρός Ράντκλφ ήταν το ίδιο
πρόσωπο. Επρόκειτο δηλαδή
γιά έναν διαδότητο παραχα-
ράκτη, το Μπιλ Ρόμπερτς.

Όταν τοιμαζόταν το «έμπα-
ρευμα», οι άνθρωποι του Ρόμ-
περτς το μετέφεραν στο γιγώ
με τον ακόλουθο τρόπο: Διέ-
σχιζαν, πρώτα - πρώτα, μιά
σπράγγα, που, περνούσε μέσα
από το βράχο, κι' έβγαине στο
δωμάτιο, όπου είχε εγκαταστα-
θή ή δυστυχισμένη Χίλντα. Έ-
κει, άνοιγαν μιά άλλη μυστική
πόρτα και χώνωνταν σε μιά
άλλη σπράγγα, που τους έδγα-
ζε στην άκρη του άκρωτηρίου,
όπου ήταν άγκυροβόλημένο το
γιγώ. Την άλλη μέρα, μερικοί
από τους δίδην υπηρέτες της
επαύλεως μετέφεραν πάνω
στην πολυθρόνα του τον «πα-
ράλυτο» Τύργκομ στο γιγώ,
που ξεκινούσε άμέσως γιά μιά
θαλασσία δίδην έκδρομο. Στην
πραγματικότητα, προσήγγιζε
σε διάφορους λιμένες, όπου ο
Ρόμπερτς παρέδιδε στους πρά-
κτορές του το έμπόρεμα του.

Νά, γιάτί ο Ρόμπερτς είχε χτυ-
πήσει τη Χίλντα, που είχε έγ-
κατασταθ στο δωμάτιο, όπου
κατέληγαν οι δυο σπράγγες.
Το είχε κάνει γιά να την βγά-
λη από τη μέση. Άλλά το χτύ-
πημα του δεν ήταν θανατηφόρο
κι' ο κακοτύπος θέλησε να συμ-
πληρώση το έγκλημά του, παί-
ζοντας το ρόλο του γιατρού.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΧΙΛ

Η Α κορίτσια στην άρχαία
Έλλάδα ζούσαν ζωή αυ-
στηρή και νοικοκυρεμένη. Πε-
ριορισμένα στο σπίτι, κοντά
στη μάνα τους, είχαν μοναδική
φιλοδοξία να γίνουν καλές νοί-
κοκυρές και καλές μητέρες. Ο
Σοφοκλής, ο Ευριπίδης και ο
Φωκυλίδης μάς χάρισαν πολύ-
τιμα στοιχεία της νεανικής
ζωής των νεογαινών της άρχαίας
Έλλάδος. Οι παρθένες την πρώ-
τη π.χ. χίλιετηρίδα φυλάγονταν
λένε, μ' έπιμέλεια και κατεκλι-
στές στο σπίτι και δεν έβγαίναν πα-
ρά μονάχα κατά τις εορταστι-
κές ημέρες και πάντα με τη μη-
τέρα τους. Τότε συναντιόνταν
με άντρες γνωστούς και οι συ-
ναντήσεις αυτές, οι άπλές και
γρήγορες, άκούσαν κάποτε
γιά να πληγωθή ή καρδιά τους
από το γιγώ της Αφροδίτης!

Ο έρωτας αυτός, ο άγνός, φώ-
λιαζε με τον καιρό βαθεία στην
ψυχή τους και στα κοριτσιότικα
όνειρα τους ήθελαν πάντα να
βλέπουν την εικόνα του άγαπη-
μένου τους. Συνήθιζαν μάλιστα
και το επεδίδωκαν να μαθαίνουν
τη γνώμη και την εύνοια του ά-
γαπημένου τους με μερικά άφε-
λη και μαγικά παιχνίδια.

Το «τηλέφιλον» ήταν ένα
άπ' αυτά. Τηλέφιλον ήταν ένα
φύλλο, κυρίως παπαρούνας, τό-
δαζαν στα πρώτα δυο δάντυλα
του άριστερου χειριού, που τά-
κλειαν κυκλικά. Κατόπιν με το
δεξιό χέρι χτυπούσαν από πάνω
το φύλλο. Έάν αυτό σκίζόταν
από το χτύπημα κι' έκανε κρό-
το, σήμαινε τότε πως ο άγαπη-
μένος τους άναπακρινόταν στον
έρωτα τους. Το παιχνίδι όνομά-
στηκε τηλεφίλον από το «τλε»
και «φίλος», δηλ. άγάπη από
μακριά. Απ' τον κρότο που έ-
κανε το φύλλο με το χτύπημα της παλάμης λέγονταν και «πλα-
ταγώνιον». Ο Θεόκριτος μάς διδάσκει πως έπαιζαν το «τηλέ-
φιλον», παρουσιάζοντας το βοσκό να λέη:

«Έγνων πρην, όκα με, μεμνημένη εί φίλειες με
ούδέ το τηλεφίλον ποτε μαζέμενον πλατάνην,
άλλ' αιώης άνάλω ποτι πάχος έξεμάρωνθη».

Δεύτερο έρωτικό παιχνίδι, ήταν το δίπλωμα του φύλλου
ένος κρίνου ή τριαντάφυλλου, που, άφου το φυσούσαν με το στό-
μα γιά να φουσκώσει, τόσκαζαν κατόπιν στο μέτωπο. Έάν ο
ήχος ήταν ισχυρός, τότε σήμαινε άναπαδόσι της άγάπης τους.

Τρίτο παιχνίδι ήταν ο σπόρος, το κουκούτσι του μήλου. Τον
συμπιέζαν ύγρο άκόμα από το κόψιμο του
μήλου, μόλις βγαλμένο δηλαδή, γιά να μην
είνε έξωτος, με τα δυο πρώτα δάχτυλα του
δεξιού χειριού. Έάν περνούσε ψηλά προς τα
έπάνω, τούτο σήμαινε εύνοια του άγαπημέ-
νου τους.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδη-
λώσουν την άγάπη τους προς την εύνοια
μην τους συνήθιζαν να γράφουν στους τοί-
χους ή στις πόρτες του σπιτιού ή σε στήλες
ή σε δέντρα, ή σε φύλλα ή σε σκεύη το ό-
νομα της άγαπημένης τους με το έπιθετο
«καλή», όπως μαρτυρούν ο Άριστοφάνης
και ο Θεόκριτος:

«άλλ' ένι φλοίοισι κεκομμένα τόσα φορείτε γράμ-
ματα, Κυδίππην δσ' έρέουσι καλήν».
Άριστοφ. Άχαρ. 144

«Γράμματα δι' έν φλοίω γεγραμμένα, ως πα-
ριών τις άγνοή, Δωριστεί. Σέβου μ'. Έλένης φυ-
τον είμι».

Θεοκρ. 18.47

Σε πολλές έπιγραφές, που σώθηκαν, είνε
γραμμένο κοντά σ' όνομα νέου ή νέας και
το έπιθετο «καλός», ή «καλή».

Εκτός από τα μαγικά αυτά παιχνίδια
έπίστευαν οι άρχαίες Έλληνισσές πως
μερικά «σημεία» ήταν προειδοποιητικά γε-
γονότων, που έμελλαν να συμβούν. Οι
«βλεφάρων παλμοί», το «άλλεγμα του μα-
τιού» δηλ., που λέμε σήμερα, ιδίως του δε-
ξιού σήμαιναν πως γρήγορα έμελλε να φα-
νεί ο καλός, ο φίλος ή ή φίλη. Ένας όρ-
χαίος συγγραφέας μάς διέσωσε χαρακτηρι-
στική έρώτησι μιάς έρωτευμέ-
νης:

«Άλλεται όφθαλμός μου ό δε-
ξίος' άρά γ' ιδήσά αυτον;»

Ο Βόμβος των ώτων, το
βούισμα των αυτιών σήμαινε
πάλι πως την θυμόταν κάποιος
φίλος ή φίλη. Ο Λουκιανός ά-
ναφέρει την Δορκάδα να λήη
στον Παρμένωνα:

«ήπον, ό Παρμένων έδωβει τα
άτα ύμιν; άεί γάρ έμμένον ή κε-
κτημένη μετά δακρύων και μάλι-
στα, είνε, έληλυθεί έκ της μά-
χης».

Ο «παρμύς», το «φτάρνι-
σμα» έδήλωνε ευχάριστο τέλος
σκέψεως ή πράξεως, που έκείνη
την ώρα διενεότο ή έλεγε κα-
νείς. Η Πηνελόπη όταν άκούσε
τον Τηλέμαχο να φταρνίζεται,
ένώ αυτή έκείνη την ώρα σκε-
πτόταν την έπιστροφή του Ό-
δυσσέα, έφώναζε με χαρά: «Δέν
βλέπετε πως ό γιγός μου φταρ-
νίστηκε;» Δηλαδή, αυτό που
σκέφτηκα θα γίνι! Συνήθιζαν
μάλιστα όταν φταρνιζόντουσαν
να φώναζον όσοι άκούγαν το
φτάρνισμα «Ζεύ, σώσον».

Αν κάποιος διενεότο γιά
κάτι ή έκανε κάτι και τη στιγμή
έκείνη άκούγονταν έξαφνα μιά
φωνή, τούτο σήμαινε έάν ή φω-
νή ήταν καλή, καλόν, έάν ήταν
κακή, κακόν. Λεγόταν δε ή φω-
νή αυτή «κληδών», «φήμη»,
«όμφη».

Γιά να προκαλέσουν τον έ-
ρωτα ή γιά να άπαλλαγούν απ'
τον έρωτα, δεν δίσταζαν να κα-
ταφεύγουν και στην «μαγευτική»
και στη «γοητεία». Τα μάγια
δηλαδή και τα ξόρκια ήταν και
τότε γνωστά.

Όταν οι γονείς ή οι κηδεμό-
νες αισθάνονταν τον έρωτα των
νεών, φρόντιζαν να τους παντρέ-
ψουν. Έάν δεν συμφωνούσαν οι γονείς γιά το γάμο, οι νέοι δεν
έπρεπε να είχαν και δεν είχαν αντίρρησι. Περνούσαν όμως τη
ζωή τους μαρμενοί και μέρα με τη μέρα μαράζωναν απ' το
σαράκι της άγάπης τους. Κάποτε - κάποτε μάλιστα συνέβαινε
άπ' την άγριότητα, τη βία και τους περιορισμούς των γονέων
τους, γιά να μην παντρευτούν το είδωλό τους, να κατεβαίνουν
γρήγορα στον Άδη.

Η ζήλεια ήταν και τότε μεγάλο βάσανο. Έάν ένας άπ'
τους άγαπημένους καταπατούσε τους όρκους του κι' έρριχνε
αλλού τα δίχτυα του, τότε οι συνέπεις της ζήλειας ήταν δυ-
σάρεστες. Παράδειγμα ο Ήρακλεις λάτρης και δούλος της Όμ-
φιάλης, που είχε την άτυχία να πεθάνη απ'
το φοβερό έκείνο θάνατο, που του έτοιμάσε
χωρίς να θέλη από τη μεγάλη ζήλεια της
ή γυναίκας του Δηάνειρας. Η Φαίδρα κρε-
μάστηκε από έρωτα γιά το στυγερό
άπλοιο. Η Μήδεια από το μανιώδη έρωτα
της γιά τον Ιάσωνα, που, περιφρονώντας
την, παντρεύτηκε τη θυγατέρα του Κρέον-
τα Γλαύκη, έκαψε απ' τη ζήλεια της με
μαγικό πέπλο, τη Γλαύκη και στο τέλος
από την τρέλα της έσφαξε τα ίδια της τα
παιδιά. Ο γιγός του Κρέοντος Αίμων αυ-
τοκτόνησε στον τάφο της άγαπημένης του
Αντιγόνης γιά την σκληρότητα του πατέ-
ρα του. Πολλοί έρωτευμένοι από άπελπί-
σία ή γιά να δείξουν το μέγεθος της αγά-
πης τους πηδούσαν σε πηγάδια ή στη θά-
λασσα από ψηλά άκρωτήρια, όπως ή περι-
σημη Σαπφώ απ' το Λευκάτα.

Τέτοια και παρόμοια παιχνίδια και όρ-
ματα δημιουργούσε ο έρωτας, που όπως
είπε και ο Σοφοκλής «άνικατε μάχαν».

Πάντως οι άρχαίοι συγγραφείς δεν ά-
σχολήθηκαν πάρα πολύ με το «έρωτικό ζή-
τημα» και στα έργα τους το αντιπαρέ-
χονται γρήγορα γιάτί οι κοινωνικές συνθή-
κες της έποχής έκείνης, στερούσαν τις γυ-
ναίκες απ' τον ελεύθερο συγχρωτισμό με
τους άνδρες. Έτσι τα έρωτικά παιχνίδια
και τα δράματα ήσαν ελάχιστα και οι
συγγραφείς, οι περισσότεροι, δεν ήσαν
σκαδαλοήρες, όπως ο Άριστοφάνης που
κουτσουμπούλει κι' αυτά τα λίγα σκανδα-
λάκια των άρχαίων.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

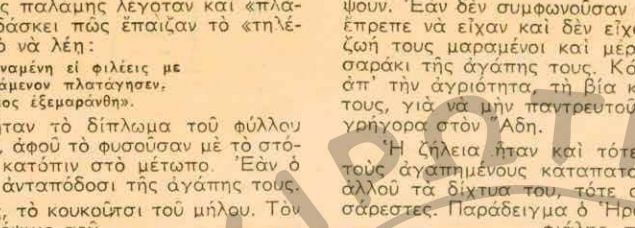
Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Το «τηλέφιλον» ήταν ένα φύλλο, κυρίως παπαρούνας, που τόδαζαν στα
δυο πρώτα δάχτυλα του άριστερου χειριού, κλεινώντας τα κυκλικά, και το
χτυπούσαν από πάνω με το άλλο χέρι.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Όταν οι έρωτευμένοι ήθελαν να έκδηλώσουν
την άγάπη τους, έγραφαν το όνομα της εύ-
νομένης τους πάνω στα δέντρα.

Ο «ΛΟΧΟΣ» ΤΩΝ ΞΕΛΙΠΟΤΑΚΤΩΝ

Πώς εκλεβαν τὰ στρατιωτικὰ
ἐφόδια

Στις ἀρχές τοῦ 1943, ὁ Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Σόμερβελ ἔκαμε μίαν ἐκπληκτικὴ ἀνακοίνωση: ὅτι τὰ 20% τῶν ἀμερικανικῶν στρατιωτικῶν ἐφοδίων κλέβονταν πρὶν φτάσουν στὸν προορισμὸ τους καὶ κατέληγαν στὴ μαύρη ἀγορά! Οἱ κλοπὲς αὐτές, σὲ τόσο μεγάλῃ κλίμακα, καταντούσαν σωστὸ σαμποτάζ, ποὺ ὑπονομεύε σοβαρὰ τὴν πολεμικὴ προσπάθεια τῶν Συμμάχων.

Ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία ἀνέλαβε συστηματικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τους. Δυστυχῶς, οἱ ἄντρες τῆς ἡσαν ἀνεπαρκεῖς, γιατί εἶχαν σκορπιστῇ σὲ τόσα πολεμικὰ μέτωπα. Δυσκολώτερο ἀπὸ παντοῦ ἄλλου ἦταν τὸ ἔργο τῆς στοῦ Ἀλγερίου. Ἐκεῖ οἱ κλεμμένες προμήθειες κατέληγαν στὸ περίδητο «Κασμπά», τὸ κέντρο τοῦ ἐγκλήματος, τῶν ὁργίων καὶ τῆς διαφθορᾶς, τῇ συνοικίᾳ τῶν Ἰθαγενῶν, ὅπου δὲν τολμοῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία, ἀλλὰ περιοριζόταν μόνο νὰ τὴν ἀπομονώσῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ κόσμο. Ἐνας ἐγκληματίας μποροῦσε νὰ μείνῃ σ' ὅλη τοῦ τῇ ζωῇ κρυμμένος ἐκεῖ μέσα, γιατί ὁ κόσμος τοῦ «Κασμπά» ἀποτελοῦσε ἕνα συμπαγὲς σύνολο ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ νόμου.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν διοργανώσῃ ἕνα δίκτυο ἀπὸ πληροφοριοδότες, Ἱταλοὺς, Γάλλους, Ἰσπανοὺς, Ἀραβες, Τούρκους, Ἀρμενίους, Βερβέρους... Σπανία μποροῦσαν νὰ βασίζονται στὴν ἀκρίβεια τῶν πληροφοριῶν τους. Πάντως, δὲν ἀμελοῦσαν νὰ ἐξετάσουν οὐτε μίαν. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο, γιατί, χάρις στὰ ἴχνη ποὺ τοὺς ὑπέδειξε κάποιος νεαρὸς Αἰγύπτιος, ἀνακάλυ-

ψαν κάποτε τὴν πιδ ἀπίστευτα ὁργανωμένη λωποδυτικὴ σπεῖρα.

Ὁ Αἰγύπτιος αὐτὸς τοὺς εἶχε συστήσει νὰ δώσουν προσοχὴ σ' ἕνα κάποιο λόχο τῆς ἐπιμελητείας, ποὺ παραλάμβανε ἐφόδια ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ἀλγερίου, γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃ στὶς μαχόμενες μονάδες. Δυὸ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὴν κατασκήνωσι τοῦ λόχου καὶ μίλησαν μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ, ἕνα νέο λοχαγό. Τὰ χαρτιά του, τὰ ἔγγραφα τῶν μονάδων, οἱ ἀποδείξεις παραλαβῆς τῶν ἐφοδίων, ὅλα βρέθηκαν ἐν τάξει. Ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ὁ λόχος ἔπαιρνε μεγάλες ποσότητες τροφίμων, ἱματισμῶν, ὀπλῶν, πολεμοφοδίων, φορητῶν αὐτοκινήτων καὶ τζίπ, γιὰ νὰ τὶς διοχετεύσῃ στὶς διάφορες μονάδες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπόρησαν, βλέποντας ἀδειανὰ τὰ παραπλήγματα τῆς κατασκήνωσῆς, ποὺ ἀποτελοῦσαν τέσσερις σειρές. Τὰ κρεβάτια ἦσαν στρωμένα, οἱ θάλαμοι καθαροί, τὰ ἀτομικὰ εἶδη τῶν στρατιωτῶν τακτοποιημένα πάνω στὰ ράφια. Ὅλοι οἱ ἄντρες ὁμοῦ τοῦ λόχου ἔλειπαν. Ὁ λοχαγὸς ἐξήγησε ὅτι εἶχαν πάει σὲ γυμνασία κι' ὅτι θ' ἀργοῦσαν νὰ γυρίσουν.

Φιλόποτοι ἐκ φύσεως, οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν παράξενο τὸ ὅτι ἕνας λόχος τῆς ἐπιμελητείας ἔκανε γυμνασία σὲ καιρὸ πολέμου, ἐγκαταλείποντας τὸ ζωτικὸ ἔργο τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ. Ἀνέφεραν λοιπὸν τὶς ὑποψίες τοὺς στοὺς ἀνωτέρους τοὺς, κι' ἐκεῖνοι φρόντισαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὶς μονάδες ποὺ ὑπετίθετο πὺς εἶχαν παραλάβει ἐφόδια ἀπὸ τὸν λόχο. Ἐξακρίβωσαν ἔτσι ὅτι ὁ λόχος αὐτὸς τοὺς ἦταν τελείως ἀγνωστος κι' ὅτι δὲν τοὺς εἶχε παραδώσει ποτὲ οὐτε ἕνα μαντηλὶ!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ξαναγύρισαν τότε στὴν κατασκήνωσι καὶ συνέλαβαν τὸν λοχαγό. Κι' αὐτὸς τὰ ὁμολόγησε ὅλα, ὅταν εἶδε ὅτι εἶχε ξεσκεπαστῇ.

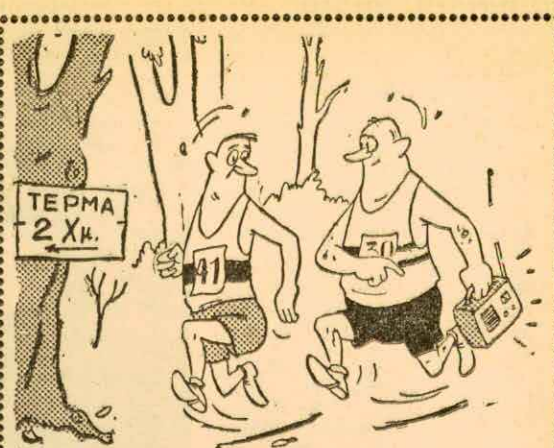
Δὲν ἦταν λοχαγός, ἀλλὰ ἀπλὸς λοχίας, καὶ μάλιστα λιποτάκτης, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι πέντε ἄντρες ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλη - ὅλη τὴ δύναμι τοῦ «λόχου» του! Εἶχαν σκαρώσει στὰ χαρτιά ἕνα ἀνύπαρκτο λόχο ἐπιμελητείας, γιὰ νὰ παίρουν διάφορα ἐφόδια καὶ νὰ τὰ πουλᾶν στὴ μαύρη ἀγορά! Μ' αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο κόλπο, εἶχαν κερδίσει περισσότερα ἀπὸ 1 ἑκατομμύρια φράγκα καὶ ζοῦσαν ἐπὶ μῆνες μὲ γλέντια καὶ πολυτέλεια.

Ἦσαν μάλιστα νὰ παίζουν τόσα καλά τὸ ρόλο τους, ὥστε ἐπιθεώρησαν κάποτε ἕνα τάγμα τῶν γαλλικῶν ἀποικιακῶν στρατευμάτων! Νὰ πὼς συνέβη αὐτὸ τὸ περιστατικόν;

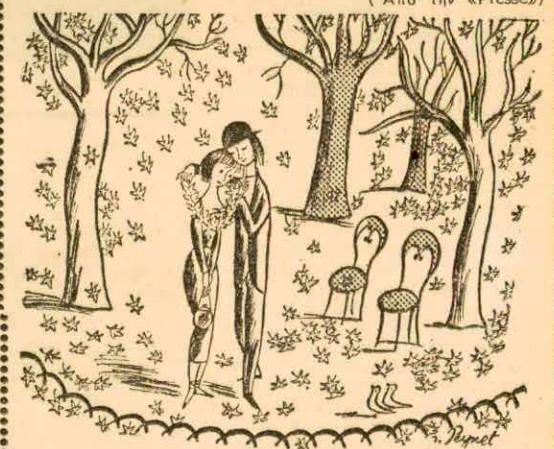
Οἱ ἔξι ψευδοστρατιωτικοὶ ταξίδευαν ἀπὸ τὸ Ὄραν γιὰ τὸ Ἀλγερὶο, ὅπου εἶχαν... μεταβῆσι τὸ «λόχο» τους οἱ ἴδιοι, μὲ μίαν πλῆρη διαταγὴ. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ καμιόνια τοὺς λοιπὸν ἔπαθε βλάβη μέσα στὴν ἔρημο. Ὁ διοικητὴς ἐνὸς γαλλικοῦ τάγματος, ποὺ στάθμευε στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη, ὑποσχέθηκε στοὺς Ἀμερικανοὺς ὅτι θὰ ἐπισκευάζονταν τὸ φορητὸ αὐτοκίνητό τους σὲ μίαν ὥρα τὸ πολὺ.

Στὸ μεταξύ, τοὺς ζήτησε νὰ τοὺς κάνουν τὴν τιμὴ νὰ ἐπιθεωρήσουν τὸ τάγμα του. Ἐκεῖνοι δέχθηκαν, μὲ ὅλη τοὺς τὴν σοβρότητα. Καὶ τὸ τάγμα παρήλασε μπροστὰ τους, πεζή, μὲ ἄσπρα ἄλογα καὶ μὲ καμήλες, συνοδευόμενα ἀπὸ τοὺς ἡχοὺς τῆς μουσικῆς του!

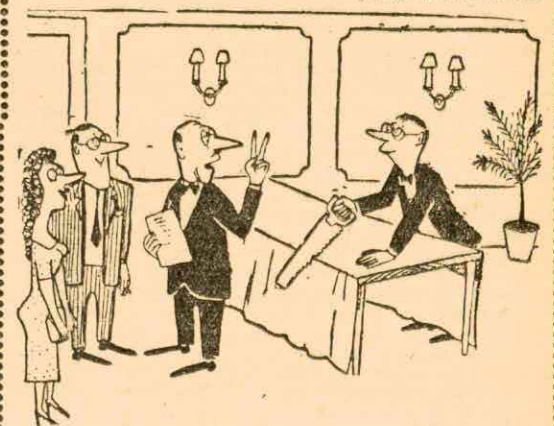
Μετὰ τὴν παρέλασι, ὁ διοικητὴς εὐχαρίστησε θερμὰ τοὺς ξένους γιὰ τὴν καλωσύνη τους! Κι' οἱ ψευδοστρατιωτικοὶ ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι τους, ἐνῶ ἡ γαλλικὴ μπάνα τους ἀποκαίρετοὺς παίζοντας τὸν ἀμερικανικὸ ὕμνο!

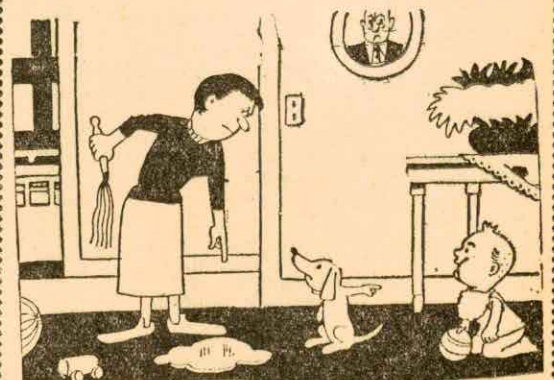
— Τὸ ραδιόφωνο εἶχε μίαν ἐξαιρετικὴ ἐκπομπὴ ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελα νὰ χάσω!...
(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΔΩΡΑ
(Ἀπὸ τὸ «Id Paris»)

— Ἐνα τραπέζι γιὰ δύο!...
(Ἀπὸ τὴν «France Dimanches»)

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ
(Ἀπὸ τὴν «France Dimanches»)

ΠΙΧΑΛΙΖΕ... Ὁ παπᾶς τελείωσε μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ τῇ λειτουργίᾳ, μοίρασε στοὺς φαντάρους ἀντίδωρο, κι' εἶπε ὑστερα μερικά λόγια γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου: «Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου, ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα... Ἡ Μεγαλόχαρη, θαυματούργησε κι' ὠδήγησε τὸ μικρὸ στρατὸ τῶν ἡρώων, στὴ Νίκη...»

Γονάτισαν ἔπειτα ὅλοι, κι' ἔψαλλαν: «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τῇ νικητρίᾳ, ζητωκραύγασαν γιὰ τὴν αἰωνία δόξα τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαλύθηκαν...»

Μάζεψε κατόπιν ὁ παπᾶς τῆς Μερραρχίας τὰ ἱερά σκεύη, τὰ τοποθέτησε μ' εὐλάβεια σὲ μίαν μικρὴ βαλίτσα, κι' ἦρθε στὴ σκηνή μας... Ἐξῶ οἱ φαντάροι τραγουδοῦσαν. Μία μεγάλη ὁμάδα ἀπὸ τεχνίτες φαντάρους, φόρτωνε σὲ μουλάρια γιγάντια μεγάφωνα, φορητὲς ηλεκτρογεννήτριες μηχανές, καὶ πελώρια σανίδια ἀσβεστομένα ἄσπρα.

Παραξενεύτηκε ὁ παπᾶς, καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ τί χρειαζόνταν ὅλ' αὐτά.

— Θὰ ὑψώσουν, τοῦ εἶπε ὁ ταγματάρχης τῶν πληροφοριῶν, ἕνα «ΟΧΙ» εἰκοσι μέτρα ὕψος, καὶ ἐξήντα πλάτος! Τέτοιο, ποὺ νὰ τὸ βλέπουν ὡς πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος... Καὶ τὰ μεγάφωνα, θὰ τοὺς ὑπενθυμίζουν τὴν ἀπόφασί τοῦ ἔθνους νὰ νικήσῃ!... Ἀπὸψε τὸ βράδυ, διακόσια ἡλεκτρικὰ λαμπιόνια, θὰ σχηματίσουν τὸ πελώριο «ΟΧΙ» γιὰ νὰ λάμψῃ στὴν κορυφὴ τοῦ Βίτσι, σάν πύρινη ρομφαία!...

Ἐγινε, ὑστερα, σιγὴ. Κι' ὁ ταγματάρχης, παρὰ παρακολουθοῦσε μὲ φλογερὸ βλέμμα τὴ φάλαγγα ποὺ ἀνηφορίζε κατὰ τὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους συνέχισε:

— Τούτῃ τὴν ἐπέτειο, ἔχουμε στανίδια, λαμπιόνια καὶ μεγάφωνα... Περούσι, ὁμως, δὲν εἶχαμε τίποτα. Βρισκόμασταν μὲ τὸ λόχο μου, ἔξω ἀπὸ τὸ Μέτσοβο, στὸ ὕψωμα Κουρκουρέλο. Κρατούσαμε μίαν ἐπικίνδυνη διάβασι, ἀπὸ ὅπου καὶ στὸ «40» προσπάθησαν προδοτικὰ νὰ περάσουν οἱ Ἱταλοί. Ἡμᾶστε λίγοι, δὲν εἶχαμε ἐφόδια, ζούσαμε σὲ πρόχειρες καλύδες, μὰ δὲν ξεχάσαμε τὴν ἱστορικὴ ἐπέτειο... Ξεκινήσαμε, λοιπὸν, τὴν παραμονὴ γιὰ τὶς προετοιμασίες... Πήραμε τσεκούρια καὶ πριόνια καὶ πῆγαμε στὸ δάσος. Κόψαμε τρυφεροὺς κορμούς γιὰ νὰ φτιάξουμε ἕνα «ΟΧΙ», καὶ γυρίσαμε πίσω, ὅταν στὴ ρεματιά κάτω, εἶδαμε ὑποπτες κινήσεις. Κρυφτήκαμε καὶ παρακολουθήσαμε. Στὴν ἀρχὴ εἶδαμε λίγους συμμορίτες νὰ προχωροῦν πρὸς βορρᾶν, ὑστερα ἄλλους κι' ἄλλους...

Ἐνας φαντάρος ποὺ ἔβλεπε καλύτερα ἀπὸ τὴ θέση ποὺ βρισκότανε, μοῦ φώναξε σιγὰ: — Μεγάλῃ φάλαγγα βλέπω νὰρχεται πίσω, κ. λοχαγέ! Μαύρισε ὁ τόπος!... — Πήδησαν κοντὰ του καὶ κύτταξε μὲ τὰ κιᾶλια, τὴν κομπολημυρία ἐκεῖνη.

Τοὺς ὑπολόγισαν πάνω ἀπὸ χίλιους, ὅλους μαζί. Κύταξε ὑστερα τὶς δικές του δυνάμεις. Ἡμᾶστε δώδεκα, μ' ἕνα «μπρέντ» καὶ τρία αὐτόματα ὅπλα. Κι' ὡστόσο ἀποφάσισε νὰ τοὺς χτυπήσῃ καὶ νὰ εἰσποισῇ ἀνυχρόνως τὴν Ταξιάρχια. Ἐστεῖλα ἐπίσης ἕνα λοχία στὶς καλύδες μας νὰ ξεσηκώσῃ τὸν ὑπόλοιπο λόχο καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ Μέτσοβο. Ὑστερα παίρνω τὰ δύο αὐτόματα καὶ κατηφορίζω μὲ πέντε φαντάρους πρὸς τὴ ρεματιά:

— Νὰ περιμένετε ν' ἀρχίσω πρώτος! Λέω σ' αὐτοὺς ποὺ ἔμειναν πάνω. Καὶ τὸ «μπρέντ», νὰ μοιράζῃ τὶς ριπές, ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τῆς φάλαγγος, ὡς τὴ μέση!... — Ἦταν μέρα ἀκόμα, κι' οἱ συμμορίτες βάδιζαν μὲ προφύλαξι στὰ πιδ δασωμένα μέρη τῆς ρεματιάς. Ἐτοὶ τοὺς πρόλαβα, βγήκα μπροστὰ καὶ τοὺς ἀρχισα μόλις πλησίασαν στὰ ἑκατὸ μέτρα.

— Φωτιά, παιδιά! Θὰ τοὺς λυγίσουμε!... φώναξα στοὺς φαντάρους. Χτυπάτε μὲ τὴν ψυχὴ σας!... — Τράνταξε ἡ ρεματιά. Τὸ πολυθόλο γάζω ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ κυλίστηκαν κάτω χιλιοτρικὲς οὐρλιάζοντας σάν θεριὰ ποὺ πιάστηκαν στὴν παγίδα. Ὁ αἰφνιδισμὸς πέτυχε, καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα κρατήσαμε τὴν ὑπεροχὴ μας!...

Ἐκεῖνες τὶς στιγμές, χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, ἀρχίζαμε μίαν ἀπὸ τὶς ἀγριότερες, μὰ καὶ πιδ ἱστορικὲς μάχες, τὴ μάχη τοῦ Μετσόβου! Ὁ λόχος μου, δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Ἦρθαν κι' ἄλλα πολυθόλα, κι' ἄλλα αὐτόματα, κι' ἄλλα

Ἐγινε τότε μίαν φοβερὴ ἐξόρμησις. Πιαστήκαμε σὲ μὲ σὲ μὲ.

ὅπλα, πυρομαχικά, χειροβομβίδες καὶ δυὸ ἐλαφρεῖς ὅπλα.

Μὰ κι' οἱ συμμορίτες, δὲν ἔμειναν μὲ σταυρωμένα χέρια. Πύκνωσαν συνεχῶς τὰ πυρὰ τους, ἔφεραν μπροστὰ μυδράλλια καὶ χτυποῦσαν μὲ λύσσα τὸ ὕψωμα κι' ἐμᾶς ποὺ τοὺς κλείναμε τὸ δρόμο. Καταλάβαιναν, πὼς κάθε λεπτὸ πὺς περνοῦσε, ἦταν θάνατος γι' αὐτοὺς καὶ βιαζόντανε νὰ σπᾶσουν τὸν κλοιὸ καὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ χαράδρα. Ἐτοὶ ἐξέκριναν ν' ἀνοίξουν τὸ δρόμο μὲ χειροβομβίδες. Πέσανε ἀπάνω μας, σάν λυσσασμένοι λύκοι! Μὰ ἄφρασαν ἕνα σωρὸ νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησαν. Μέχρι τὸ σούρουπο, ἔκαμαν πάνω ἀπὸ εἰκοσι μάτιας προσπάθειες νὰ περάσουν. Μὰ δὲν πέρασαν! Τοὺς κρατήσαμε καρφωμένους ἐκεῖ κι' ὅταν ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν τὰ πυρὰ τῆς Ταξιάρχιας ποὺ ἔφτανε, ξεσπάσαμε ὅλοι σὲ ζητωκραυγές!

Ἐνας ἐπικὸς ἀγῶνας

ἦταν θάνατος γι' αὐτοὺς καὶ βιαζόντανε νὰ σπᾶσουν τὸν κλοιὸ καὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ χαράδρα. Ἐτοὶ ἐξέκριναν ν' ἀνοίξουν τὸ δρόμο μὲ χειροβομβίδες. Πέσανε ἀπάνω μας, σάν λυσσασμένοι λύκοι! Μὰ ἄφρασαν ἕνα σωρὸ νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησαν. Μέχρι τὸ σούρουπο, ἔκαμαν πάνω ἀπὸ εἰκοσι μάτιας προσπάθειες νὰ περάσουν. Μὰ δὲν πέρασαν! Τοὺς κρατήσαμε καρφωμένους ἐκεῖ κι' ὅταν ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν τὰ πυρὰ τῆς Ταξιάρχιας ποὺ ἔφτανε, ξεσπάσαμε ὅλοι σὲ ζητωκραυγές!

Τὸ ἄλλο πρωῒ, 28 Ὀκτωβρίου, ἀρχισαν νὰ μαζεύωνται συμμορίτες ἀπὸ τριγύρω. Κατέβαιναν ἀπὸ τὴν Πίνδο, μᾶς χτυποῦσαν ἀπὸ πίσω, καὶ μᾶς ἀνέγκασαν τέλος ν' ἀφίσαμε ἐλεύθερη τὴ χαράδρα καὶ νὰ εὐθυγραμμιστοῦμε μὲ τὴν Ταξιάρχια.

Ὁ ἀγῶνας συνεχίζεται τρομερός, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Οἱ συμμορίτες, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία, ποὺ ἡ Ταξιάρχια ἔχει περιπλοκὴ στὴ μάχη καὶ ἐκτελοῦν μίαν γοργὴ κίνησι, μὲ σκοπὸ νὰ μποῦν στὸ Μέτσοβο... Ἐἵνα μεγάλος ὁ κίνδυνος. Ἡ ἀεροπορία φτάνει καὶ τοὺς θερίζει.

Ἀπόγευμα πιά, ἀποφασίσαμε νὰ παθᾶνουμε. Δὲν ἔπληρχε ἄλλη διέξοδος, παρὰ ἡ ἐφοδία!

Ἐμπρὸς παιδιά! φώναξα στοὺς φαντάρους. Ἡ Μεγαλόχαρη εἶνε ἄλλο ὅπως καὶ στὸ «40» μαζί μας. Ἐμπρὸς, μὲ τὴ λόγχη καὶ μὲ τὰ δόντια!...

Ἐγινε μίαν φοβερὴ ἐξόρμησις τότε. Πιαστήκαμε στὰ χέρια, τοὺς λογχίσαμε ἀλύπτητα, τοὺς κυνηγήσαμε μὲ τὶς χειροβομβίδες, ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὰ ὕψωματα τῆς Χρυσοβίτσης, σῶσαμε τὸ Μέτσοβο.

Κι' ὁ ταγματάρχης προσθέτει:

— Στὴ χαράδρα βρῆκαμε 55 νεκρούς. Κι' ἐλευθερώσαμε διακόσιους χωρικοὺς ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἡ φάλαγγα ἐκεῖνη ἤθελε νὰ τοὺς σπᾶ σὲ τὸ Γράμμο... Ἐτοὶ, πέρσι, δὲν προφτάσαμε νὰ στήσουμε τὸ «ΟΧΙ» στὸν κατὰλυσμὸ μας, μὰ τὸ βροντοφωνήσαμε στὰ ὕψωματα τοῦ Μετσόβου...
Γ. ΑΥΔΙΑΣ

ΖΗΤΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΑ

Διὰ νὰ γίνετε ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ πρέπει νὰ σπουδάσετε τὸ παγκόσμιον ΣΥΣΤΗΜΑ Ἐφαρμογῆς ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ κατήργησε πλῆρη τὶς ΚΟΥΚΛΕΣ καὶ τὶς ΠΡΟΒΕΣ. Διὰ τοὺς ἀπόρους τὰ διδάκτρα ἡλαττωμένα. Γίνονται δεκτοὶ καὶ ἑσωτερικά!

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερίδου 3 (Σύνταγμα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκ. Νικολάου 32
ΣΗΜ.: Ἀναλαμβάνοντες τὴν ραφὴν φορεμάτων μὲ μοντέλα καὶ κροκὶ μὲ τιμὰς προσιτάς. «ΕΡΜΗΣ»

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἱατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ
Δέχεται 9-12 καὶ 4-6 ὥρ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Χορ. Τρικλῆς 113. Τηλ. 63-885.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ μᾶς δῆτε. Ραδιόφωνα μὲ δόσεις ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ ΠΛ. Ἀγ. Θεοδώρων 3

Ραδιενεργά ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Το «κουνουποτροφείο» του
Ινστιτούτου του Λάγκος

Τα διακατομύρια διακατομύρια κουνουπία που ζουν στην Αφρική πλουτίστηκαν τελευταία με ένα καινούργιο είδος: τα ραδιενεργά κουνουπία, που τους έστειλαν μέσα από τα εργαστήριά τους οι σοφοί της εποχής μας.

Το πράγμα θα σας φανή ίσως πολύ παράξενο και είναι πολύ πιθανόν ότι θα κάμετε τη σκέψη: δεν μας φθάνουν, λοιπόν, οι αναρίθμητες ποικιλίες κουνουπιών που παράγει η φύσις; Άλλα μην διάζεσθε! Τα σμήνη των ραδιενεργών κουνουπιών που εξαπλώθηκαν από τα επιστημονικά εργαστήρια έχουν κάποιο σκοπό και είναι πολύ πιθανόν ότι πολύ γρήγορα θα είναι αξία της ευγνωμοσύνης μας.

Το κουνουπί είναι ο μεγαλύτερος εξολοθρευτής της ανθρωπότητας. Τα θύματά του αφνισούν πολύ πίσω εκείνα που προκαλούν οι πόλεμοι και οι σεισμοί. Οι σύγχρονοι επιστήμονες αποδίδουν, μάλιστα, στα κουνουπία την εξαφάνιση του περιφημού πολιτισμού των Αζτέκων. Τα κουνουπία, μας λένε, δηλητηρίασαν το αίμα ενός ολοκληρώου λαού και τον έκαναν ανίκανο να βαδίσει το δρόμο των πετρωμένων του.

Δυστυχώς, παρ' όλες τις προόδους της σημερινής επιστήμης, ο άσπονδος αυτός εχθρός του ανθρώπου γένους εξακολουθεί πάντοτε τη δράση του. (Όπως γράψαμε και άλλοτε, τα «αεροσόλ» είναι καλά μόνο για μερικές φορές. Γιατί τα κουνουπία συνηθίζουν σιγά-σιγά σ' αυτά, όπως ο οργανισμός του ανθρώπου συνηθίζει βαθμιαία σ' ένα δηλητήριο).

Τα πενιχρά αποτελέσματα που απέδωσαν τα χρησιμοποιηθέντα ως σήμερα μέσα ώδηγησης δύο επιστήμονες του περιφημού Ινστιτούτου του Λάγκος (Νιγηρία), που ασχολείται με την καταπολέμηση των τροπικών νοσημάτων, στην απόφαση να αναλάβουν μια νέα σταυροφορία εναντίον των κουνουπιών και να καταδιώκουν αυτό τον άδυσωπτο εχθρό του ανθρώπινου γένους στις ίδιες τις βάσεις του.

Για να καταστήθουν αυτό δυνατόν, πρέπει να ξερωμε που ακριβώς βρίσκονται αυτές οι βάσεις, ποιά είναι η άκτις δράσεως των κουνουπιών, ποιά διδρομή ακολουθούν στις περιηγήσεις τους κτλ. κτλ.

Προκειμένου για ένα περιστερί ή οποιοδήποτε άλλο πουλί, είναι εύκολο να του περάσουμε ένα δακτυλίδι στο πόδι και να παρακολουθήσωμε μ' αυτό τον τρόπο όλες τις περιπλανήσεις του. Έλατε, όμως, να κάμετε το ίδιο στα μικροσκοπικά αυτά όντα που είναι τα κουνουπία! Γι' αυτό, οι δύο Άγγλοι επιστήμονες ωδηγήθηκαν στη σκέψη της δημιουργίας ραδιενεργών κουνουπιών, που να επηρεάζουν τους μετρητές Γκέιγκερ και να μας πληροφορούν μόνο τους για τις περιπλανήσεις τους.

Για το σκοπό αυτό, οι δόκτορες Μπούγκερ και Τάιηλορ διάλεξαν τα κουνουπία που μεταδίδουν τον κίτρινο πυρετό. Το μόνο που χρειάστηκε για να μεταβληθούν σε ραδιενεργά, ήταν η εισαγωγή μιας ποσότητας ραδιενεργού φωσφόρου και στρόντιου μέσα στα ειδικά δοχεία όπου αναπτύσσονται αυτά τα κουνουπία (στο Ινστιτούτο του Λάγκος υπάρχει ειδικό «κουνουποτροφείο», που οι τρόφιμοί του χρησιμοποιούνται για διάφορα πειράματα).

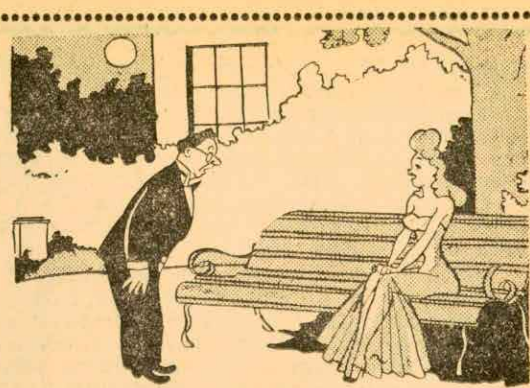
Τα γονόμοια πειράματα απέδειξαν ότι οι νύμφες των κουνουπιών απορροφούν απλώς από τις τσι ούσιες πριν από την τέταρτη μεταμόρφωσή τους και ότι τα μικρά έντομα που έβγαζαν κατόπιν ήταν ραδιενεργά.

Σμήνη από παρόμοια κουνουπία έχουν εξαπολυθεί σήμερα σε διάφορα σημεία της Αφρικής. Όπως είναι εύλογο, τα ραδιενεργά κουνουπία αναμειγνύονται με τα κοινά και προδίδουν ολοκληρωτό σμήνος κατά το πέρασμά του από το ένα ή το άλλο μέρος. Μόλις σημειωθεί το πέρασμα ενός σημαντικού σμήνους και έπιστημάνη με κάθε δυνατή ακρίβεια η θέσις του και η κατεύθυνσις που ακολουθεί, τα ειδικά «βομβαρδιστικά» αεροπλάνα, που караδοκούν σε διάφορα αεροδρόμια της Αφρικής ξεκινούν άμεσα για να τα εξολοθρεύσουν. Αυτά τα «βομβαρδιστικά» αεροπλάνα δεν ρίχνουν βόμβες, άλλ' εξαπολύουν ειδικούς «καπνούς», του τύπου των «αεροσόλ», που κάνουν τρομακτική θραύσι μεταξύ του σμήνους των κουνουπιών.

Άλλα τα πειράματα για τη δημιουργία ραδιενεργών κουνουπιών είχαν και ένα άλλο καλό αποτέλεσμα: πλούτισαν την επιστήμη μ' ένα νέο όπλο, που είναι δυνατόν ν' αποβή εξαιρετικά αποτελεσματικό, με την προϋπόθεσι ότι θα καταστή δυνατή η εύρεσις χρησιμοποιήσι του.

Τα πειράματα αυτά απέδειξαν, ότι το θηλυκό ραδιενεργό κουνουπί γεννάει με μεγάλη δυσκολία τα αυγά του και ότι το αρσενικό είναι στείρο ή όπωσδήποτε έχει πολύ μικρή γονιμότητα. Οι επιστήμονες του Ινστιτούτου του Λάγκος σκέπτονται, λοιπόν, ότι, αν κατορθώσουν να προκίσουν με ραδιενεργούς ιδιότητες το περιβάλλον όπου αναπτύσσονται αυτά τα κουνουπία — λίμνες, έλη κτλ. — θα επιφέρουν ένα θανάσιμο πλήγμα εναντίον των προαιωνίων αυτών εχθρών της ανθρωπότητας, γιατί θα τα πληξουν στις ρίζες τους και θα δυσχεράνουν, αν δεν κάμουν τελείως αδύνατη, την αναπαραγωγή τους.

Έτσι, χωρίς στα πειράματα των επιστημόνων του Ινστιτούτου του Λάγκος, ο μακρός αγών εναντίον των κουνουπιών μπήκε σε μία καινούργια φάσι, που φαίνεται ότι θα είναι η σημαντικότερη από όλες εκείνες που σημειώθηκαν κατά το παρελθόν και, ίσως — ως το έλπίσωμε — η τελική.

Ο ΒΛΑΚΑΣ!...

— Θα πουνητιάσης, αγάπη μου, έτσι ελαφρά ντυμένη. Να πάω να σου φέρω καμιά ζακέτα;...

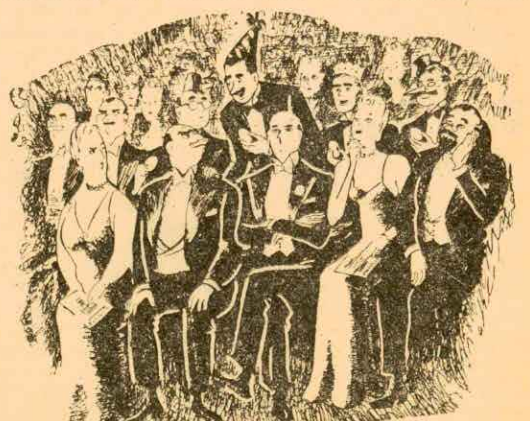

— Σας παρακαλώ να προσέξετε πόσο κομψή θα σας κάνει το είδος μας αυτό!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

— Δεν πιστεύω να με παρεξηγήσεις, αγάπη μου, που έφερα ένα παλιό μου «φλέντ» να φάη μαζί μας!

— Γιατί δεν πετάτε κι' εσείς στη σκηνή χαλασμένα αυγά;...
— Είμαι ο συγγραφέας!...

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

της «κρυοπληξίας»

Ένδειξις μειώσεως της
αντίστασεως του οργανισμού μας

Συνήθισαμε να δίνωμε στις φθινοπωρινές ή χειμωνιάτικες μικροσδιαθεσιές μας το γενικό όνομα της γρίππης, ενώ, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν έχουν καμμία σχέση μ' αυτή. Παλαιότερα, οι άνθρωποι μεταχειρίζονταν τη λέξι «ινφλουέντζα», που εσήμαινε κάποια έπιδρασι των εξωτερικών συνθηκών στον οργανισμό μας και βρισκόταν γι' αυτό το λόγο πιο κοντά στην πραγματικότητα.

Γιατί όπως υπάρχει θερμοπληξία (το φαινόμενο αυτό είναι άσχετο με την ηλικία και σημαίνει τη δυσάρεστη έπιδρασι της υπερβολικής θερμότητας του περιβάλλοντος στον οργανισμό μας), κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει και η κρυοπληξία.

Η κρυοπληξία είναι το κοινό κρυολόγημα. Άλλα τι είναι το κρυολόγημα; Όπως το δείχνει και το όνομά του, είναι η έπιδρασις του εξωτερικού ψυχρού στον οργανισμό μας. Αυτή η έπιδρασις βρίσκεται στη βάση των περισσότερων παθήσεων των στομάχων - ρινο - φαρυγγικής κοιλότητας και των αναπνευστικών οργάνων. (Οι παθήσεις αυτές οφείλονται σε ώρισμένους μικροβιακούς οργανισμούς: μικρόβιο της γρίππης, πνευμονόκοκκος, στρεπτόκοκκος, κτλ., άλλ' όχι σπάνια το ψυχρό είναι εκείνο που δημιουργεί το κατάλληλο έδαφος για την ανάπτυξή τους).

Ας υποθέσωμε ότι περνάμε απότομα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

α) Το σώμα μας θ' αντιδράσει άμεσα από μια θερμοκρασία 35 βαθμών σε μία άλλη 25, όπως συμβαίνει π. χ. το φθινόπωρο, έπειτα από μία βροχή, κτλ. Η απότομη αυτή μετάβασις από ένα θερμό περιβάλλον σ' ένα άλλο λιγώτερο θερμό καταστρέφει άμεσα της θερμικής ισορροπίας του σώματός μας. Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση:

ση άμεσα σ' αυτή τη μεταβολή. Αισθανόμαστε τότε ένα σύντομο ρίγος (που είναι μία παλμική δόνησις του σώματός μας και συντελεί στην ομοιομορφία εξάπλωσις της θερμότητος) και αυτό το άπλο σύμπτωμα είναι αρκετό τις περισσότερες φορές, για να ξαναφέρη τα πράγματα στη θέσι τους.

β) Το σώμα μας δεν αντιδρά ή δεν αντιδρά έπαρκώς. Το ρίγος δεν είναι πιά παροδικό όπως πριν, αλλά «μόνιμο». Δεν αισθανόμαστε ένα ρίγος, αλλά πολλά ρίγη που διαδέχονται το ένα το άλλο, χωρίς να είναι δυνατή η αποκατάστασις της θερμικής ισορροπίας.

Αυτή η κατάστασις της μη αντίδρασεως ή της έλλιπτος αντίδρασεως είναι εκείνο που καλούμε κρυοπληξία ή απλούστερα κρυολόγημα.

Το κρυολόγημα είναι μία ένδειξις μειώσεως της αντίστασεως μας αντιστασεως στις απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας.

Στις περιπτώσεις αυτές έχουμε την εντύπωσι ότι μάς ρίχνουν κρύο νερό στην πλάτη ή ότι μάς τυλίγουν με βρεγμένα πανιά και αισθανόμαστε μία γενική κακοδιαθεσι, χωρίς να μπορούμε να προσδιορίσωμε σε τί ακριβώς συνίσταται. Ρίγη διατρέχουν διαρκώς το σώμα μας. Το μέτωπό μας, ο λαιμός μας και τα χέρια μας υγραίνουνται. Οι αρθρώσεις μας πονούν και δεν βλέπομε την ώρα να πέσωμε στο κρεβάτι μας. Προτού το κάμωμε, βάζομε το θερμόμετρο. Άλλα δεν έχουμε πυρετό. Το θερμόμετρο δείχνει την κανονική μας θερμοκρασία και πιθανόν μία ή δύο γραμμές κάτω απ' αυτή.

Βιάζομε τότε το συμπεράσμα ότι δεν έχουμε τίποτε. Κι' όμως αυτό δεν είναι σωστό. Γιατί, μ' όλο που δεν έχουμε τίποτε το σοβαρό, είμαστε άρρωστοι. Η άρρώστεια μας είναι ότι έχουμε κρυολόγησι.

Με ένα εικοσιτετράωρο στο κρεβάτι και μερικά άλλα προφυλακτικά μέτρα — αντισηψία του στομάχου και της ρινικής κοιλότητος, ζεστά ροφήματα, κλπ. — το κρυολογημάκι αυτό περνάει χωρίς αξιοσημείωτες συνέπειες. Το κακό, όμως, είναι ότι, έπειδή δεν το νοιώζομε σοβαρό, δεν παίρνομε καμμία προφύλαξι και το κάνομε σοβαρό και, κάποτε, εξαιρετικά επικίνδυνο. Γιατί το κρυολόγημα, που, όπως είπαμε, αποτελεί ένδειξις μειώσεως της αντίστασεως του οργανισμού μας, ανοίγει τις ασφαλιστικές πόρτες του σώματός μας και αφήνει έλεύθερο το πέρασμα των διαφόρων μικροοργανισμών, που, ακριβώς, караδοκούν την κατάλληλη εύκαιρία για να δομήσουν μέσα και ν' αναπτύχθουν με τη μορφή διαφόρων ασθενειών: αμυγδαλίτιδες, γρίπη, βρογχίτιδες, βρογχοπνευμονία, πλευρίτις, φυματίωσις, κτλ.

Όλες αυτές τις ασθένειες δεν τις έφερε το κρυολόγημα. Έκείνο που έκαμε είναι ότι τους άνοιξε την πόρτα για να μπουν μέσα στον οργανισμό μας και υποδοθήσε την ανάπτυξή τους.

Μην παραμελήτε, λοιπόν, ακόμη και το πιο άσημαντο κρυματάκι. Γιατί η σημασία του είναι πολύ μεγαλύτερη από ό,τι τη φανταζόμαστε.

«Να το σώσης το κορίτσι!»

Εικοσιόχτώ χρονών, κομψός, όμορφος, απόφοιτος του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, ο κ. Γιώργος Νταγλαρης, είχε διαδεχθή τον πατέρα του στη Γενική Διεύθυνσι της μεγάλης βιομηχανίας «ΛΕΤΜΑ» κι' έθεωρείτο ένας από τους πιο βαθυπλουτους Έλληνες που έκαναν τεράστιες δουλειές στο έξωτικό.

Το προσωπικό της Εταιρείας «ΛΕΤΜΑ» ήταν πολυάριθμο σαν προσωπικό μεγάλης Τραπεζής. Όπως σε κάθε εταιρεία, έτσι κι' αυτού υπήρχε μία έννοια. Η Λίζα Βάρδα. Ένα κοριτσάκι ως 20 χρονών, λεπτοφύς, συμπαθητικό και γλυκύτατο μα όχι φυσικά πλασμένο για να βρῃ στη ζωή της το «βασιλόπουλο» του παραμυθιού και για να καταθέσουν στα πόδια της το θαυσαυρό τους οι μαχαραγάδες. Ασήμαντο, νόστιμο, και κοινότατο κοριτσάκι. Γι' αυτό μην παρεξηγήτε τη λέξι «έννοια» που μεταχειριστήκαμε. Ο κ. Γιώργος τη συμπαθούσε, γιατί ήταν κόρη του Παντελή Βάρδα. Κι' ο Βάρδας είχε κάποτε σώσει τη ζωή του πατέρα του όταν ήσαν κι' οι δύο μακεδονομάχοι. Γι' αυτό και την πήρε άμεσα στην Εταιρεία, της έδωσε λαμπρό μισθό και την είχε υπό την προστασία του.

Η ζωή στο γραφείο κυλούσε

Κάθησε, συνηθισ, ήπιε και τον καφέ και τότε ο Γιώργος ρώτησε:

— Λοιπόν; Είναι τίποτα σοβαρό;

— Σοβαρώτατο! Το χάνω το κορίτσι μου!

— Ποιό κορίτσι;

— Τη Λίζα!

— Άστεινεσαι, κύρ Παντελή;

— Μια χαρά είναι μία χαρά!

— Μια χαρά φαίνεται, αλλά δεν είναι! Είπε ο Βάρδας κι' αναστέναξε βαθεία.

— Είπ' άρρωστη;

— Μπα, όχι. Στην υγεία της είναι καλά. Άλλα νά...

— Εμπλεξε μ' ένα παληόπαιδο... μ' ένα ρεμάλι της κοινωνίας που το γνώρισε και στη γειτονιά;

— Καλά, εγώ ήπια δυο ποτήρια παραπάνω κι' έχασα το καπέλλο μου... Ο γαϊδάρος μου όμως πώς έχασε το καπέλι του;...

(Το Α. Α. Θεοφιλοπούλου)

Καλά, εγώ ήπια δυο ποτήρια παραπάνω κι' έχασα το καπέλλο μου... Ο γαϊδάρος μου όμως πώς έχασε το καπέλι του;...

(Το Α. Α. Θεοφιλοπούλου)

Ευθαλεία
φαινοπορο
προφυλαχθείτε
από την αλλογή
του καιρού...

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Katia

και τώρα μου λέει πως αν δεν τον παντρευτή, θ' αυτοκτονήσει!

— Μην τὰ πιστεύεις αυτά!

— Τὰ πιστεύω! Τρεις αποπειρές έχει κάνει ως τώρα! Δεν την ξέρεις καλά. Πρέπει να τὸ σώσουμε τὸ κορίτσι, Γιώργο μου!

— Είμαι σύμφωνος! 'Αλλά με τί τρόπο;

— Μόνο εὐ μπορεῖς νὰ τὴ σώσεις!

— Εγώ;

— Εὐ μάλιστα! Σου χρεῖται μεγάλη ἐκτίμησι καὶ θαυμασμό. Κάποτε... ἔσῳσα τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα σου. Σοῦ ζητάω τώρα νὰ σώσεις τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου!

— Ναί... Καλά!... 'Αλλά... με τί τρόπο;

— Παίρνε την μαζί σου, πότε - πότε, κάνε την παρέα, μὴν τὴν ἀφήνεις ρωπὶ. Διασκεδάστε, χορεύετε καὶ... θὰ τὴς περάσει. Μέσα στὸ σπίτι καθεστὰ ὅλο τ' ἀπόγεμα κί' ὅλη τὴ νύχτα καὶ κλαίει. Θὰ τὸ χάσω τὸ παιδί μου!...

— Κύρ Παντελή μου, δὲν ἔχω καμμία ἀντίρρηση. Θάρχειται ὁμοῦ;

— Ἐσένα σὲ θεωρεῖ Θεό! Δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀρνηθῇ.

Σηκώθηκε ὁ κύρ Παντελής, βούρκωσε, φίλησε τὸ Γιώργο κί' ἔφυγ' εὐτυχισμένος.

Κί' ὁ Γιώργος χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ φώναξε τὴ Λίζα. Ἦταν ἀλήθεια πὼς τὴ βρήκε κάπως ὥχη καὶ μελαγχολική.

— Σὲ βλέπω ἀδύνατη, τὴς εἶπε προστατευτικά. Κί' εἶπα στὸν πατέρα σου πὼς πρέπει νὰ ξενοιάσεις λιγάκι. Θὰ βγούμε σήμερα περίπατο.

Τὸ «θὰ βγούμε σήμερα περίπατο» τὸ εἶπε σὰν πατέρας στὴν κόρη τοῦ ἢ σὰ στρατηγὸς στὸν ἀνθυπολοχαγὸ του.

— Σύμφωνος;

Δεῖλὴ καὶ κατακόκκινη τοῦ ἀπάντησε ἡ Λίζα:

— Σύμφωνος!... Εὐχαριστῶ!...

Οἱ περίπατοι ἀρχισαν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα καὶ συνεχίστηκαν «τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς».

Ὁ Γιώργος τὸ εἶχε πάρει σὰν καθήκον. Ἐγκατέλειψε καὶ παρές καὶ φιλενάδες καὶ τὰ πάντα καὶ συνώδευε παντοῦ τὴ Λίζα. Στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφον, στὰ σπορ, στὶς ἐκδρομές, στὰ κέντρα... λεπτοδὲν τὴν ἄφηνε ἀπὸ δίπλα του. Κί' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἐπληττε καθόλου μαζί της.

Ἀπ' ἐναντίας τώρα ποῦ τὴ συναναστρεφόταν τὴν εὕρισκε πλάσματάκι ἀξιολάτρευτο. Ἦταν γλυκεῖα, εὐγενική, μορφωμένη, μὲ ρωμαντικὴ ψυχὴ καὶ ποιητικὴς διαθέσεις, ἀγαποῦσε τὴν τέχνη καὶ τὰ βιβλία, ἦταν φιλόφρων καὶ μὲ ὁρθεῖς κοινωνικὲς ἀρχές καὶ τέλος εἶχε γυναικεῖα χάρι μοναδικὴ καὶ λεπτὸ χιούμορ.

Ἐνα βράδυ κατάλαβε πὼς ἡ Λίζα ἦταν ἕνας μικρὸς κινδυνός. Κί' ὅταν σκεφτῆκε πὼς εἶχε μπλέξει καὶ μ' ἕνα «κρεμάλι» ἀποφάσισε νὰ κοψῇ.

— Ἀκού, Λίζα, τὴς εἶπε. Ἀρκετὰ σοῦκανα τὸν καρδάλιό μου, τώρα θὰ σοῦ δώσω ἕνα πολὺ μεγάλο μισθὸ γιὰ νὰ μπόρῃς νὰ ζῆς τὴν ἰδίαν ζωὴ μόνη σου.

Ἡ Λίζα βούρκωσε:

— Γιατί; ρώτησε σὰ μωρό.

— Ἐ, παιδί μου, δὲν καταλαβαίνεις; Μπορεῖ καὶ νὰ παρεξηγηθῇς ὅταν σὲ βλέπουν διαρκῶς μαζί μου!

— Δὲν πειράζει! 'Ας παρεξηγηθῶ! 'Αφοῦ ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρει!

Βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι ὁ Γιώργος:

— Μα Λίζα μου, τὴς ἐξηγήσε, κί' ἐγὼ ἀνθρώπος εἰμὶ! Μπορεῖ καὶ νὰ σ' ἀγαπήσῃ!

Τὸν κῦτταξε μὲ μάτια γεμάτα παράπονο:

— Κί' αὐτὸ... θὰ ἦταν τόσο τρομερό; τὸν ρώτησε.

Τώρα ὁ Γιώργος βρέθηκε σὲ θέσι ἀκόμη δυσκολώτερον! Κί' ἀξάφνα τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ! Νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητά!

— Λίζα! Λίζακι; Τί ἔπαθε;

Ἐκείνη ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια καὶ τὸ ζεστόμισε:

— Σ', ἀγαπῶ! 'Αν μὲ διώξεις, θ' αυτοκτονήσω!

— Τὸ ἴδιο ἔκανες καὶ γιὰ τὸν ἄλλο! τὴς εἶπε.

— Ποῖον ἄλλον;

— Τὸ... ρεμάλι!... Πήγες ν' αυτοκτονήσεις τρεῖς φορές!

Μὲ τὰ κλαμμένα της ματάκια τὸν κῦτταξε αὐστηρά:

— Καὶ τότε γιὰ σένα πῆγα ν' αυτοκτονήσω!

— Ὁχι, γιὰ τὸν ἄλλο;

— Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος! Ἦταν κόλπο τοῦ πατέρα γιὰ νὰ μὰς φέρῃ τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον!...

Καί... ξανάβαλε τὰ κλάματα!

ΕΨΙΛΟΝ

Τὸ μίρας
καταρτισθῇ

ΡΥΤΙΔΕΣ
ΠΑΝΑΔΕΣ
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν
διδῶν μεταχειρίζονται

τὰ παρηγορητικὰ φάρμακα
ΑΓΝΑΚΑΙΕΙΔΙΚΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

LANOLINE Colax U.S.A

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δημήτριον Βοργιάν Ι.Κ. κάπου στὰ βουνά: Δὲν γνωρίζωμε δυστυχῶς τὴς διευθύνσεις τῶν περιοδικῶν ποὺ ζητάτε. Δ. Η. Κουρκουμέλην, Μεταξὺ Κεφαλληνίας: Γιὰ νὰ δημοσιεῖτε ἡ ἀγγελία σας πρέπει νὰ μὰς στείλετε 40.000 δραχ. διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Νικόλαον Κούλαν: Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαν ἀναγνωστῶν κί' ἐστὶ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Νικόλ. Κελεπέρην, Αἴγινα: Ἐλάβαμε τὴς γελοιογραφίας σας, ἀλλά, δυστυχῶς, καμμία ἀπ' αὐτὰς δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμη. Ἀναπρὸν μεταλλουργόν, Πάτρας: Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν ποὺ μὰς ζητάτε. Νεδένια, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Κας Eleanor Roosevelt εἶνε: Ladies Home Journal Independence Square, Philadelphia 5, Pa. U.S.A. Ἀμῆ, Ἐνταῦθα: Θὰ βρῆτε τὴ διεύθυνσιν ποὺ ζητάτε ἀν' τηλεφωνήσετε στὸν ἀριθμὸ 70-001. Ὅσο γιὰ τὴ διεύθυνσιν τοῦ Jean Marais εἶνε: 17, Rue d'Assas, Paris VIe, France. Λιζέττα Γ.: Ὁ Ζερὸρ Φιλίπ γυρίζει πρὸς τὸ παρὸν στὴν Ἰταλία καὶ ἀγνοοῦμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ. Ἡ διεύθυνσις τῆς Edwige Feuillere εἶνε: Productions Aiane, 44 Champs-Elysees, Paris France. Ἀναγνώστην Χ.: Τὸ πεζογράφημά σας «Τὸ τελευταῖον ραντεβού», ἀρκετὰ καλὸ. Δυστυχῶς ὁμοῦ δὲν δημοσιεύωμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἰωάννην Καμπουροδῆμον, Τρίπολιν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τῆς Οὐνιέρσας στὴ Νέα Ὑόρκη. Γεώργιον Καραβάν, Κόμμα-Λαμίας: Τὸ σταυρολεξὸ σας γιὰ τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἦρθε πολὺ ὄργη. Πρὶν ἀπὸ τὸ δικὸ σας εἶχαμε λάβει δύο ἄλλα πολὺ καλλίτερα. Φ. Παπαγιαννοπούλου, Ἐνταῦθα: Δὲν δημοσιεύωμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Τὸ διηγημά σας καλογραμμένο, μὰ ὅχι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἀλεξ. Χαλκιάδακην, Ρεθύμνον: Δυστυχῶς ἀγαπητὴ μὰς φίλε, δὲν γνωρίζωμε γιὰ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τίποτε περισσότερον ἢ ὅτι ἀναφέρεται στὴ λεξὸντα ποὺ συνοδεύει τὴ φωτογραφία τοῦ. Ἰωάννην Λαχανά: Στὸ κάτω προχειρογράφημένο σταυρολεξὸ σας ἀθανάτων οἱ γενεὲς καὶ οἱ αἰτιάσεις. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἀν καταρωσάμε νὰ μετριάσωμε τὸ κακό. Εὐάγ. Παπαϊωάννου, Σ.Τ.Γ. 908 Α: Ἐχετε ἀπολύτως δίκον. Πρόκειται περὶ ἀδελφίας τοῦ συγγραφέως. Ὁμιλον κοριτσιῶν, Κηφισιά: Ἐν πρώτοις δὲν δημοσιεύωμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁμοῦ τὸ πεζὸ σας «Ἐνοχλήσεις» εἶνε ἀπ' ἀκρὸν σ' ἄκρον ἀκατάληπτο. Μαρίκα Λαδᾶ, Νάουσα: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις ποὺ ζητάτε. Μόνο τὸ ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς τὴς δώσῃ. Δ. Τριανταφύλλου, Σ.Τ.Γ. 916: Ἐσάργιον Πάνον, Λαμία καὶ Ἀποστολέα τοῦ διηγηματός «Ἐκδικήθη» κί' ἔμελλε μὲ τὸ μαχαίρι: Ἐφ' ὅσον γιὰ τὸν περιοδικὸν μὰς ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαν ἀναγνωστῶν, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις γιὰ κανένα. Αὐτὸ θὰ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ διαμαρτυρηθῶν καὶ μὲ τὸ δίκον τους. Διονύσιον Πιλάριον, Σ.Τ.Γ. 903: Ὁ Tommy Dorsey καὶ ἡ ὀρχήστρα του δὲν γυρίζουν ἀποκλειστικὰ σὲ μίαν κινηματογραφικὴν ἐταιρίαν. Πάντως τὰ περισσότερα φιλμὰ τὴν γύρισαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς Μετρο. Γράφετέ του, λοιπὸν στὴν ἐξὴς διεύθυνσιν: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τζὼν Βιολάρη, Λάρνακα-Κύπρου: Σύμφωνον μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας σὰς δίνωμε ἀγγλιστὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐταιρειῶν ποὺ ἐπὶ τὴν γύρισαν τὰ διάφορα φιλμὰ ποὺ ἀναφέρετε: «Κλέφτης τῆς Βαγδάτης»: Columbia. «Κλεοπάτρα»: Paramount. «Τὸ σμήνιον τοῦ Σταυροῦ»: Paramount. «Βασιλεὺς τῶν Βασιλείων»: P.D.C. (ἐταιρία ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα). «Τὸ παιδί τῆς ζουγκλάς»: London-Films-Alex. Corda. Βαρσέλη, τὸν Αἰγύπτου: Ὁ «Θησαυρὸς», σὰν σοβαρὸ οἰκογενειακὸν καρπὸν, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ δημοσιεύῃ τέτοιαις ἀγγελίαις. Φοιτῆρις Β.Β.Β., Ν. Φάληρον: Ἐνα ἀπὸ τὰ πλεονέκτημα ἐντύπων τοῦ ὁργανισμοῦ Χρῆστ εἶνε τὸ «New York American Journal», Ν. Υ. U.S.A. Σ. Ζαχαρόπουλον, Σ.Τ.Γ. 919: Δὲν γνωρίζωμε τίποτα γιὰ τὴς ἐκδόσεις ποὺ ἀναφέρετε. Θαυμαστὰς τοῦ Πελοπίδα: Τὸ γράμμα σας παραδόθηκε στὸν ἀγαπημένον σας ἥρωα. Μαργαρίτα Παπαγιωτίδου, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Kathryn Grayson εἶνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Δεκ. Παπασχάλην, Ἀμασκηνίδην, Σ.Τ.Γ. 914 Γ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Helen Walker εἶνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 20, Calif. U.S.A. Νέλλη ἢ Ἐλσα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ἡ ἀγγλικὰ θὰ γράψετε ἢ γαλλικά. Ἡ διεύθυνσις τῆς Vera Ellen εἶνε: 20th Century-Fox-Films, 10201 West Pico Blvd. Πειραιά: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις Ἀνδρέαν Βουτέγκον, Πειραιά: Δὲν ἀναλαμβάνωμε τὴν ἀποστολὴν βιβλίου μὰς ζητάτε. Α. Π., Κομοτινὴ: Δὲν ἀναλαμβάνωμε τὴν ἀποστολὴν βιβλίου, κί' ἐστὶ δὲν θὰ μπορέσωμε δυστυχῶς, νὰ σὰς εὐχαριστήσωμε. Δ. Γιαννακόπουλον, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Joan Voss εἶνε: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Χρ. Γουίττερ, Μεσσηνίας: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμε τὴν ὁδὸν. Πρόκειται γιὰ στάρλετ τοῦ γράμματός σας σὲ ποῖον φιλμὸν τὴν εἰδιεύθυνται. Γιὰ νὰ μὰς διευκολύνετε γράφετέ μὰς σὲ ποῖον φιλμὸν τὴν εἰδιεύθυνται. Σπύρον Μπογδανόν, Κομοτινὴ: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τῆς Οὐνιέρσας στὴ Νέα Ὑόρκη. Γεώργιον Καραβάν, Κόμμα-Λαμίας: Τὸ σταυρολεξὸ σας γιὰ τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἦρθε πολὺ ὄργη. Πρὶν ἀπὸ τὸ δικὸ σας εἶχαμε λάβει δύο ἄλλα πολὺ καλλίτερα. Φ. Παπαγιαννοπούλου, Ἐνταῦθα: Δὲν δημοσιεύωμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Τὸ διηγημά σας καλογραμμένο, μὰ ὅχι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἀλεξ. Χαλκιάδακην, Ρεθύμνον: Δυστυχῶς ἀγαπητὴ μὰς φίλε, δὲν γνωρίζωμε γιὰ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τίποτε περισσότερον ἢ ὅτι ἀναφέρεται στὴ λεξὸντα ποὺ συνοδεύει τὴ φωτογραφία τοῦ. Ἰωάννην Λαχανά: Στὸ κάτω προχειρογράφημένο σταυρολεξὸ σας ἀθανάτων οἱ γενεὲς καὶ οἱ αἰτιάσεις. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἀν καταρωσάμε νὰ μετριάσωμε τὸ κακό. Εὐάγ. Παπαϊωάννου, Σ.Τ.Γ. 908 Α: Ἐχετε ἀπολύτως δίκον. Πρόκειται περὶ ἀδελφίας τοῦ συγγραφέως. Ὁμιλον κοριτσιῶν, Κηφισιά: Ἐν πρώτοις δὲν δημοσιεύωμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁμοῦ τὸ πεζὸ σας «Ἐνοχλήσεις» εἶνε ἀπ' ἀκρὸν σ' ἄκρον ἀκατάληπτο. Μαρίκα Λαδᾶ, Νάουσα: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις ποὺ ζητάτε. Μόνο τὸ ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς τὴς δώσῃ. Δ. Τριανταφύλλου, Σ.Τ.Γ. 916: Ἐσάργιον Πάνον, Λαμία καὶ Ἀποστολέα τοῦ διηγηματός «Ἐκδικήθη» κί' ἔμελλε μὲ τὸ μαχαίρι: Ἐφ' ὅσον γιὰ τὸν περιοδικὸν μὰς ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαν ἀναγνωστῶν, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις γιὰ κανένα. Αὐτὸ θὰ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ διαμαρτυρηθῶν καὶ μὲ τὸ δίκον τους. Διονύσιον Πιλάριον, Σ.Τ.Γ. 903: Ὁ Tommy Dorsey καὶ ἡ ὀρχήστρα του δὲν γυρίζουν ἀποκλειστικὰ σὲ μίαν κινηματογραφικὴν ἐταιρίαν. Πάντως τὰ περισσότερα φιλμὰ τὴν γύρισαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς Μετρο. Γράφετέ του, λοιπὸν στὴν ἐξὴς διεύθυνσιν: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τζὼν Βιολάρη, Λάρνακα-Κύπρου: Σύμφωνον μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας σὰς δίνωμε ἀγγλιστὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐταιρειῶν ποὺ ἐπὶ τὴν γύρισαν τὰ διάφορα φιλμὰ ποὺ ἀναφέρετε: «Κλέφτης τῆς Βαγδάτης»: Columbia. «Κλεοπάτρα»: Paramount. «Τὸ σμήνιον τοῦ Σταυροῦ»: Paramount. «Βασιλεὺς τῶν Βασιλείων»: P.D.C. (ἐταιρία ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα). «Τὸ παιδί τῆς ζουγκλάς»: London-Films-Alex. Corda. Βαρσέλη, τὸν Αἰγύπτου: Ὁ «Θησαυρὸς», σὰν σοβαρὸ οἰκογενειακὸν καρπὸν, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ δημοσιεύῃ τέτοιαις ἀγγελίαις. Φοιτῆρις Β.Β.Β., Ν. Φάληρον: Ἐνα ἀπὸ τὰ πλεονέκτημα ἐντύπων τοῦ ὁργανισμοῦ Χρῆστ εἶνε τὸ «New York American Journal», Ν. Υ. U.S.A. Σ. Ζαχαρόπουλον, Σ.Τ.Γ. 919: Δὲν γνωρίζωμε τίποτα γιὰ τὴς ἐκδόσεις ποὺ ἀναφέρετε. Θαυμαστὰς τοῦ Πελοπίδα: Τὸ γράμμα σας παραδόθηκε στὸν ἀγαπημένον σας ἥρωα. Μαργαρίτα Παπαγιωτίδου, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Kathryn Grayson εἶνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Δεκ. Παπασχάλην, Ἀμασκηνίδην, Σ.Τ.Γ. 914 Γ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Helen Walker εἶνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 20, Calif. U.S.A. Νέλλη ἢ Ἐλσα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ἡ ἀγγλικὰ θὰ γράψετε ἢ γαλλικά. Ἡ διεύθυνσις τῆς Vera Ellen εἶνε: 20th Century-Fox-Films, 10201 West Pico Blvd. Πειραιά: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις Ἀνδρέαν Βουτέγκον, Πειραιά: Δὲν ἀναλαμβάνωμε τὴν ἀποστολὴν βιβλίου μὰς ζητάτε. Α. Π., Κομοτινὴ: Δὲν ἀναλαμβάνωμε τὴν ἀποστολὴν βιβλίου, κί' ἐστὶ δὲν θὰ μπορέσωμε δυστυχῶς, νὰ σὰς εὐχαριστήσωμε. Δ. Γιαννακόπουλον, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Joan Voss εἶνε: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Χρ. Γουίττερ, Μεσσηνίας: Δὲν γνωρίζωμε τὴς διευθύνσεις τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμε τὴν ὁδὸν. Πρόκειται γιὰ στάρλετ τοῦ γράμματός σας σὲ ποῖον φιλμὸν τὴν εἰδιεύθυνται. Γιὰ νὰ μὰς διευκολύνετε γράφετέ μὰς σὲ ποῖον φιλμὸν τὴν εἰδιεύθυνται. Σπύρον Μπογδανόν, Κομοτινὴ: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κατίνα Παζινού διαβάσατε τὴν προηγούμενη ἀπάντησιν. Μάκην Χ., Καλάμας: Καθε ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ λεφτὰ του ὅπως θέλει, ἀν λοιπὸν ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ δοῦτετε ἐκδίδοντας βιβλία σας, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ σας χρειάζονται γιὰ νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ἑνωσὶ Λογοτεχνῶν, αὐτὰ θὰ τὰ πληροποιήσῃτε ἀπὸ τὰ γράφια τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς. Ἀδριανὸν Μοσχάκου: Παρ' ὅλες μὰς τὴς προσπάθειάς μας καταρωσάμε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ τὸ μελῶν τῆς μίαν πλευρᾶς ἔχει περάσει ἀπ' τὴν ἄλλην. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητάτε εἶνε: Νάσας Φίλμς, Φωτο-Στούντιο, Σολωμοῦ 54, Ἀθήναι. Δὲν γνωρίζωμε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Zachary Scott εἶνε: Eagle Lion, 7324 Santa Monica Blvd. Hollywood 46, Calif. U.S.A. Μὴ βασίζετε στὶς διαθέσεις ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλλήνων γιὰ νὰ τοῦ γράψετε ἑλληνικά. Ἀν θέλετε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ τὸ γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ἡ Κατίνα Παζινού βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία καὶ μὰς εἶνε ἀγνοοῦσα ἢ ἐκεῖ διευθύνει τῆς. Καστάνη Ἰμαζόνα: Σὲ κανένα ἡθοῖο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἑλληνικά. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν Κα

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

«Ο αδελφός μου, — γράφει μία άγνωστη — είχε παντρευτεί μία αξιόλογη γυναίκα, νοικοκυρά, καλή, έξυπνη κι' άφου έζησε δυό χρόνια ευτυχισμένα κι' άποχτησε κι' ένα κοριτσάκι, βρέθηκε κάποια διαβολογυναικα και τόν χάρισε. Η δεύτερη γυναίκα τόν είνε ένα ασυλλόγιστο, άνόητο κι' επιπόλαιο πλάσμα, γεμάτο απαιτήσεις που δεν κυττάζει τίποτ' άλλο παρά πώς να τόν κάνει άνδρικόκελό της. Για να πετύχη το σκοπό της, τόν βιάζει να πάρη και τόν κορτσάκι από τη μητέρα του, γιατί καταλαβαίνει ότι έτσι θα εξασφαλιστή πιά πολύ. Ο αδελφός μου άρχισε να καταλαβαίνει ότι έμπλεξε άσχημα, ότι η πρώτη του γυναίκα τόν αγαπούσε ειλικρινά κι' ότι η δεύτερη είνε μία συμφεροντολόγος. Γι' αυτό θέλει να χωρίση και να ξαναπάρη τη μητέρα του παιδιού τόν». Μά θέλει ρώτημα, άγαπητή μου, πώς πρέπει να τόν σωρώσετε όσο μπορείτε για να επανορθώση μία άδικία που έκαμε; Άδικία διπλή: καί στη γυναίκα του, που ήταν τόσο καλή, και στην κορούλα του που της στέρπησε την πατρική στοργή. Είνε πολύ φυσικό να μη τόν δεχεται άκόμα με άκονιστάς άγκάλας η πρώτη του σύζυγος ύστερα από μία τόσο άδικη έγκατάλειψη. Άλλά μία και είνε τόσο πονετική και ήθική, είμαι βέβαια πως γρήγορα θα καμφθή και θα συχωρήσθ τόν άντρα της. Εμπρός λοιπόν βοηθήστε και σεις όσο μπορείτε ώστε ο άγαπημένος αδελφός σας να ξαναδέρη τη χαμένη του ευτυχία.

ΕΙΣΗΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδω

Είπαμε πολλές φορές ότι όλες οι μέδωες δεν είνε για όλες τις γυναίκες γιατί το ίδιο σχέδιο φορέματος ή παλτού ή ταιγιέρ δεν μπορεί να προσαρμόσθ σε κάθε σιλουέττα, σε κάθε ηλικία, σε κάθε τύπο γυναίκας. Όλο λοιπόν το μυαλό τόν ώραιου ντυσίματος συνίσταται σ' αυτό: Πώς να ξέρη η κάθε γυναίκα, ανάλογα με τη σιλουέττα της, την ηλικία της, και τόν τύπο της να διαλέξη τί απ' όλα, όσα λανσάρεϊ η μέδω, πρέπει να προτιμήσθ. Μη νομίζετε δε ότι είνε εύκολη αυτή η εκλογή ή μάλλον ή επιλογή. Για να σας βοηθήσω λίγο, θα σας πούμε μερικά μυστικά που πρέπει να τάχετε υπ' όψη σας:

Οι ψηλές και οι άδύνατες, οι παχουλές και οι κοντές, οι πολύ νέες, οι λίγο περασμένες ηλικίας, όλες μπορούν να βρουν κάτι που να τούς ταιριάζη και μάλιστα να τς κατασκευή η και να κρύβη ένα μικρό σωματικό τους μειονέκτημα. Προσοχή λοιπόν στην εκλογή, γιατί απ' αυτήν εξαρτάται ή καλή σας εμφάνιση.

Τρία είνε τα κύρια χαρακτηριστικά των τωρινών φορεμάτων: Τό φορέμα που τυλιγέται με άσυμμετρία, τό φορέμα που μοιάζει με καμπύλο και τό πλισέ με πρόσθετα πανώ. Οι ψηλές και λίγες μπορούν να φορέσουν τό πανώ ή τό άποσπώμενο όμως κάθε τι που μπορεί να υπογραμμισθ με κάποια υπερβολή τό ύψος τούς. Κάτι που τς κολακεύει ιδιαίτερως είνε τό είδος του φορέματος που τυλιγέται γύρω στό σώμα.

Όσες έχουν μέτριο άνάστημα και δεν είνε παχουλές, θα διαλέγουν έφορμαστά κορσάκς και φούστες πλατείες. Άν είνε κάπως εύσωμες, άς φορέσουν πλισεδατές φούστες που κρύβουν λίγο

τις διαστάσεις τούς. Καλά είνε επίσης γι' αυτές τό πρόσθετο πανώ, οι ποδιές, τό κοντέ. Οι κοντές άς προτιμούν τό μονοκόμμα φορέμα ή ταιγιεράκια με μικρές μπάσκες, φούστες μέτριου πλάτους, τάλλες έφορμαστές και μπολερό. Γενικώς ή γκαρνταρόμπα που είνε καλοδιαλεγμένη πρέπει να περιλαμβάνη μία βάση άπαραιτήτων φορεμάτων. Θα ύπάρξη όμως πάντα περιθώριο για συμπλήρωμα αναλόγως τόν οικονομικών μέσων.

Τά άπαραίτητα είνε αυτά: Ένα μαύρο ταιγιέρ, ένα δεύτερο ταιγιέρ σε χρώμα ουδέτερο ή ένα επανωφόρι τσιό ή ρεδιγκότα, ένα φορέμα μονοκόμματο από λαϊνάς, ένα άποσπώμενο πιδ άμυγιέ που αναλόγως της εποχής θα είνε ανοιχτό ή πιδ σκουρό και ένα βραδυνό φορέμα που με προσθήκη τουνίκ ή ενός πανώ θα μπορεί να μεταβλησθ σε φορέμα χορού. Θα ύπάρχουν ακόμη στην γκαρνταρόμπα μία μάλλινη φούστα, μερικές μπλουζές, ένα-δυό πλεκτά και τό διάφορα εξαρτήματα: Καπέλλα, γαντία, τσάντες, ύποδηματα, κάλτσες.

Πρέπει να ύπαρξη άρμονία στην εκλογή τών χρωμάτων. Τά μαρόν, τή γκρι, τό μπλε, τή μαρβ είνε τό χρώμα τής μόδας, άλλά μ' αυτά συνδυάζονται πολλά άλλα για να συμπληρουν τό άρμονικό σύνολο.

Όσο πιδ κοσμική είνε μία κυρία, τόσο πιδ πολύ πρέπει να προσέχη τό χρώμα που θα φορή, γιατί αν τό χρώμα τό είνε χτυπητό, τότε κάθε φορά πιδ εμφανίζεσθ θα αντιλαμβάνονται όσαι γυναίκες τόν βλέπουν ότι φορεί τήν ίδια χοντραλτα, τό ίδιο καπέλλο, τό ίδιο έπανωφόρι.

Δεν συμβαίνει όμως αυτό αν φορή χρώματα που δεν είνε χτυπητά και έπομένως περνούν άπαράτηρητα.

Άς άποφύγη επίσης τις εξωφρενικές, τό πολύ ιδιόρρυθμα ντυσίματα, γιατί δλ' αυτά θα είνε έξέχοντες, γιατί έμφανιστές της. Είς εις βάρος τής εμφάνισής της. Είς εις μεγάλη τέχνη, τό ξαναλέμε, να νε διαλέξη ή κάθε μία γυναίκα τί της πεί και τί είνε καμμένο γι' αυτήν, χωρίς να μιμηθή τί κανεί ή διπλανή της, άδιαφορώντας αν αυτό προσαρμόζεται ή όχι στη σιλουέττα της.

Τά έμφωρα σάλια

Νά πού ξαναρθόν στη μόδα τά σάλια, τό πρακτικό αυτό εξάρτημα που σκεπάζει τόσο καλά τήν πλάτη μας και είνε και κομψό.

Τά σχήματά τούς όμως δεν περιορίζονται σε ό,τι ξέρουμε ως τώρα, παρουσιάζουν έξέτος μεγάλη ποικιλία. Είνε τριγωνικά, τετράγωνα και τό φορέμα με διάφορους τρόπους. Γίνονται πλεκτά με κροσέ και χρησιμοποιοίμε για τήν κατασκευή τούς τό πιδ μαλακά μαλλιά, γίνονται όμως και κόνον περλέ και με μάζι φλός.

Εκτός όμως από τό πλεκτά, έχουμε και σάλια καμωμένα από οιονδήποτε ύφασμα μάλλινο ή μεταξωτό που εκτελούν τόν

ίδιο προορισμό. Τό σάλι προσδίδει μεγάλη χάρη.

Τά χρωματιστά εξαρτήματα

Οι νέες έχουν όλα τό δικαιώματα να κατασκευούν σε χρωματιστά εξαρτήματα για να υπογραμμίσουν μία τουαλέττα ή ένα φορέμα.

Π. χ. μ' ένα μαύρο φορεμάκι άποσπώμετο, μπορούν να φορέσουν ένα κόκκινο μπολερό, μία κίτρινη ζώνη με μεγάλο φιόγκο στό άριστερό πλάι, μία πράσινη ζώνη με πράσινα γαντία και πράσινα καπέλλο, ένα κίτρινο μπολερό, ένα ζαμπό-μιαστρού, ένα βερ ζαντ γιλέκο με άσσορτί ζώνη και γαντία.

Με ένα γκρι φορέμα τό Ταιγιεράκι με μακρύ άξορτήματα μπορούν να είνε πράσινα ή μπλε γαντία, ή ένα φορέμα με τό εξαρτήματα θα είνε μαρόν ή βερ ζαντ κλπ.

Άλλες λεπτομέρειες

Ός πέρσει ήταν σχεδόν επιβεβλημένο για μία κυρία που ήθελε να παρουσιάσθ άρμονικά σύνολο να έχη με τό κάθε φορέμα τό άπαραίτητο που

μπορούσε να προσαρμόσθ στην τουαλέττα της. Για τό χρώμα τώρα όλο τό όίος άπαιτεί να φορέμε επανωφόρι που ναχ διαφορετική χρώμα από τό χρώμα του φορέματος, άλλά να έχη χρώμα που να ταιριάζη. Άπλοδο βλέπομε ένα φορέμα εκάτι και επανωφόρι γκρι τόν με γούνινο γιακά και μανσέτες. Φορέμα κόκκινο και μαύρο σκατσέζικο με επανωφόρι από μαύρη ποπλίν. Φορέμα μπλε ναντί και επανωφόρι από μαύρο ντρά. Φορέμα γκρι και επανωφόρι μπλε ναντί, άλλά μ' αυτά συνδυάζονται πολλά άλλα για να συμπληρουν τό άρμονικό σύνολο.

Όσο πιδ κοσμική είνε μία κυρία, τόσο πιδ πολύ πρέπει να προσέχη τό χρώμα που θα φορή, γιατί αν τό χρώμα τό είνε χτυπητό, τότε κάθε φορά πιδ εμφανίζεσθ θα αντιλαμβάνονται όσαι γυναίκες τόν βλέπουν ότι φορεί τήν ίδια χοντραλτα, τό ίδιο καπέλλο, τό ίδιο έπανωφόρι.

Τά καπέλλα

Φαίνεται ότι τό χειμώνα θα φορεθούν κόπως περισσότερα τό καπέλλα. Καπέλλα όμως που να έναρμονίζονται με τό κομμένο μαλλιά που ή μοντέρνα γυναίκα δεν έννοει να έγκαταλείψη.

Φυσικά τά καπέλλα που θα φορεθούν είνε ως επί τό πλείστον μικρά. Έχουμε πρώτα απ' όλα τό μπρε με πολλές βαρσιάνες. Μερικές καλότες φορεμένες πρós τό πίσω και λίγακι στραβά και αναλόγως τού ποια ώρα θα φορεθούν γαρνιρονται με φιόγκο, μ' ένα φτερό, με μία αγκρέττα. Τά μπρε πάλι άρχίζουν από τά στρατιωτικά και φθάνουν στό πιδ πολυτελή, καμωμένα με βελούδο.

Έπειτα έχουμε τό μπρε με τόν καμμένο από καστόρι, βελούδο ή από γούνα. Έχουμε ύστερα τό γυριστό σχήμα που θυμίζουν λίγο τά μπρετόν με τή διαφορά ότι έχουν άκανόνιστο μπρε. Πότε πιδ μεγάλα εμπρός, πότε πιδ μεγάλα πίσω ή στό πλάγι.

Οι καλότες είνε μάλλον χλωπές και στρωγυλές. Έτέος έχουμε και μερικές μεγάλες φόρμες ίσιες που τς χαρακτηρίζει γενικώς ή άσυμμετρία στό μπρε.

Τά γαρνιρίσματα είνε καστόρινα λουλούδια, φιόγκοι από κορδέλλες, φτερά, μοτίφ από καστόρι και φτερά. Τά βραδύνα θα ίδουμε και «παρδεύσεις» και «αγκρέττες» πλούσιες, τοποθετημένες σε ύψος ή πλαγιαστά.

Η άλληλογραφία μου

Αίλιαν Α., Αίγιον: Βουτήξε τό δαχτύλο σου σε καφέ καυτό 2-3 φορές και έτσι θα σάς περνούν οι τριγυρίστρες.

1. Π. Α. 28: Δεν σάς συμβούλευα ν' αλλοζέτε τό χρώμα τών μαλλιών σας. Θα βάλετε μεγάλο μπλε στό κεφάλι σας και μαλλιά εκεί που βρίσκεστε, που ίσως να μην ύπάρχουν εύρωσταίκες βαφές.

Margaret: Δοκιμάστε και αν σάς πηγαίνει συνεχίστε γιατί καθώς πολλές φορές έχω γράψει κάθε έπιδερμίδα έχει τις ιδιαιτητικές της. Πιθανόν στη δική σας να ταιριάζη αυτή που αναφέρτε.

Αρραβίνα: Μπορείτε να περπατάτε δυό ώρες την ήμερα με γρήγορο βήμα και να κάνετε και γυμναστική. Έπίσης προσέξτε λιγάκι τό φαγητό σας. Άποφύγετε τό πολλά άμυλώδη, τις σάλτσες και τό ψωμί σας να είνε λιγιστό.

Μ. Ε. Ε. 30: Δεν σας παρεξηγώ διόλου, άλλά φοβόμαι πως μου ήτате λιγάκι δύσκολα πράγματα. Για να σκαυρήνουν τό φύδιος, πρέπει να καταφύγετε σε κοσμητικά και για να πικνωθούν σε λίγες έπιδερμίδες με ρετινόλαιο. Τά μαλλιά δεν σκαυρήνουν με τήν μπριγιαντή, άλλά τουναντίον μαλακώνουν. Άδυνατά, δυστυχώς, να σάς συστήσω κάτι για να σκαυρήνουν οι τρίχες. Μόνον ή περμανάντ ή τό έντοναύσισμα με ψαλί θα σάς ώφέλιμον.

Βιολέτταν Σ.: Μπορείτε να κάνετε μία φορά-ή δυό τήν εβδομάδα μασσάζ με Πετρόλ Κανά. Όσο για τό πρόσωπο σας συνιστώ ή λασάν: Γάλα άμυγδαλόν 200 γρ., βαμμα βενζόης 5 γρ.

Ηρβες άργά στό δρόμο τής ζωής μου: Η περίπτωση σας είνε πολύ άπλη: Άφου αυτός είνε τόσο έντιμος επιτρέπεται να τόν γελάτε και να μη τού όμολογήτε ότι είστε παντρεμένη. Δεν καταλαβαίνετε ότι όταν τό μάθη θα πάψη να σάς εκτιμά και τότε όχι μόνο θα τόν χασέτε, άλλά και θα σάς περιφρονήσθ; Σκεφθήτε καλά.

Lily: Καταλαβαίνω τήν στενοχώρια σας. Είνε λιγάκι πολύ πρσώρες οι ρυτίδες σας. Άλλά ή κρέμα που χρησιμοποείτε είνε πολύ καλή. Θα σάς άπαντώσα ιδιαίτερως, άλλά δυστυχώς ξεχάσατε να μου γράψετε τη διεύθυνσή σας. Άφου όμως βρίσκεσθ στην άγγλική πρωτεύουσα πηγαίνετε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλώνης να σάς δείξουν πώς γίνεται τό μασσάζ.

Δεκαπεντάχρονη Ι. Θ.: Δεν συμφωνώ μαζί σας για τό χρώμα. Ίσια-Ίσια στίς μελαχρινές πένε πολύ τό κόκκινα μαγουλάκια. Για ν' άδυνατίσετε λίγο λιγότερα ζυμαρικά, λιγότερα γλυκά, λιγότερο ψωμί και περίπου δυό ώρες την ήμερα.

Ζωή χωρίς νόημα Ρ. 22: Σας άπαντώ σήμερα. Δεν είχα λάδει άλλο γράμμα σας.

Μία άγνωστη: Νά με χρησιμοποήσετε ποτέ πιδ βαζελίνη στό χέρι σας. Άκόμα και για τό πόδια προτιμώ τή λανολίνη. Για τό χέρι αυτό τό μίγμα που θα τό φτιάξετε μόνη σας ως έξης: Θα βράσετε ένα φλυτζανάκι τού καφέ νερό και μέσα και θα προσθέσετε ένα σπιμένο λεμόνι, μισό φλυτζανάκι κολώνια και 2 φλυτζανάκια γλυκερίνη. Θα τό άνακατέψετε καλά και θα τό βάλετε σ' ένα μπουκαλί. Κάθε φορά που θα χρησιμοποήτε θα κουνάτε καλά τό μπουκαλί.

Πονεμένη Ν. Τ. Ν. Δ.: Νά άποφύγετε τό άλμυρό, τό λαδερό και τις πικάντικες σάλτσες εν γένει. Έπίσης χρησιμοποήστε λίγο καιρό τήν κρέμα: Cold cream 25 γρ. Lathine 5 γρ. Oxide de zinc 2 γρ. Για τήν πιτυρίδα λίγο μασσάζ με Πετρόλ Κανά.

Άνυπόμονη Β. Γ.: Σας εύχαριστώ για τό καλά σας λόγια. Όσο για τήν πάσση σας (ας τήν πούμε έτσι) δεν νομίζω ότι είνε άπαραίτητο ή ηλεκτροθεραπεία, άφου προκείται για τόσο λίγες τρίχες. Θα άφήσετε να μεγαλώσουν λίγο και θα τις ξεριζώσετε μία-μία με ένα ειδικό τσιμπιδάκι που θα αγοράσετε από ένα μπουκαλιέρο. Βεβαίως θα ξαναφύτρουν σ' ένα μήνα, άλλά με τόν καιρό έξαθενουν. Ποτέ όμως μη χρησιμοποήτε ψαλίδι. Η άφαιρέση με ηλεκτρισμό θα σάς στοιχίσθ περί τας 600.000 δραχ.

ΕΙΣΗΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΜΠΕΡΥΛ ΜΠΕΧ

Μία περίεργη έγκληματική ύποθεσις

ΜΙΑ πολύ περίεργη ύποθεσις άναστάτωσε τόν τελευταίο καιρό τήν άγγλική κοινή γνώμη. Τά γεγονότα, με χρονολογική σειρά, έχουν ως έξης:

Ένας άστυνομικός τής Σκότλαντ Γκάρντ, πηγαίνοντας ένα πρωί στην ύπηρεσία του, βρήκε κοντά σε μία στάσι τού τράμ, πρós τό μέρος τών εργατικών συνοικιών τού Λονδίνου, τό πτώμα μιας νέας ως ύεκάκη χρόνων. Η ιατροδικαστική εξέταση άπέδειξε ότι ο θάνατός της όφειλόταν σε στραγγαλισμό. Ο δολοφόνος — γιατί δεν ύπηρεχε άμφιβολία ότι επρόκειτο για έγκλημα — τήν είχε σκοτώσει σφίγγοντας γύρω στό λαιμό της ένα σπάγγο ή μία λεπτή κορδέλλα. Η ίδια εξέταση άπέδειξε επίσης ότι τό σώμα της έφερε διάφορες κακώσεις, που φανέρωναν ότι είχε προηγηθή πάλη μεταξύ τού θύματος και τού δολοφόνου.

Η ταυτότης της δεν άργησε να εξακριβωθή. Λεγόταν Μπερύλ Μπέχ και ή μητέρα της τήν είχε στείλει τό προηγούμενο βράδυ να πάη στό σπίτι μίας φίλης της, τής κυρίας Μάκ Ντόναλντ, για να τής έπιστρέψη όχτώ σελλίνια, που είχε δανεισθή απ' αυτήν πρίν από μερικές μέρες.

Η οικογένεια Μάκ Ντόναλντ άπέτελειτο από τόν πατέρα, τή μητέρα και τό γυιό τούς Τόμας, ηλικίας 21 χρόνων. Ο πατέρας Μάκ Ντόναλντ κι' ο γυιός εργάζονταν σ' ένα εργοστάσιο σιδηροδρομικών. Κανείς απ' αυτούς τούς τρεις ανθρώπους δεν είχε δη τήν μικρή Μπερύλ. Τό βράδυ που προηγήθηκε από τήν έγκλήματος, ο πατέρας Μάκ Ντόναλντ πρόσεξε ότι ο γυιός του είχε δεμένο τό μεγάλο δαχτύλο τού δεξιού τού ποδιού. Όταν τόν ρώτησε ο Τόμας ότι άπάντησε ότι είχε χτυπήσθ στό έργοστάσιο. Άλλ' έπειτα από μερικές μέρες έδωσε τόν έπίδοσμο και ή εκπλήξη πιδ δοκίμασε ήταν πολύ μεγάλη όταν είδε πως δεν είχε τήν παραμικρή αύλη στό πόδι του.

Γιατί, λοιπόν, τό είχα δέσει; άναρωτήθηκε. Κι' έξέφρασε τήν ίδια άπορία και στους γονείς του. Ένα άλλο γεγονός που έκανε έντύπωσι στό μέλη τής οικογένειας Μάκ Ντόναλντ ήταν πώς, από τό βράδυ τού έγκλήματος, είχε εξαφανισθή τό αδιάδροχο τού Τόμας. Κι' όμως, ο νέος θυμόταν πολύ καλά πώς τό φορούσε όταν έφυγε από τό εργοστάσιο.

Μία μέρα, τέλος, ο Τόμας παρακάλεσε τόν πατέρα του να τόν συνοδεύσθ στην άστυνομία κι' όταν πηγαν εκεί είπε στους άστυνομικούς:

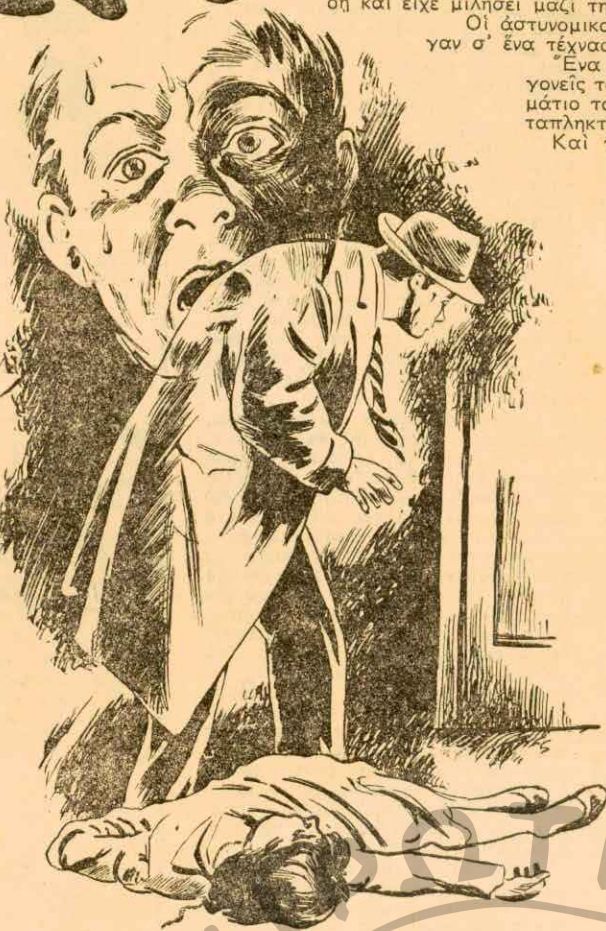
— Είμαι βέβαιος πως ξέρω κάτι για τό θάνατο τής Μπερύλ Μπέχ. Μόνον που δεν μπορώ να πώ τί είνε αυτό που ξέρω. Νοιάζω σαν μία μεγάλη τρύπα μέσα στό μυαλό μου. Μα δεν γελιόμαι. Ξέρω κάτι για τό θάνατο τής Μπερύλ!

Τόν ύπεβαλαν τότε σε εξονυχιστική άνακρίσι, άλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τό ίδιο άκαρπες έμειναν οι προσπάθειες τών ψυχιάτρων. Κανείς τούς δεν μπόρεσε να μάθη τό παραμικρό από τόν Τόμας. Κι' όμως ο νέος έπέμενε πως οι συνθήκες τού θανάτου τής Μπερύλ δεν τού ήταν άγνωστες.

Λίγο καιρό άργότερα, ή κυρία Μάκ Ντόναλντ βρήκε μέσα σ' ένα βάζο όχτώ σελλίνια. Τό πράγμα τής φάνηκε πολύ παράξενο, γιατί ούτε αυτή, ούτε ο άντρας της έδασαν ποτέ χρήματα μέσα σ' αυτό τό βάζο. Μήπως τό είχε βάλει ο Τόμας; Όταν ο νέος γύρισε από τήν εργασία του, τού είπε:

— Τόμας, κυττάζε μέσα στό βάζο. Αύτός πήρε τότε τά σελλίνια στό χέρι του, τά μέτρησε με προσοχή και άπάντησε:

— Σωστά είνε.

— Τί θέλεις να πής; τόν ρώτησε ή μητέρα του. Τό πρόσωπο τού νέου πήρε μία έκφρασι χαρούμενη σχεδόν. — Θυμάμαι τώρα, μητέρα! Φώναζε. Η Μπερύλ ήθελε εδω και μου έδωσε τά όχτώ σελλίνια. Έγώ τά μέτρησα και τά έριξα μέσα στό βάζο, λέγοντάς της πως ήταν σωστά. Κι' έπειτα; Ο Τόμας δεν θυμόταν τίποτ' άλλο κι' ήταν άνικανός να πη αν ή Μπερύλ έφυγε και τί άπόγινε. — Όπωσδήποτε, ή άνευρεσις τών όχτώ σελλινίων άποτελούσε ένα σημαντικό γεγονός. Γιατί έδειχνε ότι ή Μπερύλ Μπέχ είχε πάει στό σπίτι τών Μάκ Ντόναλντ και ότι ο Τόμας τήν είχε δη και είχε μιλήσει μαζί της. Άλλά τί είχε άπογίνει κατόπιν; Οι άστυνομικοί για να τό εξακριβώσουν κατέφυγαν σ' ένα τέχνασμα.

Ένα βράδυ, άφου άπομάκρυναν τούς γονείς τού Μάκ Ντόναλντ, έστειλαν στό δωμάτιο τού Τόμας μία νέα που είχε μία καταπληκτική όμοιότητα με τή Μπερύλ Μπέχ. Και τότε έγινε κάτι τό καταπληκτικό.

Ο Τόμας ρίχτηκε με λύσσα πάνω τής κι' άρχισε να σφίγγει με τά χέρια του τό λαιμό τής για να τήν πνίξη. Άλλά, ξαφνικά, τά χέρια τού έπεσαν άτονα και δυνατό λυγμοί φύσκωσαν τό στήθος του.

— Τώρα θυμάμαι, ψιθύρισε. Νά τί άσχηγήθηκε ενόπιν στους άστυνομικούς:

Η Μπερύλ Μπέχ τού ένέπινε πάντα ένα αίσθημα σεβασμού. Μ' όλο που τήν αγαπούσε και τήν ποθούσε, δεν τολμούσε να τή μιλήσθ. Την εύρισκε πολύ άμορφη κι' έννοια τόν έαυτό τού κατώτερο απ' αυτήν. Τό μοιραίο βράδυ βρισκόταν μόνος στό σπίτι, όταν ή Μπερύλ χτύπησε τήν πόρτα. Η ζεστή άτμόσφαιρα τού σπιτιού, όλα τά γνώριμα πράγματα που βρίσκονταν ολόγυρα τού έδωσαν θάρρος και, σε μία στιγμή, ρίχτηκε με τήν όρμη τού κήνους πάνω τής... Άλλά κατόπιν ντράπηκε για τήν πράξη τού και φοβήθηκε πως ή Μπερύλ θα τόν περιφρονούσε. Άρπιαζε τότε ένα σπάγγο, τόν βρισκόταν στό πάτωμα, τόν πέρασε γύρω στό λαιμό τής νέας κι' άρχισε να τόν σφίγγει. Ήταν τότε σ' ή όρμη τού πιδ ο σπάγγος γάθηκε μέσα στις σάρκες τής νέας και μερικές σταγόνες αίματος έτρεξαν πάνω στό χαλί. Νά γιατί ο Τόμας έδεσε τό πόδι του. Άν οι γονείς τού έβλεπαν τό αίμα θα τούς έλεγε πως είχε κοπή. Μετά τό έγκλήματό του, ο νέος τύλιξε τό πτώμα τής Μπερύλ τού αδιάδροχό του και πήγε να τή άφήσθ μερικές εκατοντάδες μέτρα πιδ πέρα, κοντά σε μία στάσι τού τράμ. Κυρίζοντας στό σπίτι, πήρε μαζί τού τό αδιάδροχο και τό πέταξε μέσα στόν Τάμεσι. Κατόπιν, όμως, ξεχασε τά πάντα και από μυαλό τού έμεινε μόνο κάποια άόριστη ιδέα ότι κάτι ήξερε για τό θάνατο τής Μπερύλ.

Οι γιατροί άπέδωσαν αυτή τήν προσωρινή άμνησία στη δυνατή συγκίνηση που ο νέος είχε δοκιμάσει και που δημιούργησε ένα κενό μέσα στό μυαλό του.

Άλλ' άμέσως προέκυψε ένα άλλο ζήτημα. Ο Μάκ Ντόναλντ ήταν υπεύθυνος για τήν πράξη τού ή όχι; Οι μεγαλύτεροι Άγγλοι ψυχολόγοι εξέφρασαν τή γνώμη τούς πως σ' αυτό τό ζήτημα κι' οι πιδ πολλοί ύποστήριζαν πως ο Τόμας δεν μπόρουσε να θεωρηθή υπεύθυνος για τό έγκλήματό του. Γιατί αυτό που είχε κάμει ήταν αντίθετο με τό χαρακτήρα και τή ζωή που είχε ζήσει ως τότε — ο Τόμας ήταν ύποδειγμα σεμνού και σοβαρού νέου. Είχε έγκληματήσει, λοιπόν, σε μία στιγμή που δεν είχε άσυνείδησι τών πράξεων τού και στό έγκλήματό τού δεν είχε παρακινήσει ένα περίεργο συμπέγμα κατώτεροτητας. Μ' άπλούτερα λόγια, ο Τόμας έννοιασε μία έξέγερσι ενάντιον τού έαυτού του, γιατί δεν εύρισκε τή δύναμη να μιλήσθ στην Μπερύλ κι' όταν νόμισε πως μπόρουσε να τό καμη δεν σταμάτησε μόνον στό λόγια, άλλά ρίχτηκε με τήν όρμη τού κήνους πάνω στη δυστυχισμένη νέα. Τό ίδιο συμπέγμα κατώτεροτητας τόν έκαμε κατόπιν να φοβηθή όχι τήν έκδίκησι τής νέας, άλλά τήν περιφρόνησή της. Και για να γλυτώσθ απ' αυτή τήν σκότωση.

Τό δικαστήριο, έπειτα από πολλές αίσθήσεις, άώωσε τόν Τόμας.

— Καμμία λέξις δεν μπορεί να έκφράσθ πόσο μεγάλη είναι ή λύπη που νοιάζω στην ψυχή μου, είπε σε κείνους που τόν περιστοιχίζαν, όταν άκουσε τήν άθωατική άπόφασι.

Δυό μέρες άργότερα, βρέθηκε νεκρός στό ύπάγειο τού σπιτιού, όπου έμεινε με τούς γονείς του. Είχε κρεμασθή από ένα σχοινί που είχε περάσει στό δοκάριο τού πατώματος, που βρισκόταν πάνω από τό κεφάλι του.

Η γη θα καταστραφεί ΤΟ ΕΤΟΣ 2000;

Ο σύντομος, αλλά τρομακτικός
πόλεμος του 1953

Στην Αγγλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες δεν γίνεται λόγος τον τελευταίο καιρό παρά μόνο για το βιβλίο του καθηγητού της αστρονομίας στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου Όττο Φέλντμπους. Το βιβλίο αυτό κυκλοφόρησε πρώτα σε γερμανική γλώσσα κι' αμέσως μεταφράστηκε στις κυριότερες ευρωπαϊκές γλώσσες. Σήμερα κυκλοφορεί σε εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα.

Ο Όττο Φέλντμπους ήταν ο άνθρωπος που επροφήτευσε τους δυο τελευταίους πολέμους και καθώρισε από πριν τις κυριότερες φάσεις της εξέλιξής τους. 'Αλλ' οι δυο πρώτες προφητείες του προκάλεσαν πολύ μικρό ενδιαφέρον. Η επάλειψή τους, όμως, συγκέντρωσε το ενδιαφέρον των μελετητών και του μεγάλου κοινού στο πρόσωπο του Γερμανού καθηγητού, που έχει απρόκλητη από τους Αγγλους «προφητεία των νέων χρόνων».

Πού στηρίζει τις προφητείες του ο καθηγητής Φέλντμπους; Το αποκαλύπτει ο ίδιος στο τελευταίο βιβλίο του: Στη μελέτη, σύμφωνα με ένα νέο αστρονομικό υπολογισμό που τον κρατάει ακόμα μυστικό, της αρχιτεκτονικής διαρρυθμίσεως της Μεγάλης Πυραμίδας. Κατά τον

Γερμανό επιστήμονα, το απαράμιλλο αυτό μνημείο της αιγυπτιακής τέχνης, που χτίστηκε το έτος 2344 π. Χ., περιέχει μία επακριβή εξιστόρηση των γεγονότων που πλανήθηκαν μέχρι του έτους 1999 μ. Χ. Όταν γινώριζε κανείς τους ακριβείς υπολογισμούς που έγιναν για το χτίσιμο της πυραμίδας του Χέοπος και συσχέτισε τότε τις διάφορες χρονολογίες με τα αντίστοιχα χωρία της Βίβλου των Νεκρών — λέγει ο καθηγητής Φέλντμπους — έχει μπροστά του μία ανάγλυφη εικόνα των γεγονότων που πρόκειται να ξετυλιχθούν πάνω στον πλανήτη μας μέχρι του τέλους της 2ας χιλιετηρίδας μ. Χ.

Αλλά τί προβλέπει ο καθηγητής Φέλντμπους;

Οι πιστώσεις που έδωσε η Αμερική στην Εύρωπη, δεν πρόκειται να αποδώσουν καρπούς παρά μόνο μεταξύ των ετών 1951 - 52. 'Η Αμερική θα πάρει τότε στα χέρια της την ηγεμονία του κόσμου και κατά το έτος 1953 θα γίνει η ανακήρυξη της Παγκοσμίου Ενώσεως.

Αλλά, προτού γίνει αυτή η ανακήρυξη και κατά τη διάρκεια του έτους 1953, θα ξεσπάσει ένας σύντομος, αλλά τρομακτικός πόλεμος, που θ' αλλάξει στην κυριολεξία την όψη του κόσμου.

Τα δυο αντίπαλα στρατόπεδα, παρατηρεί ο καθηγητής Φέλντμπους, έχουν αρχίσει έναν ακήρυκτο πόλεμο από το έτος 1947. 'Αλλ' η απόλυτη αντίθεση που υπάρχει μεταξύ τους θα γίνει έκδηλη κατά τα έτη 1949 και 1950. 'Η αντίθεση αυτή θα καταστή πύλο έντονη κατά τα τρία επόμενα έτη και θα καταλήξει σ' έναν τρομακτικό πόλεμο που δεν έχει τον όμοιο του στην ιστορία. 'Εμφύλιοι πόλεμοι και αιματηρές επαναστάσεις θα προηγηθούν από τη γιγαντιαία αυτή συγκρούση.

Οι πρώτες φάσεις του πολέμου θα ξετυλιχθούν στην Κίνα κατά την άνοιξη του 1953. Κατά τις αρχές του θέρους του ίδιου έτους, η Αγγλία θα υποστή μια καταστρεπτική επίθεση με νέα όπλα. Οι Ρώσοι θα καταλάβουν ολόκληρη τη Γερμανία και ο πληθυσμός της θα υποφέρει πολύ από την κατοχή.

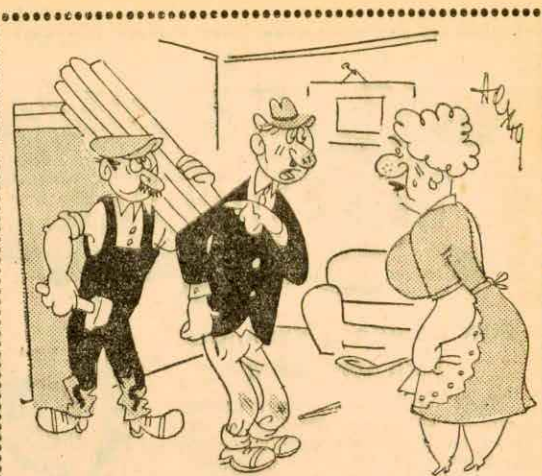
Κατά τη στιγμή αυτή, θα έκδηλωθη η κεραυνόβολος επίθεση της Δυτικής Ενώσεως, που θα επιφέρει τον τερματισμό του πολέμου μέσα σε τέσσερες βδομάδες.

Ο Φέλντμπους προσδιορίζει ότι ο πόλεμος θ' αρχίσει την άνοιξη και θα τερματισθώ το Σεπτέμβριο. Προβλέπει επίσης ότι θα στοιχίσουν συνολικά τη ζωή 500 εκατομμυρίων ανθρώπων.

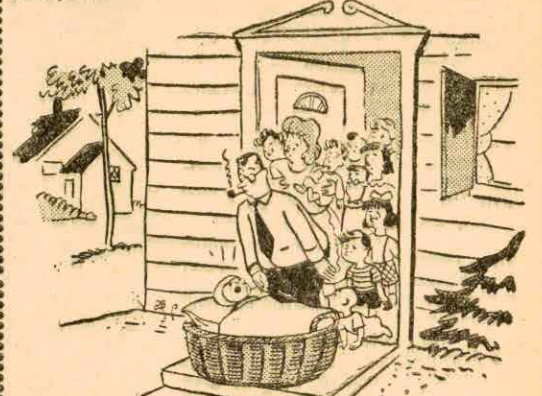
Η Ρωσία, η Κίνα και οι 'Ινδίες θα μεταβληθούν σε έρημους και θα χρειαστή να περάσουν πολλά χρόνια για να καταστούν και πάλι κατοικήσιμες. Μεγάλες φθορές, σε έμφυχο υλικό θα υποστούν επίσης η Γερμανία, η Αγγλία, η Γαλλία και ο Καναδάς (ιδίως οι παράκτιες περιοχές).

Μετά τον τερματισμό του πολέμου θα απλωθούν καταστρεπτικοί λιμοί σε μεγάλες περιοχές της κεντρικής Ευρώπης και της Ανατολικής Ασίας. 'Η ειρήνη και η ευημερία θα σταθεροποιηθούν, τέλος, κατά το έτος 1956, όποτε η Παγκόσμιος Ένωσις θ' αποδώσει τους καρπούς της.

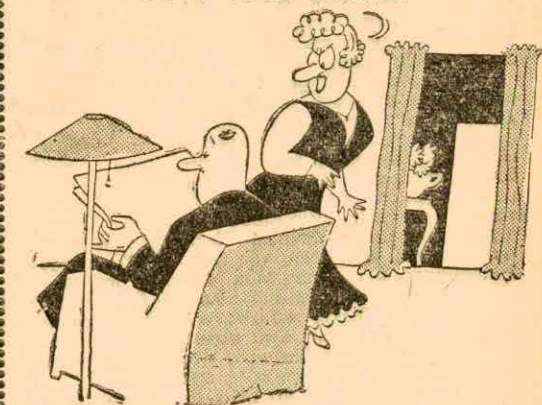
Οι λαοί της γης, προσθέτει ο καθηγητής Φέλντμπους, θα ζήσουν ήρεμα ως το τέλος του 1999. 'Αλλά, το καλοκαίρι αυτού του έτους, οι έπιστημονες θα κάνουν πειράματα εξαιρετικής σημασίας, που θα προκαλέσουν την καταστροφή του πλανήτη μας. Τα προμηνύματα της επερχομένης καταστροφής θ' αρχίσουν να εμφανίζονται από την άνοιξη του έτους 2.000. 'Αλλά θα είναι πια αργά για να προληφθώ το κακό...

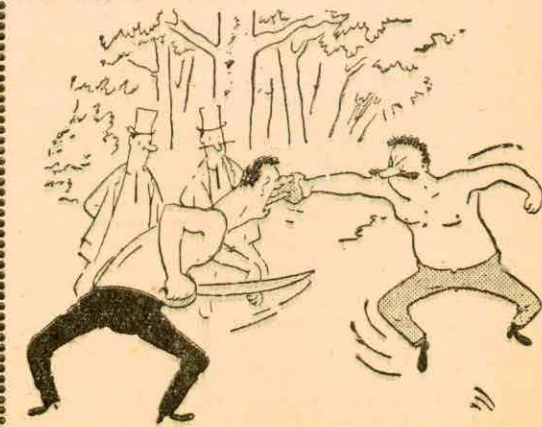
— Έφερα το μαστορά, γυναίκα, να μās στερίωση το ταβάνι, γιατί... θ' αρχίσουν οι άπανο το σουίγκ!...

ΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΕΛΕΙΠΕ!

— Υποψιάζομαι πως έκανες πάλι αύξηση στη δακτυλογράφου σου!...

Όταν ο μονομάχος καταπίνει τα σπαθιά!... (Από την «Franco Dimanche»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΒΕΓΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Ο Σεραφίν ξαναγυρίζει, σε κακή κατάσταση, και διηγείται πως τον τιμώρησαν «οι διάβολοι στην Κόλαση»: Τον έπλησαν σε μία ύποπτη αίσθηση, όπου τον δίκασε ο αρχηγός τους και τον καταδίκασε εις θάνατον, μοιωνάτι η Μισούκα συγγόρησε να του δώσει χαρά. Τον πέταξαν τότε σ' ένα πηγάδι, που στο βάθος του κυλούσε πυρμαίνι λάδα. Καθώς έπεσε όμως, τον άρπαξε στον αέρα ο Φασαφελούκ, τον έσωσε και τον έπλησε πίσω στη σφαίρα.

Η Μισούκα ξαναγυρίζει και συνεχίζει τα μαθήματα με το Σαντί, ενώ ο τρομοκρατημένος Σεραφίν μένει διαρκώς κλεισμένος μέσα στη σφαίρα. Μιά μέρα, τον προκαλεί να ζή τον πατέρα της Ρακτσουγκράγκ και την πόλη του Χουβχούβ. 'Εκείνος της απαντάει ότι θέλει πρώτα να μάθει στην τέλει τη γλώσσα τους και τη ρωτάει αν θα εξακολουθήσει να τον διδάσκει.

— Θα μού το πής, ξένη, όταν θα θελήσης να σε πάω ο Φασαφελούκ στο Χουβχούβ. 'Εγώ θάρω εδω άλλες εξήντα παλιόριες.

— Μετράτε τον καιρό με τις κινήσεις της θαλάσσης; — Ναι. — Και γιατί όριζεις εξήντα παλιόριες για τα μαθήματά σου;

— Γιατί έπειτα θα φτάση η γιορτή των «Ψηλών Νερών» και θα δρίσκεσαι τότε στο Χουβχούβ, όπου θαρθώ να σε δώ η Κραταπάλα.

— Ποιά είναι η Κραταπάλα; — 'Εκείνη που ξέρει ο Φερίλουν όλοι να την υποκαταστή για τα πνευματικά ζητήματα, όπως πρέπει να υποκαταστή για τα ζητήματα της ζωής τον Κρουσκρουκούκ.

— Αύτος, ποιος είναι; — Ο «Αρχων των νόμων».

Ο Σαντί δεν καταλάβαινε ακόμα πολύ καλά τη γλώσσα των Υπογείων, ώστε να ζητήσει λεπτομερέστερες πληροφορίες για τα δυο αυτά πρόσωπα, που ο τόπος της Μισούκα έδειχνε πως ήταν πολύ σπουδαία.

Την ευχαρίστησε πάντως γιατί τον είχε βοηθήσει να συμπληρώσει περισσότερο τις γλωσσικές γνώσεις του κι' υποσχέθηκε στον έαυτο του να διπλασιάσει τις προσπάθειές του στο δεύτερο μήνα των μαθημάτων.

Πραγματικά, διαπίστωσε με

MENTIUM
MAIRH ΜΟΡΣΥ

ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

χαρά ότι έκανε γρήγορες καθημερινές προόδους. Και, δέκα παλιόριες πριν απ' την ώριμμένη προθεσμία, κατάλαβε επιτέλους πως ήταν σε θέση να εμφανισθώ στους γονείς της Μισούκα και στο λαό τους.

Ενώ στην αρχή είχε νομίσει ότι η έξυπνη και δραστήρια δασκάλα του ήταν γυναίκα του Φασαφελούκ, ήξερε τώρα πως ήταν μία νέα κι ανύπαντρη κοπέλλα, ηλικίας εξήντα «Ψηλών Νερών», δηλαδή 30 περίπου ετών.

Τριάντα χρόνια, για τους τραγωδύτες εκείνους που ζούσαν 3 ή 4 αιώνες, αντιστοιχούσαν μόλις 15 ανόγεις για μία κοπέλλα του κόσμου της επιφανείας. Είπε η αλήθεια ότι το χοντρό πετσάκι αυτής της νεαρής έμοιαζε περισσότερο με... σολόδεμα, παρά με κοριστική επιδερμίδα. 'Αλλά ο μηχανικός σκεπτόταν πως θα συνήθιζε στα παράξενα της καινούργιας εκείνης ανθρωπότητας...

Πλησίαζε πια ή γιορτή των Ψηλών Νερών, για την οποία είχε κάμει λόγο η Μισούκα. Την ημέρα αυτή, η πόλις του Χουβχούβ θαχε τη σπάνια τιμή να δεχθώ την επίσκεψη της σινιγματικής Κραταπάλας — τιμή που όφειλετο σίγουρα στην άριστη των έξερευνητών.

Φυσικά, η κόρη του Ρακτσουγκράγκ δεν μπορούσε να επιτρέψω στο μαθητή της να μείνη κρυμμένος στη σπηλιά του, σε μία τέτοια περίπτωση. Μά δεν ήταν ο μόνος που περίμεναν να δούν οι Υπόγειοι. Οι αντιπρόσωποι της «δωρειάς» ανθρωπότητας (δωρειάς, γιατί δεν είχε φτερούγες, κι' έτσι έμενε κορφομένη στο έδαφος) ήταν δύο. 'Επρεπε λοιπόν να λάβω μέρος στην επίσημη παρουσίαση κι' ο «Ηλίθιος». 'Ετσι ονόμαζε πάντα η Μισούκα το Σεραφίν, όχι από ειρωνεία, αλλά γιατί πίστευε πως αυτό ήταν το δονομά του...

Αλλά ο «Ηλίθιος» δεν φαινόταν διατεθειμένος να συγχρωτισθώ με την ύποπτη ανθρωπότητα κι' εξακολουθούσε να μένη κλεισμένος με πείσμα μέσα στη σφαίρα.

Η μεγάλη μέρα όμως πλησίαζε. 'Επρεπε λοιπόν ν' αλλάξει γνώμη με κάποιο τρόπο. Γιατί οι Υπόγειοι, που θεωρούσαν ότι είχε τιμωρηθώ αρκετά για το έγκλημά του — έστω κι' αν είχε αποφύγει το θάνατο — δεν ήθελαν να μεταχειρισθώ για απέναντί του. Πως άλλοις λοιπόν θά κατάρθαν να τον δγάλουν μέσα απ' το

καταφύγιό του, αν δεν το ήθελε ο ίδιος;

Ο στενός χώρος, ιδίως δέ το μικρό άνοιγμα της εισόδου της σφαίρας, δεν επέτρεπε να μπη μέσα κανείς απ' τους άρσενικούς γίγαντες, που είχαν σχεδόν όλοι το ανάστημά του Φασαφελούκ. 'Αν πάλι έπαιρνε κάποιος απ' αυτούς να χάσει μέσα το τεράστιο χέρι του με τα γαμψά νύχια, θα κινδύνευε να πληγωθώ απ' το Σεραφίν, που θ' αντίστοιχόταν δίχως άλλο.

Η Μισούκα εξήγησε αυτή τη δυσκολία στο μηχανικό. Κι' εκείνος στενοχωρήθηκε πολύ. Δεν ήταν καθόλου περήφανος για το σύντροφό του...

Βέβαια, τον τελευταίο καιρό, ο Σεραφίν Ντομάι είχε συνέλθει λίγο απ' τον πρώτο τρελλό του τρόπο. 'Όλες όμως οι προσπάθειες του Σαντί για να τον κάμει να λογι-κευθώ, δεν είχαν μπορέσει να κλονίσουν την πεποίθησή του ότι είχε πέσει ανάμεσα στους διάβολους της Κόλασης!...

Ήταν τόσο βέβαιος γι' αυτό, ώστε δεν ένοιούσε με κανένα τρόπο ν' αφήσει το καταφύγιό του, από φόβο μήπως ξανάρθω σ' έπαφή με τα σατανικά εκείνα πλάσματα...

Είχε παραδεχθώ ότι «οι διάβολοι» δεν ήταν ίσως κατά βάθος πολύ κακοί, όπως του είχαν φανεί όταν του επέβαλαν την αξέχαστη εκείνη τιμωρία... Είχε δεχθώ τις εξηγήσεις που τούδωσε ο Σαντί και που προέρχονταν απ' την ίδια τη Μισούκα.

Η ύποπτη ανθρωπότης — πολύ προοδεύμενη απ' την άλλη, απ' αυτής της απόψεως — είχε ως βασικό νόμο της το σεβασμό της ανθρωπίνης ζωής. Είπε εξημερωθώ ψυχικά από πολύ ένωρις, γιατί ζούσε σ' ένα περιβάλλον που δεν ήξερε τις δικές μας κλιματολογικές και γεωλογικές διαταραχές. Θεωρούσε το έγκλημά σαν κάτι το ασυλλήπτα φρικτό και άσυγχάρτο. Ήταν λοιπόν αμελήκτη για ένα φονιά κι' έφηρμαζε την αρχή «οφθαλμόν αντί οφθαλμού».

Όταν ο Σεραφίν είχε ήδη γυρνώσει στο φάλαρχο της Μισούκα να παρουσιασθώ...

Μιρέδ... Ιστορίες

Εξαιρετική περιποίηση

Οι εισπράκτορες των αθηναϊκών λεωφορείων είναι μερικές φορές μελιστάλαχτοι, εις άκρον περιποιητικοί, ιπποκίκατοι.

Σχετικό είναι το παρακάτω περιστατικό.

Στο λεωφορείο 'Αμπελοκήπων είχε μπη πρό ημερών μία πολύ νόστιμη και στρουμπουλή κοπέλλα. Ήταν πραγματικά ένας πειρασμός και τα μάτια όλων των επιβατών καρφώθηκαν πάνω της. Σε ιπποτή είχε μεταβληθώ κι' ο εύαισθητος εισπράκτορας που δεν ήξερε πως να την περιποιηθώ. Τρεις φορές έσάλασε το δάχτυλό του για να της κόψω εισιτήριο κι' όταν της το προσέφερε δεν παρέλειψε να κάνει και την σχετική υπόκλησι:

— Όρίστε, δεσποινίς, τό... εισιτηρίάκι σας. Μου δίνετε τα λεφτοδράκια σας;

Κι' αφού του τα έδωσε:

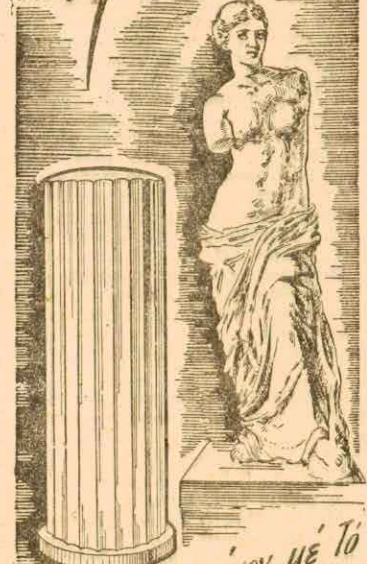
— Πάρτε τά... ρεστάκια σας.

Όλα αυτά τα εις «άκρια» ήταν προφανώς έκδηλωση ευγενείας, που έφτασε στο κατακόρυφό της όταν η κοπέλλα ζήτησε να κατέβη:

— Ρέ Μιχάλη! φώναξε ο εισπράκτορας στο σωφέρ. Κάνε μια «περιποιημένη» στάση για την δεσποινίς!...

Κι' η δεσποινίς κατέβηκε περιποιημένη υπό τις περιποιήσεις του ευγενεστάτου εισπράκτορα και τα χαμόγελα των απεριποίητων επιβατών.

Την ωμορφιά
της Αφροδίτης

Θα φθάσετε μόνον με το
Κρασίον

ΝΕΛΣΟΝ

Ηποκίστε την χαλτεϊάν
της φυσικής ωμορφιάς
δίδοι τά χείλη
ας παραμένουν πάν
τοτε κόκκινα ακόμη
και αν τά σκουπίσετε.

ΔΙΑΚΑ

62

κι' ο «Ηλίθιος» μαζί με το Σαντί στην Κραταπάλα, χτυπούσε πάνω σε μια άλλη επιμονή, όχι λιγότερο αλύγιστη. Ο Σαντί προσπάθησε να μεταπίση τη Μισούκα, λέγοντας της:

—Μα γιατί ναρβή μαζί μου κι' αυτός; Γιατί να μην τον αφήσουμε εδώ;

—Οχι! απάντησε η Μισούκα. —Η δικαία περιέργεια των δικών σου και της Κραταπάλα θα ικανοποιηθεί αρκετά με τη δική μου παρουσία, τόσο μάλλον εφόσον εγώ μπορώ να τους μιλήσω.

—Οχι, πρέπει ναρβή κι' ο άλλος, γιατί η Κραταπάλα έχει προειδοποιηθεί πως είσαυστε δυο και θ' απαιτήσει να τον δει.

—Ωραία ιδέα θα σχηματίσει για τη ράτσα μας!...

—Εχουμε κι' έμεις στον κόσμο μας κατώτερα ανθρώπινα πλάσματα... Της τον έχουν περιγίψει κι' είναι περίεργη να τον δει κι' αυτόν.

—Σίγουρα γιατί έχει κόκκινα μαλλιά και γαλανά μά-

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Περιοδικόν Εκδιδόμενον υπό Υπαλλήλων του Υπουργείου Εργασίας

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΝΤΕΥΘΕΝ

Γραφεία: Κάνιγγος 12 Τηλέφ. 24-637

IAMBO

Η μόνη παρκεδιν

—Κι' όμως Ρούλα! Όταν το παπούτσι είναι γυαλισμένο με CAMEL ούτε ύγρασία τραβάει, ούτε και λεκιάζει από τη βροχή.

—Σας φαίνεται παράξενο, έπειδή δεν ξέρετε τα χρώματά... Μα δεν θα μπορούσε να της εξηγήσει κάποιος, να της δώσει να καταλάβει...;

—Έχει ξεκινήσει πια απ' το «Μεγάλο Βράχο», εδώ και πέντε παλιόροια.

—Τί είναι ο «Μεγάλος Βράχος»;

—Το μέρος που μένει, μαζί με τον Κρουκουρούκ.

—Είναι μακριά από δω;

—Όχι χίλια «δέντρα»...

Ο Σαντί είχε μάθει απ' τη Μισούκα την αξία αυτής της μετρικής μονάδας απόστασεως. Το «δέντρο» ήταν το μέσο ύψος των κολλοσιαίων δέντρων του υπογείου κόσμου, ισοδυναμούσε δε με 1.750 μέτρα περίπου. Τα χίλια «δέντρα» ήταν λοιπόν 1.750 χιλιόμετρα.

—Καταλαβαίνω, είπε ο μηχανικός, ότι δεν μπορείτε να στείλετε εύκολα ταχυδρόμο σε τόση απόσταση.

—Ταχυδρόμο;...

—Ναί. Κάποιον για να της πη...

—Θα μπορούσε να της το πη ο πατέρας μου από δω. Έπικοινωνεί μαζί της, όταν βέλν, με τη «μακρινή φωνή» που εφεύρε κάποιος πρόγονος της Κραταπάλα πριν από 10 χιλιάδες Μεγάλα Νερά.

«Όστε λοιπόν — σκέφθηκε ο Σαντί — αυτά τα πλάσματα ξέρουν το ασύρματο τηλέφωνο εδώ και 5 χιλιάδες χρόνια, ενώ έμεις τώρα μόλις το ανακαλύψαμε. Τί ταπεινώσις!».

—Μα δεν θα πη τίποτε τέτοιο ο πατέρας μου στην Κραταπάλα, πρόσθεσε η Μισούκα, γιατί ο «Ηλίθιος» θαρβή με τη θέλησή του.

—Ποιος θα τον πείσει;

—Εγώ.

—Εσύ;

—Ναί.

—Πρόσεξε! Πάνω στην τρέλλα του, είναι ικανός... Δεν είναι ικανός για τίποτε, αν δεν έχω ένα απ' τους μικρούς σωλήνες σας που κάνουν κακό... Πήγαυε εσύ πρώτος κοντά του, από του τα καλά εργαλεία, κι' έπειτα θαρβώ κι' εγώ.

Ο Σαντί υπάκουσε στη σωστή αυτή συμβουλή. Βρήκε το Σεραφίν καθισμένο σταυροπόδι πάνω στο στρώμα του.

—Ακόμα κρατάτε κακία, αγαπητέ μου; τον ρώτησε, αφού πρώτα βεβαιώθηκε με μια ματιά ότι τα τουφέκια και τα ρεβόλβερ βρίσκονταν όλα κρεμασμένα στις θέσεις τους.

Στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν και στα όπλα και πρόσθεσε: —Δεν μου απαντάτε;... Ελπίζω να φανήτε ευγενέστερος, σε λίγο που θα μας έρθει μια επισκεψή.

Ο Σεραφίν ανασκίρτησε ξαφνικά.

—Μια επισκεψή;... ρώτησε με επιθετικό τόνο.

—Ναί. Κι' υποθέτω να τη δεχθήτε με χαμόγελο, γιατί...

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει τη φράση του ο Σαντί, κι' η Μισούκα γλύστρησε μέσα απ' το ανοίγμα της σφαιρας και στάθηκε μπροστά στο Σερα-

φίν, που τινάχτηκε όρθιος. —Καλημέρα, 'Ηλίθιε, του είπε με φιλικό ύφος. Τί κάνεις;

Ο Ντομαί έμεινε κατάπληκτος, με το στόμα ανοιχτό, ακούγοντας να του μιλάει γαλλικά και με τόση οικειότητα το παράξενο εκείνο φτερωτό πλάσμα...

—Αγαπητέ μου κύριε Ντομαί, του είπε ο Σαντί χαμογελώντας —ια τη σαστισμένη του έκφραση, πιστεύω πως δεν υπάρχει ανάγκη να σας συστήσω τη δεσποινίδα Μισούκα, εφόσον την ξέρετε καλά! Είχε άλλοτε τη μεγαλοψυχία να σας σώσει τη ζωή, μοιλονότι την είχατε πληγώσει. Σήμερα σας κάνει την τιμή ναρβή η ίδια εδώ, για να σας προσκαλέσει να επισκεφθήτε τον πατέρα της. Ελπίζω να δεχθήτε την πρόσκλησή της, με την ευγένεια που ταιριάζει σ' ένα σύγχρονο Γάλλο ιππότη!

—Εγώ;... τραύλιζε ο Σεραφίν.

—Είναι η γιορτή των Ψηλών Νερόν, εξήγησε η Μισούκα. Ο Σαντί θαρβή. Θαρβής...

—Ναί, του Ρακτσουγκράκ, συμπλήρωσε η Μισούκα.

Ο Σεραφίν έμπηξε μια φωνή. Τ' όνομα εκείνου του φτερωτού τρωκαλίους ανανήσκει. Του θυμίζει την εφιαλτική σκηνή της αίθουσας με το πλήθος των διαδολών...

Κόλλησε στο τοίχωμα της σφαιρας, με τα χέρια του τενημένα μπροστά, και φώναζε με φρίκη:

—Οχι, ποτέ!

—Μα ναί, πρέπει ναρβής, 'Ηλίθιε! επέμεινε η Μισούκα.

—Ποτέ! ξαναείπε ο δύστυχος Σεραφίν.

—Δεν θα σου κάνουμε κακό. Θα είν πάρα ο Φααφεφλούκ.

—Ο Φααφεφλούκ!... τα νύχια!...

—Οχι, δεν θέλω.

—Πρέπει!

—Οχι, όχι!...

—Διάλεξε: η θαρβής μαζί με το Σαντί, ή θα σ' εγκαταλείψουμε.

—Θα μ' εγκαταλείψετε;...

—Ναί, του Φααφεφλούκ θα σπρώξει τη σφαίρα μακριά στη θάλασσα και θα σ' αφήσει.

—Εκεί που βγαίνουν τα τέρατα;... Οχι, όχι!...

—Αυτό θα γίνω, αν δεν έρθεις. Σκέψου το... Θα ξαναρθω να πάρω την απάντησή σου.

Κι' η Μισούκα βγήκε απ' τη σφαίρα.

—Δεν είσαι καθόλου ευγενής! μάλωσε τότε ο Σαντί το συντρόφου του.

—Μα δεν χωρούν ευγένειες, υποθέτω, όταν μια διαδολίσσα έρχεται να σε πάρει στην Κόλαση!

—Αν δεν είνε διαδολίσσα, αυτή, πώς μιλάει τότε τα γαλλικά φαρσί;

—Μα κι' εγώ μιλάω τη δική της γλώσσα, χωρίς ναμια διάβολος, υποθέτω!

—Δεν το ξέρω, δεν το ξέρω... Ο Σατανάς μπορεί να πάρη όλες τις μορφές!...

—Ε, παραγίνετε πια γελοίος! Πιστεύετε ότι θέλετε, αλλά έτοιμασθήτε πάντως ναρβήτε μαζί μου και προσπαθήστε να μη ντροπιάσετε με τη συμπεριφορά σας τη δική μας ανθρωπότητα!

—Δεν χωρεί διαταγμός άλλωστε. Αν άρνησθε — σας τότε η Μισούκα — θα σας εγκαταλείψουν στη μέση του ωκεανού, στο έλεος των γιγάντιων χταποδιών και των άλλων τεράτων της θαλάσσης και του αέρος...

—Για τ' όνομα του Θεού! Λυπηθήτε με!...

—Ενώ, αν φανήτε λογικός και υπάκουος, όχι μόνο σας εγγυώμαι πως δεν θα πάθετε

...ΩΡΑ

ΓΙΑ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

Γλάρος

ΕΚΛΕΚΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

΄Ασυναγώνιστα εις Ποιότητα εις γευσιν και απόδοσιν

ΠΛΑΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΠΑΚΕΤΑΤΗ ½ & 1 ΟΚΑΖ Ε' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑΣΙΟΥ 41 ΤΗΛ. 86.072

ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1915

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

το παραμικρό, αλλά και σ' αυτό υποσχομαι να δώτε πράγματα εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

—Δεν θα μ' αφήσετε καθόλου μόνον;

—Οχι!

—Θα με προστατέψετε απ' τους φτερωτούς διαδολούς;

—Μα δεν θέλουν πια το κακό σας, αφού θεωρούν ότι τιμωρηθήκατε για την πράξη σας.

—Του πατέρα της;...

—Ναί, του Ρακτσουγκράκ, συμπλήρωσε η Μισούκα.

Ο Σεραφίν έμπηξε μια φωνή. Τ' όνομα εκείνου του φτερωτού τρωκαλίους ανανήσκει. Του θυμίζει την εφιαλτική σκηνή της αίθουσας με το πλήθος των διαδολών...

Κόλλησε στο τοίχωμα της σφαιρας, με τα χέρια του τενημένα μπροστά, και φώναζε με φρίκη:

—Οχι, ποτέ!

—Μα ναί, πρέπει ναρβής, 'Ηλίθιε! επέμεινε η Μισούκα.

—Ποτέ! ξαναείπε ο δύστυχος Σεραφίν.

—Δεν θα σου κάνουμε κακό. Θα είν πάρα ο Φααφεφλούκ.

—Ο Φααφεφλούκ!... τα νύχια!...

—Οχι, δεν θέλω.

—Πρέπει!

—Οχι, όχι!...

—Διάλεξε: η θαρβής μαζί με το Σαντί, ή θα σ' εγκαταλείψουμε.

—Θα μ' εγκαταλείψετε;...

—Ναί, του Φααφεφλούκ θα σπρώξει τη σφαίρα μακριά στη θάλασσα και θα σ' αφήσει.

—Εκεί που βγαίνουν τα τέρατα;... Οχι, όχι!...

—Αυτό θα γίνω, αν δεν έρθεις. Σκέψου το... Θα ξαναρθω να πάρω την απάντησή σου.

Κι' η Μισούκα βγήκε απ' τη σφαίρα.

—Δεν είσαι καθόλου ευγενής! μάλωσε τότε ο Σαντί το συντρόφου του.

—Μα δεν χωρούν ευγένειες, υποθέτω, όταν μια διαδολίσσα έρχεται να σε πάρει στην Κόλαση!

—Αν δεν είνε διαδολίσσα, αυτή, πώς μιλάει τότε τα γαλλικά φαρσί;

—Μα κι' εγώ μιλάω τη δική της γλώσσα, χωρίς ναμια διάβολος, υποθέτω!

—Δεν το ξέρω, δεν το ξέρω... Ο Σατανάς μπορεί να πάρη όλες τις μορφές!...

—Ε, παραγίνετε πια γελοίος! Πιστεύετε ότι θέλετε, αλλά έτοιμασθήτε πάντως ναρβήτε μαζί μου και προσπαθήστε να μη ντροπιάσετε με τη συμπεριφορά σας τη δική μας ανθρωπότητα!

—Δεν χωρεί διαταγμός άλλωστε. Αν άρνησθε — σας τότε η Μισούκα — θα σας εγκαταλείψουν στη μέση του ωκεανού, στο έλεος των γιγάντιων χταποδιών και των άλλων τεράτων της θαλάσσης και του αέρος...

—Για τ' όνομα του Θεού! Λυπηθήτε με!...

—Ενώ, αν φανήτε λογικός και υπάκουος, όχι μόνο σας εγγυώμαι πως δεν θα πάθετε

—Ναί, θα πάω στη σατινική γιορτή της. «Ας μη μου καταξοικήση όμως πάλι το πετσί ο Φααφεφλούκ, που θα με κουβαλήσει!...» Α, δεν μου ελπίζει πρετί να ντυθώ με γιά τη δεξίωσή! Μήπως χρειάζεται φρακο κι' άσπρη γραβάτα;

Ο Σαντί έβαλε τα γέλια κι' απάντησε:

—Οχι. Οί 'Υπόγειοι ενδιαφέρονται πολύ περισσότερο για το χρώμα του δέρματός σας, παρά για το κόψιμο των ρουχών σας. Άλλωστε, με τέτοια ζέστη που υπάρχει εδώ κάτω, το μόνο πρακτικό είνε το μαγιό!

Ο μηχανικός πήγε έπειτα να συναντήσει την κόρη του Ρακτσουγκράκ στην ακροθαλασσιά. Τη βρήκε μαζί με τον άφωσφομένο άρσενικό της συντρόφου.

—Ο Φααφεφλούκ με ειδοποίησε ότι θαρβή πια γρηγορά η Κραταπάλα, που είπε η Μισούκα. Ο πατέρας μου θέλει να σου δείξη προηγούμενες τη Χουβχούβ. Έπειτα λοιπόν από δυο παλιόροια, θα τραβήξουμε τη σφαίρα σου έξω απ' τη σπηλιά, για να μη χρειαστεί να καίνες βουτιά για να βγεις, και θα σε πάμε στη Χουβχούβ μαζί με τον 'Ηλίθιο. Ός τότε, αντίο!

Το ζευγάρι πέταξε και χάθηκε μέσα στο μαύρο νερό.

Μετά 24 ώρες, ξαναγύρισε ο Φααφεφλούκ, μαζί με τρεις συντρόφους του, που — μολονότι ήταν προειδοποιημένοι — σάστισαν ακούγοντας τον «άνθρωπο απ' άλλου» να τους μιλάει στη γλώσσα τους.

Οι τέσσερες μαζί σήκωσαν σάν πορτοκάλι τη σφαίρα με τους δυο ένοικους της. Την έβαλαν στο νερό και τη ρυμούλκησαν ως την είσοδο της σπηλιάς. Τη βούλιαξαν κάτω απ' το νερό, για να τη βγάλουν έξω, και την έδεσαν στην «ακτή του δράκοντος» — που την είχε βαφτίσει έτσι ο Σαντί — γι' ανάμνηση της τεραστίας φτερωτής σαύρας που τους είχε έπιτεθη.

Έπειτα οι τέσσερες γίγαντες πήγαν να φέρουν μέσα απ' το δάσος δυο πελώρια μισά αυγά, για να καθίσουν μέσα οι δυο εξερευνηταί. Τα κρέμασαν κατόπιν απάνω τους με λουριά και τα μετέφεραν πετώντας ως το τούνελ της εισόδου της Χουβχούβ.

Γύρω απ' την πελώρια εκείνη τρύπα υπήρχαν εκατοντάδες «κρεμασμένοι», που... ξεκρεμάστηκαν για να συνοδεύσουν τους ταξιδιώτες!

Το θέαμα αυτό, που τότε ξαναόδη μια μοιραία ημέρα, έκανε το Σεραφίν ν' ανατριχιάσει. Ο Σαντί όμως ήξερε πια να το εξηγήσει, γιατί είχε μάθει απ' τη Μισούκα την ανατομία των 'Υπογείων.

Σύμφωνα μ' ένα βασικό νόμο της Φύσεως, η ανάγκη δημιουργεί τα όργανα, στα ζωντανά πλάσματα, κι' η άχρηστία τα καταστρέφει σιγά-σιγά. Η καμηλοπάρδαλις π. χ. έχει ψηλά μπροστινά πόδια και μακρύτατο λαιμό για να φτάει την τροφή της πάνω στα δέντρα των τροπικών. Τα πόδια των αδύσων του ωκεανού δεν έχουν όργανα της όρασεως, γιατί τους είνε περιττά, εφόσον δεν υπάρχει δίολο φώς στο περιβάλλον τους.

Στους 'Υπογείους λοιπόν,

«ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ»

Έτος ιδρύσεως 1929

Όδός Βουκουρεστίου (Γιάν Σμάτς) 38

*Όροι 10 — 1 και 5 — 7.

—Ελεγχος και διατήρησης αναλογιών γυναικείου σώματος. —Διατηρητική και τόνωσις δερμάτων προσώπου.

—ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ — ΑΚΜΗ. —Υπεύθυνος άνευ ούλων ριζική α π ο τ ρ ι χ ω σ ι ς.

Ενημέρωσις επί των περιπτώσεων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ.

Διεύθυνσις ΤΟΝΥ ΜΠΡΑΤΣΟΥ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΑ Ανδρικά και Γυναικεία. Είδη προικός.

ΠΥΣΜΑ

Όδός Σκουζέ, 3 (πλ. 'Αγ. Ειρήνης) Τηλ. 32-121. ΠΡΟΣΟΧΗ! Ζητήστε συνταγόν!

ΤΑΚΗΝ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ

ΕΡΜΗΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ LUCIADA

Ριζική θεραπεία: πανάθεν, ρυτίδων, ακμή (σπυράκια νεότητος) μαύρα στίγματα, ανοικτοί πόροι, λιπαρό και ξηρό δέρμα, αποτριχώσις, πτώσις στήθους, παχυσαρκία κλπ.

Σωκράτους 52 και Σατωδριάνδου Τηλέφ. 53.662.

ΚΗΡΥΞ

Νοίος

Η μεγαλύτερη φάρμακία διὰ μικρά ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ.

Σας προσκαλεί νά ριζέλε μία μαλιά ελπίδα Νέα Σεβαστή Κορυμνών

Διεύθυνσις: Βασιλείου Κων. 40 (πλ. Τροφίμων) ΤΗΛ. 25-399

ΔΙΤΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΛΟΝ

Νο 51-15 Δράχ. 35.000-55.000 Γυν. μεταξ. δρχ. 7.000-22.000

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 — ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ — 52

οί συνθήκες της ζωής ήσαν σε πολλά σημεία ανάποδες απ' αυτές που επικρατούν στην επιφάνεια του πλανήτη μας.

Ο άνθρωπος της επιφανείας, όταν βελν να ξεκουραστεί, δεν έχει παρά να καθήσει ή να ξαπλώσει στο έδαφος που υπάρχει από κάτω του. Άλλά ο υπόγειος άνθρωπος εύρισκε καλύτερο στήριγμα πάνω απ' το κεφάλι του, και γι' αυτό είχε φτερούγες για να το φτάνει.

Πώς όμως να κρεμαστή σ' αυτό; Δεν του άρκουσαν τα νύχια που είχε στα χέρια, στα πόδια και στις φτερούγες του. Γιατί ο γρανιτινός θόλος που άποτελούσε τον ούρανό τους, ήταν μάλλον λείος — εφόσον δεν υπήρχαν οι αλλαγές θερμοκρασίας — οι άνεμοι και οι βροχές που φθείρουν συνήθως και κουφώνουν τους βράχους. Που να χώσουν λοιπόν τα νύχια τους οι νυχτεριδάνθρωποι,

—Ο Φααφεφλούκ με ειδοποίησε ότι θαρβή πια γρηγορά η Κραταπάλα, που είπε η Μισούκα. Ο πατέρας μου θέλει να σου δείξη προηγούμενες τη Χουβχούβ. Έπειτα λοιπόν από δυο παλιόροια, θα τραβήξουμε τη σφαίρα σου έξω απ' τη σπηλιά, για να μη χρειαστεί να καίνες βουτιά για να βγεις, και θα σε πάμε στη Χουβχούβ μαζί με τον 'Ηλίθιο. Ός τότε, αντίο!

Το ζευγάρι πέταξε και χάθηκε μέσα στο μαύρο νερό.

Μετά 24 ώρες, ξαναγύρισε ο Φααφεφλούκ, μαζί με τρεις συντρόφους του, που — μολονότι ήταν προειδοποιημένοι — σάστισαν ακούγοντας τον «άνθρωπο απ' άλλου» να τους μιλάει στη γλώσσα τους.

Οι τέσσερες μαζί σήκωσαν σάν πορτοκάλι τη σφαίρα με τους δυο ένοικους της. Την έβαλαν στο νερό και τη ρυμούλκησαν ως την είσοδο της σπηλιάς. Τη βούλιαξαν κάτω απ' το νερό, για να τη βγάλουν έξω, και την έδεσαν στην «ακτή του δράκοντος» — που την είχε βαφτίσει έτσι ο Σαντί — γι' ανάμνηση της τεραστίας φτερωτής σαύρας που τους είχε έπιτεθη.

Έπειτα οι τέσσερες γίγαντες πήγαν να φέρουν μέσα απ' το δάσος δυο πελώρια μισά αυγά, για να καθίσουν μέσα οι δυο εξερευνηταί. Τα κρέμασαν κατόπιν απάνω τους με λουριά και τα μετέφεραν πετώντας ως το τούνελ της εισόδου της Χουβχούβ.

Γύρω απ' την πελώρια εκείνη τρύπα υπήρχαν εκατοντάδες «κρεμασμένοι», που... ξεκρεμάστηκαν για να συνοδεύσουν τους ταξιδιώτες!

Το θέαμα αυτό, που τότε ξαναόδη μια μοιραία ημέρα, έκανε το Σεραφίν ν' ανατριχιάσει. Ο Σαντί όμως ήξερε πια να το εξηγήσει, γιατί είχε μάθει απ' τη Μισούκα την ανατομία των 'Υπογείων.

Σύμφωνα μ' ένα βασικό νόμο της Φύσεως, η ανάγκη δημιουργεί τα όργανα, στα ζωντανά πλάσματα, κι' η άχρηστία τα καταστρέφει σιγά-σιγά. Η καμηλοπάρδαλις π. χ. έχει ψηλά μπροστινά πόδια και μακρύτατο λαιμό για να φτάει την τροφή της πάνω στα δέντρα των τροπικών. Τα πόδια των αδύσων του ωκεανού δεν έχουν όργανα της όρασεως, γιατί τους είνε περιττά, εφόσον δεν υπάρχει δίολο φώς στο περιβάλλον τους.

Στους 'Υπογείους λοιπόν,

—Ναί, θα πάω στη σατινική γιορτή της. «Ας μη μου καταξοικήση όμως πάλι το πετσί ο Φααφεφλούκ, που θα με κουβαλήσει!...» Α, δεν μου ελπίζει πρετί να ντυθώ με γιά τη δεξίωσή! Μήπως χρειάζεται φρακο κι' άσπρη γραβάτα;

Ο Σαντί έβαλε τα γέλια κι' απάντησε:

—Οχι. Οί 'Υπόγειοι ενδιαφέρονται πολύ περισσότερο για το χρώμα του δέρματός σας, παρά για το κόψιμο των ρουχών σας. Άλλωστε, με τέτοια ζέστη που υπάρχει εδώ κάτω, το μόνο πρακτικό είνε το μαγιό!

Ο μηχανικός πήγε έπειτα να συναντήσει την κόρη του Ρακτσουγκράκ στην ακροθαλασσιά. Τη βρήκε μαζί με τον άφωσφομένο άρσενικό της συντρόφου.

—Ο Φααφεφλούκ με ειδοποίησε ότι θαρβή πια γρηγορά η Κραταπάλα, που είπε η Μισούκα. Ο πατέρας μου θέλει να σου δείξη προηγούμενες τη Χουβχούβ. Έπειτα λοιπόν από δυο παλιόροια, θα τραβήξουμε τη σφαίρα σου έξω απ' τη σπηλιά, για να μη χρειαστεί να καίνες βουτιά για να βγεις, και θα σε πάμε στη Χουβχούβ μαζί με τον 'Ηλίθιο. Ός τότε, αντίο!

Το ζευγάρι πέταξε και χάθηκε μέσα στο μαύρο νερό.

Μετά 24 ώρες, ξαναγύρισε ο Φααφεφλούκ, μαζί με τρεις συντρόφους του, που — μολονότι ήταν προειδοποιημένοι — σάστισαν ακούγοντας τον «άνθρωπο απ' άλλου» να τους μιλάει στη γλώσσα τους.

Οι τέσσερες μαζί σήκωσαν σάν πορτοκάλι τη σφαίρα με τους δυο ένοικους της. Την έβαλαν στο νερό και τη ρυμούλκησαν ως την είσοδο της σπηλιάς. Τη βούλιαξαν κάτω απ' το νερό, για να τη βγάλουν έξω, και την έδεσαν στην «ακτή του δράκοντος» — που την είχε βαφτίσει έτσι ο Σαντί — γι

κι' εκείνος απάντησε μ' ένα ε-
νασθηκώδη τόν ωμων.

Την ίδια στιγμή, βρέθηκαν
δλοι μπροστά στο κατάφλι
της μεγάλης σάλας με τους
φωτεινούς τοίχους και τις κο-
λώνες.

— Ο ηλεκτρισμός που κα-
ταναλισκεται γι' αυτό το φω-
τισμό, θ' άρκούσε για να κι-
νήση όλους τους σιδηροδρό-
μους της Γαλλίας! μουρμού-
ρισε ο Σαντί. Μά που τον
βρίσκουν λοιπόν οι Υπόγειοι,
για να τον σπαταλούν με τό-
ση ασωτεία;...

Ο Ρακτσουγκράγκ ωδήγησε
τους φιλοξενούμενους του στη
γρανίτη εξέδρα, ενώ η αι-
θουσα γεμίζει από το πλήθος,
όπως κι' αλλοτε, στη δική
του Ντομπί. «Επειτα είπε με
δυνατή φωνή:

— Κάτοικοι της Χουδχούδ,
έφτασε η ευτυχισμένη μέρα που
προετοιμάσε η κόρη μου Μια-
ούκα! Νά ο «Ανθρωπος απ' α-
λλού», που έρχεται σε μας,
ξέροντας τη γλώσσα μας και
τις κυριώτερες συνήθειες μας.

» Είνε αδελφός μας, από
μια άγνωστη φυλή, που ζή-
πο συνθήκες διαφορετικές απ'
τις δικές μας. Η εξαιρετική
του αντίληψη τον εξισώνει με
τους καλλίτερους σοφούς μας.
» Ας τον δεχτούμε μ' εμπιστο-
σύνη, με φιλία και θαυμασμό
για την ώρα κι' επιτυχημέ-
νη προσπάθεια που απέτολ-
μησε.

» Θα πληροφορηθούμε απ'
αυτών πράγματα τόσο θαυμά-
σια, ώστε η κόρη μου, μολο-
νόντι είναι τόσο σοφή και τη
θεωρούσατε άξια να γίνη σύ-
ντροφος της Κραπατάλα, ανα-
γνωρίζω την ανικανότητά της
να τα καταλάβει.

» Είνε μια δόξα για τη
Χουδχούδ το ότι η «Υπέρτατη
Δύναμις και 'Επιστήμη» που
κανονίζει το πετρωμένο μας, έ-
πέτρεψε να συμβή στην περιφέ-
ρειά μας αυτό το εξαιρετικό
γεγονός. «Ας χαιρετήσουμε ό-
λοι με χαρά τον «Ανθρωπο
απ' αλλού»!...

» Δεν μιλώ για το σύντροφό
του, που τον ξέρετε ήδη... Η
Μιαούκα είχε δίκιο που τον
λυπήθηκε, γιατί είναι ένα πλα-
σμα με μικρό μυαλό, αμαθέ-
στατο, σαν άμορφωτο παιδί,
και δίχως καμμία λογική. Δεν
είνε άξιος να του δείξουμε τα
έργα μας, που άλλωστε δε θα
τα καταλάβαινε. Θα τον πάμε
λοιπόν στο τμήμα των μικρών
παιδιών, που είναι ίσα του στο
άνοστημα, στη δύναμη και
στην άγνοια.

Σ' ένα νεύμα του αρχηγού
τους, ένας απ' τους πτερωτούς
άνθρώπους άρπαξε το Σερα-
φίν. Εκείνος έρεχελε τις φω-
νές, ζητώντας βοήθεια απ' το
Σαντί.

— Σωπάστε λοιπόν! του εί-
πε ο μηχανικός. Δεν θα σας
κάνουν κακό! Θα σας πάνε στο

ξύλο όπου αφήνουν οι μαμά-
δες τα πιτσιρίκια τους. Βλέ-
πετε πως σας έχουν εμπιστο-
σύνη... Μπορείτε, αν θέλετε να
δηγηθήτε στα μικρά τις ι-
στορίες σας για τους διαδό-
λους και την Κόλαση! Θα γε-
λάσουν, κι' ως μη σας καταλα-
βαίνουν... Θα τους δείξετε έ-
πειτα να παίξουν δόλους ή τις
καβάλες...

» Θα σας πάρω απ' το βρε-
φοκομείο αυτό όταν θα πρό-
κειται να φύγω... Ως τότε, να-
σαστε φρόνιμοι και να δώστε
το καλό παράδειγμα στα δια-
δοάκια!

Ο Σεραφίν, σαστισμένος,
δεν έφερε πιά αντίρρηση...

Αφού ξεφορτώθηκε έτσι το
σύμπλοκο που του ταπεινώνε
τη φιλοτιμία του, ο Σαντί φώ-
ναξε:

— Κάτοικοι της Χουδχούδ,
άνθρωποι των σπληνών της
Γης, σας εύχριστο για τη
φιλοξενή υποδοχή που κάνε-
τε σ' ένα κάτοικο της περιοχής
που απλώνεται πάνω απ' το
κεφάλι σας, απ' το άλλο μέρος
του στερεού αυτού φλοιού.

» Σας φαίνομαι δέδια μιν-
κροκαμμένος, μολονότι στον

κόσμο μου έχω ανάστημα κα-
νονικό. Άνηκετε σε μία ράτσα
ισχυρή, παλαιότερη απ' τη δι-
κή μας, που μπόρεσε ν' ανα-
πτυχθή περισσότερο, χωρίς
στο ζεστό κλίμα σας και στην
αιώνια γαλήνη του κόσμου σας.

» Έτσι που είμαι άνικανος
να πετάξω ή να κρεμαστώ στο
κενό, σας φαίνομαι ένα πλα-
σμα αδικημένο απ' τη Φύση.
Θα σας εξηγήσω όμως, όσο
θα μπορέσω κι' όταν θα μου
επιτρέψει ο Ρακτσουγκράγκ,
τις συνθήκες της ζωής στην έ-
πιφάνεια της Γης. Θα κατα-
λάβετε τότε ότι δεν μας χρει-
άζονται ώρισμαμένα όργανα του
σώματος που έχετε σεις...

» Πρέπει ωστόσο να σας πώ
ευθύς αμέσως ότι, από απο-
ψως πνευματικής αναπτύξεως,
η δική μας ανθρωπότης δεν υ-
στερεί καθόλου απ' τη δική
σας κι' είναι αντάξια σας. Δεν
ξέρω ακόμη πολλά πράγματα
για το δικό σας κόσμο. Μαν-
τεύω πως μεταχειρίζεσθε με
θαυμάσιο τρόπο τις δυνάμεις
και τα υλικά που διαθέτετε.
» Ελπίζω όμως να σας καταπλή-
ξω κι' εγώ απ' αυτής της ά-
πόψεως.

» Βέβαια, η 'Επιστήμη μας,
σαν νεώτερα απ' τη δική σας,
δεν μπορεί ποτέ ναχη φτασει
στον ίδιο βαθμό αναπτύξεως.
Πρέπει να λαυετε υπ' ωφιν
σας τα αμέτρητα εμπόδια, που
δεν υπάρχουν για σας, και που
χρειάστηκε να τα νικησουμε έ-
μεις πριν υποταξουμε τις φυ-
σικές δυνάμεις.

» Είσατε οι μεγαλύτεροι
αδελφοί μας. Θα σας αποδεί-
ξω όμως ότι δεν έχετε λόγο να
περιφρονήτε τα μικρότερα α-
δελφια σας.

» Είμαι περήφανος, γιατί έ-
γω πρώτος μπορώ να χαιρετή-
σω την 'Ανθρωπότητα των 'Α-
δυσσων εξ ονοματος της 'Αν-
θρωπότητας της 'Επιφανείας!
» Ενα γενικό σφύριγμα υπο-
δέχθηκε αυτά τα λογία του
Σαντί. Γιατί οι 'Υπόγειοι έ-
ξέφραζαν μ' αυτών τον τρόπο
την ικανοποίησι και την επι-
δοκίμασιν τους.

» Επειτα ο Ρακτσουγκράγκ,
κρατώντας στο χέρι ένα απ' τα
κεράτα που αποτελούσαν το
σύμβολο του αξιώματός του και
που τον έκαναν να φανή... Βελ-
ζεβούλ στα μάτια του Σερα-
φίν, έκαμε μία πλατειά χειρο-
νομία. Αμέσως το πλήθος α-
ποτραβήχθηκε πειθήνια, αψι-
πώντας κοντά στο Σαντί μόνο
τον αρχηγό, τη γυναίκα του,
την κόρη του, το γέρο γιατρό
(τον ίδιο που είχε εξετασει άλ-
λοτε το Σεραφίν) και μερικά
άλλα επίσημα πρόσωπα.

Πριν ωστόσο ξεκινήσουν
για να του δείξουν τα αξιοθέ-
ατα της Χουδχούδ, ο Σαντί
θέλησε να διαφωτίση ένα ση-
μείο που τον ενδιέφερε ιδιαί-
τέρως και που δεν είχε ρωτή-
σει ακόμη γι' αυτό τη Μιαού-
κα. Είπε λοιπόν στο Ρακ-
τσουγκράγκ:

— Θα μου επιτρέψης άρ-
χοντα της Χουδχούδ μία έρω-
τησι που δεν έτολμησα ακόμη
ν' απευθύνω στην κόρη σου;

— Γιατί να διστάσης, 'Αν-
θρωπε απ' αλλού; Η Μιαούκα
θα σου απαντήσει πρόθυμα.

— Δεν θέλησα να τη ρωτή-
σω, πριν μάθω αρκετά τη
γλώσσα σας, γιατί δοδόνουν
μήπως την κόρη να θυμώσει με
κάποια αδέξια λέξι μου.

— Από εκατοντάδες έκα-
τοντάδων Ψηλά Νερά έχομε
πάψει να θυμώναμε χωρίς σο-
δαρό λόγο.

— Αυτό το κατάλαβα τώρα,
που ήρθα σ' επαφή μαζί σας.
Δεν διατάζει λοιπόν πιά.

— Μίλησε.

— Όταν θέλησα να μάθω
πως λέτε εσείς τον πόλεμο,
δυσκοιμήκα πολύ να δώσω
στη Μιαούκα να καταλάβει τί
σημαίνει αυτή η λέξι. Φαίνεται
ότι δεν υπάρχουν στον κόσμο
σας οι αιματηροί αγώνες ανά-
μεσα σε πόλεις ή σε κράτη.

— Πρέπει να πής μάλλον:
«δεν υπάρχουν πιά».

— Από τότε;

— Από τότε που η 'Επι-
στήμη μας τους έκανε αδύνα-
τους.

— Ότε οι 'Υπόγειοι δεν
σγκώνουν πιά όπλα κατά των
ομοίων τους, δεν σκορπίζουν
το θάνατο ανάμεσα στη φυλή
τους. Όσο... μου φαίνεται
πως υπάρχει εδώ μία παράξε-
νη αντίφασις: Γιατί, όταν με
το τρυπάνι μας ανοίξαμε το
βόλο, και μολονότι δεν μπο-
ρούσατε δέδια να υποθέσετε
ότι δεν ήμασταν απ' τους δι-
κούς σας, θελήσατε να μας
καταστρέψετε γκρεμίζοντάς
μας στη θάλασσα;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Η συνέχεια.

» I άρρενες στάρ του Χώ-
λγουντ, αι έντελως ιδιαι-
τερα οι λεγόμενοι «σκληροί άν-
τρες» βρίσκονται σε όρασι τον
τελευταίο αυτό καιρο. Χωρίς να
ενδιαφέρονται διολοι για ήν
κακή έντυπια που δημιουργούν
στο πολύ κοινό, πράγμα που έ-
χει, φυσικά, αντίκτυπο στη δημ-
οτικότητα τους, από καιρο σε
καιρό γίνονται πρόξενοι έπεισο-
δίων, οδηγούνται στα δικαστή-
ρια, πληρώνουν πρόστιμα κι' α-
μέσως μετά συνεχίζουν τη θορυ-
ωδή ζωή τους για να καταλή-
ξουν ίσως πάλι σε κανένα και-
νούργιο έπεισόδιο. Οι φανατικοί
βαυμαστές τους θα παρατηρή-
σουν πιθανώς ότι μία κι' αυτοί
είναι άνθρωποι έχουν τις αδυνα-
μίες τους, τις στενωχίες και τα
νεύρα τους. Είναι κι' αυτό ένα
ελαφρυντικό, που δεν τους δικαι-
λογεί έντελως, αφού γίνονται ή-
ρωες σκανδάλων, σαν αυτά:

Πριν μερικούς μήνες, ο ύπ'
αριθμόν δυο «σκληρός άντρας»
του Χόλλυγουντ, ο πασίγνωστος και
τοσο αγαπητός, στη νεολαία Τζέιμς
Κάγκνυ, βρισκόταν μία μέρα στη Ν.
'Υόρκη και θέλησε να κάνει έναν πε-
ριπατο με τα πόδια. Καθώς περπα-
τούσε χαζεύοντας, ένας νεαρός θαυ-
μαστής του που τον αναγνώρισε τον
πλησίασε με ύαρος και δίνοντας του
μία στην πλάτη, του λέει γελώντας:
— Άλλο, Τζιμ, πάς βρέθηκες στο
Σίτυ; Πού άφησες τα πιστόλια σου
και τις γροθιές σου;

Φαίνεται όμως ότι ο Τζιμ ήταν πο-
λύ κακόκεφος εκείνη την ήμερα, γιατί,
αντί άλλης απαντήσεως, άρχισε το
νεαρό θαυμαστή του... στις γροθιές
και τον έβαλωσε κάτω!

Φυσικά, μαζεύτηκε κόσμος, αστυ-
φύλακες και σε λίγο ο Τζιμ βρισκό-
ταν μπροστά σε κάποιο αυτόματο δι-
καστήριο, κατηγορούμενος επί αδικώ
επιθέσει και διαταράξει της τάξεως. Πλήρωσε στον παθόντα
ψυχική δόνην 50 δολάρια κι' άλλα τόσα για πρόστιμο και σε
λίγο ο Τζιμ ήταν πάλι ελεύθερος να συνεχισή τον περιπατο
του...

Πριν περάσουν δέκα μέρες ένα άλλο έπεισόδιο, στη Ν. 'Υ-
όρκη κι' αυτό, ήρθε να προστεθή στο πρώτο. 'Ηως του σκαν-
δάλου ήταν τώρα ο διάσημος 'Ερρολ Φλύν, ο υπ' αριθ. τρία
«σκληρός άντρας» της κινηματογραφουπόλεως. Ο 'Ερρολ με
την πολυτελέστατη κουρσα του είχε σταθεμώσει σε μία απαγο-
ρευμένη από την τροχαία θέσι. Ο ίδιος είχε μπη σ' ένα κατά-
στημα να ψωνίση. Ο πρώτος αστυφύλακας που είδε το αμάξι
πλησίασε εκεί κι' αφού δεν βρήκε τον οδηγό του, άρχισε να κορ-
νάρη συνεχώς. Σε λίγο βγήκε ο 'Ερρολ.

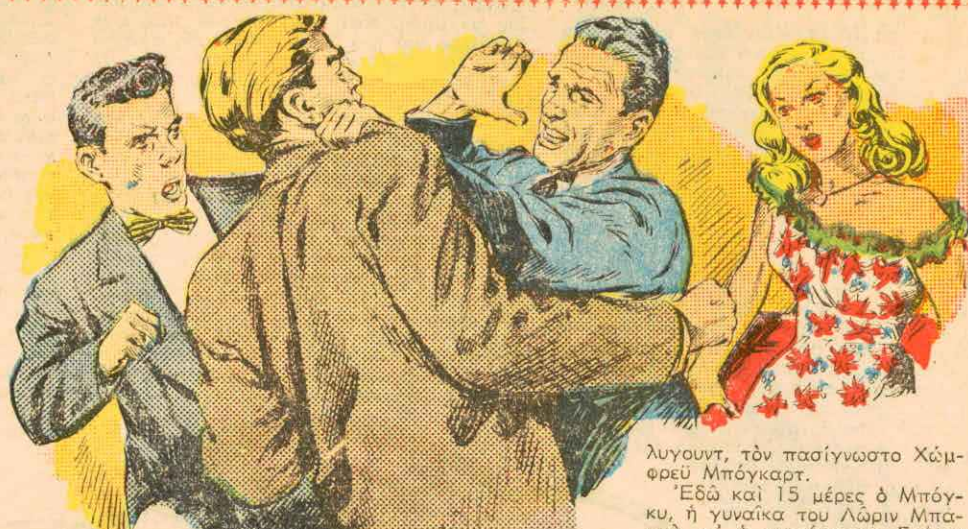
— Μία στιγμή, του λέει ο αστυφύλακας, κάνετε μία πα-
ράδαι. Δόστε μου, παρακαλώ,
τα στοιχεία σας να συμπλη-
ρώσω την κλήσι.

— Είμαι ο ήθοποιός του κι-
νηματογράφου 'Ερρολ Φλύν,
είπε αυτός, θέλοντας ίσως να
θαμπώσει τον αστυφύλακα.

— Αδιαφορώ ποιός είστε!
Δόστε μου τα στοιχεία σας.

Χωρίς ν' απάντηση, ο 'Ερ-
ρολ πλησίασε τον αστυφύλακα,
και όπως ήταν θυμωμένος και
άγριος του έδωσε... μία δυ-
νατή κλωτσιά στο πόδι. Θέ-
λετε το αποτέλεσμα της εα-
φικής αυτής τρέλλας του; Ο-
δηγήθηκε δια της βίας στο δι-
καστήριο και χωρίς πολλές κου-
δέντες καταδικάστηκε σε πρόσ-
τιμο 50 δολαρίων επί αδικώ
επιθέσει κατά αστυνομικού όρ-
γάνου! Το πλήρωσε αμέσως
και σε λίγο ήταν ελεύθερος. Το
κοινό όμως σχολίασε πολύ τη
διαγωγή αυτή του 'Ερρολ.

Σα να μην έφταναν αυτά τα
δυο μικροεπεισόδια έγινε και
τρίτο με αποτέλεσμα αυτή τη
φορά να γραφούν δριμύτατα
και πολύ ειρωνικά σχόλια εις
βάρος του ήρωός του, που δεν
ήταν άλλος από τον υπ' αριθ.
ένα «σκληρό άντρα» του Χόλ-

«Ένα σκάνδαλο σε καμπαρέ με
ήρωα τον Χώμφρεϊ Μπόγκαρτ

Χώμφρεϊ Μπόγκαρτ

λγουντ, τον πασίγνωστο Χώμ-
φρεϊ Μπόγκαρτ.

Εδώ και 15 μέρες ο Μπόγ-
κυ, η γυναίκα του Λωρίν Μπα-
κουλ κι' ο νεογέννητος Στέφεν
ήρθαν στη Ν. 'Υόρκη χάριν αναψυχής.
Το ίδιο βράδυ της άφιξής τους ή η κυ-
ρία και ο γιός Μπόγκαρτ έμειναν
στο ξενοδοχείο τους, ενώ ο πατέρας,
θέλοντας να θυμμή τη παλιά του
ζωή, αποφάσισε να κάνει μία επίσκε-
ψη στο κοσμικό καμπαρέ «Ελ Μορόκ-
κο». Πριν όμως μπη στο κέντρο, θυ-
μήθηκε ξαφνικά το γιό του και για να
τον ευχαριστήση του αγόρασε δυο
άρκουδακια, δυο χαριτωμένα παιχνί-
δια, καμωμένα από βελούδο και γεμι-
σμένα με άχυρο.

Μπήκε, λοιπόν, ο Μπόγκυ στο καμ-
παρέ, κρατώντας τα δυο άρκουδακια
και με το μάτι γύρευε ένα άδειο τρα-
πέζι να καθήση. Καθώς προχωρούσε
τον πρόσεξε μία θερμή θαυμάστριά
του, η νεαρή κι' όμορφη Ρόμπιν Ρόμ-
περτς, τακτική πελάτισσα του κέν-
τρου και μαννεκέν το έπαγγελμα. Χα-
ρούμενη και γελαστή, με τη σκέψη ότι θ' αποκοτούσε από τον
αγαπημένο της αστέρα ένα καλό ένθυμο, τον πλησίασε και
προσπάθησε να του πάρη το ένα άρκουδάκι. Στην αρχή ο
Μπόγκυ αρνήθηκε μ' ευγένεια να το δώσει και όταν η Ρόμπιν
έκανε να του το άρπαση δια της βίας αυτός θυμώσε για καλά.
Μη λογαριάζοντας ούτε την όμορφη της, ούτε τα χαμόγελά
της, με μία επιδέξια κίνησι την έσπρωξε δυνατά και την έστειλε
να έαπλωθή στο αστραφτερό πατώμα με τις δυο καλλίγραμμες
γάμπες της στον αέρα!

Φαντάζεστε τί επακολούθησε. 'Η παρέα της Ρόμπιν — με-
θυσιμένοι όλοι τους όπως άλλωστε και η ίδια — δεν άργησαν
να ζητήσουν το λόγο κι' αμέσως οι γροθιές άρχισαν να διαγρά-
φουν κύκλους στον αέρα... Οι λοιποί θαμώνες το έβλεπαν στα
πόδια. Σε λίγο οι αστυφύλακες επέβαλαν την τάξι κι' αδήγη-
σαν το Μπόγκυ, τη Ρόμπιν και
την παρέα της στο τμήμα κι'
απ' εκεί στο αυτόματο.

Ο Μπόγκυ όμως αβρόβηκε απ'
το δικαστήριο και οι λοιποί
καταδικάστηκαν να πληρώσουν
τις ζημιές του κέντρου, που έ-
φθαναν σε αρκετές εκατοντά-
δες δολάρια!

Σε λίγο, ενώ η Ρόμπιν έβα-
ζε κουμπρέσες και έκανε μασ-
σάζ στο στήμα της, έλεγε γε-
λώντας και χωρίς να κρατή
καμία για το έπεισόδιο:

— Ας έχη χάρι που ήταν ο
λατρευτός μου Μπόγκυ!... 'Αν
ήταν κανένας άλλος, θα του γύ-
ρευα απόζημίσω 5000 δολά-
ρια!

Την ίδια στιγμή, η κυρία
Μπόγκαρτ τα «έμελνε» για κα-
λα στον άντρα της, που τα είχε
κάνει θάλασσα...

— Αδιόρθωτος είσαι, τέλος
πάντων, του είπε με αυστηρό-
τητα. 'Ηταν ανάγκη να μπη
σ' αυτό το κέντρο κρατώντας
και τα δώρα του παιδιού; Αυ-
τά και χειρότερα παθαίνει κα-
νείς όταν είναι γνωστός κι' ό-
ταν στα πηνήτα του συχνάζει
στα καμπαρέ! Κάθισε τώρα
να σου βάλω κουμπρέσες στο
μάτι!... Φ. ΣΜΙΘ.

1' λεπτό μάσκα!

... ΜΕ ΤΗΝ MOUSSE ΕΙΝΑΙ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΠΡΙΝ ΚΟΙΜΗΘΕ

ΠΡΟΪΟΝ ΦΑΡΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΛΛΙΣ

ΔΕΡΜΑ ΚΑΘΑΡΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΝΕΑΝΙΚΟ

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Περιπετειώδες διήγημα

Η μικρή Μάια εκδικήθηκε με το ίδιο χτύπημα τη δυστυχισμένη τη μητέρα της και την προδομένη αγάπη της...

Η αλήθεια είναι, ωστόσο, ότι είχε ξεχάσει πολύ γρήγορα το σκοπό που την είχε φέρει στο σπίτι του Ροζέ Ντομπρέζ και πως η εκδίκησής της είχε πάρει πια να την απασχολή. Αυτό έγινε από τη στιγμή που το φλογερό βλέμμα του Στέφεν Άλλεν σταμάτησε πάνω της.

Ο Στέφεν Άλλεν ήταν προστατευόμενος του Ντομπρέζ και γενικός διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας που ο Γάλλος άποικος είχε στο Λαός. Νέος, ευφύεστατος και δραστήριος όπως ήταν, είχε κατορθώσει να επιβληθεί στη στρατιά των Ιθαγενών που εργάζονταν στα χτήματα και διηύθυνε με σιδηρό χέρι το εργοστάσιο παραγωγής ζαχαρώδους, τα διυλιστήρια φαινικελαιού και τις υδραυλικές ηλεκτρικές εγκαταστάσεις, που τροφοδοτούσαν με ηλεκτρικό ρεύμα όλη την περιοχή. Η καρδιά της μικρής Μάια κατακτήθηκε απ' αυτή την πρώτη ματιά. Κι' η σκέψη της εκδίκης έφυγε την ίδια στιγμή από το μυαλό της. Γιατί δεν ήθελε να σκέφτεται τίποτ' άλλο, εκτός από τη μεγάλη, την απέραντη αγάπη της.

Κι' ο Στέφεν την αγάπησε κι' αυτός με τη θερμή και την παραφορά που παίρνουν τα αισθήματα των ανθρώπων στις τροπικές χώρες. Η μικρή Μάια τον είχε γοητεύσει με την παιδιαστική εμφάνισή της, τα μεγάλα φαινα μάτια της και το λυγρό σαν της νεαρής αντίλοπης κορμί της. Έτσι πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος. Κι' ήταν ένας χρόνος χαράς κι' ευτυχίας για τους δυο ερωτευμένους.

Επειτα έφτασε από το Παρίσι, όπου σπούδαζε ως τότε, η Σολάνζ, η μοναχοκόρη του Ροζέ Ντομπρέζ. Ήταν μια νέα πολύ όμορφη και γοητευτική, που ένοιωσε από την πρώτη στιγμή μεγάλο ενδιαφέρον για την αγνώστη γι' αυτήν και σχεδόν παραμυθένια ζωή του Λαός. Γύριζε από το πρωί ως το βράδυ με το αλόγο της στα χτήματα του πατέρα της, επισκεπτόταν τα εργοστάσια, έτρεχε στη ζούγκλα μαζί με τους Ιθαγενείς για κυνήγι και συμμερίζονταν μ' ευχαρίστηση τη γεμάτη απρόοπτα ζωή τους.

Σ' αυτές τις περιπλανήσεις της ήταν αναπόφευκτο να βρискη μπροστά της το Στέφεν. Οι δυο νέοι ανακάλυψαν σε λίγο πως είχαν πολλές κοινές προτιμήσεις και πως έβλεπαν τη ζωή με το ίδιο μάτι. Επειτα, με τον καιρό, η αγάπη φούντωσε στις καρδιές τους...

Ο Ροζέ Ντομπρέζ αν δεν ήταν ο πρώτος, δεν ήταν όμως ούτε κι' ο τελευταίος που μάντεψε αυτό τον έρωτα. Κι' επειδή έβλεπε το Στέφεν να διατάζει, τον φώναζε μια μέρα στο γραφείο του και του είπε:

— Γιατί, Στέφεν, διατάξεις να μου πής πως αγαπάς την κόρη μου και πως θα ήθελες να την πάρεις γυναίκα σου;

Ο νέος ύψωσε με περηφάνεια το κεφάλι του.

— Γιατί είμαι φτωχός και γιατί χρωστάω τα πάντα σε σάς, απάντησε.

Ο Ροζέ Ντομπρέζ γέλασε.

— Σεχνός, είπε, ότι χωρίς εμένα δεν θα είχα ούτε τη μισή από την περιουσία που έχω σήμερα;... Είναι δικαίωμα ν' ανταμείψω το ζήλο σου και να σου πληρώσω το χρέος μου. Πήρα, λοιπόν, την απόφαση να σε κάμω συνεταίο μου και να μοιραστώ μαζί σου τα υπάρχοντά μου...

Ο νέος έσκυψε και, πιάνοντας το χέρι του ευεργέτη του, το έφερε στα χείλη του.

— Η ευγνωμοσύνη μου θα είναι αιώνια, ψιθύρισε. Δεν ξέρω μόνο πως θα μπορέσω...

Ο Ροζέ Ντομπρέζ τον σταμάτησε απότομα.

— Αφού τα αυτά τώρα, του είπε. Δεν έχεις τίποτε άλλο να μου πής;

— Ναί, απάντησε ο Στέφεν. Ζητάω να μου κάμετε την τιμή να εκπαιστευθώ στα χέρια μου την ευτυχία της Σολάνζ...

— Επ'ί τ'όλους! φώναξε ο Ντομπρέζ. Η Σολάνζ θα τρελλαθεί από τη χαρά της μόλις το μάθω. Και μου φαίνεται πως είναι καλύτερο για μια νέα να τρελλαθεί από τη χαρά της παρά να πεθάνει από αγωνία. Η Σολάνζ φοβάται μήπως δεν πάρης ποτέ το θάρρος να μου κάνης αυτή την πρόταση. Άλλ' ήξερα πόσο περήφανος ήσουν και μάντεψα τους δυσταγμούς σου. Ομολόγησε πως δεν απάτηθηκα...

— Όχι, απάντησε ο νέος.

Ο Στέφεν είχε να κανονίσει κι' ένα άλλο ζήτημα. Τη θέσι του απέναντι της Μάια. Την είχε αγαπήσει, βέβαια, με παραφορά. Άλλα το πάθος που είχε αισθανθεί γι' αυτήν ήταν διαφορετικό από την αγάπη που αισθανόταν τώρα για τη Σολάνζ. Κοντά στη Μάια οι ώρες κυλούσαν πολύ εύχρηστα. Άλλα δεν ήταν μερικές ώρες μόνο, που ήθελε ν' αφιερώσει στη Σολάνζ. Εκείνο που επιθυμούσε να της δώσει ήταν ολόκληρη η ζωή του.

— Είπε το δώρο μου για τη νεαρή κυρία, του είπε. Δεν μπορώ να της το δώσω εγώ, γιατί μπορεί να με υποπτευθώ... Δός της το σύ για λογαριασμό μου...

— Δεν θα φύγης, λοιπόν, Μάια;

— Γιατί να φύγω; απάντησε η νέα. Πού άλλου θα είμαι καλύτερα από δω;... Φοβάσαι μήπως λυπηθώ;... Μπα! Μια σκλάβο πρέπει να χαιρέται και να λυπάται μαζί με τους κυρίους της. Όταν βλέ-

Η εξέγησής με τη Μάια δεν παρουσίασε καμία δυσκολία, όπως είχε φοβηθεί ο Στέφεν. Η νέα ήξερε πολύ καλά γιατί ο νεαρός κύριός της την απόφευγε από κάμποσο καιρό και φάνηκε πως καταλάβαινε εκείνα που της έλεγε. Τι μπορούσε, βέβαια, να ελπίζει μια σκλάβο σαν κι' αυτήν; Είχε βάλει όλα της τα δυνατά για να ευχαριστήσει τον κύριο της κι' ήταν ευτυχισμένη γιατί το κατάφερε. Άλλα τώρα θ' αποτραβιόταν στην αφάνεια κι' όλες της οι ελπίδες θα ήταν να τον δει ευτυχισμένο κοντά στη γυναίκα του. Ήθελε τίποτ' άλλο απ' αυτή;

— Μάια, είπε ο Στέφεν, ίσως σκεφθής πως είναι καλύτερο να φύγης από δω. Είναι σωστό, λοιπόν, να σου δώσω τα μέσα για να φτιάξεις μια καινούργια ζωή. Να πάρεις αυτό το σακκούλακι... Έχω μέσα όλες τις οικονομίες μου...

Η Μάια το δέχτηκε. Άλλα δεν κράτησε τα χρήματα. Αγόρασε μ' αυτά ένα ακριβό πανταφί με διαμάντια και το έδωσε στο Στέφεν.

— Είπε το δώρο μου για τη νεαρή κυρία, του είπε. Δεν μπορώ να της το δώσω εγώ, γιατί μπορεί να με υποπτευθώ... Δός της το σύ για λογαριασμό μου...

— Δεν θα φύγης, λοιπόν, Μάια;

— Γιατί να φύγω; απάντησε η νέα. Πού άλλου θα είμαι καλύτερα από δω;... Φοβάσαι μήπως λυπηθώ;... Μπα! Μια σκλάβο πρέπει να χαιρέται και να λυπάται μαζί με τους κυρίους της. Όταν βλέ-

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δέν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

πρόβαλε μ' εξαλλο ύψος. Τρέξτε γρήγορα... Η Σολάνζ ήταν εξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά της. Το αίμα που έτρεχε από την πληγή της είχε βάψει κόκκινο το υψικό της φόρεμα... Η καρδιά της νέας δεν χτυπούσε πια.

Ο Ροζέ Ντομπρέζ κύτταξε σαστισμένος την κόρη του σαν να μην μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Καί, ξαφνικά, ξέσπασε σε λυγμούς.

— Μικρή μου Σολάνζ, ξεφώνισε ο δυστυχισμένος πατέρας. Δεν μ' άκουσ πια;... Ποιος σε χτύπησε;... Και για ποιο λόγο; Ο Ροζέ Ντομπρέζ δεν ήξερε τί να κάνει, πώς να εκφράσει τη λύπη του. Να κλάψει, να φωνάξει, να σωπάσει;

Κι' ο Στέφεν είχε κι' αυτός παραδοθεί στην απέραντη λύπη του. Σκυμμένος πάνω στο άψυχο σώμα της Σολάνζ, το φιλούσε με παραφορά στο πρόσωπο, στα χέρια, στο στήθος...

— Γιατί να το πάθης αυτό, φώναζε, μικρή μου Σολάνζ. Γιατί; Το υψικό σου κρεββάτι ήταν να γίνη το φέρετρό σου; Ποιά μοίρα σου το πρόσταξε; Χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεφτά, ως που οι δυο άντρες να σκεφτούν πως έπρεπε να παραμερίσουν τη λύπη τους για να φροντίσουν να βρουν το δολοφόνο.

— Δεν μπορεί να πήγε μακριά, είπε ο Στέφεν. Θα ξεσηκώσω αμέσως τους ανθρώπους μας και δεν θα ησυχάσω αν δεν τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια... Μείνε κοντά στην αγαπημένη μας νεκρή, πατέρα...

Τη στιγμή εκείνη, η Μάια παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας. Η μικρή σκλάβο έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο και πήγε να σταθεί μπροστά στο Στέφεν.

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

— Δεν είναι ανάγκη να τρέξης μακριά, Στέφεν, του είπε η Μάια. Ο δολοφόνος βρίσκεται εδώ μπροστά σου!...

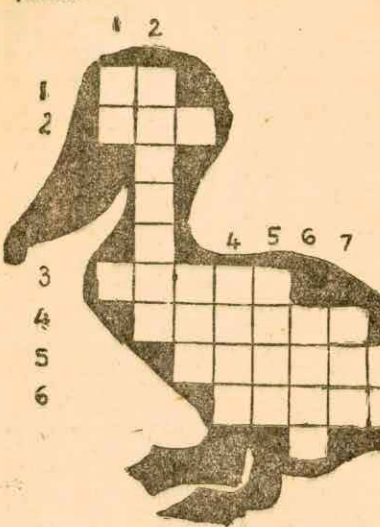
— Δεν είναι ανάγκ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - πτηνό

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήν).
2. Μα' αιδούνται και από ραδιοφώνου.

3. Πτηνό της αυτής οικογενείας με το εικονιζόμενο (δημ.).
4. Μεγαλούπολις της Κίνας.
5. Πόλις της Α. Μακεδονίας.
6. Βέλος.

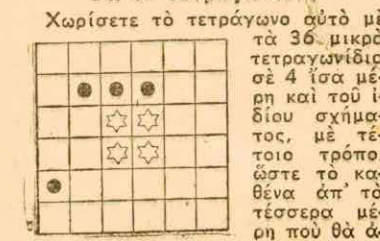
ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Η φράσις που αρχίζει με την λέξι αυτή δεν είναι ποτέ κατηγορηματική.
2. Το πουλί του σχεδίου μας.
3. Ο καθένας.
4. Αποτελούν τους μύς του σώματος μας.
5. Κάθε άρτιο σώμα έχει τέσσερα.
6. Μέρος του ματιού.
7. Το μικρό όνομα περιφήμου αστυνομικού ήρωος.
8. Λουλούδι.

Δ.

Τα χέρια που τεντώνονται
Σταθήτε στο άνοιγμα μιάς πόρτας, ακουμπήστε τις παλάμες σας στο πλαίσιο της, δεξιά κι' αριστερά σας και λίγο ψηλότερα απ' το κεφάλι σας, και σπρώξτε, μ' όλη σας τη δύναμη, προς τα έξω και προς τα πάνω, σαν για να συγκρατήσετε τα πλάγια της πόρτας που τείνουν να πέσουν προς το μέρος σας. Έπειτα από 10 δευτερόλεπτα περίπου, προχωρήστε ένα βήμα, ώστε να βγείτε απ' την πόρτα. Θα παρατηρήσετε τότε ότι, για μια στιγμή, τα χέρια σας θ' ανοίξουν μόνα τους, θα τεντωθούν, δίχως να το θέλετε. Γιατί, απλούστατα, διατηρείται για λίγο η υπερένταση των μυών σας, που κινεί μηχανικά τα χέρια σας. Μπορείτε, αφού κάμετε τη δοκιμή στον εαυτό σας, να στοιχηματίσετε μ' ένα φίλο σας ότι δεν θα κατορθώση, υπ' αυτούς τους όρους, να συγκρατήσει τα χέρια του και να μη τ' άψιξη να τεντωθούν.

Τα 36 τετραγωνίδια

ποτελήται από 9 τετραγωνίδια να περιέχει ένα αστρο κι' ένα μαύρο κύκλο.

Ο ψαράς

Ένας ψαράς είχε κρεμασμένο το άγκιστρο του έξω απ' τη βάρκα του. Ο σπάγγος που κρεμόταν απ' το καλάμι του, είχε μήκος 4 μέτρα, κι' απ' αυτό βουτούσε στο νερό το ένα τέταρτο ακριβώς. Εκεί που ψάρευε, τον πήρε ο ύπνος, και τον ξύπνησε μετά 4 ώρες ένα τίναγμα του άγκιστρου. Όσο κοιμόταν, η θάλασσα ανέβηκε απ' την παλίρροια κατά 20 πόντους. Πόσο μήκος του σπάγγου βρισκόταν έξω απ' το νερό, όταν ξύπνησε ο ψαράς;

Ιστορικά γεγονότα

Τα ιστορικά γεγονότα που αναφέρομε πιο κάτω, συνέβησαν στα μέρη και στα έτη που ακολουθούν (δχι όμως μ' αυτή τη σειρά). Μπορείτε τώρα να βρείτε σε ποιόν τόπο και έτος αντιστοιχεί το κάθε γεγονός:
1) Ο Βασίλειος Ιωάννης υπέγραψε τον Μεγάλο Χάρτη. 2) Ο Μαάμεθ έφυγε για τη Μεδίνα. 3) Η Ζαν ντ' Αρκ έκόκησε ζωντανή. 4) Η Έλαφρά Ταξιαρχία αντιμετώπισε την εξόντωσι. 5) Ο Γουσταύος Αδόλφος δολοφόνηθηκε. 6) Ο Καρλομάγνος έστειλε αυτοκράτορα. 7) Ιδρύθηκε ο Ερυθρός Σταυρός. 8) Ο Μάρκο Πόλο ξεκίνησε για την Κίνα. 9) Η Βαστίλλη έπεσε.
α') Μέκκα, 622. β') Ρώμη, 800. γ') Ρουέν, 1215. δ') Βενετία, 1271. ε') Ρουέν, 1431. στ') Λούτζεν, 1632. ζ') Παρίσι, 1789. η') Μπαλακλάβα, 1854. θ') Γενεύη, 1864.

Το ρολόι

Πολλά χρόνια μετά το θάνατο του πατέρα του, ο Μαρίνος ανακάλυψε μέσα σ' ένα μπαούλο, όπου άσφαλας θα θρυσκόταν από πολλά χρόνια, ένα παλιό ρολόι που οι αριθμοί των ωρών του είχαν ξεθάψει τελείως με την πάροδο του χρόνου.

Ο Μαρίνος βρήκε τους δείκτες του ρολογιού στη θέση που δείχνει η εικόνα μας και προσπάθησε να δη τι ώρα έδειχνε το σταματημένο αυτό ρολόι. Δεν κατάρθωσε όμως να βρή τη σωστή ώρα. Μήπως μπορείτε να τον βοηθήσετε;

Αριθμητικό περίεργο

Πώς μπορείτε, απ' τα ψηφία του αριθμού 12345678, να βρείτε τον αριθμό 9999;

Στοιχειώγριφος

Βουνού μεγάλου αν άπλωσ αποκοπή μόν' ο λαιμός, πρώτο και ρίξτο στο φαί να γοστήμηση πιο πολύ.

Ερωτήσεις

1. Πώς λεγόταν ο τελευταίος Τσάρος της Ρωσίας; 2. Ποιος Τροπικός βρίσκεται βορείως του Ισημερινού; 3. Γιατί η Νήσος του Πάσχα ονομάσθηκε έτσι;

Λεξιγριφος

Της Θράκης κάποια πόλι με σύμφωνο αν ένωσης, γυναίκα φιλοσόφου αρχαίου θα φανερώσης.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η εύφυα των παιδιών

Περίεργες στατιστικές παρτηρήσεις

Η κοινή γνώμη των αγγλοσαξονικών χωρών (μ' όλο που, όπως θα δούμε, δεν πρόκειται μόνο γι' αυτές) δοκίμασε ζωηροτάτη συγκίνησι έπειτα από τη δημοσίευσι των πορισμάτων της έρευνής που έκαμε ο καθηγητής Τόμσον μεταξύ 70.805 παιδιών της Σκωτίας, ηλικίας 11 χρόνων.

Είπε γεγονός ότι, όσο πολυπληθέστερη είνε η οικογένεια, τόσο η διανοητική κατάσταση των παιδιών βρίσκεται πιο χαμηλά, γράφει ο διάσημος Άγγλος ανθρωπολόγος. Στα 70.805 αυτά παιδιά ετέθησαν 76 ερωτήσεις ανάλογες με τη διανοητική ανάπτυξη της ηλικίας των. Να ποιά ήταν τα αποτελέσματα:

α) Τα 7.824 μοναχοπαίδια απάντησαν κατά μέσον όρο στις 42 από τις 76 ερωτήσεις.

β) 15.971 παιδιά, που ανήκαν σε οικογένειες με δύο παιδιά, απάντησαν σε 39 περίπου από τις ερωτήσεις.

γ) Τα παιδιά οικογενειών με τέσσερα παιδιά απάντησαν μόλις σε 35 από τις ερωτήσεις.

δ) Τα παιδιά οικογενειών με όκτώ παιδιά απάντησαν σε 28 από τις ερωτήσεις.

ε) Τα παιδιά οικογενειών με δέκα όκτώ ως δέκα έννεα παιδιά απάντησαν σε 0 — 7 από τις 76.

Το συμπέρασμα βγαίνει μόνο του. Η διανοητική στάθμη κατέρχεται όσο μεγαλύτερος είνε ο αριθμός των παιδιών μιάς οικογένειας.

Παρόμοιες έρευνες έγιναν και σε άλλα μέρη της Άγγλιας, το Μπάθ, τη νήσο του Ράιτ και το Λονδίνο. Όλες απέδωσαν παρεμφερή αποτελέσματα. Στα ίδια συμπεράσματα κατέληξαν και οι έρευνες που έγιναν σε διάφορα αμερικανικά κολλέγια, στο Βέλγιο, την Ολλανδία, τον Καναδά και τη Γαλλία.

Αυτοί οι αριθμοί, συνεχίζει ο διαπρεπής Άγγλος επιστήμων, δεν σημαίνουν αναγκαστικά ότι δεν υπάρχουν πολυμελείς οικογένειες με έξυπνα παιδιά ή, αντίθετα, ολιγομελείς οικογένειες με ήλιθια παιδιά. Άλλ' είνε εκτός πάσης αμφιβολίας ότι η πλειοψηφία των έξυπνων παιδιών ανήκει στις ολιγομελείς οικογένειες (με 1 - 2 παιδιά) και η πλειοψηφία των μετριων παιδιών στις πολυμελείς οικογένειες (με περισσότερα από 4 παιδιά). Τα έξυπνα παιδιά πολυμελών οικογενειών αποτελούν, δυστυχώς, εξαιρέσεις.

Τέτοιες εξαιρέσεις ήταν: ο Ντελακουά (που είχε 4 αδελφούς και αδελφές), ο Φλωμπέρ (6), ο Λαμεναι (6), ο Σατωμπριάν (10), ο Μονταίνος (8), ο Παστέρ (4), ο Λαμάρκ (11), ο Βάγκνερ (9), ο Μασσενέ (21!), ο Τυρέν (9), ο Ζόφρ (11), ο Ρεμπώ (5). Δεν πρέπει, έξ άλλου, να ξεχάσουμε τον Ναπολέοντα, που είχε 12 αδελφούς και αδελφές, όπως αναφέρει ο ίδιος στα «Απομνημονεύματα της Αγίας Ελένης», εξυμνώντας κομπαστικά τις αναπαραγωγικές ικανότητες της μητέρας του. «Απόχρησε δεκατρία παιδιά, γράφει και θα μπορούσε ν' αποχτήσει πολύ περισσότερα, αν δεν έμενε χήρα σε ηλικία 30 περίπου ετών».

Οι επιστήμονες που ασχολήθηκαν μ' αυτό το πρόβλημα δεν κατάρθωσαν ως σήμερα να εξηγήσουν που οφείλεται η πτώσις του διανοητικού επιπέδου των παιδιών που προέρχονται από πολυμελείς οικογένειες. Κατά κανόνα, η εξασθένησι γίνεται μεγαλύτερη όσο αυξάνει ο αριθμός των παιδιών. Π.χ. το πρώτο παιδί μιάς πολυμελούς οικογένειας είνε εξυπνότερο από το δεύτερο, αυτό πάλι από το τρίτο, κ.ο.κ.

Τα πρώτα παιδιά που προέρχονται από γονείς νέους και υγιείς είνε συνήθως ευφύεστερα από εκείνα που γεννιούνται κατόπιν. Αντίθετα, όταν οι γονείς είνε μεγάλης ηλικίας ή έχουν κλονισμένη υγεία, τα πρώτα παιδιά τους έχουν συνήθως μετρία εύφυα, ενώ εκείνα που γεννιούνται κατόπιν είνε κατά πολύ ευφύεστερα.

Η εξήγησις αυτού του φαινομένου είνε η ακόλουθη: Δυο γονείς νέοι και υγιείς αντιμετώπιζουν με θάρρος κι' εμπιστοσύνη τη ζωή και δίνουν στα παιδιά τους το καλύτερο μέρος του εαυτού του. Μέναν και, όμως, έπέρχεται η κούρασις και όχι σπάνια η απογοήτευσις, πράγμα που επιδρά στη διανοητική κατάσταση των παιδιών που γεννιούνται κατόπιν. Αντίθετα, δυο γονείς ηλικιωμένοι ή μη υγιείς δεν έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και δεν αντιμετώπιζουν τη ζωή με το ίδιο θάρρος όσο δυο νέοι και υγιείς. Αυτή η διατακτική στάσις τους, η αμφιβολία για τις ίδιες τις δυνάμεις τους, κτλ. κάνει ώστε τα πρώτα παιδιά τους να υστερούν στο κεφάλαιο της εύφυας. Με τον καιρό, όμως, οι γονείς ανακατούν την εμπιστοσύνη στον εαυτό τους, γιατί βλέπουν πως δεν ήταν τόσο ανίκανοι για τη ζωή όσο φαντάζονταν και για το λόγο αυτό τα παιδιά που αποκτούν κατόπιν είνε πιο έξυπνα από τα πρώτα.

Η κακιά μητριά

Το παρμιουάκι σας

Μιά φορά κι' ένα καιρό ήταν δυο αγαπημένα αδέρφια: ο Γιάννης κι' η Μάρω. Οι γονείς τους τ' αγαπούσαν, μα όταν πέθανε η καύμενη ή μάνα τους, ο πατέρας τους παντρεύτηκε μιά σκληρή κι' άκαρδη γυναίκα, που είχε φίλο της έναν τρομερό Δράκοντα.

Μιά μέρα που ο πατέρας των παιδιών είχε βγη στο κυνήγι, η μητριά τους ρώτησε τον Δράκοντα, που είχε τρέξει στο σπίτι να περάση τη μέρα μαζί της:

— Τί θές να σου μαγειρέψω, Δράκοντά μου, για να φάς και να ευχαριστηθής;

— Ο πιο καλός μεζές για μένα, είπε ο Δράκοντας, είνε το ανθρώπινο κρέας.

— Για το χατήρι σου, του απάντησε η σκληρόκαρδη μητριά, θα σφάξω τα δυο προγόνια μου και θα σου τ'α μαγειρέψω να τ'α φάς.

Άρπαξε άμέσως ένα μαχαίρι κι' άρχισε να το τροχίζει τραγουδώντας:

— Τρόχα - τρόχα, ακόνι μου, τρόχα το μαχαίρι αυτό, Για της Μάρως το λαιμό.

Τρόχα - τρόχα, ακόνι μου, τρόχα το μαχαίρι αυτό για του Γιάννου το λαιμό!...

Η Μάρω, που ήταν εκεί κοντά κρυμένη και την άκουσε, έτρεξε, βρήκε τον αδερφό της και του είπε:

— Σήκα, αδερφούλη μου, Γιάννο, να φύγουμε, γιατί η μητριά μας άποφάσισε να μας σφάξει και τα δυο σαν αρνιά!

Τρομαγμένα τα δυο αδέρφια βγήκαν από το σπίτι κι' άρχισαν να τρέχουν προς το δάσος. Τρέχανε, και χτυπούσε η καρδούλα τους απ' την τρομάρα τους.

Όταν φτάσανε στα κατάβαθα του δάσους βρήκαν μπροστά σε μιά μεγάλη αρκούδα, που βογγούσε βαρεία άκουμπισμένη στον κορμό μιάς βελανιδιάς.

Τα δυο αδέρφια τρομάξανε και θέλησαν να φύγουν. Μα η αρκούδα τους μίλησε μ' ανθρώπινη φωνή και τους είπε:

— Σταθήτε, μη φοβόσαστε. Είμαι μιά άρχοντοπούλα που με καταράστηκε μιά μάγισσα να γίνω αρκούδα δέκα δόκληρα χρόνια... Ο χρόνος αυτός είνε ο τελευταίος της κατάρας. Έλάτε κοντά μου και βγάλτε μου το άγκάθι που έχει τρυπήσει το μπροστινό μου πόδι. Κάμετε το καλό και θα βρήτε καλό στο δρόμο σας.

Τα δυο αδέρφια ξεθάρρεψαν κι' ο Γιάννος τράβηξε το μεγάλο άγκάθι από το μπροστινό πόδι της αρκούδας.

— Την εύχη μου ναχέτε, τους είπε εκείνη. Τραβάτε το δρόμο σας και η εύχη μου θα σας συνοδεύει. Μονάχα μην πihτε νερό απ' τις λακκούβες πουχουν άνοιξει στη λάσπη τα πόδια των ζώων.

Ο Γιάννος, που ήταν ο μικρότερος, δίψασε, μα δεν εύρισκε πουθενά να πιη νερό κι' άρχισε να κλαίει.

Μα όσο κι' αν προχωρούσαν νερό δεν εύρισκαν, ώσπου έφτασαν σ' ένα μέρος που η γη ήταν ύγρη και στις πατημασιές των ζώων που είχαν περάσει είχε μαζευτεί λίγο θολό νερό.

Ο Γιάννος θέλησε να σκύψη και να πιη, μα η Μάρω τον κράτησε. Σε μιά στιγμή όμως της ξέφυγε και τυφλωμένος όπως ήταν απ' τη δίψα, έσκυψε κι' ήπιε το λίγο νερό που ήταν μαζεμένο σ' άχναρία πουχων σχηματιστή στη γη, από τα πόδια ενός μεγάλου λαγωνικού.

Την ίδια στιγμή ο καύμενος ο Γιάννος

Η όρφανή φωλιά

Το ποιηματάκι σας

«Κρυών' η φωλιά μας έβράδυσσ' η μέρα, δεν ήρθες ακόμα, μητέρα, μητέρα!

Να μη μάς αφήσης Τη νύχτα εδώ πέρα, τί κρύο, τί φόβος, μητέρα, μητέρα!»

« — Γλυκά ζεσταθήτε στα νάστε κοντά μου το ένα με τ' άλλο, παιδιά μου, παιδιά μου!

Στο δίχτυ πιασμένη χτυπά τα φτερά μου στο Θεό σας αφήνω, παιδιά μου, παιδιά μου!»

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

μεταμορφώθηκε σε σκύλλο.

Η Μάρω βλέποντας το κακό πουπάθε ο αδερφούλης της άρχισε να κλαίει και να τραβά τα μαλλιά της.

— Γιάννο, αδερφούλη μου, γιατί να μην άκούσης τη συμβουλή που μας έδωσε η καλόκαρδη, η μαγεμένη Άρκουδα; Τί θα γίνουμε τώρα αδερφούλη μου;

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά τους η μαύρη Άρκουδα και είπε στην Μάρω:

— Μην κλαίς, κόρη μου, ο αδερφός σου θα μείνη προσωρινά λαγωνικό, αλλά θαχ ανθρώπινη λαλιά. Κι' όταν μπορέση με τη φωνή του — την ανθρώπινη — να κάνει μιά καρδιά που οι περιστάσεις την έκαναν σκληρή να ξαναγίνει τρυφερή, άμέσως θα ξαναπαρή τη πρώτη του μορφή.

Χάθηκε η Άρκουδα και τα δυο αδέρφια άρχισαν να γυρίζουν στο δάσος κλαίγοντας.

Κράτησε μέρες αυτό ώσπου ένε πρώι ο πατέρας των δυο παιδιών που είχε βγη κυνήγι συνάντησε μπρος του έναν μεγαλόσωμο λύκο. Το τουφέκι του ήταν άδειανό κι' ο λύκος τοιμαζόταν να του ριχτή και να τον κατασπαράξει.

— Θεέ μου, λυπήσου με!... φώναξε. Τη στιγμή αυτή ένα ωραίο λαγωνικό πετάχτηκε μέσα απ' τα χαμόκλαδα, άρπαξε το λύκο απ' το λαιμό και τον έπνιξε.

Συγκινημένος ο κυνηγός έσκυψε κι' άρχισε να χαϊδεύη το λαγωνικό ψιθυρίζοντας:

— Καλό μου λαγωνικό, μου έσωσες τη ζωή!...

Τότε το λαγωνικό κάρφωσε τα μάτια του άπάνω του και του είπε με λυπημένη φωνή:

— Πατέρα, είμαι το παιδί σου. Είμαι ο Γιάννος σου!...

Και του διηγήθηκε όλη την ιστορία του. Η καρδιά του πατέρα του, πουχε γίνει τον τελευταίο καιρό σκληρή, μαλάκωσε εαφνικά. Αγκάλιασε το λαγωνικό κι' άρχισε να το φιλή.

— Παιδί μου, Γιάννο μου!...

Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Πού πήγε ο κ. Άνανίας

Η ιστοριούλα σας

Ο μικρός Νίκος παίζει έμπρός στο σπίτι του κ. Άνανία, που βρίσκεται πλάι στο δικό τους.

Σε μιά στιγμή τον πλησιάζει ένας άγνωστος κύριος και τον ρωτάει:

— Δεν μου λές, μικρέ μου, ο κ. Άνανίας είνε έπάνω;

— Όχι, κύριε, άπαντά ο Νίκος διακόπτοντας το παιχνίδι του. Έφυγε πριν από λίγη ώρα και πήγε στο Νεκροταφείο...

— Θα γυρίση άραγε γρήγορα;

— Δεν πιστεύω, κύριε, γιατί πήγε... να τον θάψουν!...

MIKY MAOYΣ

Χιονόμωρ

Ο κ. Τσιγκουνόπουλος με τον γυιό του παρακολουθούν μιά κηδεία.

— Πατέρα, που τον πάνε αυτόν; ρωτάει ο μικρός Τσιγκουνόπουλος.

— Εκεί, παιδί μου, που δεν υπάρχει ούτε φαί, ούτε πιτό, ούτε καρέκλες, ούτε τίποτα...

— Όστε τον πάνε σπίτι μας, πατέρα!...

Ντινιτής. — Μαμάκα, ήσουν στο σπίτι όταν γεννήθηκα;

Μαμά. — Όχι, Ντινιτή, ήμουνα στο σπίτι της γιαγιάς.

Ντινιτής. — Τί έκπληξι, έ, μαμάκα, όταν γύρισες στο σπίτι και με βρήκες!

Ο δάσκαλος κ. Κατραπακιάς άδικα προσπαθεί να δώση να καταλάβη ένας μαθητής μιά πράξι μαθηματική.

— Έλα δώ, παιδί μου, του λέει στο τέλος. Πάρε αυτά τα χρήματα και πήγαινε ν' αγοράσης λίγο μυαλό απ' το χασάπη.

— Να πώς είναι για σας, δάσκαλε; ρωτάει ο μαθητής.

Κοκκάλο ο δάσκαλος.

Ο μικρός Άλέκος ρωτάει τη μαμά του, η οποία άνοιάζεται Μαρία:

— Μαμά, Μαρία το αν πως γράφεται;

— Με γιάτα, δεν τ' έρεεις;

— Ναι, μα έγω δεν λέω για το δικό σου όνομα, μαμά, αλλά για τη μαγειρίσά μας τη Μαρία.

ΠΑΣΤΕΣ ΠΙΝΚΑ ΤΑΥΙΟΥ ΠΑΡΤΟ ΚΡΕΜΙΕΤ

Το παιδί μου, Γιάννο μου!...

Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Το παιδί μου, Γιάννο μου!...

Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Το παιδί μου, Γιάννο μου!...

Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Το παιδί μου, Γιάννο μου!...

Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Το παιδί μου, Γιάννο μου!...

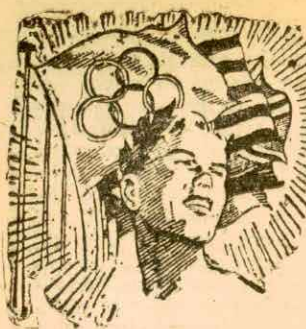
Ο Γιάννος πήρε άμέσως την ανθρώπινη μορφή του και φώναξε και τη Μάρω. Ο πατέρας τους έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Την ίδια μέρα έδωσε απ' το σπίτι τη γυναίκα του, την κακιά μητριά, κι' έζησε τρισευχισμένα με τ' αγαπημένα του παιδιά.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

απα-
ιδ οί πιδ
ους, πιδ
πραγμα-

... ..

Οι καλύτεροι κολυμβηταί και κολυμβήτριες του '49

Οι διάφορες επιδόσεις τους

Οι καλύτεροι κατά το 1949 Έλληνες κολυμβηταί και κολυμβήτριες και οι αποδόσεις των ήταν οι εξής:

Στά 100 μ. έλευθ. ο Κ. Χατζηκυριακάκης (Έθν.) κατέρριψε να καταρρίψει δύο πανελλήνια ρεκόρ των 200 μ. με 2'29"6 και των 500 μ. με 7'03"8 και να σημειώση 1'02"7 στα 400 μ. και 5'32" στα 400 μ. Ο Κ. Παπαδόγιαννης (Ολυμπ.) σημείωσε 1'03"1 στα 100, 2'33" στα 200 και 5'49"7 στα 400 μ. Ο Αλ. Ζήσιμος (Π.Φ.) κατέρριψε τα ίδια του ρεκόρ στα 800 και 1.500 μ. με τελικούς χρόνους 11'37" και 22'04"6.

Ο Ανδρέας Γαρυφαλός (Έθν.) πέτυχε 5'41"8 στα 400 μ. και 2'32"8 στα 1.500 μ. Ο Θαν. Φούντης (Έθν.) σημείωσε 24"26"2 στα 1.500 μ., που τον κατατάσσει τρίτο στο τιμητικό πίνακα του 1949.

Ο Ι. Μελανοφίδης (Π.Φ.) σημείωσε 1'19"8. Ο Ανδρέας (Μυτ.) σημείωσε 1'23"9. Ο Δεβελιάδης (Π.Φ.) σημείωσε νέον πανελλήνιο ρεκόρ στα 200

Ο Διεθνής ΧΗΜΙΒΟΛ

ύπτως με 3'16"4. Οι Βασιλάκος και Ζωγράφος (Αρ. Θεσ.) άξιζι ευρύτερα εξέλιξως.

Δύο έφετεινες αποκαλύψεις του προσθίου ο Τσούκας (Ολ.) και ο Ν. Μαρκογιάννης (Έθν.) σημείωσαν 3'06"8 (νέον πανελλήνιο ρεκόρ) και 3'10"5. Ο Τσούκας επέτυχε πανελλήνιο ρεκόρ και στα 300 προσθίως με 5'03"5. Στους Διεσυμαχικούς του Λονδίνου ο Μαρκογιάννης έκανε αρίστη εμφάνιση στις 200 γάρδες προσθίως, όπου ηλθε πέμπτος με 2'48"4. Ο Κυπριώτης (Ηρακλ. Θεσ.) πέτυχε 3'10"8. Ο παλαίμαχος Τρικλητήρας (Πατρ.) 3'12"8. Ο Μαρκογιάννης (Π.Φ.) 3'13"4. Εκπληξεί της χρονιάς ήταν ο Τελώνης (Ολ.) με τα 2'36"6 στα 200 έλευθ. (νέον πανελλήνιο ρεκόρ), Γ. Σιδωράς (Π.Α.Ο.) με τα 5'46"2 στα 400 μ., ο Γερακαράκης με τα 1'26"8 στα 100 μ. ύπτως, ο Μητσάτσος (Ολ.) με τα 3'14"5 στα 200 προσθίως, ο Μουκίδης (Πατρ.) με τα 5'47"7 στα 400 μ. έλευθ. ο Παπαγιαννόπουλος (Πατρ.) με τα 3'16"8 στα 200 μ. προσθίως, ο Δ. Μακρής (Έθν.) με τα 2'51"8 στα 200 μ., ο Α. Παλαιολόγος (Μυτ.) με τα 3'11"1 στα 50 μ. έλευθ., 1'13"6 στα 100 έλευθ. και 1'30"3 στα 100 προσθίως, ο Ε. Μακρόης (Έθν.) με τα 32"4 στα 50 μ., 1'15"7 στα 100 και 41"7 στα 50 μ. ύπτως, ο Παναγιώτου (Ε.Α.) με τα 32"5 στα 50 μ., 1'15"9 στα 100 μ. και

42"2 στα 50 ύπτως, ο Στεφανάκης (Ολ.) με τα 41"6 στα 50 προσθίως και 1'31"9 στα 100 προσθίως, οι αδελφοί Διακάτοι (Ολ.) με τα 41"4, ο Παπαγιαννόπουλος (Πατρ.) με 1'31"7 στα 100 προσθίως, και 41"6 στα 50 μ. προσθίως.

Τα ρεκόρ της Λίλης Κατεργάρη (Π.Φ.) στα 100 μ. έλευθ. με 1'18"7, στα 200 μ. έλευθ. με 3'00"3, στα 300 μ. έλευθ. με 4'43"3, στα 400 μ. με 6'21"8, στα 100 μ. ύπτως με 1'42"5 δικαιωματικά της χαρίζουν τον τίτλο της καλύτερας Έλληνίδος κολυμβήτριας. Η Ρούπα Ρουμπέν (Π.Φ.) μπορεί να εξελιχθή στην ταχύτερη κολυμβήτρια στα 100 μ. Η Τούλα Καλογερά (Π.Α.Ο.) πέτυχε, έτος, 38"3 στα 20 μ., 1'29"2 στα 100, 7'20"4 στα 400 μ., 1'58" στα 100 ύπτως και 1'54"1 στα 100 προσθίως ήταν οι επιδόσεις της. Η Α. Μπαρδής (Π.Φ.) 1'31"1 στα 100 και 7'25" στα 400 μ. Η Αμαζοπούλου (Βολ.) σημείωσε 1'30"8 στα 100 μ. και 7'08"7 στα 400 μ. Η Μερτίνα (Έθν.) επέτυχε 1'34"8 στα 100 μ., 7'37"9 στα 400 μ., 1'55" στα 100 ύπτως και 1'56"4 στα 100 προσθίως.

Η Πανελληνιονίκης Κανάνη (Μυτ.) στα 100 ύπτως σημείωσε τον καλύτερο της χρόνο 1'43"4. Η Κορασίς Βουκαλίδου (Έθν.) επέτυχε τον καλύτερο χρόνο στα 100 προσθίως στην κατηγορία γυναικών με 1'46"6. Η Παπασπύρου (Πατρ.) σημείωσε νέον πανελλήνιο ρεκόρ στα 50 ύπτως κορασιδών με 46"7. Η Βούλγαρη (Ου. Αντ.) 39" στα 50 μ. έλευθ. και τον ίδιο χρόνο η Λαμπρινού (Π.Α.Ο.). Η πρώτη όμως κατέρριψε και το πανελλήνιο ρεκόρ των 50 μ. προσθίως με 44"2.

Απ' τις νεαρές κολυμβήτριες που διεκρίθησαν θ' αναφέρουμε ακόμη: Στα 50 μ. έλευθ. την Κουκά (Ολ.) με 39", Παπασπύρου (Πατρ.) 39"3, Ψυχούλη (Β) 40"5, Αναστασιάδου (Π.Φ.) 41", Πηχών (Έθν.) 42"1. Στα 50 μ. ύπτως την Παπασπύρου (Πατρ.) 46"7, Κουκά (Ολ.) 52"1. Νικοπούλου (Βολ.) 53"5, Λαμπρινού (Π.Α.Ο.) 55"2, Παπασώνη (Π.Φ.) 55"2, Πηχών (Έθν.) 56"8. Στα 50 προσθίως την Ψυχούλη (Β) 47"6, Βουκαλίδου (Ε) 48"6, Σιάνου (Πατρ.) 50"3, Κοντογιάννη (Ολ.) 52"7. Η Τσαγιώτου (Πατρ.) σημείωσε 52"6 και 1'54"1 στα 100 προσθίως. Στο τελευταίον αγώνισμα διεκρίθησαν και οι Παπαθανασίου (Ηρ.) 1'50", Ρηγοπούλου (Πατρ.) 1'50"7, Βαγιανού (Αρ.) 1'52", Βελισσαρίου (Μυτ.) 1'52"1.

Στις καταδύσεις ανδρών εκυρίαρχησαν οι Λυπητέρους (Ε), Κωνσταντάρας (Π.Α.Ο.), Βαγιανός (Αρ.) και Γεωργιούλης (Πανελ.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

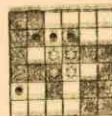
Σταυρόλεξο - πτηνό

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΑΠ. 2. ΝΕΑ. 3. ΠΑΠΙΑ. 4. ΝΑΝΚΙΝ. 5. ΣΕΡΡΑΙ. 6. ΣΑΙ-ΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΑΝ. 2. ΠΕΛΕΚΑΝ. 3. ΠΑΣ. 4. ΙΝΕΣ. 5. ΑΚΡΑ. 6. ΙΡΙΣ. 7. ΝΑΤ. 8. ΙΑ.

Τα 36 τετραγώνια

Το τετράγωνο πρέπει να χωριστή όπως δείχνει το σχέδιο που παραθέτουμε.

Ψ ψαράς

Τρία μέτρα, όπως και στην όρχη. Γιατί, όσο ανέβαινε η θάλασσα, άλλο τόσο ανέβαινε κι η βάρκα, επομένως δεν βυθιζόταν περισσότερο στο νερό ο σπάγγος.

Ιστορικά γεγονότα

Να ή αντιστοιχία ιστορικών γεγονότων. (αριθμοί) με τόπους και έτη (ψηφία): 1 — γ, 2 — α, 3 — ε, 4 — η, 5 — στ, 6 — β, 7 — θ, 8 — δ, 9 — ζ.

Το ρολόι

Η μόνη ώρα που μπορεί να δείχνει το ρολόι με την διάταξη που έχουν οι ώρες είναι η 12.00.

Αριθμητικό περιεργό

Προσθέτοντας τα τέσσερα πρώτα ψηφία στη σειρά με τα τέσσερα τελευταία ανάποδα, δηλαδή:

1 2 3 4
8 7 6 5
9 9 9 9

Στοιχειώδεις

ΑΤΛΑΣ — ΑΛΑΣ

Ερωτήσεις

1) Νικόλαος. 2) Τού Καρκίνου. 3) Γιατί ανακαλύφθηκε την ημέρα του Πάσχα του 1501.

Λεξιγριφός

Ξανθίππη (Ξάνθη — Πί).

Η λύσις του 248ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ. 2. ΕΥ — ΑΛΜΗ — ΙΟΣ — ΣΥ. 3. ΡΥΤΙΣ — ΛΕΠΤΑ. 4. ΑΡΑ — ΟΘΥΣ — ΡΕ. 5. ΤΣΕ — ΕΣΩ — ΕΑΝ — ΤΟΜ. 6. ΔΗ — ΝΑΤ — ΣΩΝ — ΝΟΡ — ΜΕ. 7. ΑΣΣΑΜ — ΝΑΤΑΛ. 8. ΤΣΑΠΙ — ΚΡΕΜΑ. 9. ΛΑ — ΟΣΑ — ΕΙ. 10. ΚΑΝ — ΕΥ — ΑΕ — ΜΑΣ. 11. ΗΧΗΡΑ — ΟΡΑΜΑ. 12. ΣΑ — ΑΣΚΙ — ΤΑΣΙ — ΕΝ. 13. ΡΟΣ — ΑΛΚΑΖΑΡ — ΣΟΛ. 14. ΥΝΙ — ΕΙΛΩΣ — ΧΗΝ. 15. ΦΑΣΙΣ — ΕΘΙΜΑ. 16. ΟΙ — ΦΙΑΤ — ΙΩΤΑ — ΑΜ. 17. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΑΕΡΑ — ΔΑΒΑΚΗΣ — ΥΦΟΣ. 2. ΣΥΡΤΗΣ — ΑΧΑΡΝΑΙ. 3. ΤΑΣ — ΣΤΑΝΗ — ΟΙΣ. 4. ΑΙ — ΕΝΑΣ — ΡΑΣ — Φ. 5. ΕΛΣΗ — ΑΜΑΛΙΑΣ — ΟΣΙΑ. 6. ΑΜ — ΕΤ — ΠΑ — ΚΑ — ΑΝ. 7. ΑΗΝΟΣ — ΧΙ — ΕΠΙΛΕΚΤΑ. 8. ΘΩΣ — ΟΥ — ΚΙ. 9. ΝΤΟΡ — ΩΤΙΣ — ΣΜΑΛΤΟΝ. 10. ΥΕΝ — ΑΑ — ΖΩ. 11. ΚΙΣΣΑ — ΕΚ — ΕΚΤΑΣΕΙΣ. 12. ΝΝ — ΡΕ — ΑΡ — ΩΜ. 13. ΣΟΛΑ — ΟΝΕΙΔΟΣ — ΦΕΤΑ. 14. ΣΕ — ΤΡΑΜ — ΡΙΣ — ΘΑ. 15. ΠΡΟ — ΤΑΓΜΑ — ΟΧΙ. 16. ΣΤΕΜΑ — ΑΜΕΛΗΜΑ. 17. ΡΥΑΞ — ΕΛΒΑΣΑΝ — ΝΑΜΑ.

Η θεραπευτική αξία των αρωμάτων

Η αρωμαθεραπεία και η ομοιοπαθεία

Αφηγούνται ότι ο Γκυ ντε Μωπασσάν, κατά την παραμονή του στη Βόρειο Αφρική, έδρασε εξαιρετική ευχαρίστηση, αναπνεύοντας τις βρωμέρες απόνοιες που αναδίδαν τα στενοσόκια της Τυνιδος. Έτσι ήρεμοι σαν τα νεύρα του και οι πένθιμες σκέψεις απομακρύνονταν από το μυαλό του. (Ο μεγάλος Γάλλος διηγηματογράφος ήταν, ως γνωστόν, νευροπαθής). Προκειται, βέβαια, για μια ανωμαλία εξαιρετική. Ο ύγινης και ισσορροπημένος άνθρωπος διψάει για καθαρόν αέρα και, αντίθετα, αισθάνεται έντονη αποστροφή για τις βρωμέρες αναθυμιάσεις. Από την πανάρχαια εποχή, άλλωστε, απροσπάθησε πάντοτε να διώξη αυτές τις δυσάρεστες οσμές με άλλες ευχάριστες, γνωστές με το γενικό όνομα «αρώματα». Αυτή η προσπάθεια της έσυνδεσε με τον δυσαρεστών όσμον συστηματική και με τον καιρό κι αποτέλεσε τη βάση της σημερινής επιστήμης της απολυμανσως. Στην εποχή μας, η μελέτη της επιδράσεως που έχουν οι οσμές στον οργανισμό μας ωδήγησε στη δημιουργία δύο ξεχωριστών κλάδων της θεραπευτικής, που είναι γνωστοί με τα ονόματα της αρωματοθεραπείας και της ομοιοπαθείας.

Έχει εξακριβωθεί ότι τα αρώματα, εκτός από την οσμή τους, έχουν ιδιότητες αντιοξειδωτικές, αντισηπτικές και, σε μερικές περιπτώσεις, έπουλωτικές. Η έσσανς της λεβάντας π. χ. έχει μεγάλη αντισηπτική και έπουλωτική δύναμη. Οι ιδιότητες αυτών των αρωμάτων έξηγούνται από το γεγονός ότι η σύστασις τους είνε ορμονικής φύσεως.

Η ομοιοπαθεία ήταν γνωστή από την αρχαιότητα εποχή. Οι Κινέζοι γιατροί έδιδαν ότι μια ευχάριστη οσμή υποβοηθεί τη γενική υγεία, και ότι, αντίθετα, μια δυσάρεστη οσμή είνε φορέας νοσούντων μισμάτων και μάς προειδοποιεί στην ασθένεια. Ένας πάμπρος, έξ άλλου, που βρέθηκε στον τάφο του Ραμσή του Β' αναφέρει ότι «ο Φαραώ είχε πάντα μεγάλη αφρόνια αρώματων στο ανάκτορό του, έτσι που κανείς από τους ανθρώπους του περιβάλλοντός του δεν αρρώσταινε ποτέ». Οι Έβραίοι αποκάλεσαν τον τράγο «αποδιοπομπαίο», έξ αφορμής της έντονης και χαρακτηριστικής οσμής του, που, κατά τη γνώμη τους, έλκυε πάνω του όλες τις ασθένειες του σώματος και της ψυχής. Οι Έλληνες, έξ άλλου, ήξεραν την ευεργετική επίδραση που είχαν οι αναθυμιάσεις καίσιμων εωδών φυτών.

Πιο έκδηλη και σημαντική είνε η επίδρασις που έχουν τα αρώματα στον έγκεφαλο και το νευρικό σύστημα. Το γαρύφαλλο και το μαράθο διεγείρουν τις διανοητικές δυνάμεις. Το άρωμα της ακακίας καταπραύνει τις νευρικές κρίσεις. Η «σερίνγκα» αναστατώνει το μυαλό και τις καρδιές. Τα καστορίον (ούσια που βγαίνει από τους κοιλιακούς αδένες του κάστορος) και η κομμορητή έχουν αντισπασμωδικές ιδιότητες. Διάφορα αρώματα καταπολεμούν την άπνία. Οι αναθυμιάσεις καίσιμων φυλλών αψινθιάς ή γλυκάνισου καταπραύνουν τους πόνους των δοντιών, των αυτιών, κλπ.

1.775.000
Το ραδιόφωνο που
μεσουρανεί
Ευκολίες πληρωμής
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Αγ. Θεοδώρων 3

για τον καθαρισμό της ατμόσφαιρας από τα μiasmata διαφόρων επιδημικών ασθενειών. Πιο κοντά σε μας, ο βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ' είχε υποβληθεί από τους γιατρούς του σε μια έντονη ομοιοπαθεία, που είχε ευεργετικά αποτελέσματα.

Αλλ' οι έμπειρες γνώσεις των παλαιότερων εποχών συστηματοποιήθηκαν με τον καιρό και συμπληρώθηκαν με νεώτερες έρευνες, σε τρόπο που η σημερινή επιστήμη κατέχει έναν πολύτιμο κώδικα της θεραπευτικής αξίας των διαφόρων αρωμάτων. Μερικά απ' αυτά έχουν κατευναστικές και αντισηπτικές ιδιότητες. Στην κατηγορία αυτή υπάγεται το άρωμα του αψεντιού, του γλυκάνισου και όλων των παραγώγων των. Αλλά αντίθετα, έχουν διεγερτικές ιδιότητες και επιδρούν κυρίως στα αισθητήρια νεύρα. Τέτοια είνε: το «άμπρ», ο μόσχος και το άρωμα της φασκομηλιάς. Τα αρώματα αυτά ένδυναμώνουν επίσης και συγκρατούν την καρδιά. Αλλά αρώματα, όπως το αιθέρος, της λεβάντας, του γαρύφαλλου, της «βερβένη», κλπ. έχουν τονωτικές και δυναμωτικές ιδιότητες. Η καμφορά, το λιβάνι, το άρωμα της πορτοκαλλιάς, κλπ. έχουν καταπραυντικές ιδιότητες.

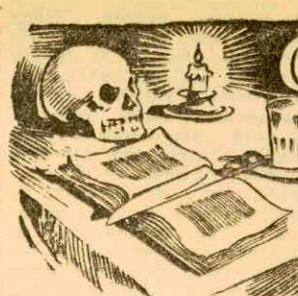
Μερικά άτομα, όταν μυρισθούν βιολέττες ή φλούδες πορτοκαλλιάς χωνεύουν καλύτερα. Η σέσις, άλλωστε, μεταξεί πέψως και αρωμάτων είνε αναμφισβήτητη, γιατί έχει αποδειχθεί ότι ένα άτομο νηστικό είνε πιο εύαίσθητο στις οσμές από ένα άλλο, που έχει γεμάτο το στομάχι του.

Αλλά αρώματα κάνουν πιο βαθεία την αναπνοή. Είνε γνωστό π. χ. ότι οι πασχοντες από νοσήματα του αναπνευστικού συστήματος βλέπουν σημαντική καλύτερευσις της καταστάσεως των έπειτα από παραμονή μερικόν μηνών σε μερμό όπου υπάρχουν πεύκα και έλατα.

Οι χωρικοί, έξ άλλου, σε πολλά μέρη, όταν είνε συνωχόμενοι, καίνε μέσα στο δωμάτιό τους, έξά φύλλα κέδρου, πασταλιζοντάς τα με ζάχαρη.

Από τ' άλλο μέρος, έχει αποδειχθεί ότι η νυχτερινή οσμή που έχει το άγκιρκλημα προκαλεί αναπνευστικές διαταραχές, που μπορεί να φτάσουν μέχρι λιποθυμίας. Αντίθετα, η οσμή του δεινρολίδανου έχει τονωτικές ιδιότητες. Το μυριόφυλλο καταπραύνει τις κρίσεις του άσθματος. Αναφέρονται, έξ άλλου, περιπτώσεις έπιμολσεως πνευμονικών οιδημάτων, έπειτα από μια παραμονή σε ατμόσφαιρα υπερπληρωμένη με άρωμα βενζόνης.

Πιο έκδηλη και σημαντική είνε η επίδρασις που έχουν τα αρώματα στον έγκεφαλο και το νευρικό σύστημα. Το γαρύφαλλο και το μαράθο διεγείρουν τις διανοητικές δυνάμεις. Το άρωμα της ακακίας καταπραύνει τις νευρικές κρίσεις. Η «σερίνγκα» αναστατώνει το μυαλό και τις καρδιές. Τα καστορίον (ούσια που βγαίνει από τους κοιλιακούς αδένες του κάστορος) και η κομμορητή έχουν αντισπασμωδικές ιδιότητες. Διάφορα αρώματα καταπολεμούν την άπνία. Οι αναθυμιάσεις καίσιμων φυλλών αψινθιάς ή γλυκάνισου καταπραύνουν τους πόνους των δοντιών, των αυτιών, κλπ.

Τραγικό Διήγημα

Η ζήλεια του χιμπαντζή

Όταν έκανα τη συλλογή αυτή των πιθήκων — άρχισε να μου διηγήται ο δόκτωρ Έβανς — δρiskoμουν στη Κουάλλα Μπαϊν Μπαϊν, μαζί μ' ένα Γάλλο φίλο μου, που τον γνώρισα τυχαία εκεί. Ονομαζόταν Λωράν κι ήταν καλός άνθρωπος. Έλεγαν πως είχε δραπετεύσει από τα κάτεργα της Νέας Γουιάνας, αλλά ήταν θαυμασμός κυνηγός κι αυτό έφτασε για να συνδεθώ στενά μαζί του. Ο άνθρωπος αυτός είχε στο στήθος του έναν τεράστιο χιμπαντζή, το Μπόμπο, που τον είχε πιάσει όταν ήταν μικρός και τον μεγάλωσε σαν παιδί του. Ήταν η μοναδική του αγάπη. Ο Μπόμπο είχε δικό του δωμάτιο, με κρεβάτι και σεντόνια. Σαπλωνόταν το θράδυ για να σηκωθεί το πρωί, να πλύνει τα πιάτα, να σεβόρη το ταβάνι και να καπνίση το πούρο του μαζί με το Λωράν. Πολλές φορές μου έτυχε να δω τον παράξενο αυτό πιθήκο να πέφτει στην πολυθρόνα και να ξεκαρδίζεται, όταν ο φίλος μου έλεγε κανένα άστειο. Όχι, ο Μπόμπο δεν ήταν ζωό, ήταν άνθρωπος που κάποια ιδιοτροπία της φύσεως τον έκανε θηρίο. Δεν μπορούσε να είνε διαφορετικά. Γιατί ήξερε να εκφράζει τα νοήματά του.

Εμείνα ένα ολόκληρο χρόνο στην Κουάλλα και στα γειτονικά νησιά. Άλλοτε για πιθήκους, άλλοτε για έντομα και δότανα. Μια μέρα ο Λωράν μου είπε πως ήθελε να παντρευτεί τη Σίνγκε και μου ζήτησε τη γνώμη μου. Η Σίνγκε είχε πατέρα Ιρλανδό και μητέρα Ιθαγενή. Ήταν ένα

θαυμάσιο πλάσμα που μια φορά κανείς το συναντάει στη ζωή του. Εκτός από την έξοχη ομορφιά της, είχε και μια σπάνια μύρωσι που την άποκτησε κοντά στο σοφό πατέρα της.

— Αλλά, του είπα, συλλογίστηκες το Μπόμπο; Άφου θυμώεις με μένα όταν σου μιλάω, τι θα κάνη τότε στη γυναίκα σου; Σίγουρα κάποιο πρωί θα τη δρής κομμάτια. Άν ήμουν στη θέση σου, θα τον χάριζα δαλσατωμένο στη γυναίκα μου για γαμήλιο δώρο.

— Πώς! Θέλεις λοιπόν να τον σκοτώσω; ούησε ανήσυχος ο Λωράν. Να σκοτώσω δηλαδή το παιδί μου;

— Άν ήταν δικός μου, αυτό θα έκανα, απάντησα. Ξαφνικά, ένιωσα στο σθέρκο μου το τριχωτό χέρι του Μπόμπο. Δεν είνε δυνατόν να περιγράψω τον τρόπο μου. Είχαν γλώσσα εκείνα τα δάχτυλα, τέλειο αλφάβητο κωφαλόλου. Το αίμα, πάντως, στις φλέβες μου κι αν ο Λωράν δεν τον απομακρύνει με τρόπο από κοντά μου, χωρίς άλλο θα λιποθυμούσα. Κρύος ιδρώτας έσταξε από το μέτωπό μου. Ο φίλος μου ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

— Έγινες άσπρος σαν τη κιμωλία, μου είπε. Ήθελες να τον σκοτώσεις, ενώ αυτός σε χαιδεύει! Αυτό θα πη άχαριστία.

Από τη στιγμή εκείνη κατάλαβα πως έκανα το Μπόμπο θανάσιμο έχθρό μου. Τα δάχτυλά του στο σθέρκο μου προέλεγαν φονικό. Την επομένη, όταν τον ξανάδα, είχα στη ζώνη το περιστρώφο μου κι όταν το άγγιξα, σηκώσα τη σκανδάλη του για να δρής πως ήταν γεμάτο. Είχε δη να σκοτώνουν μικρούς πιθήκους στα δάση και κατάλαβε, Χαμήλωσε τα μάτια του κι απομακρύνθηκε μ' έναν περίεργο γρυλλισμό. Καθώς χωνόταν πίσω απ' τα δέντρα, γύρισε και με κύτταξε, ενώ συγ-

— Μουπε ο κάπελλας τα μάτια σου τέσσερα γιατί τέτοια ώρα κάνουνε οι γυναίκες σας έφοδο.

(Τού Μ. Τερζή)

Ο περίφημος πρωταθλητής του κόσμου Άλεις Ζαννύ, με τους κολυμβητάς των Έλληνικών Ένόπλων Δυνάμεων, κατά τους Διεσυμαχικούς Αγώνες του Λονδίνου.

χρόνος μου έδειχνε τη σφιγμένη γροθιά του.

Έπειτα από μια εβδομάδα ο Λωράν έκανε τους γάμους του με τη Σίνγκε. Διασκεδάσαμε αρκετά εκείνο το βράδυ. Ο φίλος μου είχε καλέσει μερικούς ιδιαιτέρως κυνηγούς και τους παρακάλεσε να χορεύουν το χορό της φωτιάς. Ήταν έθιμο του τόπου που γινόταν σε παρόμοιες γιορτές. Μείναμε ως όργα τη νύχτα. Στο όλο αυτό το διάστημα, ο Μπόμπο έκανε χίλιους δυο μορφασμούς σαν να ήθελε να εκδηλώσει μια πρωτόγονη χαρά. Στο βλέμμα του ωστόσο υπήρχε κάτι το σκοτεινό που με τρόμαζε. Ήταν σαν ένα ανθρώπινο βλέμμα που προετοιμαζόταν να εκδηλώσει μια πρωτόγονη χαρά. Στο βλέμμα του ωστόσο υπήρχε κάτι το σκοτεινό που με τρόμαζε. Ήταν σαν ένα ανθρώπινο βλέμμα που προετοιμαζόταν να εκδηλώσει μια πρωτόγονη χαρά.

— Γιατί δεν διασκεδάσεις, Ρούντυ;

Αισθάνθηκα μια τρυφερή συγκίνηση απ' αυτή την έπαφη και τράβηξα με τροπο το χέρι μου για να μην προσδώσω τα αισθήματά μου. Καμώθηκα ως τόσο πως δεν είχα τίποτε και σηκώθηκα να χορέψω μαζί της. Στο γραμμόφωνο έκλαιγε ένα τσιγγάνικο διόλι. Στο μεταξύ ο Μπόμπο εξαφανίστηκε. Μάταια τόν αναζητήσα με το βλέμμα ανάμεσα στα δέντρα του κήπου. Δεν ήταν πουθενά. Όταν καληνυχτίσα τους φίλους μου, πήρα το δρόμο της παραλίας για να αναπνεύσω λίγο θαλάσσιο αέρα. Ξαφνικά, στο πιο απόκρημνο σημείο της ακρογιαλίας, είδα το Μπόμπο να στέκεται όρθιος πάνω σ' ένα βράχο με το πρόσωπο γυρισμένο στο φεγγάρι. Χτυπούσε το στήθος του με μανία, μουγκρίζοντας με ύποκτους γρυλλισμούς. Ένοιωσα πως ο Μπόμπο, ήταν τρελλός από ζηλοτυπία.

Την επομένη τα διηγήθηκα όλα του Λωράν.

— Κάνεις λάθος, μου απάντησε εκείνος. Ο Μπόμπο αγαπά τη γυναίκα μου και την υπακούει σε ό,τι του πει. Δεν βλέπω καμιά ζηλοτυπία.

Μια μέρα ο Λωράν ήθελε να με βοηθήσει να φτιάσω ξύλινα κιβώτια για τις συλλογές μου. Τον παρακάλεσα να φέρει μαζί και τη γυναίκα του. Άλλ' η Σίνγκε ήταν αδιάθετη κι έμεινε μαζί με το Μπόμπο. Μόλις τελειώσαμε, του είπα:

— Πάμε στο σπίτι σου να πιούμε κάτι.

Ανησυχούσα και προαισθανόμουν και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, είτε ο δόκτωρ Έβανς, γειμίζοντας το ποτήρι του για δεύτερη φορά.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

— Αλλά γιατί τον αφήσατε μόνο και δεν μείναι να τον βοηθήσετε; ρώτησα περίεργος.

— Αγαπητέ μου, η ψυχή του ανθρώπου είναι χειρότερη κι από το πιο άγριο θηρίο, σκοτεινότερη και πιο μυστηριώδης. Νόμιζα πως ήταν καλύτερα για το Λωράν να πεθάνει παρά να ζήσει σαν τρελλός. Αυτό όμως ήταν μια άσπεια δικαιολογία. Στην πραγματικότητα άσπεια αδόκητο το φίλο μου για να τον εκδικηθώ. Ναι, έκανα ένα εγκλήμα. Αγαπούσα τη Σίνγκε κι αυτός μου την πήρε.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ

Το σύμβολο της εξουσίας του Θρόνου

Μολονότι η Μεγάλη Σφραγίδα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας είναι άγνωστη στον πολύ κόσμο, αποτελεί το σύμβολο της ανωτάτης εξουσίας του Θρόνου. Δίχως αυτήν, δεν μπορούν να κάνουν τίποτε ο Βασιλεύς ή το Κοινοβούλιο. Να γιατί πολλοί απ' τους εκάστοτε Λόρδους Σφραγιδοφύλακες την έκρυβαν κάτω απ' το μαξιλάρι τους, όταν κοιμόνταν! Κι όμως, παρ' όλες τις τόσες προφυλάξεις, την έκλεψαν κάποτε λωποδύτες, κι' αλλιώς τότε πάλι χρησίμευσε σε μερικές κυρίες για να φτιάσουν... τηγανίτες!

Η εμφάνιση της Μεγάλης Σφραγίδος είναι επίδηλη, ανάλογη με το ρόλο της. Αποτελείται από δυο άσπινους δίσκους, πλατύς αρκετών πόντων, που εφαρμόζουν ο ένας μέσα στον άλλον. Οι δίσκοι αυτοί μοιάζουν καπως με... σκεπάσματα τεντζερέδων και παριστάνουν το Βασιλέα, ο ένας πάνω στ' άλλο κι' ο άλλος καθισμένο στο θρόνο.

Ο θεσμός αυτός καθιερώθηκε πριν από 1.000 χρόνια. Κάθε φορά που ανεβαίνει στο θρόνο καινούργιος βασιλεύς, πρέπει να κατασκευασθεί νέα Σφραγίδα, με τη μορφή του. Αφού εγκριθεί το σχέδιό της, παραδίδεται στο Βασιλικό Νομισματοκοπείο για την κατασκευή των δυο άσπινους δίσκων. Τα εγκαίνια της γίνονται κατόπιν με μεγάλη επίσημότητα.

Ο Λόρδος Θησαυροφύλαξ πηγαίνει τότε την παλιά Σφραγίδα στα ανάκτορα του Μπουκίγγχαμ, όπου την καταστρέφει ο ίδιος ο βασιλεύς, με τρία σφυροκοπήματα. Η κατεστραμμένη αυτή σφραγίδα ανήκει κατόπιν στο Λόρδο Θησαυροφύλακα, που μπορεί να την κάμει ό,τι θέλει.

Με πολλήν επίσημότητα χρησιμοποιείται επίσης η Μεγάλη Σφραγίδα, κάθε φορά που προκειται να σφραγισθούν έγγραφα μεγάλης σημασίας, βασιλικές αποφάσεις, συνθήκες με ξένες Δυνάμεις, κλπ. Όλον τον άλλο καιρό, μένει κλεισμένη μέσα σ' ένα ασφαλισμένο χρηματοκιβώτιο, στη Βουλή των Λόρδων.

Όστόσο — όπως είπαμε και πιο πάνω — διάφοροι Λόρδοι Θησαυροφύλακες προτιμούσαν να την έχουν πάντα μαζί τους και να την κρύβουν τη νύχτα κάτω απ' το μαξιλάρι τους. Φαντασθήτε τώρα την απελπισία ενός απ' αυτούς, του Λόρδου Μπράουν, όταν διαπίστωσε μια μέρα ότι είχε χαθεί η Μεγάλη Σφραγίδα! Εύτυχως, επρόκειτο μόνο για φάρσα που του έπαιξαν μερικές γνωστές του κυρίες. Όταν τού είπαν, αισθάνθηκε τόση ανακούφιση, ώστε τους επέτρεψε... να φτιάσουν τηγανίτες μέσα στο βαθυλό άσπινους δίσκο!

Μια άλλη όμως Μεγάλη Σφραγίδα χάθηκε και δεν ξαναβρέθηκε ποτέ. Την πήραν οι κλέφτες που έδωσαν το σπίτι του Λόρδου Θησαυροφύλακου Τούρλου, το 1784. Επρόκειτο τότε να διαλυθεί το Κοινοβούλιο, αυτό όμως ήταν αδύνατον να γίνει χωρίς τη Μεγάλη Σφραγίδα. Ο Λόρδος Τούρλου ειδοποίησε τον Πρωθυπουργό και παρουσιάσθηκε μαζί του στο βασιλέα, ο οποίος κάλεσε άμέσως το Ανακτορικό Συμβούλιο. Έπειτα διατάχθηκε το Βασιλικό Νομισματοκοπείο να φτιάξει επείγοντως μια καινούργια σφραγίδα. Και πραγματικά, την είχε έτοιμη την άλλη μέρα.

Μετά την έκτακτη του Καρόλου Α', όταν ο γιός του επεχείρησε να πάρη το Στέμμα, έφερε μαζί του μια καινούργια Μεγάλη Σφραγίδα, την έχασε όμως στη μάχη του Γουόρστερ και δεν την ξαναβρήκε ποτέ.

Όταν, μερικά χρόνια αργότερα, παλινρωθήθηκε η μοναρχία στην Άγγλία, η Σφραγίδα του Κρόμβελ κατεστράφη από ένα σιδηρουργό, μ' επίσημη τελετή.

Αν ένας βασιλεύς μείνει στο θρόνο πάρα πολλά χρόνια, μπορεί να φτιάσει καινούργια Μεγάλη Σφραγίδα στο διαστήμα της βασιλείας του. Το ίδιο γίνεται όταν συμβούν μεταβολές που απαιτούν ν' αλλάξει το σχέδιό της. Στα χρόνια π.χ. της βασιλείας Βικτωρίας χρησιμοποιήθηκαν τρεις σφραγίδες, ή μια μετά την άλλη.

Αλλά όμως συμβαίνει το αντίθετο: Ένας βασιλεύς εξακολουθεί να μεταχειρίζεται τη Μεγάλη Σφραγίδα του προκατόχου του. Π.χ., στη σύνομη βασιλεία του Εδουάρδου Η', χρησιμοποιούνταν η παλιά σφραγίδα του πατέρα του. Άλλ' κι' ο Έρρίκος Ε' δεν απέκτησε ποτέ δική του σφραγίδα, μολονότι έμεινε στο θρόνο επί 9 χρόνια. Μεταχειριζόταν πάντα τη Μεγάλη Σφραγίδα του πατέρα του Έρρίκου Δ'.

Περσασμένα μεγαλεία...

Στην Ιαπωνία, οι παλαιοί αξιωματικοί του αυτοκρατορικού στρατού έχουν στραφή σε διάφορα επαγγέλματα για να κερδίσουν τη ζωή τους. Ένας απ' αυτούς, ο στρατηγός της αεροπορίας Ταμοκί Ταμάκα, που διηύθυνε κατά τη διάρκεια του πολέμου τον έναέριο στόλο των βαρέων βομβαρδιστικών, έχει μεταβληθεί σε «κούλι». Για να διαφέρει, όμως, από τους άλλους «κούλι» επένεωσε ένα τρικόκλο με δυο θέσεις μπροστά για τους επιβάτες και μια θέσι πίσω για τον οδηγό. Η θέσι του οδηγού βρίσκεται λίγο ψηλότερα, ώστε να βλέπει πάνω από τα κεφάλια των επιβατών. Ο στρατηγός Ταμάκα κάνει μ' αυτό το τρικόκλο χυδές δουλειές.

Η στρατιωτική και πολιτική ήττα της Ιαπωνίας με τις αχόρταγες βλέψεις της προς την Κίνα και την Άσία, ανέτρεψε όλη την ιεραρχία των ηρώων στρατιωτικών. Άλλ' δεν είναι η μοναδική περίπτωση στην Ιστορία!

Τα δάκρυα της μάννας

Η Πόπη ήταν τρελλά έρωτευμένη με το Νίκο, το νέο που διάλεξε η καρδιά της. Έκλαιγε απελπισμένα γιατί η μητέρα της δεν ήθελε ν' άκουση τίποτα γι' αυτό το γάμο.

— Εγώ, παιδί μου, θέλω το καλό σου, της έλεγε η μητέρα της. Ο καυμός μου είναι να σε ιδώ άποκατεστημένη πριν κλείω τα μάτια μου. Αλλά, αυτός, κόρη μου, είναι άνεργος, ποτέ δεν είχε μια σταθερή δουλειά στα χέρια του.

— Μά, μητέρα, εγώ τον αγαπάω... Κι' εκείνος μ' αγαπάει... Είναι τόσο καλός, τόσο τίμιος.

— Το ξέρω. Τον γνωρίζω από μικρό παιδί, μα δεν είναι γι' αένα, κόρη μου... Είσαστε κι' οι δυο φτωχοί. Πώς θα ζήσετε; — Θα δουλέψουμε κι' οι δυο και θα τα βολέψουμε όπως όλοι.

— Όλες τα ίδια λένε, όταν τις τυφλώνει η αγάπη. Αργότερα το μετανιώσαν και τότε αρχινάει η γκρίνια... και έπειτα φτάνουν, φυσικά, στο χωρισμό...

Σώπασαν. Ήταν μια σιωπή γεμάτη αγωνία.

— Εσύ, Πόπη μου, πρέπει να πάρεις έναν τεχνίτη, είτε σε λίγο η μητέρα της. Νά, ο Βάσος, ο τσαγκάρης, που σ' έχει ζητήσει... γιατί δεν τον θέλεις; Καλό... τίμιο παιδί, όμορφο, εργατικό. Δεν προσπαθεί να παίρνει παραγγελίες.

Η Πόπη πετάχτηκε από την καρέκλα της κατακόκκινη απ' το θυμό, και φώναξε στη μητέρα της που την κούταζε σαστισμένη:

— Τώρα ξέρω γιατί δεν θέλεις να πάω το Νίκο.

Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε έξω από την κόμαρα της μητέρας της για να κλειστή στη δική της. Εκεί έκλαψε ως το πρωί. Τα ημερώματα, σαν ξυπνήσε απόνα βαρύ ύπνο, η Πόπη, είχε πάρει πια την απόφασή της. Θ' ακολουθούσε τον αγαπημένο της στη Ρόδο, όπως της το είχε προτείνει. Σηκώθηκε, ντύθηκε, βιαστικά κι' έγραψε δυο λόγια στη μητέρα της:

«Πάω να παντρευτώ τον άνθρωπο που αγαπά. Αυτό θα ήθελα να γίνει με την εύχρη σου, αλλά συ δεν το θέλεις». Έλπιζω, μητέρα να με συγχώρεσης και να ζήσουμε πάλι μαζί ευτυχισμένοι κι' οι τρεις».

Καρφίτωσε το σημείωμα στο μαξιλάρι του ντιβανιού και πήρε το βιβλιόριο του Ταμειευτηρίου να σηκώσει τις οικονομίες της που με τόσο κόπο είχε μαζέψει από τη δουλειά της.

Πριν βγεί στο δρόμο, η Πόπη κοιτούσε λίγο μπρος στην πόρτα της μητέρας της. Αισθάνθηκε την ανάγκη να την φιλήσει, όπως κάθε πρωί πριν φύγει για τη δουλειά της. Μα σφίγγοντας την καρδιά της, έφυγε δίχως να τη δει.

Μπρος στη θυρίδα του Ταμειευτηρίου σταθηκε η Πόπη στην ούρα. Η αὐπνία και το κλάμα είχαν χλωμιάνει το προσωπάκι της. Η ώρα περνούσε κι' ανυπόμονη η νέα παρακολουθούσε τον υπάλληλο που δε βιαζόταν καθόλου.

Μπροστά της έβλεπε τους καμπουριασμένους ώμους μιας γυναίκας με κάτασπρα μαλλιά και πρόσεξε πως το μαύρο μαντήλι του κεφαλιού της γλυτρούσε από τους ώμους της. Με μια ένστικτώδη κίνηση άπλωσε το χέρι της και της το διόρθωσε.

Η ηλικιωμένη γυναίκα γύρισε προς το μέρος της και της ψιθύρισε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο:

— Ευχαριστώ, παιδί μου.

Μια άνειπτη λύπη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της κι' ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Η Πόπη ένοιωσε να σταλαίνουν μες στην ψυχή της τα δάκρυα αυτής της γυναίκας, σαν σταγόνες από καυτό μολύβι. Η γριά έκανε να μιλήσει στην Πόπη, αλλά είχε έρρει τώρα η σειρά της κι' έδωσε το βιβλιόριο της στον υπάλληλο.

Εκείνος το κούταζε και της είπε βιαστικά:

— Νάρθη ή 'ϊδια να σηκώση τα λεπτά...

— Δεν μπορεί νάρθη... απάντησε με πνιγμένη φωνή άπονα λυγμό η γυναίκα.

— Γιατί δεν μπορεί;

— Γιατί πέθανε τη νύχτα, μόρεσε να τραυλίσω η δύστυχη και ξέσπασε σ' ένα σπαραχτικό κλάμα.

Ο υπάλληλος χαμήλωσε τα μάτια του και της είπε με συμπόνια:

— Λυπάμαι πολύ, κυρά μου, αλλά... δεν μπορώ να κάνω τίποτα... Έτσι είναι ο κανονισμός. Φέρε μου την ταυτότητά της και δυο μάρτυρες που να σάς γνωρίζουν... κι' ίσως να γίνει κάτι... είπε, κι' άπλωσε το χέρι του στο επόμενο βιβλιόριο.

Η γυναίκα έκανε να πη κάτι, αλλά οι λυγμοί δεν την άφηναν. Το κορμί της καμπουρίανε ακόμα περισσότερο και θα σωριαζόταν χάμα αν δεν την άρπαζε η Πόπη στην αγκαλιά της, και δεν την έδεζε με τη βοήθεια μιας άλλης γυναίκας να καθίσει σ' ένα σκαλοπάτι.

— Τι να κάνω τώρα; δόγνησε η άμοιρη μάννα. Πώς να πάω και νάρθω. Πότε; που αυτά τα λεφτά τα χρειάζομαι για να θάψω το κορίτσι μου...

Η Πόπη συγκινημένη ως τα τριδάκια της ψυχής της, σκέφτηκε πολλήν ώρα και δυο χοντρά δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της.

«Έπειτα... σηκώθηκε απότομα και είπε στη γυναίκα να την περιμένει μια στιγμή. Έτρεξε στη θυρίδα κι' έσηκωσε τριακόσιες χιλιάδες από τα δυο εκατομμύρια που είχε. Έβαλε τη γυναίκα σ' ένα ταξί, της έβαλε τα λεφτά στη χούφτα και τη συνοδεύε ως το Δημοτικό Νοσοκομείο.

Η φωνή της γριάς είχε σβύσει από τη συγκίνηση, και μιλούσαν μόνο τα μάτια της.

★

Τα δακρυσμένα εκείνα μάτια της μάννας θυμάται η Πόπη σαν θανάτωση άργα στο σπίτι της. Έπεισε στην αγκαλιά της μητέρας της κλαίοντας απαρηγόρητα. Εκείνη την αγκαλιάσε σφιχτά κι' ένα τη φίλουσε παράφορα, της ψιθύριζε:

— Γύρισε, κορούλα μου, στη μανουλά σου; Γύρισε παιδί μου; Τέξερα πως δεν θα μπορούσε η Πόπη μου να μου κάνει αυτό το κακό... να με ντροπιάσει...

— Συχώρεσε με, μητέρα... Έλεγε κι' η Πόπη ένα τα δάκρυα της έσμιγαν με τα δάκρυα της μάννας της.

MIPANTA

Τα άπηγορευμένα φιλήματα

Κινηματογραφικά φιλήματα και γάντια για χειροφιλήματα

Τι γνώμη έχετε για το φιλή;... Να τί λέει γι' αυτό το ζήτημα ένα επίσημο έγγραφο της Αμερικανικής Έπιτηρείας Δημοσίας Υγείας:

«Το φιλή είναι μια ευχάριστη συνήθεια και συντελεί στην πνευματική υγεία της ανθρωπότητας».

Όσο για τους γνωστούς φόβους περί μεταδόσεως μικροβίων με τα φιλήματα, οι ειδικοί φρονούν ότι δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Τα μικρόβια των αρρώστων δεν μεταδίδονται με τα φιλήματα, αλλά κυρίως με τα μύρια της σκόνης, που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα. Κάθε τέτοιο μύριο έχει άπάνω του εκατοντάδες μικρόβια κάθε είδους, επιβλαβή ή ακίνδυνα.

Στα περασμένα χρόνια, καταδικάστηκε συχνά το φιλή. Οι πορτανοί της Νέας Άγγλιας το θεωρούσαν βαρύ εγκλήμα. Το 1660, δικάστηκαν στο Νιού Χάβεν ένας άντρας και μια γυναίκα. Το κατηγορητήριο ανέφερε λεπτομερώς ότι εκείνος την κρατούσε αγκαλιασμένη απ' τη μέση κι' εκείνη απ' το λαιμό, κι' ότι άλλαξαν φιλήματα επί μισή ώρα, όπως βεβαίωσαν αξιόπιστοι μάρτυρες!

Σε ώριμες περιπτώσεις, απαγορεύονταν να φιλήσουν κανείς ακόμα και τη γυναίκα του! Το 1665, κάποιος πλοίαρχος Κέμπλ τιμωρήθηκε παραδειγματικά, στη Βοστώνη, γιατί τον είχαν ιδεί ένα Σάββατο να φιλή τη γυναίκα του στην πόρτα του σπιτιού τους! Το δικαστήριο δεν έλαβε καν ύπ' όψιν το έλαφυντικό ότι ο Κέμπλ είχε γυρίσει μόλις τότε στο σπίτι του από 3 ετών ταξίδι...!

Οι νόμοι για το φιλή διαφέρουν πολύ απ' τη μια στην άλλη χώρα. Στην Ιαπωνία π.χ., κάθε «δημοσία ερωτική εκδήλωση» τιμωρείται με φυλάκιση μέχρις 6 μηνών και με πρόστιμο. Στο Τουρίνο της Ιταλίας, πληρώνει πρόστιμο το ζευγάρι που θα φιλήση σ' ένα δημόσιο μέρος, μπροστά σε μάρτυρες. Το πρόστιμο αυτό είναι διπλάσιο στη Ρώμη.

Στην Ισπανία, υπάρχει ένας νόμος που απαγορεύει ρητώς να φιλή ένας άντρας... τις ξένες γυναίκες (εύτυχως, όχι και τη δική του!).

Τα δικαστήρια έχουν άπασχολήθει επανειλημμένως με υποθέσεις φιλιών. Στο Σικάγο, π.χ., κάποιος φιλήσε μια κοπέλλα τόσο θερμά, ώστε εκείνη έσπενσε... να στείλει αυτόματο σήμα κινδύνου στην Πυροσβεστική Ύπηρεσία! Όπως εξήγησε κατόπιν, ήταν το «φλογερότερο» φιλή που είχε πάρει ποτέ της...

Καθώς ένας ναύτης άδειούχος οδηγούσε το αυτοκίνητό του, σε μια πόλη της Αμερικής, θέλησε να φιλήσει συγχρόνως μια κοπέλλα που καθόταν δίπλα του. Το αποτέλεσμα ήταν... να ριχτεί η αυτοκίνητο πάνω σ' ένα τηλεγραφικό στύλο και να προκαλέσει ζημίες 420 δολλαρίων. Πλήρωσε δε από πάνω και πρόστιμο 6 δολλαρίων, γιατί η δεοπνική κατέθεσε στο δικαστήριο ότι την είχε φιλήσει διά της βίας!

Στο Ουισκόνσιν, ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος δεν μπόρεσε ν' αντίστασε στον πειρασμό να φιλήσει μια όμορφη ταξιδιώτισσα. Η «παθολογία» κατήγγειλε τη σιδηροδρομική εταιρεία, ζητώντας αποζημίωση. Και το δικαστήριο την έδικάωσε, αναφέροντας τα εξής στην απόφασή του: «Κάθε γυναίκα που ταξιδεύει, έχει το δικαίωμα να μη θεωρή το βαγόνι του τρένου ως κακοφημο καταφύγιο, και να μην ιδεί ή άκουση τίποτε που θα μπορούσε να προσβάλει τη λεπτότητα της και τη γυναικεία της αξιοπρέπεια. Συνεπώς, η μηντήρια δικαιοσύνη σε αποζημιώνει για τον τρόπο και την αγωνία που δοκίμασε, και για την ταπεινότητα των συναισθημάτων της και της άρεσής της».

Στις δοκιμές για το φιλή «Άμπερ για πάντα», η Πέγκυ Κάμινγκς φιλήθηκε 190 φορές μέσα σε μια μέρα!

Οι παραγωγοί του κινηματογράφου δοκιμάζουν συνεχώς στα φιλμ τους καινούργιες μεθόδους φιλιών. Σε μια σκηνή π.χ. του γνωστού φιλμ «Νοτόριους», ο Κάρι Γκραντ κι' η Ίνγκριντ Μπεργκμαν χαιδεύουν ο ένας το πρόσωπο του άλλου με τα χείλη τους χωρίς να φιλιούνται πραγματικά. Συγχρόνως, ο ένας μιλεί στο τηλέφωνο κι' η άλλη ετοιμάει ένα γεύμα.

Οι γαντοποιοί των Παρισίων έκαμαν ότι μπορούσαν για να διατηρηθεί ως παλιά και ιπποτική συνήθεια του χειροφιλήματος. Σύμφωνα με τους κανόνες της εθιμοτυπίας, μια κυρία οφείλει να βγάλει το γάντι της, όταν πρόκειται να της φιλήσει το χέρι ένας κύριος. Για να την απαλλάξει όμως απ' αυτόν τον κόπο και την άπωλεια χρόνου, ο κύριος μπορεί να γυρίσει λίγο προς τα έξω την άκρη του γαντιού της και να ξεσκεπάσει έτσι ένα μέρος του χεριού της.

Τελευταίως λοιπόν, η παρισινή μεθα έδωσε μιαν άλλη λύση στο πρόβλημα: Τα γυναικεία γάντια έχουν ένα μικρό «παράθυρο» που τ' ανοίγει ο κύριος, για να ξεσκεπάσει το τρυφερό χεράκι στο σημείο εκείνο και να το φιλήσει!

IAMBO

Η μόνη παρκετίνη

Η κάλτσα σας...

πρέπει να είναι σε χρώμα μοντέρνο, σε ποιότητα εκλεκτή στερεά, λουσάτη. Έτσι θα την βρείτε μόνο στην πλούσια παικιλία καλτσών. Νούλον και ΕΛΜΠΕΟ της «ΣΙΑΚΑ-ΕΛΜΠΕΟ», Μητροπόλεως 44β.

Η «ΣΙΑΚΑ-ΕΛΜΠΕΟ» έχει εκλεκτές ποιότητες καλτσών και ΖΕΡΣΕ-Υ' με χαμηλές πάντοτε τιμές.

Επισκεφθείτε τη «ΣΙΑΚΑ-ΕΛΜΠΕΟ», Μητροπόλεως 44β

ΑΝΤΕΡΣΟΝ

73

Η ΦΥΓΗ

Δραματικό διήγημα

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑΙ πολλές φορές αν έζησα σ' αλήθεια όλα αυτά τα θλιβερά πράγματα που στριφογυρίζουν αδιάκοπα μέσα στο μυαλό μου ή μήπως σάλεψε το λογικό μου. Και, βέβαια, αυτό θα έχω γίνει, ιερικές όμως εικόνες είνε τόσο ζωντανές, που μου φαίνεται σαν να τις βλέπω να ξετυλίγονται αυτή τη στιγμή μπροστά μου. Νομίζω πως ξαναβλέπω τον πατέρα μου να γυρίζει εκείνο το απόγευμα στο σπίτι με το πρόσωπο σκυθρωπό κι' άκούω ακόμη τα λόγια του, όταν μπήκα στο γραφείο του.

— Θέλεις να σου πω τί έμαθα; με ρώτησε.

Και συνέχισε χωρίς να περιμένη την απάντησή μου:

— Ο άνθρωπός σου είνε ένας έλεινός! Έχει ακόμη μερικά υπολείμματα από την περιουσία που του άφησε ο πατέρας του. Αλλά δεν ξέρει να κάνει τίποτε άλλο από το να πίνει, να χορεύει και να διασκεδάει. Τον ξέρουν όλα τα καμπαρέ. Αλλά κανένα τίμιο σπίτι δεν του ανοίγει την πόρτα του...

Τα λόγια που βγήκαν από το στόμα μου ήταν πλημμυρισμένα από πικρία και άγανάκτηση.

— Μπορούσατε να μου πείτε, πατέρα, πως ο Ζάν δεν σας αρέσει, απάντησα. Αλλά δεν είνε ανάγκη να τον συκοφαντήτε.

— Ο πατέρας μου είνε κατακίτρινος.

— Αποκαλείς τον πατέρα σου συκοφάντη, μικρή μου Άννα; με ρώτησε.

— Είνε το λιγότερο που μπορώ να του πω, απάντησα με θάρρος.

Κι' έφυγα, κλείνοντας με όρμη την πόρτα πίσω μου.

Το ίδιο βράδυ συναντήθηκα με το Ζάν.

— Ο πατέρας σου έδωσε τη συγκατάθεσή του για το γάμο μας; με ρώτησε.

— Δεν έχω πατέρα, ούτε σπίτι, του απάντησα. Αν μ' αγαπάς, πάρε με μαζί σου.

— Όπουδήποτε, πρέπει να ξέρεις ότι δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω στο σπίτι μου.

— Ο Ζάν μ' έσφιξε με θερμή στην αγκαλιά του.

— Μπορούμε να φύγουμε αμέσως, μου είπε. Έχω εδώ πιά κάτω το αυτοκίνητό μου.

Έτσι, εγκαταστάθηκα από κείνο το βράδυ στο σπίτι του.

Ολόκληρη την πρώτη βδομάδα, ο Ζάν δεν βγήκε ούτε μία φορά έξω. Μία γυναίκα έρχόταν κάθε πρωί, σιγυρίζει το σπίτι, μάς μαγειρεύει κι' έφευγε λίγο έπειτα από το μεσημέρι. Όλο τον άλλο καιρό ήμασταν μόνοι. Κι' είνε περιττό να προσθέσω πως δεν θα διστάζω ν' ανταλλάξω με τίποτε την ευτυχία μου.

Αλλά, βέβαια, δεν είχα την απαιτήση να δέσω το Ζάν στις φουστες μου. Από τη δεύτερη βδομάδα άρχισε να βγαίνει. Τις πρώτες μέρες λίγο, έπειτα περισσότερο, ως που σιγά - σιγά πήρε τη συνήθεια να φύγει το πρωί και να γυρίζει το βράδυ.

Όσο για το γάμο μας, δεν μιλούσαμε ποτέ. Από τη στιγμή που βρισκόμαστε μαζί, δεν βλέπαμε στο γάμο τίποτ' άλλο από έναν απλό τύπο. Μία μέρα, όταν δεν θα είχαμε τίποτε καλύτερο να κάμωμε, θα πηγαίναμε να παντρευτούμε.

Πέρασαν μερικές βδομάδες. Ένα βράδυ, ο Ζάν δεν γύρισε ούτε στις έννηα, ούτε στις δέκα, ούτε τα μεσάνυχτα. Κατά τις δύο, τέλος, άκουσα ένα θορύβο στις σκάλες. Και, τρέχοντας έξω, τον είδα ν' ανεβαίνει, χρησιμοποιώντας χέρια και πόδια μαζί. Ήταν τυφλός στο μεθύσι. Δεν θα μπορούσα να πω πως έφθασε στο κρεβάτι. Έπεσε βαρύς πάνω με τα ρούχα κι' αποκοιμήθηκε αμέσως.

Την άλλη μέρα, ξύπνησε καταντροπιασμένος.

— Συχώρεσέ με, Άννα, μου είπε. Είχα τσόνον καιρό να πω και... δεν βρήκα τη δύναμη να συγκρατηθώ...

Το ύφος του ήταν ειλικρινές. Τον συχώρεσα κι' αυτές μου έδωσε την υπόσχεση πως δεν θα ξαναπίνε.

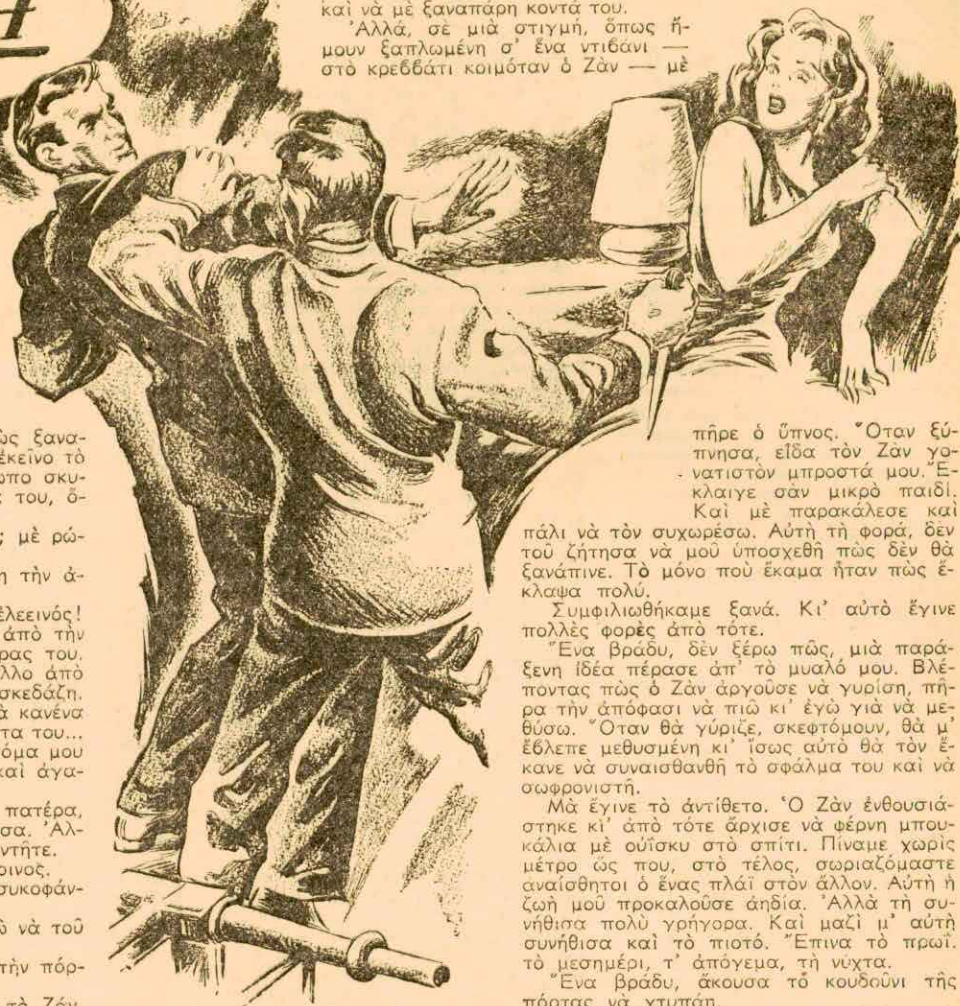
Αλλά έπειτα από δύο μέρες ξαναγύρισε σε χειρότερη κατάσταση από την πρώτη φορά.

— Πού είνε η υπόσχεσής σου, Ζάν; τον ρώτησα θλιμμένη.

— Ά, θέλεις να μάθεις που είνε η υπόσχεσής μου; μου απάντησε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Νά την...

Και τὰ χέρια του έπεσαν βαρειά πάνω στο πρόσωπό μου. Περιμένα με άγανία να ξημερώσει για να φύγω. Θα ξαναγύριζα στον πατέρα μου και θα περπατά στα πόδια του για να τον παρακαλέσω να με συχωρέσει και να με ξαναπάρει κοντά του.

Αλλά, σε μία στιγμή, όπως ήμουν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι — στο κρεβάτι κοιμόταν ο Ζάν — με

πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησα, είδα τον Ζάν γονατιστόν μπροστά μου. Έκλαιγε σαν μικρό παιδί. Και με παρακάλεσε και

πάλι να τον συχωρέσω. Αυτή τη φορά, δεν του ζήτησα να μου υποσχεθεί πως δεν θα ξαναπίνε. Το μόνο που έκαμα ήταν πως έκλαψα πολύ.

Συμφιλιοθήκαμε ξανά. Κι' αυτό έγινε πολλές φορές από τότε.

Ένα βράδυ, δεν ξέρω πώς, μία παράξενη ιδέα πέρασε απ' το μυαλό μου. Βλέποντας πως ο Ζάν άργούσε να γυρίσει, πήρα την απόφαση να πω κι' εγώ για να μεθύσω. Όταν θα γύριζε, σκεφτόμουν, θα μ' έβλεπε μεθυσμένη κι' ίσως αυτό θα τον έκανε να συναισθανθεί το σφάλμα του και να σωφρονιστεί.

Μα έγινε το αντίθετο. Ο Ζάν ένθουσιάστηκε κι' από τότε άρχισε να φέρνει μπουκάλια με ούσκι στο σπίτι. Πίναμε χωρίς μέτρο ως που, στο τέλος, σωριαζόμαστε αναίσθητοι ο ένας πλάι στον άλλον. Αυτή η ζωή μου προκαλούσε αηδία. Αλλά τη συνήθισα πολύ γρήγορα. Και μαζί μ' αυτή τη συνήθεια και το ποτό. Έπειτα το πρωί, το μεσημέρι, τ' απόγευμα, τη νύχτα.

Ένα βράδυ, άκουσα το κουδούνι της πόρτας να χτυπάει.

Ήταν ο Ροβέρτος, ο γυιός του έπιστάτη που ο πατέρας μου είχε στα χτήματά του.

Τον δόηξα αμέσως στην τραπεζαρία, γέμισα δυο ποτήρια με ούσκι και του πρόσφερα το ένα. Αρνήθηκε να το πάρει.

— Ο πατέρας σας πεθαίνει, δεσποινίς. Η λύπη τον τσάκισε... Μου είπε ναρθώ να σας βρω. Θέλει να σας δει πρτού κλείσει τα μάτια του...

— Θα φύγωμε αύριο το πρωί, είπα.

— Αύριο ίσως είνε αργά, απάντησε ο Ροβέρτος.

Το σύνεφο που μου σκέπαζε τα μάτια σχίστηκε ξαφνικά και, γέρνοντας το κεφάλι μου πάνω στα γόνατα του Ροβέρτου, ξέσπασα σε λυγμούς. Δεν ήμουνα πιά μεθυσμένη. Κι' ένιωθα τώρα πόσο δικηό είχε ο πατέρας μου...

Πόση ώρα έμεινα σ' αυτή τη θέση; Ίσως μερικά λεπτά, ίσως περισσότερο από ώρα.

Σε μία στιγμή, η πόρτα του δωματίου άνοιξε με όρμη.

Ήταν ο Ζάν. Κι' όπως πάντα, είχε γυρίσει μεθυσμένος.

Τινάχτηκε από τη θέση μου κι' έτρεξε κοντά του για να του εξηγήσω ποιος ήταν ο Ροβέρτος και ποιο θλιβερό άγγελμα μου είχε φέρει. Αλλά ο Ζάν ήταν έξω φρενών.

— Αθλία! μου φώναξε. Τολμάς, λοιπόν, να δέχεσαι το φίλο σου μέσα στο σπίτι μου;

Άρπαξε το μαχαίρι του ψωμιού από το τραπέζι και, πρτού ο Ροβέρτος προφτάσει ν' αμυνθεί, του το κάρφωσε στο στήθος. Είδα το αίμα του να τινάζεται με όρμη πρὸς τὰ πάνω και να βάφει κατακόκκινο το πρόσωπο του Ζάν. Ο δυστυχισμένος ο Ροβέρτος σωριάστηκε αμέσως στο πάτωμα.

Ο Ζάν σκούπισε με το μανίκι του το πρόσωπό του κι' έπειτα ώρμησε πρὸς το μέρος μου, κρατώντας το μαχαίρι στα χέρια του. Αλλά, έχασε, ξαφνικά, την ισορροπία του και σωριάστηκε στο πάτωμα. Έτσι γλύτωσα.

Ο πατέρας μου πέθανε. Ο Ροβέρτος πέθανε. Κι' ο Ζάν καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Έγώ βρίσκομαι σ' ένα δωμάτιο κλινικής. Από μήνες. Από χρόνια ίσως. Δεν μπορώ να πω από πόσον καιρό. Ούτε ξέρω αν αυτά που αφηγήθηκα έγιναν χθες ή από αιώνες. Αλλά μήπως είμαι βέβαιη πως έγιναν; ΝΑΤΑΛΙΑ ΜΠΙΑΝΚΑΡΝΤΙ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ της μικροχημείας

Όλα μικροσκοπικά και υπερευαίσθητα

Ένας ειδικός κλάδος της Χημείας, που βρίσκεται ακόμα στα σπαραγγα κι' όμως έχει ήδη επιτείνει θαύματα, είνε η «μικροχημεία». Όπως δείχνει τ' όνομα της, ασχολείται με τη μελέτη μικροσκοπικών ποσοτήτων της κάθε ουσίας — τόσο μικρών, ώστε κάποτε δεν διακρίνονται με γυμνό μάτι.

Τα όργανα και εργαλεία του μικροχημικού είνε λιλιπούτεια. Μεταχειρίζεται π. χ. γυάλινους σωλήνες λεπτότερους από τρίχα, μ' εσωτερική διάμετρο ενός εκατοστού του χιλιοστού, και γυάλινα άγκιστρα πάχους μισού εκατοστού του χιλιοστού, δηλαδή τόσο μικρά ώστε η τρύπα της δελόνας φαίνεται μπροστά σ' αυτά τεράστιο χάσμα!

Αλλά εργαλεία είνε τόσο λεπτεπίλεπτα, ώστε μπορούν να ξεχωρίσουν ένα κύτταρο ζυμης (μαχίας) και να το απομακρύνουν απ' τ' άλλα. Ξέρετε δε πόσο μικρά είνε τα κύτταρα της ζυμης; Χρειάζονται 15 οισεκατομμύρια απ' αυτά, για ν' αποτελέσουν βάρος ενός γραμμαρίου!

Μία ζυγαριά για μικροχημικές αναλύσεις μπορεί να ζυγίσει με ακρίβεια βάρος 2 εκατομμυριστών του γραμμαρίου.

Ένα ολόκληρο μικροχημικό εργαστήριο μπορεί να χωρέσει σε μία βαλίτσα, ή στη φούχτα μας!

Αλλά και τα αποτελέσματα των μικροχημικών αναλύσεων είνε λεπτά όσο και τα εργαλεία. Ο χημικός μπορεί π. χ. να εύσει το χέρι ενός ανθρώπου, ν' αναλύσει την ελαχίστη ύλη που θα ξεκολλήσει έτσι, και ν' αποφανθεί αν το χέρι αυτό άγγιξε προσφάτως ένα μπρούντζινο πόμολο πόρτας!

Οι μικροχημικές μέθοδοι παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα απέναντι των κοινών αναλύσεων: Γίνονται πολύ γρηγορότερα. Δεν έχουν κινδύνους έκρηξης, κλπ. Απασχολούν πολύ μικρότερο χώρο στο εργαστήριο. Τέλος, χρειάζονται ελάχιστες ποσότητες δειγμάτων — πράγμα σπουδαίο όταν ύ-

πάρχη πολύ λίγη εξεταζόμενη ουσία, ή είνε ακριβή και σπανία.

Ο «πολαρογράφος», μία νέα μικροχημική συσκευή, κάνει χημικές αναλύσεις με ηλεκτρόλυσι και δίνει σε 10 λεπτά αποτελέσματα που θα χρειάζονταν άλλως 6 ώρες.

Για την κατεργασία και την προετοιμασία των ουσιών που θα εξετασθούν ο μικροχημικός μεταχειρίζεται μικροσκοπικά νυστέρια, πριόνια, λαβίδες, σφυριά, που τὰ χειρίζεται με ειδικές συσκευές, και μπορεί να τὰ μετακινή κατά ένα πεντακοσίοστον του χιλιοστού. Παρακολουθεί δε τις εργασίες αυτές με το μικροσκόπιο. Είνε ικανός έτσι να δούλη μέσα απ' ένα ζωικό κύτταρο τον πυρήνα του, χωρίς να δάψη το υπόλοιπο κύτταρο!

Μεταχειρίζεται ακόμη λιλιπούτειους ηλεκτρομαγνήτες, από λεπτές σιδερένιες δελόνες περιτυλιγμένες με σύρμα σαν κλωστή άραχνης. Άλλοτε πάλι χρησιμοποιεί λουτρά επιμεταλλώσεως, που περιέχουν μόνο μία σταγόνα ύγρου και που τὰ ηλεκτρόδια τους έχουν διάμετρο ενός πεντακοσίοστου του χιλιοστού.

Δεδομένου όμως ότι εργάζεται συχνότατα με ελάχιστες ποσότητες ουσιών, πρέπει να προσέχει πολύ μήπως τις σκορπίσει με την άναπνοή του, ή μήπως εξατμισθούν και χαθούν πρτού τις αναλύσει!

Οι μικροχημικές μέθοδοι έχουν βρή ήδη πολυάριθμες και σπουδαίες εφαρμογές. Η μικροχημεία π. χ. δοήθησε τους Συμμάχους να νικήσουν το Ρόμμελ στην Αφρική! Πράγματι, στις αρχές του πολέμου της έρημου, ή άμμος εισχωρούσε στα μοτέρ των αεροπλάνων και έφθειρε τὰ λεπτά μέρη τους. Οι μικροχημικοί έξυσαν λίγο με τὰ εργαλεία τους το μέταλλο στα σημεία της φθοράς, εξέτασαν αυτό το υλικό και βρήκαν από τί είχε φθαρεί. Ήταν πιά εύκολο κατόπιν να τροποποιηθούν τα μοτέρ των αεροπλάνων, για να λειτουργούν καλλίτερα στον αέρα της Σαχάρας.

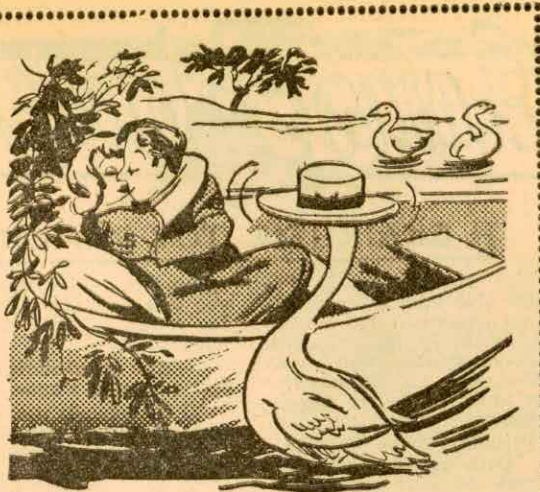
Στα αυτόματα τηλέφωνα, κάθε φορά που παίρνουμε έναν αριθμό, λειτουργούν περί τις 5.000 ηλεκτρικές επαφές. Καθεμία λοιπόν απ' τις επαφές αυτές μπορεί να διαταραχθεί με το παραμικρό, ακόμη και από ένα κόκκο ξηνής ύλης βάρους 1 εκατοντάκις χιλιοστού του γραμμαρίου! Είτε λοιπόν ένα μόριο σκόνης, είτε ένα προϊόν της φθοράς των συσκευών απ' τη χρησι και την πολυκαιρία, μπορεί να θαλασσοσση τη λειτουργία του αυτόματου τηλεφωνικού κέντρου. (Οι Αθηναίοι κάτοχοι τηλεφώνου έχουν πικράν πείραν, τον τελευταίο καιρό). Με τις κατάλληλες όμως μικροχημικές αναλύσεις, μπορεί ν' ανακαλυφθεί και να διορθωθεί ή αιτία κάθε άνωμαλίας.

Δίχως τη μικροχημεία, ή άτομική επιστήμη δεν θαχε φθάσει στο σημείο που βρίσκεται σήμερα. Πράγματι, τὰ πρώτα δείγματα του «πλουτωνίου», του κυριωτέρου δηλαδή συστατικού της ατομικής δόμβας, εζύγιζαν ελάχιστα και μπορούσαν να εξετασθούν μόνο μικροχημικώς.

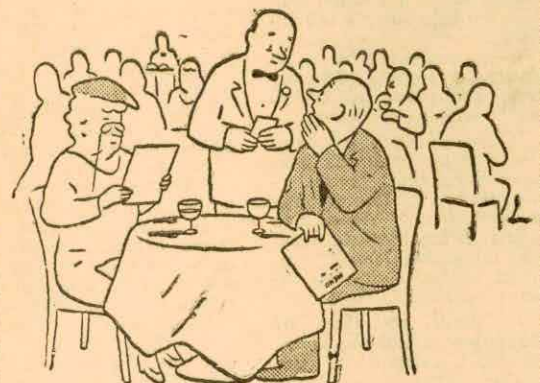
Με τη μικροχημεία, εξακριβώνεται αν ένα ζωγραφικό έργο είνε γνήσιο παλιό αριστούργημα ή πλαστό. Άρκει γι' αυτό ν' αναλυθούν λίγα χιλιοστογράμια χρώματος — που μπορεί να αφαιρεθούν χωρίς ζημία του πίνακος.

Για τις μικροχημικές αναλύσεις αίματος, άρκει μία μικρή σταγόνα. Κι' αυτό είνε σπουδαίο ιδίως σε περιπτώσεις βρεφών ή άρρώστων που δεν επιτρέπεται να χάσουν πολύ αίμα.

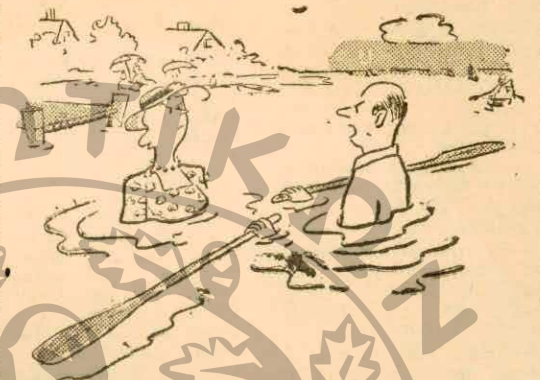
Αυτές είνε μερικές απ' τις πολλές εφαρμογές που έχει βρή ή μικροχημεία.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠΗ Ο ΚΥΚΝΟΣ!

— Όταν φέρεις το ούσκι μου, θα ρωτήσης: «Για ποιον είνε το φασκόμηλο;»!

— Όταν είδες πως έμπαζε νερά ή θάρκα και δεν το θεωρήσες αυτό σοβαρό για να μου το πής;...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ

Ο γιατρός Ραμόν Ρόγια είχε πάλι κείνη την ημέρα στο σπίτι του Μανουέλ Γκουτερέζ, του πλούσιου ιδιοκτήτη του Μπαϊλ ντελ Μόνο, για να ιδώ κάποιον απ' τους επιστάτες των απέραντων κτημάτων του, που ήταν βαρειά άρρωστος.

Όταν τελείωσε την επίσκεψή του, ένας από τους υπηρέτες πήγε κοντά του και του είπε πως η γυναίκα του οικοδεσπότη, η όμορφη Κολίμα, επιθυμούσε να του μιλήσει.

— Ανεβαίνω άμέσως, απάντησε ο γιατρός. Στο μεταξύ, ετοιμάστε το άλογο μου. Βιάζομαι να φύγω...

Όταν βρέθηκε μπροστά στην Κολίμα δοκίμασε μιάν άδονηρή έκπληξη. Ήταν, όπως πάντα, το ίδιο όμορφη και γοητευτική. Άλλα, στο πρόσωπό της διάβασε τώρα μιάν απέραντη λύπη. Και τα μάτια της είχαν την έκφραση τρέλλας.

— Γιατρέ, του είπε, σύ που ήσουν ο καλύτερος φίλος του αγαπημένου μου Χουάν πρέπει να με λυπηθείς και να με βοηθήσεις να απαλλαγώ απ' αυτό το κτήνος.

— Τόν άντρα σου, εννοείς, Κολίμα;

— Ποιον άλλον; Μ'εταχειρίζεται σαν τις φορέδες του... Κι' ίσως χειρότερα απ' αυτές... Άν ήξερες...

Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Μπορείς να φανταστείς ποτέ ότι εγώ η Κολίμα τρώω ξύλο απ' τον άντρα μου; Τι με συμβουλεύεις να κάνω;

— Τίποτε. Κάθε άνθρωπος υπόκειται τη μοίρα του. Νομίζω, άλλωστε, ότι δεν σε συμβούλεψα εγώ να παντρευτείς το Μανουέλ.

— Όχι. Άλλ' ούτε κι' εγώ τον παντρεύτηκα με τη θέλησή μου... Όχι! Αν ήθελες ποτέ συνθήκες με ξαναγάσσαν σ' αυτό... Άλλ' δεν μπορείς να τις ξέρεις, ούτε πρέπει να τις μάθεις ποτέ!

— Να τις μάθω όχι, απάντησε ο γιατρός. Γιατί τις ξέρω.

— Αδύνατον, Ραμόν!

Ο γιατρός γέλασε.

— Είπε αληθεία, Κολίμα, απάντησε, πως είχα ξεχάσει να σου μιλήσω για μερικά

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος
Άγ Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53.100

ΣΗΜ.—Α! προσκομίζουμε το παρόν απόκομμα λαμβάνον δωρεάν κάτι.

πράγματα... Τα στοιχεία που έχει στην κατοχή του ο δόν Μανουέλ εγώ του τα πούλησα...

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις, Ραμόν.

Ο νέος έριξε μιά ματιά προς το μέρος της αυλής.

— Ός που να σελλάσουν το άλογο μου, έχω τον καιρό να σου αφηγηθώ μιά μικρή ιστορία, απάντησε.

«Η ιστορία αυτή αρχίζει πριν απ' αρκετά χρόνια και μοιάζει με παραμύθι. Ζούσαν κάποτε δυο νέοι που είχαν μεγάλας μαζί και που αγαπιόνταν σαν αδελφοί. Ο ένας απ' αυτούς λεγόταν Χουάν Βιγκουέζ. Έσου τον δολοφόνους, Κολίμα... Ο άλλος ήμουν εγώ...

«Ο Χουάν κι' εγώ χωρίστηκαμε μόνο όταν πήγα στην Ευρώπη, για να σπουδάσω ιατρική. Ο δυστυχισμένος φίλος μου ήταν ιδιοκτήτης μιάς πολύ μεγάλης περιουσίας κι' είχε πάρει την απόφαση να αφοσιωθεί στα κτήματά του. Ήσαν μιά πολύ όμορφη νέα, Κολίμα κι' ο Χουάν σ' αγαπάμε μ' όλη του την καρδιά. Μια σύ δεν είδες τίποτα άλλο στο Χουάν από τη μεγάλη περιουσία του. Γιατί, μ' όλη την όμορφη σου, ήσαν πολύ φτωχή, Κολίμα. Ο Χουάν όμως, σ' έδωσε, από τη φτώχεια σου και σ' έκαμε γυναίκα του. Μου άναγει το γάμο σου κι' εγώ γράμματά του μου έστειλε στο Παρίσι, όπου βρισκόμουν τότε. Γιατί ο Χουάν μου έγραψε πολύ συχνά. Άλλα, μετά το γάμο σας, τα γράμματά του άρχισαν να γίνονται πολύ άραϊα. Δεν παραπονιόμουν γι' αυτό. Γιατί ήξερα πως ένας άντρας δεν μπορεί να είνε συγχρόνως πιστός στη γυναίκα του και στους φίλους του. Πέρασαν μερικά χρόνια. Είχα τελειώσει πια τις σπουδές μου κι' ετοιμαζόμουν να γυρίσω στην πατρίδα μου, όταν έμαθα πως ο Χουάν πέθανε. Η λύπη που ένοιωσα γι' αυτό το θάνατο ήταν πολύ μεγάλη. Ένα μήνα άργότερα, βρισκόμουν εδώ. Κι' έμαθα τότε πως ο Χουάν δεν είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο. Τον είχαν δολοφονήσει. Ποιος; Θά σου το πω άμέσως. Η Κολίμα Περές, παίρνοντάς τον, είχε γίνει σωστή βασίλισσα σ' αυτά τα μέρη. Άλλα φαίνεται πως δεν της έφτανε αυτό. Ήθελε να ξαναβρεί την ελευθερία της, χωρίς να χάσει τα πλούτη της. Γιατί, βέβαια, δεν είχε αγαπήσει ποτέ τον Χουάν. Πήρε, λοιπόν, την απόφαση να τον ξεπαστρέψει. Και χρησιμοποίησε για όργανό της τον Άντωνιο, τον επιστάτη, που ήταν τρελλός από έρωτα γι' αυτήν. Αυτών τον άνθρωπο τον έπεισε να σκοτώσει τον Κι-

ρίο του κι' έπειτα τον άνταμειψε όπως ξέρουν ν' ανταμείβουν οι γυναίκες.

«Κανείς δεν υποπτεύθηκε τίποτα, στην αρχή. Μα, σιγά - σιγά, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν στην περιοχή. Η Κολίμα σκόρπισε τότε άφθονα χρήματα δεξιά κι' αριστερά και βούλησε τα στόματα. Έπειτα, έφυγε για το Σάν Σαλβαντόρ. Οσο γι' τον Άντωνιο, του άγόρασε ένα κτήμα προς το μέρος του Ρίο Γκραντέ και του υποσχέθηκε πως θα πηγαίνει να τον βρει. Μα δεν πήγε ποτέ της. Γιατί, στο μεταξύ, είχε ριχτεί σε καινούργιες περιπέτειες. Ο Άντωνιο, όμως, δεν την είχε ξεχάσει. Κι' ο δυστυχισμένος τώρριζε στο πιστό.

«Έπινε από το ένα πρωί ως το άλλο. Και πάντα στο μεθύσι του αφηγέθηκε αναριθμητές φορές ως τώρα σε κείνους που τον περιστοιχίζαν πως έγιναν τα πράγματα.

«Όταν τα έμαθα όλ' αυτά, η πρώτη μου σκέψις ήταν να βάλω έναν από τους άνωρικούς μου να σε σκοτώσουν, ή να σε παραδώσω στη δικαιοσύνη, Κολίμα. Άλλα σκέφτηκα πως για μιά γυναίκα σαν και σενα δεν άξιζε τίποτε αυτή η τιμωρία. Αποφάσισα τότε τα κάνω κάτι καλύτερο. Ήξερα πως ο Μανουέλ Γκουτερέζ, ο πλούσιος ιδιοκτήτης του Μπαϊλ ντελ Μόνο, σ' επιθυμούσε πάντα. Κι' ήξερα άκόμη πως ο Μανουέλ Γκουτερέζ ήταν ένα κτήνος και πως δυο από τις γυναίκες που είχε παντρευτεί πριν από σενα είχαν πεθάνει από το πολύ ξύλο που τους έδινε. Συγκέντρωσα, λοιπόν, όλα τα στοιχεία που άπαιδείκνυν το έγκλημά σου και, μιά μέρα, πήγα και του τα πρόσφερα για δέκα χιλιάδες πέσος.

«Μ' αυτά τα στοιχεία στα χέρια σου, του είπα, μπορείς να ξαναγκάσεις την όμορφη Κολίμα να γίνει γυναίκα σου όποια στιγμή θελήσεις.

«Ο Γκουτερέζ, συμφώνησε μαζί μου κι' άγόρασε. Αυτές τις δέκα χιλιάδες πέσος τις έστειλε στο νοσοκομείο των Ίδαγενών... Τα υπόλοιπα τα έδωσε καλύτερα από μένα, Κολίμα. Υπόκυφες στον έκδιασμό του Γκουτερέζ κι' έγινες γυναίκα του. Δεν άμφισβάλω ότι η ζωή σου είνε κόλασις. Αυτό, άλλωστε, θέλησα κι' εγώ... Ο Γκουτερέζ θά σου πει σιγά - σιγά το αίμα και θα βάλει στο χέρι του όλη την τερραστία περιουσία που κληρονόμησε από το δυστυχισμένο το Χουάν... Έτσι, η τιμωρία σου θα συνεχιστεί σ' όλη σου τη ζωή, έκτός αν αποφασίσεις να καταφύγεις στη μόνη λύσι που σου μένει, την αυτοκτονία... Δεν θά ευχαριστηθώ αν πάρεις αυτή την απόφαση, Κολίμα. Γιατί η αυτοκτονία θα τερματίσει το μαρτύριό σου...

Ο Ραμόν Ρόγιας κατέδωκε έπειτα γρήγορα τις σκάλες, πήδησε πάνω στο άλογο του κι' εξαφανίστηκε προς το μέρος της πόλης, ενώ η Κολίμα σωριαζόταν λιπόθυμη στο πάτωμα...

ΣΥΝΑΓΩΝΑΙ
— ΣΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία Δρχ 150.000
» Έξωμνος 75.000
» Τρίμηνος 40.000

Ευδίσματα Έσωτερικού Διά ταχυδρομικής επιταγής και Έξωτερικού Διά τραπεζικής τοι αυτής, προς τον κ. Ιωάν Γ. Παπαγεωργίου

Μενελάου 9, Αθήνα

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τω άρθρ 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διεύθυντης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βρασπάρωνος αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας

Όταν βγήκανε από το φεσάδικο, λέει ο Χότζας στο φίλο του:

— Όπως καταλαβαίνεις, δέβαια, λεφτά δεν πρόκειται να πάρω ό φεας, γιατί εγώ άπόψε φεύγω ταξιδι και θα λείψω τρεις μήνες.

— Έκείνος έμεινε κατάπληκτος.

— Σοβαρά μιλάς, Χότζα μου;

— Άμέ τι νομίζεις; Άστεϊνόμεαι;

— Θα του φας τα γρόσια;

— Τα φαγμένα λογαριάζεις; Τό έχω πάρει άπόφασι.

— Τότε, Χότζα μου, μιά και δεν ήτανε να τον πληρώσεις τον άνθρωπο, γιατί έκανε τόσα παζάρια;

— Για να του κάνω οικονομία δυο γρόσια! Φτωχός άνθρωπος είνε, γιατί να χάσει έφτά γρόσια; Να χάσει μονάχα πέντε κι' έτσι νάχη όφελος τα δυο!

— Ούτε γρόσι! Άπάντησε ο Χότζας.

— Καί πως θ' άγοράσεις το φεσι; Βερεσέ. Πιστευω ότι ό φεσας θα κάνει δερεσέ σ' έναν άνθρωπο σαν και μένα.

— Πολύ σίγουρο σε δλέπω, Ναστραδίν.

— Μπα, μη στενοχωριέσαι, όλα γίνονται σ' αυτό τον κόσμο.

— Όλα γίνονται, Χότζα μου. Μα υπάρχουν και πράγματα κάπως δύσκολα: Τό να φωνισή, παραδεχόμενος χάριν, ένας άνθρωπος χωρίς λεφτά.

— Σωστά μιλάς. Μα εγώ δεν είμαι ένας άποσιδηπότες άνθρωπος. Και θα φωνισω χωρίς γρόσι στον τσέπη.

— Να τό δω και να μη το πιστέψω, Χότζα μου.

— Θα τό δης και θα τό πιστέψης. Μπήκανε στο μαγαζί. Όταν ο Χότζας διάλεξε το φεσι που του ταίριαζε, άρχισε να κάνει παζάρια με τό φεσα.

— Έφτά γρόσια, είχε πη ό καταστηματάρχης, άκατέδετα

— Πέντε γρόσια σου δίνω, έλεγε ο Χότζας.

— Έφτά, Χότζα μου, έφτά.

— Τό δίνεις πέντε;

— Άντε, πάρτο, Χότζα μου.

Φοράει τό φεσι ό Χότζας και λείει του φεσα:

Ανατολικό Χιονόμορφο

Τό φέσι

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας, μαζί μ' ένα φίλο του, μπήκαν σ' ένα φεσάδικο, γιατί ο Χότζας ήθελε ν' αγοράσει ένα καινούργιο φεσι.

— Μα έχεις λεφτά; τον ρώτησε ό φίλος του, πριν να μπουνε.

— Ούτε γρόσι! απάντησε ο Χότζας.

— Καί πως θ' αγοράσεις τό φεσι; Βερεσέ. Πιστευω ότι ό φεσας θα κάνει δερεσέ σ' έναν άνθρωπο σαν και μένα.

— Πολύ σίγουρο σε δλέπω, Ναστραδίν.

— Μπα, μη στενοχωριέσαι, όλα γίνονται σ' αυτό τον κόσμο.

— Όλα γίνονται, Χότζα μου. Μα υπάρχουν και πράγματα κάπως δύσκολα: Τό να φωνισή, παραδεχόμενος χάριν, ένας άνθρωπος χωρίς λεφτά.

— Σωστά μιλάς. Μα εγώ δεν είμαι ένας άποσιδηπότες άνθρωπος. Και θα φωνισω χωρίς γρόσι στον τσέπη.

— Να τό δω και να μη το πιστέψω, Χότζα μου.

— Θα τό δης και θα τό πιστέψης. Μπήκανε στο μαγαζί. Όταν ο Χότζας διάλεξε το φεσι που του ταίριαζε, άρχισε να κάνει παζάρια με τό φεσα.

— Έφτά γρόσια, είχε πη ό καταστηματάρχης, άκατέδετα

— Πέντε γρόσια σου δίνω, έλεγε ο Χότζας.

— Έφτά, Χότζα μου, έφτά.

— Τό δίνεις πέντε;

— Άντε, πάρτο, Χότζα μου.

Φοράει τό φεσι ό Χότζας και λείει του φεσα:

— Τα λεφτά, θα στείλεις αύριο να τό πάρης από τό σπίτι, γιατί έτυχε να μην κρατάω μαζί μου.

— Καλά, Χότζα μου, όπως θέλεις. Αυτό δά έλπιε, να μην έμπιστεύωμαι ένα σεσάσμιο Χότζα!

Όταν βγήκανε από τό φεσαδικο, λέει ο Χότζας στο φίλο του:

— Όπως καταλαβαίνεις, δέβαια, λεφτά δεν πρόκειται να πάρω ό φεας, γιατί εγώ άπόψε φεύγω ταξιδι και θα λείψω τρεις μήνες.

— Έκείνος έμεινε κατάπληκτος.

— Σοβαρά μιλάς, Χότζα μου;

— Άμέ τι νομίζεις; Άστεϊνόμεαι;

— Θα του φας τα γρόσια;

— Τα φαγμένα λογαριάζεις; Τό έχω πάρει άπόφασι.

— Τότε, Χότζα μου, μιά και δεν ήτανε να τον πληρώσεις τον άνθρωπο, γιατί έκανε τόσα παζάρια;

— Για να του κάνω οικονομία δυο γρόσια! Φτωχός άνθρωπος είνε, γιατί να χάσει έφτά γρόσια; Να χάσει μονάχα πέντε κι' έτσι νάχη όφελος τα δυο!

— Ούτε γρόσι! Άπάντησε ο Χότζας.

— Καί πως θ' αγοράσεις τό φεσι; Βερεσέ. Πιστευω ότι ό φεσας θα κάνει δερεσέ σ' έναν άνθρωπο σαν και μένα.

— Πολύ σίγουρο σε δλέπω, Ναστραδίν.

— Μπα, μη στενοχωριέσαι, όλα γίνονται σ' αυτό τον κόσμο.

— Όλα γίνονται, Χότζα μου. Μα υπάρχουν και πράγματα κάπως δύσκολα: Τό να φωνισή, παραδεχόμενος χάριν, ένας άνθρωπος χωρίς λεφτά.

— Σωστά μιλάς. Μα εγώ δεν είμαι ένας άποσιδηπότες άνθρωπος. Και θα φωνισω χωρίς γρόσι στον τσέπη.

— Να τό δω και να μη το πιστέψω, Χότζα μου.

— Θα τό δης και θα τό πιστέψης. Μπήκανε στο μαγαζί. Όταν ο Χότζας διάλεξε το φεσι που του ταίριαζε, άρχισε να κάνει παζάρια με τό φεσα.

— Έφτά γρόσια, είχε πη ό καταστηματάρχης, άκατέδετα

— Πέντε γρόσια σου δίνω, έλεγε ο Χότζας.

— Έφτά, Χότζα μου, έφτά.

— Τό δίνεις πέντε;

— Άντε, πάρτο, Χότζα μου.

Φοράει τό φεσι ό Χότζας και λείει του φεσα:

Τό τελευταίο τηλεφώνημα

Παράξενο διήγημα

Ο Ζάν Μπλοντέλ άνέθηκε γρήγορα στο βαγόνι κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα διαμέρισμα. Η άτμομηχανή σφύριζε και τό τραίνο ξεκίνησε.

Ο Μπλοντέλ είχε μείνει έναμιση μήνα στο βουνό. Ήταν μουσικασυνθέτης με ταλέντο και μ' άρκετη φήμη, παρ' όλη τη νεαρή ηλικία του. Αγαπούσε θερμά την κόρη ενός συναδέλφου του, την Ουγκέτ Μπερνιέ που ήταν κι' αυτή μουσικός. Μα κι' εκείνη τον αγαπούσε αληθινά.

Όστόσο, στους δυο περίπου μήνες του χωρισμού τους, της είχε στείλει μόνο μιά καρτ - ποστάλ με τις λέξεις: «Θαυμάσιος καιρός». Κι' αυτή τουχε άπαντήσει με τον ίδιο τρόπο: «Βρέχει διαρκώς».

«Αν κι' ήσαν πολύ αίσθηματικοί και ρομαντικοί κατά βύθος, ήθελαν να φωναντήσουν μοντέρνοι. Κι' ο έρωταυμμένοι σήμερα δεν μιλούν καθόλου για την αγάπη τους, κι' όταν χωριστούν γιά λίγο δεν ανταλλάσσουν ποτέ έρωτικά γράμματα...

Τώρα που ο Μπλοντέλ σκεπτόταν την αγαπημένη του μ' όλη τη δύναμη του θερμού έρωτός του, πίστευε ότι θα τον σκεπτόταν τό ίδιο κι' εκείνη. Πολλές φορές άλλοτε είχε βεβαιωθεί ότι υπήρχε μεταξύ τους μιά ψυχική έπικοινωνία, μιά μεταβίβασι σκέψεων. Κι' ο πνευματικός αυτός συντονισμός τους προένοιουσε μεγάλη έντύπωση, τους ευχαριστούσε εξαιρετικά και τους έκανε πιο εύχυσμένους...

Ενώ σκεπτόταν αυτά, τον κυριέψα φανκία μιά άνεξηγίτη άνησυχία. Συλλογιότηκε ότι, στο διάστημα της άπουσίας του, η Ουγκέτ δάχε στενοχωρηθεί στο Παρίσι...

— Ισως νάκανε καινούργιες γνωριμίες, έλκυστικώτερες!...

Κι' ή κοπέλα έβαλε τα κλάματα, ενώ ή μητέρα της έλεγε:

— Άχ, δεν ξέρεις τίποτε άκόμη; Μόλις γυρίσαμε άπ' τό νεκροταφείο! Η Ουγκέτ πέθανε!

— Ναί, τό έξρω... τραυλίζει τότε ο Ζάν. Μίλησα πρό ολίγου με την ψυχή της...

Τόν έπιασαν τα κλάματα και πρόσθεσε ψιθυριστά:

— Ναί, της μίλησα πρό ολίγου... Μόνο γιά δυο λεπτά... και μου είπε...

Τόν έπνιγαν τα δάκρυα. Δεν μπορούσε να εξακολουθήσει, σαν κάποια δύναμι να του κλεινε τό στόμα.

Ήθελε να διηγηθή στη μητέρα και την άδελφή της αγαπημένης του πως την είχε άκούσει ότο τηλεφώνον... πως είχε άκούσει τη φωνή της, γεμάτη αγάπη γι' αυτόν και πικρία γιατί δεν τον είχε ξαναδύ πριν κλείση γιά πάντα τα μάτια της...

Μα τό στόμα του έμεινε κλειστό, βουβό. Έπρεπε να σωπάσει... Και μόνο τα δάκρυα πούχυνε, έδειχναν τόν άφατο, τόν άπέραντο πόνο του...

Μ. ΟΣΣΟ

Τους δέχεται ξεπλωμένη στο κρεβάτι της

Στό Λονδίνο έχουν γίνει περίφημες κατά τόν τελευταίο καιρό οι δεξιώσεις της λαίδης Μέντλ. Η οικοδέσποινα, που πάσχει από παράλυσι, δέχεται τους καλεσμένους της ξεπλωμένη στο κρεβάτι της. Όσο γιά την ηλικία της, κανείς δεν μπορεί να την προσδιορίσει με ακρίβεια. Οι παλαιότεροι θυμούνται μόνο ότι ή λαίδη Μέντλ ήταν περίφημη γιά την όμορφιά της με τό όνομα της δεσποινίδος ντε Βόλφ κατά την εποχή του Έδουάρδου του Ζ'.

Μόλις έφτασε στο Παρίσι, έτρεξε στο πρώτο καφεείο και ζήτησε στο τηλέφωνο την Ουγκέτ. Έτρεμε δλόκληρος από χαρά, όταν άκουσε τη φωνή της στο άκουστικό — κι' άς ήταν ή φωνή αυτή λίγο άδύνατη και άχρωμη...

— Καλημέρα, Ουγκέτ! της είπε χαρούμενα. Τώρα μόλις έφτασα. Θάμουν εύτυχισμένοι αν σ' έδλεπα λιγάκι. Θέλεις ναρθώ άπόψε στο σπίτι σου;

Εκείνη του μίλουσε, μα δεν άκουγε τί τούλεγε, και την παρακάλεσε:

— Μίλα δυνατώτερα, Ουγκέτ. Η φωνή σου μοιάζει σαν ναρχεται από πολύ μακριά...

— Ω, Ζάν!... άκουσε να τού λη. Γιατί έφτασες τόσο άργα;... Ναί, έλπιζα ως την τελευταία μου πνοή πως θά σε ξανάδλεπα... Σε περίμενα με λαχτάρα... Γιατί δεν ήρθες νωρίτερα; Τα μάτια μου έκλεισαν, χωρίς να σε ξαναδώ...

Ο Μπλοντέλ άναστατώθηκε.

— Ποιός μιλάει; ρώτησε, σαν τρελλός. Ποιός;... Άπάντησε, προς Θεού!

— Η Ουγκέτ... Ουγκέτ Μπερνιέ...

Έπειτα διακόπηκε ή γραμμή. Ο Μπλοντέλ νόμισε πως έδλεπε όνειρο... Όρμησε έξω, πήδησε σ' ένα ταξί και πήκε στο σπίτι της Ουγκέτ.

Βρήκε τη μητέρα της μαυροφρεμένη και τη μικρότερη άδελφή της χλωμή και ταραγμένη. Δεν είχε τό θάρρος να τις ρωτήσει γιά την Ουγκέτ... Άφού κάθησαν στο σαλόνι, ή άδελφή της τού είπε:

— Μπορείς να τό πιστέψης;... Είνε τόσο τρομερό!... Διάβασες την είδησι στις έφημερίδες;

— Ναί, της απάντησε ο Μπλοντέλ, μη θέλοντας να πιστέψει πως έπρόκειται γιά την Ουγκέτ. Διάβασα γιά τις μεγάλες πλημμύρες...

— Όχι, Ζάν, δεν έννοώ αυτό!...

Κι' ή κοπέλα έβαλε τα κλάματα, ενώ ή μητέρα της έλεγε:

— Άχ, δεν ξέρεις τίποτε άκόμη; Μόλις γυρίσαμε άπ' τό νεκροταφείο! Η Ουγκέτ πέθανε!

— Ναί, τό έξρω... τραυλίζει τότε ο Ζάν. Μίλησα πρό ολίγου με την ψυχή της...

Τόν έπιασαν τα κλάματα και πρόσθεσε ψιθυριστά:

— Ναί, της μίλησα πρό ολίγου... Μόνο γιά δυο λεπτά... και μου είπε...

Τόν έπνιγαν τα δάκρυα. Δεν μπορούσε να εξακολουθήσει, σαν κάποια δύναμι να του κλεινε τό στόμα.

Ήθελε να διηγηθή στη μητέρα και την άδελφή της αγαπημένης του πως την είχε άκούσει ότο τηλεφώνον... πως είχε άκούσει τη φωνή της, γεμάτη αγάπη γι' αυτόν και πικρία γιατί δεν τον είχε ξαναδύ πριν κλείση γιά πάντα τα μάτια της...

Μα τό στόμα του έμεινε κλειστό, βουβό. Έπρεπε να σωπάσει... Και μόνο τα δάκρυα πούχυνε, έδειχναν τόν άφατο, τόν άπέραντο πόνο του...

Μ. ΟΣΣΟ

Η χροια του προσώπου

Με την λέξιν «χροιά του προσώπου» έννοούμεν τό χρώμα της επιδερμίδος του: ροδόχρους, θαμπή, όχρα, κοκκινωπή ή μελαχροινή, άς και την φύσιν της: ξηρά ή λιπαρά, άνθηρά, όρυδιώτη, λεία κ.τ.λ.

Η χροιά του προσώπου έχει σχέση με την γενική ύγιεινή κατ'απόστον του όράμου, την ιδιοσυγκρασία, την κυκλοφορία και την καλή λειτουργία του νευρικού του συστήματος. Ίσως τας είνε σχετική κι' άνάλογος με τό χρώμα των μαλλιών, των όφθαλμών, άς και με την ποιότητα της επιδερμίδος.

Υπάρχουν τρία κύρια είδη φυσικής χροιάς της επιδερμίδος του προσώπου, συμφωνούντα και με τό χρώμα των μαλλιών:

1) Χροιά προσώπου όχρα ή λευκή, ή όποια παρατηρείται στις ξανθείς. 2) Χροιά κοκκινωπή, ή όποια παρατηρείται στις κοκκινωμάλλες (ρούσες) και 3) Χροιά σταρότη ή κίτρινη, την όποια παρουσιάζουν οι καστανομάλλες ή όσες έχουν πολύ μαύρα μαλλιά.

Υπάρχουν όμως και τινες εξαιρέσεις, γιάτι άπαντάνται συχνά ρούσες με κατάλευκο δέρμα, όπως και ξανθείς με κίτρινο-κόκκινο ή έλαφρώς σταρότο. Μπορεί κανείς να πη ότι οι ποικιλίες χρώματος του προσώπου είνε τόνον πολυάριθμοι, όσον και οι ποικιλίες χρώματος των μαλλιών.

Οι ξανθείς έχουν, έν γενί, μάτια γαλάνα, δέρμα λευκό, έπρό κι' εύαίσθητο, που εύκολα άποφολιδούται (μαδάει). Με την ηλικία τό δέρμα των εύκολα γίνεται πλασθόρο, ρυτιδώνει και συχνά κατά τόπους παρουσιάζει μικρά κίμα αίμαφορα άγγεια έν είδει κίρων τό δέρματος (couperose).

Τα λεπτά αυτά άγγεία συναντάνται επίσης πολλές φορές και σ' άλλης χροιάς δέρματα. Οι ξανθείς και μάλιστα εκείνες των όποιων ή χροιά του προσώπου έννε κίτρινη, παρουσιάζουν συνήθως και έφρηλιδες (πιτυρίδες) χρωματός καφέ άνοικτού ή σκούρου, οι όποιες έλαττώνονται τών χειμώνων και πικνύνουν τό καλοκα

—“Εφερα ἐδῶ τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ-
μαστε γείτονες!...

— Τί λέτε τώρα, κύριε τελώνη, πού θὰ σᾶς πληρώσω φόρο γι' αὐτὸ τὸ
μπιμπελό... Δὲν βλέπετε πὼς εἶνε μεταχειρισμένο;...

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

— Κύτταξε, Ἀγλαΐα... Κάποιος μᾶς ἔβλεπε καὶ κλείνει
τὸ στόρ!...

Ὁ ὑδραυλικός: Ἀσφαλῶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ
χρειάζονται!...